

身边

SHENBEN
◎ 嗒呱

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Bạch Lộ

Chương 2: Hùng Linh Linh

Chương 3: Sở Phi Yến

Chương 4: Tay Của Điệp Tiên (1)

Chương 5: Tay Của Điệp Tiên (2)

Chương 6: Tay Của Điệp Tiên (3)

Chương 7: Tay Của Điệp Tiên (4)

Chương 8: Tay Của Điệp Tiên (5)

Chương 9: Tay Của Điệp Tiên (6)

Chương 10: Chu Dĩnh

Chương 11: Trụy Mộng (Một)

Chương 12: Trụy Mộng (Hai)

Chương 13: Trụy Mộng (3)

Chương 14: Trụy Mộng (4)

Chương 15: Trụy Mộng (5)

Chương 16: Trụy Mộng (6)

Chương 17: Trụy Mộng (7)

Chương 18: Học Kỳ Mới

Chương 19: Lâm Băng Băng

Chương 20: Siêu Thị (1)

Chương 21: Siêu Thị (Hai)

Chương 22: Liên Xảo Dã

Chương 23: Mượn Thân (1)

Chương 24: Mượn Thân (2)

Chương 25: Đầu Mối Cuối Cùng

Chương 26: Bệnh Viện Tâm Thần Núi Ngưu (1)

Chương 27: Bệnh Viện Tâm Thần Núi Ngưu (2)

Chương 28: Bbs
Chương 29: Chuyển Đi Đến Thành Phố W (1)
Chương 30: Chuyển Đi Đến Thành Phố W (2)
Chương 31: Qq
Chương 32: Trở Về Thành Phố Z
Chương 33: Phân Công Hành Động (1)
Chương 34: Phân Công Hành Động (2)
Chương 35: Chương Trình Phát Thanh
Chương 36: Lũng Sơn Cô Hồn (1)
Chương 37: Lũng Sơn Cô Hồn (2)
Chương 38: Bàng Sơn Cô Hồn (3)
Chương 39: Bàng Sơn Cô Hồn (4)
Chương 40: Bàng Sơn Cô Hồn (5)
Chương 41: Bàng Sơn Cô Hồn (6)
Chương 42: Bàng Sơn Cô Hồn (7)
Chương 43: Bàng Sơn Cô Hồn (7)
Chương 44: Thất Bại
Chương 45: Blog Tự Sát
Chương 46: Lần Nỗ Lực Cuối Cùng
Chương 47: Thanh Hành Vong Âm (1)
Chương 48: Thanh Hành Vong Âm (2)
Chương 49: Thanh Hành Vong Âm (3)
Chương 50: Thanh Hành Vong Âm (4)
Chương 51: Thanh Hành Vong Âm (5)
Chương 52: Thanh Hành Vong Âm (6)
Chương 53: Quay Lại Núi Ngưu
Chương 54: Bí Mộ Huyền Vũ
Chương 55: Bí Mộ Huyền Vũ (2)
Chương 56: Bí Mộ Huyền Vũ (3)
Chương 57: Bí Mộ Huyền Vũ (4)
Chương 58: Cuộc Sống Hạnh Phúc ♥ Áo Cưới
Chương 59: Cuộc Sống Hạnh Phúc ♦ Hoàn Thánh

Chương 60: Cuộc Sống Hạnh Phúc ♣ Nhà Có Ma

Chương 61: Cuộc Sống Hạnh Phúc ♠ Xe Buýt Trường Học

Mục lục

<u>Chương 1: Bạch Lộ</u>	
<u>Chương 2: Hùng Linh Linh</u>	
<u>Chương 3: Sở Phi Yến</u>	
<u>Chương 4: Tay Của Điệp Tiên (1)</u>	
<u>Chương 5: Tay Của Điệp Tiên (2)</u>	
<u>Chương 6: Tay Của Điệp Tiên (3)</u>	
<u>Chương 7: Tay Của Điệp Tiên (4)</u>	
<u>Chương 8: Tay Của Điệp Tiên (5)</u>	
<u>Chương 9: Tay Của Điệp Tiên (6)</u>	
<u>Chương 10: Chu Dĩnh</u>	
<u>Chương 11: Truy Mộng (Một)</u>	
<u>Chương 12: Truy Mộng (Hai)</u>	
<u>Chương 13: Truy Mộng (3)</u>	
<u>Chương 14: Truy Mộng (4)</u>	
<u>Chương 15: Truy Mộng (5)</u>	
<u>Chương 16: Truy Mộng (6)</u>	
<u>Chương 17: Truy Mộng (7)</u>	
<u>Chương 18: Học Kỳ Mới</u>	
<u>Chương 19: Lâm Băng Băng</u>	
<u>Chương 20: Siêu Thị (1)</u>	
<u>Chương 21: Siêu Thị (Hai)</u>	
<u>Chương 22: Liên Xảo Dã</u>	
<u>Chương 23: Mượn Thân (1)</u>	
<u>Chương 24: Mượn Thân (2)</u>	
<u>Chương 25: Đầu Mối Cuối Cùng</u>	
<u>Chương 26: Bệnh Viện Tâm Thần Núi Ngưu (1)</u>	
<u>Chương 27: Bệnh Viện Tâm Thần Núi Ngưu (2)</u>	
<u>Chương 28: Bbs</u>	
<u>Chương 29: Chuyển Đi Đến Thành Phố W (1)</u>	
<u>Chương 30: Chuyển Đi Đến Thành Phố W (2)</u>	
<u>Chương 31: Qq</u>	
<u>Chương 32: Trở Về Thành Phố Z</u>	
<u>Chương 33: Phân Công Hành Động (1)</u>	
<u>Chương 34: Phân Công Hành Động (2)</u>	
<u>Chương 35: Chương Trình Phát Thanh</u>	
<u>Chương 36: Lũng Sơn Cô Hồn (1)</u>	
<u>Chương 37: Lũng Sơn Cô Hồn (2)</u>	
<u>Chương 38: Bàng Sơn Cô Hồn (3)</u>	

Chương 39: Bàng Sơn Cô Hồn (4)
Chương 40: Bàng Sơn Cô Hồn (5)
Chương 41: Bàng Sơn Cô Hồn (6)
Chương 42: Bàng Sơn Cô Hồn (7)
Chương 43: Bàng Sơn Cô Hồn (7)
Chương 44: Thất Bại
Chương 45: Blog Tự Sát
Chương 46: Làn Nở Lực Cuối Cùng
Chương 47: Thanh Hành Vong Âm (1)
Chương 48: Thanh Hành Vong Âm (2)
Chương 49: Thanh Hành Vong Âm (3)
Chương 50: Thanh Hành Vong Âm (4)
Chương 51: Thanh Hành Vong Âm (5)
Chương 52: Thanh Hành Vong Âm (6)
Chương 53: Quay Lại Núi Ngưu
Chương 54: Bí Mộ Huyền Vũ
Chương 55: Bí Mộ Huyền Vũ (2)
Chương 56: Bí Mộ Huyền Vũ (3)
Chương 57: Bí Mộ Huyền Vũ (4)
Chương 58: Cuộc Sống Hạnh Phúc ♥ Áo Cưới
Chương 59: Cuộc Sống Hạnh Phúc ♦ Hoàn Thánh
Chương 60: Cuộc Sống Hạnh Phúc ♣ Nhà Có Ma
Chương 61: Cuộc Sống Hạnh Phúc ♠ Xe Buýt Trường Học

THÂN BIÊN (NHÂN QUÝ) (BỘ 2)

Miêu Oa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 1: Bạch Lộ

Nơi nào có người nơi đó có ân oán, nhưng Thân Đồ Thành cho rằng có thứ còn hợp lý hơn —— nơi nào có phụ nữ nơi đó có thị phi.

Thân Đồ Thành hai tay cầm hai cái vali to, chậm rãi đi theo sau sư muội mỹ nữ có vóc người nóng bỏng, thờ ơ mà nghe “giang hồ đồn đãi” của các nữ sinh trong ký túc xá.

Trong đó tin tức mới nhất nóng nhất, không thể nghi ngờ chính là vụ án mạng vừa xảy ra ngày hôm qua.

“Này, có nghe nói gì không? Bạch Lộ chết rồi!”.

‘Bạch Lộ nào?’.

“Phòng 308 ấy!”.

“Hả? Đó là cái phòng kế bên phòng tôi mà? Chết như thế nào?”

Âm thanh tận lực giảm thấp xuống: “Nghe nói phát hiện ở tòa nhà bên kia, cảnh sát nghi ngờ cô ta bị cưỡng gian rồi giết chết”.

“Cưỡng gian rồi giết chết?!”

“Xuyt...Cậu nhỏ tiếng thôi, tôi cũng chỉ nghe nói vậy...Có người nói lúc phát hiện cô ta đã nằm ở đó, còn có...Có dấu vết từng bị ngược đãi.”

“Trời ơi, kinh khủng quá!”.

“Nghe xong lông tóc tôi dựng đứng hết rồi, về sau buổi tối không đi ra ngoài nữa”.

Người khơi mào câu chuyện “Xù” một tiếng: “Cậu hả? Không cần đâu, cậu không biết Bạch Lộ là loại hàng gì sao, tôi xem bình thường cô ta cũng không đứng đắn nên giờ mới có kết quả như vậy”.

...

Ngày đầu tiên của tháng 12, bốn giờ rưỡi sáng, công nhân vệ sinh trường đại học Z phát hiện một thi thể nữ ở gần một tòa lầu, thi thể trắng mịn của cô gái nằm cứng đờ trên thảm cỏ, cả người xịch lỏa. Vết thương màu xanh tím, rõ ràng là dấu vết gây ra do ẩu đả. Công nhân vệ sinh hoảng hồn báo cho lãnh đạo nhà trường, danh tính người chết rất nhanh đã được xác định —— Bạch Lộ, sinh viên năm nhất, khoa tiếng Anh.

Cho dù chưa từng tiếp xúc với Bạch Lộ nhưng nhất định đã nghe qua tên tuổi của cô nàng. Trường học khai giảng chưa được một tuần nhưng hầu như toàn bộ nam sinh của trường đều biết tiểu mỹ nhân của khoa tiếng Anh đã mở ra một tiền lệ.

Thế nào gọi là mở ra một tiền lệ?

Có người nói vị bạn học Bạch này chỉ trong một tuần ngắn ngủi mà đã chia tay ba người bạn trai khác nhau. Tình cờ hơn chính là ba người nam sinh này đều là những tên F.A đại danh鼎鼎 trong trường học.

Những người F.A cũng không phải hiếm thấy, nhưng hiếm thấy ở chỗ là vì một vài nguyên nhân nên bọn họ chẳng thể quen được cô bạn gái nào. Không phải không muốn quen, mà là quen không được.

Tại sao như vậy ư?

F.A số một, Đại Sâm, cũng là người bạn trai đầu tiên của Bạch Lộ. Cao chưa tới 1m7, nặng 150kg. Hắn ta chưa bao giờ chú trọng vệ sinh, cả người lúc nào cũng dơ bẩn. Không ít người có thể ngửi thấy “mùi hương” đặc biệt của hắn từ phía xa, hắn là một trong những đối tượng mà nữ sinh không muốn đến gần nhất. Một người như vậy, sau khi cuộc gặp mặt giữa các sinh viên mới kết thúc, đã bị người khác nhìn thấy vội vã cùng một nữ sinh xinh đẹp thuê phòng ở một khách sạn nhỏ gần đó. Ngày hôm sau có người nhiều chuyện nói bóng nói gió, chỉ thấy Đại Sâm xấu hổ gãi đầu, cuối cùng tiết lộ cô gái đêm trước chính là tiểu học muội Bạch Lộ của khoa tiếng Anh. Lời này vừa nói ra cả lớp liền rộ lên, các nam sinh tức giận bất bình, nghĩ thế nào cũng không nghĩ ra tại sao tiểu học muội xinh đẹp động lòng người lại nhìn trúng Đại Sâm cơ chứ?

Tuy nhiên, hạnh phúc của Đại Sâm không kéo dài lâu. Sập tối ngày thứ hai, lại có người nhìn thấy Bạch Lộ then thùng kéo tay F.A đã nhân số 2 đi vào khách sạn nhỏ trước đó.

Dã nhân sở dĩ bị gọi là dã nhân không chỉ do ngoại hình của hắn mà còn do hành vi của hắn. Dã nhân chỉ có một tôn chỉ dùng để đối nhân xử thế, đó chính là dùng bạo lực giải quyết mọi chuyện. Năm hai đại học đã nằm trong tay vô số “oan hồn”. Từng có một nữ sinh không sợ chết đã thử hẹn hò với dã nhân, kết quả như đã dự đoán_____ cô gái bị đánh đến mặt mũi biến dạng. Bạn bè của cô gái phẫn nộ tìm dã nhân để hỏi nguyên nhân. Câu trả lời nhận được lại là hóa ra cô gái chọn McDonald thay vì KFC theo ý hắn. Kết cục của chuyện này là nhóm bạn tốt của cô gái không may mắn tránh khỏi bị dã nhân đánh đến vào bệnh viện làm bạn chung với cô gái.

Có lẽ là bị thu hút bởi tính bạo lực của Dã nhân, thời gian Bạch Lộ hẹn hò với hắn gấp 4 lần so với Đại Sâm. Vào ngày cuối tuần đầu tiên sau khi khai giảng, Bạch Lộ và F.A quân tử số 3 tay trong tay đi vào khách sạn.

Danh hiệu quân tử này không phải nhờ vào phẩm chất cao thượng mà có được, mọi người quen thói lược bớt chữ đầu tiên khi gọi hắn. Biệt hiệu chân

chính của quân tử chính là “Ẩn quân tử”(1). Nói về biệt hiệu thì quả thực nó phản ánh rất đúng sự thật, vị quân tử này đúng là một tên nghiện thuốc. Để mua được “Hàng tốt”, quân tử có thể làm bất cứ chuyện xấu gì.

(1) Ẩn quân tử: Kẻ nghiện.

Một người như thế vậy mà Bạch Lộ lại đồng ý qua lại. Đến tận lúc này, tiếng tăm nữ sinh năm nhất Bạch Lộ khoa Tiếng Anh “bụng đói ăn quàng” đã như gió lớn từ đại học Z truyền ra bên ngoài. Càng lúc càng có nhiều người tiếp cận Bạch Lộ, lúc bắt đầu chỉ tìm kiếm của lạ, thăm dò tâm tính cô nàng, về sau thẳng thừng muốn qua đêm, Bạch Lộ chưa hề từ chối lần nào.

...

“Chính là chỗ này”. Sư muội nóng bỏng dừng chân, đẩy cánh cửa phòng 308.

Lúc này trong phòng chỉ có hai người, một người nở nụ cười thân thiện với người mới tới, người còn lại hoàn toàn không thèm để ý.

“Mình là Sở Phi Yến”. Cô gái mỉm cười thân thiết, len lén chỉ chỉ vào một cô gái khác đang đưa lưng về phía họ, “Đó là Chu Dĩnh”.

“Sư muội nóng bỏng” hơi kéo kéo khóe miệng: “Tôi là Liên Xảo Dã”. Sau đó nghiêng người để Thân Đồ Thành mang hành lý vào trong, “Rất cảm ơn sư huynh”.

Khi nghe được câu này, Chu Dĩnh cuối cùng cũng xoay qua. Thân Đồ Thành thấy rõ mặt của Chu Dĩnh hơi đỏ, rồi lại giả vờ thờ ơ xoay người về. Trái lại, Sở Phi Yến ngạc nhiên nói, “Thân Đồ sư huynh năm hai khoa Tin đúng không ạ?”

Thấy tiểu sư muội vóc người nhỏ nhắn mở to hai mắt, vẻ mặt không tin được, Thân Đồ Thành không khỏi bật cười: “Hàng chính hãng vừa đóng gói, bảo đảm chất lượng”.

Sở Phi Yến đỏ mặt giống như Chu Dĩnh, nhỏ giọng hỏi: “...Sư huynh, tay của Điệp tiên là thật sao?”.

“Tay của Điệp tiên”. Gần đây đại học Z lưu hành một chuyện thần quái, vào một ngày rất lâu trước đây, có một nam sinh nhặt được một cái huyết ngọc điệp rồi mang luôn về ký túc xá. Buổi tối hôm đó, một đám nam sinh hào hứng tăng vọt, quyết định chơi trò “Thỉnh điệp tiên”. Khi trò chơi đang tiến hành được phân nửa, có hai người nam sinh đột nhiên sợ hãi kêu lên — một người trong bọn họ cảm giác được một bàn tay lạnh lẽo nắm lấy chân của mình, người còn lại thì nhìn thấy một bàn tay tái nhợt.

Qua ngày hôm sau, người nam sinh bị nắm cổ chân kia nhanh chóng thu dọn hành lý trở về nhà, từ đó lời đồn đãi càng ngày càng nghiêm trọng. Và Thân Đồ Thành chính là người nhặt được ngọc điệp trong câu chuyện kia. Hắn cười híp mắt khi nghe miêu tả sinh động như thật của Sở Phi Yến, cuối cùng cười ha ha một tiếng, “Chỉ là đám tiểu tử kia nhàn rồi bịa chuyện dọa người mà thôi”.

“Nhưng mà...”.. Sở Phi Yến muốn nói nhưng lại thôi, lưỡng lự nửa ngày, rốt cuộc cắn răng: “Có người nói trên cổ Bạch Lộ mang theo một cái ngọc điệp”.

Thân Đồ Thành nhất thời ngây ngẩn cả người, qua một lúc mới bày ra bộ dáng tươi cười, “Nói mò gì đây? Không phải nói người nhặt được ngọc điệp chính là tôi sao? Sự thực là cả ngày hôm đó tôi ở trong ký túc xá, chưa từng đi ra ngoài. Em nói, tôi đi đâu mà kiếm được một cái ngọc điệp cơ chứ?”

Dứt lời, hắn không chờ Sở Phi Yến phản ứng, trực tiếp đem hành lí để bên cạnh giường rồi nói với “sư muội nóng bỏng”: “Có việc gì thì cứ trực tiếp gọi điện cho tôi”.

Liên Xảo Dã gật đầu, lần nữa lễ phép nói cảm ơn: “Cảm ơn sư huynh”.

Thân Đồ Thành vẫy tay tỏ ý không cần khách khí, tiêu sái bước ra ngoài.

Khi hắn đi rồi. Sở Phi Yến bắt đầu nói chuyện với Liên Xảo Dã: “Cậu là sinh viên khoa Tiếng Anh luôn hả?”.

Liên Xảo Dã vừa trái chần nệm vừa trả lời: “Mình học khoa Luật”.

“Khoa Luật? Vậy sao lại được xếp ở kí túc xá này?”.

Liên Xảo Dã nhún vai: “Không biết, quản lý kí túc xá nói giường bị thiếu, hiện giờ chỉ có tòa kí túc xá này còn trống thôi”.

Một phòng kí túc xá ở được 8 người, có phòng giặt quần áo và phòng vệ sinh riêng. Theo Liên Xảo Dã biết, phòng 308 vốn chỉ có 5 người. Trong 4 cái giường tầng thì đã có hai cái chất đầy các vali lớn nhỏ, bốn cái giường đều có khăn trải giường và chăn gối, hai khác thì không. Cô chỉ vào cái giường sát cửa sổ: “Giường này không có ai ngủ đúng không?”.

“Có thể nói là không có...”. Sở Phi Yến ập a ập ứng, “Chỉ là...”.

“Thế nào?”.

“Cái này, đó là giường của Bạch Lộ”.

“Oh”. Liên Xảo Dã gật đầu, rồi đem chăn gối đặt lên cái giường khác.

Qua một hồi, Sở Phi Yến mới dè dặt hỏi: “Cậu không nghe nói gì hết hả?”.

“Nghe cái gì?”.

“Bạch Lộ, bạn ấy, chết, đã chết”.

Liên Xảo Dã ngừng tay, tựa như muốn xác nhận nên hỏi lại lần nữa: “Cái gì?”.

“Mình nói”. Sở Phi Yến hít sâu một hơi, “Bạch Lộ của phòng chúng ta, đã chết vào ngày hôm qua. Bạn ấy...”

Đang nói đến phân nửa, lại bị Chu Dĩnh nãy giờ trầm mặc cắt đứt: “Sở Phi Yến, chuyện của phòng chúng ta, đừng đi nói lung tung”.

Liên Xảo Dã vừa nghe thấy, mở to hai mắt nhìn, lẽ nào mình chưa được tính là người của phòng 308 sao?

Sở Phi Yến tựa hồ rất kiêng dè Chu Dĩnh, cô khó xử nhìn Liên Xảo Dã nhưng cũng không nói gì thêm.

Đúng lúc này, cửa phòng được mở ra lần thứ hai. Lần này là hai người cảnh sát đi vào, một người gầy gò tự giới thiệu: “Tôi là Cao Thông, đội trưởng đội điều tra đại đội ba, tôi có vài vấn đề muốn hỏi các bạn”.

Người đàn ông này không cao, nhưng lại có một khí thế oai nghiêm đáng sợ, Liên Xảo Dã không kịp giải thích mình chỉ vừa mới tới thì đã bị mời ra ngoài. Dọc đường đi, người cảnh sát cao hơn một chút lên tiếng giải thích rõ: “Không có chuyện gì nghiêm trọng đâu, chúng tôi chỉ muốn hỏi một số chuyện về Bạch Lộ bạn của các bạn”.

“Em là sinh viên mới. Hôm nay mới đến trường nhập học thôi”. Liên Xảo Dã cũng nhân cơ hội giải thích, “Chuyện này không liên quan tới em đúng chứ?”.

“Ah?”. Mắt người cảnh sát híp lại, khẩu khí hiền lành, “Học kỳ 2 mới chuyển vào sao...rất hiếm thấy”.

Liên Xảo Dã đáp lại: “Em tạm nghỉ một học kỳ”.

“Là nguyên nhân gì thế?”. Cảnh quan cảm thấy hứng thú nên hỏi.

“Lý do sức khỏe”. Liên Xảo Dã không ngần ngại, “Em không biết Bạch Lộ, vậy em có thể về trước không?”.

“Không cần gấp gáp”. Người cảnh sát cười cười: “Dù sao em cũng tiếp tục ở phòng 308, hiểu rõ tình huống trước cũng tốt, vạn nhất sau này xảy ra chuyện gì thì có thể lập tức cung cấp manh mối”.

Cao Thông ở phía trước dẫn đường, đoàn người đến một quán ăn nhỏ ở gần trường học. Sau khi tự giới thiệu, mấy cô nữ sinh đã biết người cảnh quan hay cười tên Lưu Hạ, là đội phó đội điều tra đại đội ba.

Đội trưởng tự thân xuất mã, xem ra vụ án của Bạch Lộ rất nghiêm trọng. Lưu Hạ một mặt bất động thanh sắc, một mặt âm thầm quan sát ba người nữ sinh trước mặt.

Sở Phi Yến là một “tiểu” nữ sinh điển hình, vóc dáng nhỏ, có một chút nhát gan, bộ dạng đơn thuần không có tâm cơ. Chu Dĩnh thì hoàn toàn tương phản, từ đầu đến cuối không nói câu nào, thoát nhìn rất trầm tính. Còn Liên Xảo Dã...không nằm trong mấy trường hợp này, Lưu Hạ gần như kích động huyết sáo với cô nàng. Liên Xảo Dã là một đại mỹ nhân, gương mặt trái xoan, mắt xếch, mũi cao, đôi môi gợi cảm...Lại còn trang điểm tinh tế và vóc người nóng bỏng “Vưu vật”(2)mười trên mười. Bất quá, lấy kinh nghiệm phá án nhiều năm của Lưu Hạ, “Vưu vật” nóng bỏng này vừa vặn là loại người khó đối phó nhất.

(2) Vưu vật: vưu vật; báu vật; tuyệt diệu; ưu tú (chỉ người hoặc vật phẩm, thường chỉ phụ nữ đẹp)

Quan sát đã gần đủ, Lưu Hạ đặt ly xuống, thu lại dáng vẻ tươi cười, nghiêm túc hỏi: “Chuyện rất khẩn cấp nên tôi sẽ không vòng vo”. Hân và Cao Thông trao đổi ánh mắt, “Chúng tôi vừa nhận được điện thoại từ sở cảnh sát —— thi thể Bạch Lộ đã biến mất”.

THÂN BIÊN (NHÂN QUÝ) (BỘ 2)

Miêu Oa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 2: Hùng Linh Linh

Quan sát đã gần đủ, Lưu Hạ đặt ly xuống, thu lại dáng vẻ tươi cười, nghiêm túc hỏi: “Chuyện rất khẩn cấp nên tôi sẽ không vòng vo”. Hãn và Cao Thông trao đổi ánh mắt, “Chúng tôi vừa nhận được điện thoại từ sở cảnh sát —— thi thể Bạch Lộ đã biến mất”.

Liên Xảo Dã nhướng mày, đây là trách nhiệm của cảnh sát các người, mắc mớ gì tới tôi? Động tác nhỏ trên mặt cô lộ ra vẻ vô cùng khiêu khích.

Lưu Hạ dùng ánh mắt không được lễ độ nhìn Liên Xảo Dã từ trên xuống dưới, đồng thời chậm rãi uống hớp nước chanh, lúc này mới nói: “Có lẽ các em hiểu rõ tại sao chúng tôi lại tìm tới đây —— Bạch Lộ tự mình đi mất”.

Lời này không thể ngờ là một trái bom nặng kí phát nổ khiến cho ba nữ sinh nhất thời giật mình. Qua một lúc lâu, Sở Phi Yến nơm nớp lo sợ hỏi: “Bạch Lộ...chưa chết sao?”.

“Em ấy xác thực đã chết”. Lưu Hạ nhìn chăm chăm vào ba người nữ sinh đối diện, chậm rãi nói: “Pháp y dự đoán thời gian tử vong là 30 tiếng đồng hồ trước”. Hãn nói thành thạo, cố ý nói chậm vài nhịp, nhìn như là tự đưa ra tin tức nhưng trên thực tế là đang âm thầm quan sát phản ứng của ba nữ sinh.

Trong nháy mắt, mặt của Chu Dĩnh mất hết huyết sắc, thần sắc hoảng sợ, vẫn như cũ mím môi thật chặt. Sở Phi Yến không tự chủ nắm lấy khăn trải bàn, ngôn ngữ tay chân của cô nói cho Lưu Hạ biết, cô đang chột dạ. Lưu Hạ cười hài lòng rồi đem ánh mắt tập trung lên người Liên Xảo Dã. Đây không phải dò xét, cũng không phải tìm tòi nghiên cứu, mà là một loại

ánh mắt cực kì mang tính xâm lược. Liên Xảo Dã cảm giác được người đàn ông đối diện đang dùng nhãn thần đẩy mái tóc dài của cô, nhẹ nhàng liếm láp chơi đùa cái cổ trắng nõn của cô. Cô trừng mắt nhìn Lưu Hạ, không hề giống với những nữ sinh ngượng ngùng và khiếp sợ, rõ ràng cô đang bày tỏ sự bất mãn của mình.

Lông mày Cao Thông nhíu chặt chưa từng thả lỏng, vẻ mặt ngưng trọng: “Em ấy có thể sẽ trở về phòng của các em”.

“Nực cười”. Liên Xảo Dã cao ngạo ngẩng đầu, khinh thường nói: “Từ sở cảnh sát quay về trường học phải đi qua ít nhất 5 con phố”. Cô “xuy” một tiếng: “Trở về ngủ hả?”.

“Có vẻ như em sẽ không tin”. Lưu Hạ cà lơ phất phơ ngâm lấy lát chanh, chẳng hề nghiêm túc: “Vậy thì, em có khuynh hướng nghiêng về loại kiến giải nào đây? Có người trộm thi thể Bạch Lộ sao?”.

Liên Xảo Dã lập tức tấn công lại: “Có lẽ do cảnh sát làm việc tất trách”.

“Nếu như tôi nói chúng tôi có chứng cứ thì sao?”.

“Vậy thì mau lấy ra đi, tôi còn rất nhiều thứ phải sắp xếp”.

“Thế thì”. Lưu Hạ đứng lên, rất có phong độ thân sĩ làm một động tác: “Mời đi theo tôi, tiểu thư xinh đẹp”. Hắn nhìn vẻ mặt vẫn như cũ hoảng sợ của Chu Đình và Sở Phi Yến, bổ thêm một chữ: “Mời”.

Nơi Lưu Hạ muốn dẫn bọn họ tới chính là sở cảnh sát. Kiến trúc xung quanh toàn là những toà nhà cũ ba bốn tầng, vì vậy, vẻ ngoài hiện đại của sở cảnh sát vô cùng gây chú ý cho người khác. Cao Thông lái xe vòng qua cửa chính sở cảnh sát rồi rẽ vào trong một cánh cửa nhỏ hẹp.

Sau khi xuống xe, Lưu Hạ dẫn ba người đi vào một căn nhà kiểu cũ. Hành lang ngôi nhà cũ rất dài, bởi do khuất sáng nên đèn hai bên hành lang

đều được mở. Trần nhà rất thấp, tựa như một khắc sau có thể sụp xuống. Lưu Hạ vừa đi vừa nói: “Năm ngoái cấp trên phái người xuống thẩm tra, trong cục cấp bách rồi tung rồi mù, cuối cùng cũng dọn sạch sẽ mấy tòa nhà đằng trước. Đợi khi tổ thẩm tra vừa đi, mấy tòa nhà còn lại phía sau cũng không còn được dọn dẹp nữa”.

Lời nói này không đầu không đuôi, Liên Xảo Dã lại nghe và hiểu được —— mấy tòa nhà và trang thiết bị không được sử dụng được dùng làm gì, trong lòng mọi người đều biết rõ.

Quả nhiên, Lưu Hạ nói: “Bất quá, mấy tòa nhà chỉ được sửa sang lại bên ngoài, thiết bị trong cục đã rất lâu chưa được thay mới”. Hắn chỉ vào cánh cửa sắt to đóng kín ở cuối hành lang, “Nhìn đi, chỗ đó chính là phòng giải phẫu”.

Chu Dĩnh và Sở Phi Yến run rẩy trốn phía sau Cao Thông, không dám liếc mắt nhìn. Liên Xảo Dã so ra lớn mật hơn nhiều, cô quan sát cánh cửa gỉ sắt to lớn, bĩu môi —— loại cửa này mấy tên trộm dễ dàng phá khóa đi vào. Suy nghĩ của cô hiện rõ trên mặt, Lưu Hạ không hề giải thích nhiều, dừng bước trước một cánh cửa khác.

Lưu Hạ không khách khí đưa tay vào túi Cao Thông lấy ra chìa khóa mở cửa, mời mấy nữ sinh đi vào, “Đây là phòng điều khiển”. Hắn nhấn vài nút trên máy, từng màn hình nhỏ lần lượt sáng lên.

Liên Xảo Dã bây giờ mới hiểu, khu nhà cũ kỹ này rốt cuộc vẫn là sở cảnh sát, chắc sẽ không thiếu camera —— trên hành lang bọn họ vừa đi qua, ít nhất cũng có hơn 10 cái.

Lưu Hạ quay đầu: “Tầng này được trang bị 48 camera, trong đó có 16 cái ở hành lang.

Ngụ ý là, cho dù Bạch Lộ đi đâu thì vẫn bị quan sát, liếc qua là thấy ngay.

Chu Đình và Sở Phi Yến đứng im nhìn chăm chăm vào màn hình, ánh sáng màu xanh hắt lên mặt hai người nhìn có vẻ dị thường quý dị, Liên Xảo Dã không khỏi rùng mình.

Màn hình tạm thời trống không, có lẽ qua khoảng nửa phút, Sở Phi Yến là người đầu tiên phát hiện dị thường, màn hình bên phải xuất hiện một bàn tay.

Camera quay lại cảnh này chắc được đặt phía trên bên trái cánh cửa phòng giải phẫu, bàn tay kia xuất hiện ở phía dưới đường màu đen, xuất hiện chỉ một chút, nếu không nhìn kỹ thì rất khó phát hiện. Lại qua tiếp vài phút, bàn tay kia giật giật, đường màu đen mở rộng ra một ít. Lúc này Liên Xảo Dã mới nhìn ra, cái đường màu đen kia hóa ra chính là khe hở giữa hai cánh cửa phòng giải phẫu.

Lúc bàn tay kia xuất hiện, đường màu đen đã tồn tại, có phải nên nói rằng trước đó đã có người đi vào phòng giải phẫu rồi không? Liên Xảo Dã nhíu chặt mày, tập trung quan sát. Bàn tay tái nhợt từ từ cử động, cửa sắt càng lúc càng mở rộng, bên trong phòng giải phẫu tối đen như mực, có cái gì màu trắng đang nhúc nhích.

Qua tiếp 10 phút, khi màn ảnh hiện rõ nguyên bàn tay thì Sở Phi Yến kinh sợ kêu lên —— cái tư thế kia, bàn tay kia bám chặt trên mặt đất, nếu quả thật là Bạch Lộ vậy thì cô ấy đang bò sao?

Hình ảnh đến đây thì tối sầm, giống như bị vật gì quấy nhiễu, màn hình tối đen. Chu Đình và Sở Phi Yến liếc mắt nhìn nhau, cùng lúc thở dài một hơi, chỉ là một bàn tay mà thôi, không thể chứng minh đó chính là Bạch Lộ. Mặc dù đó là Bạch Lộ đi chăng nữa, ai có thể chứng minh ở phía sau cửa không có người động tay động chân chứ?

Lúc này, Liên Xảo Dã nhìn vào cái màn hình khác. Vẫn là bàn tay đó, nó vẫn bám trên mặt đất, nhưng từ từ nó di chuyển lên vách tường. Bàn tay với

móng tay nhọn hoặc di chuyển với tốc độ rất chậm, Liên Xảo Dã có thể tưởng tượng rằng, chủ nhân bàn tay kia dưới sự trợ giúp của bức tường đang từ từ đứng thẳng người lên. Cô nhìn thoáng qua thời gian trên màn hình, đã gần nửa giờ từ lúc bàn tay lần đầu xuất hiện.

“Camera này được đặt ở đâu?”. Liên Xảo Dã hỏi.

“Ở bên ngoài phòng này”. Lưu Hạ trả lời.

Phòng giải phẫu cách phòng điều khiển chỉ có 6 gian phòng, nếu mà đi bộ thì cũng chưa tới một phút —— lẽ nào chủ nhân bàn tay kia thật sự đang bò sao?

“Nhìn lại cái này xem”. Lưu Hạ chỉ vào màn hình tiếp theo.

“Đây là cái gì?”. Một màn đen như mực.

“Nhìn kỹ một chút nữa”.

Liên Xảo Dã hoài nghi liếc mắt nhìn Lưu Hạ, đưa mặt lại gần ——
“Ah”, cô chợt bước lui một bước dài, sắc mặt trắng bệch.

Mắt! Đó là một con mắt!

Bởi do con mắt gần như dán sát vào camera nên màn hình mới đen thui. Ngay khi Liên Xảo Dã vừa kề sát màn hình, con người màu đen chuyển động.

“Suy nghĩ một chút xem”, Lưu Hạ nhin cười, bày ra vẻ mặt nghiêm túc, “Rốt cuộc thì người bình thường phải làm thế nào mới có thể tiến gần đến camera ở trần nhà như thế? Trừ phi cơ thể người đó cao hơn 3m. Có lẽ cô ta giống như thần lẩn, nằm bò trên tường”.

Chu Đình và Sở Phi Yến sợ đến không nói nên lời, Liên Xảo Dã nhìn bộ dáng hai người kia có thể ngắt đi bất cứ lúc nào, cắn răng nói: “Làm sao

anh chứng minh đây là Bạch Lộ?”.

“Đương nhiên tôi không thể chứng minh”. Lưu Hạ cười rộ lên, ngay khi Chu Dĩnh và Sở Phi Yến thở hắt ra, hắn nói tiếp: “Vì thế tôi mời ba người đến xác nhận”.

“Anh có ý gì?”.

Lưu Hạ chỉ về màn hình cuối cùng.

Là một bóng lưng, rất mảnh mai, mái tóc màu hạt dẻ xõa hai bên vai, đang di chuyển về phía trước. Tư thế người đó rất quái dị, giống như người phụ nữ có thai đang cẩn thận bảo vệ bụng của mình, nhưng bộ dạng lại giống như bị gãy chân.

“Pháp y đã giải phẫu cô ta”. Lưu Hạ ném ra một quả bom.

Pháp y dĩ nhiên không phải là bác sĩ, cho nên sẽ không khâu lại phần bụng sau khi đã mổ xẻ, nói như vậy, thứ người đó đang cầm trên tay chính là...Liên Xảo Dã buồn nôn che lấy miệng.

“Đúng vậy...đó là Bạch Lộ...”. Lúc này, Chu Dĩnh run rẩy nói. Từ cái ngày cô biết Bạch Lộ trở đi, cô vẫn luôn đi theo phía sau Bạch Lộ, bóng lưng của người kia cô nhất định sẽ không nhận lầm.

Lưu Hạ cười lên: “Cám ơn đã hợp tác”.

...

Cao Thông lái xe đưa các nữ sinh quay về trường học. Khi ba người vừa đi vào sân trường thì đã là giờ cơm tối. Chu Dĩnh sau khi nhận ra Bạch Lộ thì không còn mở miệng nói chuyện nữa, Sở Phi Yến sắc mặt trắng bệch đi theo sau lưng Chu Dĩnh, ngay cả Liên Xảo Dã vẫn còn chưa tỉnh hồn ——

Cao Thông nói Bạch Lộ sẽ trở về kí túc xá tạo cho bọn họ ảnh hưởng không nhỏ.

Trên đường đi, ba người không nói gì, trầm mặc về tới kí túc xá. Một nữ sinh trên mặt đầy mụn nhìn thấy Chu Dĩnh, tiến đến kéo quần áo của cô.

Chu Dĩnh hỏi: “Đã ăn chưa?”.

Cô gái lắc đầu, đôi mắt sưng đỏ, hiển nhiên là vừa mới khóc xong. Nếu không phải trên mặt cô toàn là mụn, thì hẳn là đã khiến cho người khác thương mến.

Nhưng nhất thời Chu Dĩnh lại cảm thấy một làn sóng giận dữ không ngừng trào lên: “Hùng Linh Linh, cậu nghe cho rõ đây, Bạch Lộ chết rồi! Sau này sẽ không còn ai đi ăn cùng cậu nữa, tôi xin cậu độc lập một chút đi, hãy thử xem bản thân có làm được việc gì ra hồn hay không?”.

Nữ sinh tên Hùng Linh Linh rõ ràng bị cơn giận bất ngờ của Chu Dĩnh hù dọa, cô ngây ngẩn một hồi rồi nhỏ giọng nói: “Nhưng mà...trước đây...”.

“Cậu cũng biết đó là trước đây”. Chu Dĩnh cắt lời cô nàng. “Đúng vậy, trước đây đi ăn hay đi học thì đều có Bạch Lộ đi cùng, thậm chí ngay cả đi vệ sinh cô ấy cũng phải đi theo”. Chu Dĩnh hít sâu một hơi, gằn từng chữ nói: “Nhưng Bạch Lộ đã chết. Cậu rốt cuộc có hiểu hay không?”.

“Vậy cậu...”. Vành mắt Hùng Linh Linh đỏ au.

Chu Dĩnh cúi kính nói: “Tôi không phải Bạch Lộ, cậu đừng mơ ý lại tôi”. Cô dừng một chút, bỗng nhiên nở nụ cười châm chọc, “Trước đây cậu cùng Bạch Lộ đi ăn đi học, hai người có từng nghĩ tới tôi sao?”.

“Mình...”. Hùng Linh Linh há miệng muốn giải thích, tính tình của cô đơn thuần nhất gan lại còn vụng về trong giao tiếp, lúc đầu hoàn toàn không

thích ứng được cuộc sống sinh hoạt ở đại học, ngay khi cô bắt đầu lo lắng rằng mình phải tạm nghỉ học thì Bạch Lộ đã chủ động dang tay ra với cô. Dưới tình huống đó, nếu nói Bạch Lộ chính là khúc gỗ nổi của cô thì cũng không quá đáng, cho nên cô đặc biệt ý lại đối phương. Sau này, tuy rằng cô đã có thể hòa hợp khá tốt với những người ở chung ký túc xá, nhưng đối với Bạch Lộ, cô sẽ luôn luôn vô cùng thân thiết.

“Không có, đúng không?”. Chu Dĩnh cười nhạt, “Bây giờ không còn Bạch Lộ, cậu liền nghĩ ngay tới tôi sao? Cậu có thể có nguyên tắc tí được không?”.

Hùng Linh Linh há miệng, nhưng không nói gì. Cô trèo lên giường của mình, kéo chăn qua che kín cả người.

Liên Xảo Dã nghe thấy tiếng khóc òe nén truyền đến từ trong chăn, nhưng cô cũng không định nhúng tay vào —— cô là người mới, vẫn chưa dung nhập được với cái phòng này, cho nên tự mình lo mình là phương pháp tốt nhất. Khi cô rút cuộc sửa sang xong hành lý thì cũng đã tới giờ tắt đèn. Sau khi tắt qua loa, cô mệt mỏi ngã xuống giường.

Thật kỳ lạ, mặc dù cơ thể điên cuồng kêu gào đòi nghỉ ngơi, nhưng đại não vẫn rất thanh tỉnh. Liên Xảo Dã hồi tưởng những chuyện đã xảy ra ngày hôm nay, cảm thấy tự giễu, thật là một cú kích thích. Bỗng nhiên, cô nghe Hùng Linh Linh líu ríu kêu một tiếng “Bạch Lộ”, nhưng rất nhanh đã yên tĩnh lại —— đúng là chị em tình thâm, ngay cả trong lúc ngủ vẫn còn nhớ đến nhau. Liên Xảo Dã cười cười, nhắm mắt lại.

...

Hùng Linh Linh quả thật đang khóc trong lúc ngủ, cô nghĩ lúc còn sống Bạch Lộ đối với mình tốt vô cùng, càng khóc càng thương tâm. Khi cô tỉnh lại lần nữa, đèn phòng đã tắt. Cô mơ mơ màng màng suy nghĩ, ngày hôm nay khẳng định là Bạch Lộ lại cùng bạn trai qua đêm ở ngoài.

Két két. Có tiếng mở cửa, ngay sau đó, ngọn đèn trên hành lang chiếu vào. Một người đang đứng ngược sáng, rón rén đi vào.

Hùng Linh Linh nửa tỉnh nửa mơ, thốt ra lời: “Bạch Lộ?”. Sao hôm nay lại về? Cửa không khóa sao? Làm sao lại vào được chứ? Cô có rất nhiều vấn đề muốn hỏi, nhưng không chống lại được cơn buồn ngủ, lần thứ hai ngủ thiếp đi.

Bạch Lộ không giống như ngày thường mà tiện tay kéo chặn lại đàng hoàng cho Hùng Linh Linh mà lại trực tiếp leo lên giường.

Bạch Lộ đã trở về, tốt quá. Trong mơ, Hùng Linh Linh cười rộ lên.

Bỗng nhiên, cô bừng tỉnh ——

Không phải Bạch Lộ đã chết rồi sao?

Cô cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, người nằm trên cái giường kia, là ai?

...

Ngày 2 tháng 12.

Hùng Linh Linh, sinh viên năm nhất khoa tiếng Anh đại học Z, chết trong phòng ký túc xá.

THÂN BIÊN (NHÂN QUÝ) (BỘ 2)

Miêu Oa
www.dtv-ebook.com
Quyển 1

Chương 3: Sở Phi Yến

Liên Xảo Dã nằm mơ cũng không ngờ chỉ trong 24h cô lại gặp lại Lưu Hạ.

Ngày hôm qua trước khi trở về, Cao Thông cảnh cáo bọn họ rằng không được đem chuyện thi thể Bạch Lộ biến mất truyền ra bên ngoài, hiểu được tính chất nghiêm trọng của sự việc, bọn họ giữ kín như bưng. Chỉ là bọn họ trăm triệu lần không thể ngờ, mới có vài tiếng đồng hồ ngủ, trong phòng lại có thêm một sinh mệnh biến mất. Cái chết của Hùng Linh Linh khiến cho mấy người trong phòng 308 bị đả kích nặng, nhất là Sở Phi Yến, cô giống như một con thỏ bị sợ hãi, lạnh run lui vào trong góc. Giường ngủ của cô và Hùng Linh Linh nối liền với nhau, mỗi ngày hai người hầu như ngủ đối đầu với nhau. Hiện tại, thi thể lạnh như băng của Hùng Linh Linh nằm sát gối đầu của cô, kêu cô làm sao không sợ được chứ?

Lúc Lưu Hạ đi vào, Liên Xảo Dã chỉ khoác một cái áo len rất mỏng, áo lót dán sát trên thân thể cô như ẩn như hiện làm cho máu nóng trong người hắt phun trào. Ánh mắt Lưu Hạ xoay chuyển một vòng trên người Liên Xảo Dã, mang theo hứng thú trêu đùa. Liên Xảo Dã làm mặt lạnh, tiện tay cầm lấy cái áo bành tô khoác lên người.

Lưu Hạ khẽ cười nói: “Lại gặp mặt”. Hắn đi tới kế bên Liên Xảo Dã, nhìn chăm chú vào gò má cô, “Tôi còn nghĩ phải đợi rất lâu”.

Liên Xảo Dã liếc mắt nhìn hắn, không nói gì. Trong phòng phát sinh chuyện như vậy, không ai cảm thấy dễ chịu, cho dù cô là người mới dọn vào ngày hôm qua. Cô cho rằng mặc dù Lưu Hạ háo sắc nhưng cũng biết thức thời.

Nhưng rõ ràng cô đã nghĩ sai. Lưu Hạ nhắm mắt làm ngơ về mặt khó chịu của cô, hần cười híp mắt hỏi: “Tâm tình không tốt?”.

“Nếu cảnh sát Cao của mấy người chết đi, anh sẽ cảm thấy rất hạnh phúc đúng không?”. Liên Xảo Dã chán ghét phản vấn.

Lưu Hạ ngấn người, nói: “Dĩ nhiên, anh ta chết thì tôi mới có cơ hội thăng chức chứ”. Như là nghĩ tới điều gì, hần cười ra tiếng: “Bất quá, người kia là quái vật, sẽ không chết dễ dàng như thế”.

Thái độ ngả ngớn như vậy chọc giận Chu Dĩnh, cô bước xông lên, chặn giữa hai người, khẩu khí bất thiện: “Đội phó Lưu, anh tới đây để tán gái sao?”.

“Đương nhiên...”. Lưu Hạ nháy mắt vài cái với cô, “Cũng không hoàn toàn là thế”.

“Anh rất vui khi có người chết sao?”. Chu Dĩnh tức giận hướng về Liên Xảo Dã, lớn tiếng chất vấn: “Bởi vì loại người như anh chỉ có thể nhìn thấy mỗi cô ta?!”.

Lưu Hạ kinh ngạc nhìn Chu Dĩnh: “Lẽ nào cô không cảm thấy vui hả?”.

Chu Dĩnh giật mình, qua nửa ngày, mới nói: “Anh nói...Cái gì?”.

“Tôi nói, Hùng Linh Linh đã chết, cô không vui hả?”. Lưu Hạ kéo cái ghế rồi ngồi xuống, “Không phải cô rất ghét Bạch Lộ và Hùng Linh Linh sao?”.

Trong nháy mắt, Chu Dĩnh lộ vẻ cảnh giác: “Anh nghe ai nói?”.

“Một nhà tâm lý học nổi tiếng đã từng nói, khi câu hỏi của một người làm cho bạn cảm thấy chột dạ, bạn thường hỏi vặn lại người đó “Bạn nghe ai nói?””.

“Ý của anh hung thủ là tôi?”. Chu Dĩnh tựa như một con nhím, cả người đều toàn gai nhọn.

Lưu Hạ nhún vai: “Tôi chỉ hỏi có phải cô rất ghét Bạch Lộ và Hùng Linh Linh không?”.

“Không có!”.

“Nói như vậy, cô có quan hệ rất tốt với bạn cùng phòng?”.

“Không sai! Chúng tôi vẫn luôn ở cùng nhau, cùng nhau đi học, đi ăn và đi dạo phố!”.

“Ồ...”. Lưu Hạ chậm rãi đứng dậy, trầm mặc một hồi, kề mặt sát gần sát mặt Chu Dĩnh, “Bọn họ không vứt cô qua một bên? Không phải cô...chỉ là một người hầu thôi sao?”.

Chu Dĩnh theo bản năng lui về sau một bước, cô phần nộ trừng mắt nhìn Lưu Hạ, nhưng không nói gì thêm.

“Được rồi”. Lưu Hạ bỗng nhiên nở nụ cười, vỗ vỗ vai Chu Dĩnh, hiền lành nói: “Tôi tùy tiện hỏi một chút thôi, đừng khẩn trương vậy chứ”. Hắn lập tức xoay người hỏi Liên Xảo Dã, “Nghe nói dạo gần đây trường học các cô lưu hành một tin đồn rất thú vị đúng không?”.

Liên Xảo Dã lạnh lùng nói: “Anh đang nói đến cái nào?”.

“Tay của Điệp tiên”. Lưu Hạ nói, “Không phải rất thú vị sao?”.

Liên Xảo Dã khinh bỉ liếc nhìn Lưu Hạ: “Đội phó đội điều tra đại đội ba cũng tin chuyện ma quỷ sao?”.

“Thà tin là có, không thể tin không có”. Ánh sáng ngoài cửa sổ rọi lên mặt Lưu Hạ, rực rỡ và mờ mịt, “Có một số việc, dù cho không tận mắt chứng kiến nhưng cũng không thể nói nó không tồn tại”.

Lúc hăn nói những lời này, thần sắc nhàn nhạt, không khoa trương giống bình thường, khiến cho người khác nhìn thấy mà đau lòng, Liên Xảo Dã há miệng, cái gì cũng không nói nên lời.

“Vậy thì”. Lưu Hạ nắm lấy vai Liên Xảo Dã, “Dẫn tôi đi gặp bạn học khoa Công Nghệ – Thông Tin của các cô đi”.

Quả nhiên là ảo giác, làm sao hăn ta lại có biểu tình buồn rầu thế kia được —— Liên Xảo Dã nhìn Lưu Hạ chưa đầy hai giây đã đổi lại biểu tình cợt nhả, cô phúi tay hăn “Chát” một tiếng, đi trước ra ngoài.

Đợi khi hai người đã đi xa, Chu Dĩnh rút cuộc thở hắt ra, thô bạo kéo lấy Sở Phi Yến đang co người lại, nói: “Đứng đây, hôm nay tới lượt cô quét dọn vệ sinh đó”.

Sở Phi Yến ngẩng đầu nhìn Chu Dĩnh, rồi lại ngồi xuống.

“Đứng lên”. Chu Dĩnh bắt đầu tức giận. Câu hỏi trước đó của Lưu Hạ khiến cô cảm thấy đối phương đang muốn khiến cô nhục nhã, nhưng cô không thể nào phát tiết, chỉ có thể yên lặng chịu đựng. Hiện tại trong ký túc xá chỉ còn hai người bọn họ, mà từ trước tới nay cô chưa bao giờ vừa mắt Sở Phi Yến, bàn chân phải không khống chế đá vào người Sở Phi Yến, Chu Dĩnh cảm thấy cơn giận dữ đi rất nhiều.

Sở Phi Yến không thể tin ngẩng đầu lên —— cô biết Chu Dĩnh rất ghét mình, nhưng trước nay nhiều nhất cũng chỉ châm chọc vài câu, cô chưa bao giờ nghĩ tới có một ngày Chu Dĩnh sẽ ra tay đánh mình.

“Tại sao bạn lại làm vậy?”. Sở Phi Yến nhảy dựng lên. Cái chết của Hùng Linh Linh làm cho tinh thần của cô gần như suy sụp, cô cảm giác bản thân không còn sợ cái gì nữa.

Lúc này Chu Dĩnh cũng sững sốt, cô cũng không phải muốn đá Sở Phi Yến, nhưng chân phải cứ tự nhiên đá tới. Cô muốn nói lời xin lỗi nhưng

lòng tự trọng của cô không cho phép —— bình thường khi nói chuyện qua lại, cô chưa bao giờ hòa nhã với Sở Phi Yến, đối mặt với Sở Phi Yến, cô luôn có một cảm giác ưu việt không rõ. Mà hiện tại, cố gì vì một đá này mà cô phải lên tiếng xin lỗi chứ? Sở Phi Yến hẳn là nên yên lặng chịu đựng giống trước kia mới đúng!

Nhìn bộ dạng tức giận bất bình của Sở Phi Yến, Chu Dĩnh đứng thẳng lưng, nói: “Ngày hôm nay tới phiên cô quét dọn vệ sinh, đừng tưởng giả bộ sợ hãi là có thể trốn việc”. Cô từ trên nhìn xuống Sở Phi Yến thấp hơn mình một cái đầu, không khỏi châm chọc: “Cô cho người nào cũng giống cô sao, ở trong đồng rác cũng có thể ở được”.

Lời nói này quả thật rất cay nghiệt, Sở Phi Yến rơi nước mắt. Cô hung hăng đẩy Chu Dĩnh rồi chạy ra ngoài cửa. Chu Dĩnh tưởng rằng Sở Phi Yến bỏ chạy, nhưng không nghĩ rằng cô ta chỉ đi lấy cây chổi mà thôi. Nhìn bộ dạng ủ rũ vừa quét dọn vừa lau nước mắt của cô ta, Chu Dĩnh không hề áy náy, nghĩ thầm, người thấp kém vẫn mãi là người thấp kém, bị mắng như thế mà còn không thêm phản ứng. Cô cười khinh miệt, ác ý bỏ lại một câu: “Đừng quên dọn dẹp luôn giường chiếu”. Sau đó, nghênh ngang bỏ đi.

Cửa bị đóng mạnh vang lên tiếng “Ầm” thật lớn, Sở Phi Yến dừng tay một chút rồi lại cúi đầu quét dọn.

Bây giờ là giờ lên lớp, toàn bộ khu kí túc yên tĩnh lạ thường, không, phải nói là toàn bộ thế giới đều yên tĩnh_____không nghe thấy tiếng chuông tan học, không nghe thấy tiếng cười đùa trong sân tập...Thế giới của Sở Phi Yến hoàn toàn yên tĩnh.

Sàn nhà lát gỗ, cây chổi bằng nhựa quét lên phát ra âm hưởng chói tai, vẻ mặt Sở Phi Yến có hơi ngơ ngẩn, giống như máy móc được hạ lệnh, từng chút, từng chút quét dọn. Trong đầu của cô trống rỗng, phảng phất không nghe thấy gì, không nhìn thấy gì.

“Vù vù...”. Có vật gì đó rung động.

Sở Phi Yến dừng tay, cái cổ cứng đờ chậm rãi di chuyển_____âm thanh rung rung đến từ phía trước giường cô, là giường ngủ của Hùng Linh Linh. Ở dưới tấm nệm dày, có một vật đang nổi lên.

“Vù vù...vù vù”. Vật kia liên tục phát ra âm thanh.

Sở Phi Yến cứng người. Đó là điện thoại di động.

Nhưng cảnh sát luôn cẩn thận tại sao có thể bỏ sót di động – một manh mối quan trọng như vậy? Rõ ràng cô thấy một cảnh viên gấp lấy di động màu trắng rồi bỏ vào túi nilông, tại sao nó xuất hiện ở nơi này?

Là ai, là ai gọi vào di động Hùng Linh Linh?

Có thể là người nhà của cô ấy. Sở Phi Yến nghĩ có phải người nhà Hùng Linh Linh vẫn chưa biết tin cô ấy đã qua đời? Người bác gái hiền lành vẫn thường xuyên gọi điện hỏi han ân cần, nếu biết rằng con gái của mình đã mất thì tâm trạng sẽ thế nào đây? Bà ấy sẽ đau khổ? Sẽ khóc không?

.....

Có lẽ, mình nên nói cho bà ấy biết. Sở Phi Yến nghĩ nghĩ rồi đi đến bên giường Hùng Linh Linh. Cô nhìn chăm chăm vào giường Hùng Linh Linh, khăn trải giường có họa tiết carô xanh trắng đơn giản. Cô nghĩ đến mười mấy tiếng trước Hùng Linh Linh còn nằm khóc ở nơi này, vài giờ trước, thi thể Hùng Linh Linh nằm ở nơi này, an tĩnh, lạnh lẽo, không một chút tiếng động.

Cô thậm chí không dám lấy tay chạm vào cái nệm kia, cô sợ.

Cô sợ, thứ chạm tới không phải chăn nệm mềm mại, mà là thi thể lạnh như băng của Hùng Linh Linh.

“Vù vù...vù vù...vù vù”.

Sở Phi Yến đứng ở bên giường, nhìn di động không ngừng rung chuông dưới nệm, bỗng nhiên nở nụ cười_____sốt ruột sao? Muốn biết con gái bà đang ở đâu sao? Được, tôi sẽ nói cho bà biết. Tôi sẽ nói cho bà biết, tử trạng con gái bà thê thảm cỡ nào, tôi sẽ nói cho bà biết, con gái bà bị thế này là đúng tội. Nhưng mà, tôi chỉ muốn bà chờ đợi. Tôi chính là muốn bà chờ đợi, muốn bà lo lắng, muốn bà sợ hãi.

Bởi vì, con gái bà cũng có phần ức hiếp tôi.

Cách thức nó ức hiếp tôi là không nói lời nào. Khi Bạch Lộ và Chu Dĩnh xa lánh tôi, nó cũng không nói gì, chỉ lặng lẽ đứng một bên.

Nó không để tôi sống dễ chịu, cho nên tôi cũng không cho bà sống dễ chịu.

“Vù vù...vù vù...vù vù...”

Năm phút trôi qua, di động bỗng chốc ngừng rung. Sở Phi Yến hài lòng nở nụ cười, ung dung xốc lên tấm trải giường carô trắng xanh.

Cô không kịp thấy rõ màn hình di động hiển thị cuộc gọi từ ai, bởi vì thứ đầu tiên cô nhìn thấy, ở trên ván giường bằng gỗ, là gương mặt của Hùng Linh Linh.

Mang theo huyết nhục, da mặt của Hùng Linh Linh.

THÂN BIÊN (NHÂN QUÝ) (BỘ 2)

Miêu Oa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 4: Tay Của Điệp Tiên (1)

Thời điểm Liên Xảo Dã đi cùng Lưu Hạ đến kí túc xá nam sinh thì Thân Đồ Thành đang nằm mơ.

Giấc mơ không đáng sợ nhưng lại vô cùng quý dị.

Bình thường khi người khác nằm mơ, rất ít người có thể thấy được những chi tiết nhỏ nhặt trong mơ, lấy quần áo mà nói, nhiều nhất chỉ nhớ kĩ màu sắc hay chất liệu, ví dụ như áo lụa màu đỏ thẫm, áo bông trắng tinh, nhưng Thân Đồ Thành lại nhớ rất rõ lúc đó bản thân đang mặc trang phục giống như Hồ phục, đầu đội chiên mào, vô cùng tức giận rút ra bội đao(3)đeo bên hông.

(3) Bội đao: Bội ở bên hông đao. Phục sức của nam tử cổ đại có bội đao, biểu thị uy vũ.

Lúc rút chuôi đao ra hấn dùng lực đạo rất lớn, nhưng không phải để ám sát người khác. Hấn hướng mũi đao nhọn về phía mình, ra sức đâm vào mắt. Máu đỏ tươi không ngừng chảy dọc theo mặt hấn, nỗi đau khắc cốt ghi tâm.

Hấn quay về cái người nên xưng là tổ phụ, nói: “Lẽ nào đây không phải là lệ sao?”.

Thân Đồ Thành cảm thụ rõ ràng nỗi đau đớn sâu sắc của người kia, hấn biết người trong mơ chính là mình, nhưng hấn không cách nào lý giải nỗi bi phần khắc sâu và nan kham của người kia.

Khi đó, tổ phụ đứng trước mặt hãn, khinh miệt nhìn con mắt phải đã mù của hãn, dùng khẩu khí cười nhạo hỏi những người xung quanh: “Ta nghe nói kẻ chỉ mù một con mắt cũng sẽ rơi lệ, không biết có thật vậy không?”.

Tất cả mọi người đều cười. Hãn đứng trước mặt những người này, vai vế bọn họ đều cao hơn hãn, hãn không rõ vì sao bọn họ có thể đối đãi con của chính mình tàn khốc như vậy.

Từng giọt máu tươi rỉ xuống, hãn hỏi bọn họ: “Lẽ nào đây không phải là lệ sao?”.

Các người nhìn đi, mắt của người mù cũng sẽ rơi lệ.

Tổ phụ kinh hãi, cầm roi hung hăng quất đến. Từng chút từng chút, vết sẹo này cùng nhau rơi vào tim hãn.

Hãn cho rằng cả đời này hãn sẽ mãi đau đớn, nhưng thẳng đến nhiều năm sau, hãn gặp một người. Người kia vuốt ve vết sẹo trên mắt hãn, đau lòng nói: “Tiểu phong tử...”.

Có lẽ trong khoảnh khắc người kia xoa mặt hãn, Thân Đồ Thành nghĩ, vết thương của hãn đã dần dần khép miệng.

Người kia là ai? Y có một đôi bàn tay ấm áp, một giọng nói ôn hòa, làm cho Thân Đồ Thành đang nằm mơ cảm thấy rằng người kia là người tốt đẹp nhất trên thế giới này, hãn nguyện làm bất cứ điều gì để giữ người kia bên người.

Nhưng kì lạ nhất chính là hãn không thấy rõ tướng mạo người kia. Thẳng đến khi người phục vụ mang cà phê đến, Thân Đồ Thành vẫn còn đang cố gắng suy nghĩ, người kia rốt cuộc là ai?

“Bạn học Thân Đồ?”. Tay Lưu Hạ quơ quơ phía trước.

“A”. Thân Đồ Thành khôi phục tinh thần, “Sao thế?”.

“Suy nghĩ gì mà mê mẩn thế?”. Lưu Hạ cười tít mắt hỏi, “Chẳng lẽ là “Tay của điệp tiên” trong truyền thuyết sao?”.

“Nào có chuyện đó”. Thân Đồ Thành lập tức xốc lại tinh thần, “Đều là đám tiểu tử kia nói xằng dọa người thôi”.

“Vậy sao?”. Bộ dạng Lưu Hạ không tin được, “Tùy tiện nghĩ cũng có thể đạt được trình độ này sao? Nghề nghiệp đám bạn của cậu chắc là viết tiểu thuyết khủng bố đi”.

Thân Đồ Thành nhàn nhạt đáp: “Không thật, làm sao có thể khiến cho người khác sợ hãi”.

“Như vậy, mời cậu thuật lại truyền thuyết về ngôi trường mà cậu cho rằng bình thường cho tôi nghe”. Biểu tình Lưu Hạ đột nhiên nghiêm túc, “Không gạt cậu, vụ án Bạch Lộ xảy ra chút sự cố”.

Liên Xảo Dã lặng lẽ ngồi nghe ở một bên, biết rõ lúc này Lưu Hạ lại đang dọa người, cô khinh thường liếc mắt nhìn hằm_____không phải nói chuyện Bạch Lộ là cơ mật sao? Mới bỏ chút công sức thì liền dự định nói ra toàn bộ rồi?

Thân Đồ Thành vốn muốn từ chối, nhưng nghe đến nửa câu sau của Lưu Hạ, trong lòng ngầm ngầm có chủ ý. Thay vì bị người cảnh sát này để ý tới vì mình không chịu phối hợp, không bằng làm như anh ta nói, đơn giản kể một câu chuyện cho anh ta nghe là được rồi. Thân Đồ Thành bình tĩnh uống cà phê, nói: “Đại khái khoảng 1 tháng trước, có một sinh viên đang trên đường trở về sau lớp tự học thì nhặt được một con hồ điệp”.

“Sinh viên kia không phải là cậu hả?”. Lưu Hạ cắt lời hằm.

Thân Đồ Thành liếc mắt nhìn đối phương, suy nghĩ một hồi, thuận theo sửa lại: “Là mùa đông nên trời tối rất nhanh, lúc tôi tan giờ tự học thì đã 8 giờ tối, trời tối sầm. Ngày đó vừa khéo, trên con đường về kí túc xá có vài ngọn đèn bị hư”.

“Đại khái là đoạn đường nào?”. Lưu Hạ lần thứ hai cắt lời hẳn.

Thân Đồ Thành nhớ lại rồi nói: “Đoạn đường từ rừng cây nhỏ tới hồ Mỹ Nhân. Có lẽ khoảng sáu, bảy ngọn đèn bị hỏng”.

“Tôi nghe nói hồ Mỹ Nhân của trường các cậu xây ngay phía trước trường?”.

“Lịch sử trường học nói như vậy”.

Thân Đồ Thành nói chuyện rất cẩn trọng, gần như không có sơ hở. Lưu Hạ nhìn hẳn rồi nhìn Liên Xảo Dã, cảm thấy đau đầu, lần này gặp phải hai người khó đối phó rồi. Hẳn nói thầm trong lòng, sinh viên bây giờ tâm phòng bị quá cao, ngay cả cảnh sát nhân dân cũng không tin tưởng. Nghĩ tới đây, hẳn không khỏi oán giận Cao Thông, nếu như quái vật kia tới hỏi, phỏng chừng sẽ không ai chịu đựng nổi. Thế nhưng tại thời khắc quan trọng này, tên đó không biết đã biến đi chỗ nào.

Lưu Hạ thở dài, xóa bỏ ý niệm thất bát loạn tào trong đầu, tiếp tục đặt câu hỏi: “Cái hồ kia thoạt nhìn không lớn, nhưng nhìn qua thì cũng phải khá sâu, xung quanh lại không có hàng rào bảo hộ, không sinh viên nào ý kiến với nhà trường bổ sung nó sao?”.

“Về vấn đề này, tôi nghĩ anh nên trực tiếp đi hỏi nhà trường thì tốt hơn”. Thân Đồ Thành dừng một chút, bổ sung: “Ít nhất tôi chưa từng nghe người nào kiến nghị qua”.

Rõ ràng là không phối hợp! Lưu Hạ gần như muốn khóc thét, hẳn đưa ly cà phê đến bên miệng, rồi lại đặt xuống, bất đắc dĩ nói: “Cậu nói tiếp “Tay

của Điệp tiên” đi, tốt nhất là kể cận kề vào, ví dụ trời tối như vậy làm sao cậu phát hiện ra cái ngọc điệp đó”.

“Tôi dùng di động chiếu sáng, khi đi tới khu vực hồ Mỹ Nhân thì thấy có một nữ sinh ngồi xõm ven đường, tôi nghĩ rằng do đèn đường tắt đột ngột nên cô ta sợ, vì vậy tôi dự định đưa cô ta về kí túc xá. Thế nhưng tôi vừa tới gần, cô ta liền bỏ chạy”. Thân Đồ Thành cười cười, “Có thể sợ tôi là người xấu”.

“Cậu có nhìn rõ tường mạo nữ sinh đó không?”. Lưu Hạ hỏi.

Thân Đồ Thành lắc đầu: “Ánh sáng quá yếu. Hơn nữa lúc đó cô ta đưa lưng về phía tôi”.

Lưu Hạ hơi nhú mắt: “Vậy cậu dựa vào gì nhận định cô ta là nữ sinh?”.

“Tóc”. Thân Đồ Thành nói, “Tóc cô ta rất dài, rất đẹp”.

“Uhm...”. Lưu Hạ trầm ngâm một hồi, “Cậu tiếp tục”.

“Tôi phát hiện ngọc điệp ở chỗ nữ sinh đó ngồi. Tôi nghĩ có thể là cô ta đánh rơi, cho nên nhặt lên dự định đuổi theo trả lại”. Thân Đồ Thành có chút ngượng, “Cô ta chạy quá nhanh, chốc lát không thấy bóng dáng đâu nữa. Thế nào cũng phải đi qua hồ Mỹ Nhân, tựa như anh vừa nói, không có đèn, không có rào chắn, rất dễ trượt chân ngã xuống, cho nên tôi không đuổi theo nữa... Tôi đứng chờ khoảng 10 phút, không hề nghe thấy tiếng nước, nghĩ rằng chắc cô ta vẫn ổn nên liền mang theo ngọc điệp quay về kí túc xá”.

Lưu Hạ tựa hồ bắt được một trọng điểm: “Cậu nói cô ta chạy về hướng hồ Mỹ Nhân?”.

“Không sai”.

“Qua hồ Mỹ Nhân sẽ tới nơi nào?”.

“Thư viện Lão Đồ”. Thân Đồ Thành nói, “Thư viện mới được xây xong trước kì nghỉ đông năm ngoái, lúc đó nhà trường phát động một số sinh viên đi chuyển sách”. Hần nhìn về phía Liên Xảo Dã, “Sinh viên mới năm nay hẳn là không biết vị trí của thư viện Lão Đồ”.

Lúc này Lưu Hạ cũng nhìn về phía Liên Xảo Dã, hỏi: “Em không biết trường học mình có thư viện Lão Đồ sao?”.

“Không biết”. Liên Xảo Dã nói. “Học kỳ này tôi mới chuyển đến trường”. Cô mới tới đại học Z được hai ngày, ngay cả vị trí khu dạy học còn chưa nắm hết, nói chi đến thư viện gì đó.

Lưu Hạ biết mình hỏi lầm người, ngượng ngùng nói với Thân Đồ Thành: “Tiếp tục đi”.

“Sau khi cầm mảnh ngọc điệp về tới phòng thì tôi mới nhìn rõ trên đó có vài vết li ti màu đỏ sậm, khi đó mấy người bạn thân ở phòng đối diện chạy vọt ra cửa, cầm nghiên cứu một hồi thì nói là vết máu”.

“Làm cách nào xác định được?”.

Người sống trong kí túc xá rất hỗn tạp, ngành gì cũng có, trong đó có một người học ngành Y, còn có một người học ngành Khảo cổ”.

“Ngành Khảo cổ?”.

“Đúng vậy, cậu ta nói ngọc điệp kia có ít nhất hai ngàn năm lịch sử”.

Lúc này, Lưu Hạ nhíu mày: “Vật quan trọng như vậy, vì sao các cậu không giao lại cho trường?”.

“Tôi cũng định như thế”. Thân Đồ Thành cười khổ, “Thế nhưng ngày hôm sau tôi phát hiện nó đã biến mất”.

“Biến mất?!”. Lưu Hạ đề cao giọng. Không chỉ hân, Liên Xảo Dã cũng lộ vẻ kinh ngạc.

“Cậu biết không, chỉ dựa vào điểm này thì tôi đã có lí do bắt cậu”. Lưu Hạ trầm giọng nói.

Thân Đồ Thành nghe xong, chẳng những không hoảng sợ, trái lại còn cười giảo hoạt: “Đây chỉ là truyền thuyết trong vườn trường, không phải sao?”.

Nguyên lai cậu ta đã sớm cắt đứt mọi mối liên hệ, Lưu Hạ kinh ngạc, lập tức cười rộ lên: “Nhóc con, không tệ, thông minh đó”.

Thân Đồ Thành cười cười, tiếp tục nói: “Đám bạn thân đều nói chưa thấy qua đồ cổ, ầm ỹ muốn bắt điệp tiên lại chơi đùa, cố gắng lôi kéo tôi chơi cùng bọn họ”.

“Khi đó có bao nhiêu người chơi điệp tiên?”. Liên Xảo Dã cũng bày tỏ hứng thú đặc biệt với trò chơi này.

“Cộng thêm tôi nữa là bảy người”.

“Chơi ở đâu?”.

“Phòng bọn họ”.

“Chỉ có bảy người các cậu sao?”.

“Đúng vậy, phòng bọn họ vốn chỉ có 6 người”.

“Uhm...”. Liên Xảo Dã gật đầu, “Sau đó thì sao?”.

“Vương Thế Vĩ_____là cái người học ngành Khảo cổ kia, không biết từ đâu đào ra một tờ giấy vàng, nói rằng vài chục năm trước chuyên dùng để chơi điệp tiên”.

Liên Xảo Dã hỏi: “Anh biết từ đâu anh ấy có vật này không?”.

“Là đồ truyền từ thế hệ này sang thế hệ khác của ngành Khảo cổ”. Thân Đồ Thành cảm thấy buồn cười: “Nghe nói là do một sư huynh trong giới vẽ ra, sau khi mời điệp tiên không bao lâu thì qua đời. Cho nên đại học Z truyền nhau muốn chơi điệp tiên thì dùng tờ giấy này là tốt nhất”.

“Cũng không phải không có lý”. Liên Xảo Dã nói, “Có lẽ người các anh mời được chính là anh ta”.

Thân Đồ Thành không để tâm: “Chúng tôi phải đợi đến nửa đêm thì mới chơi được, mời khoảng chừng mười phút, đĩa bắt đầu động”.

Liên Xảo Dã nhìn vẻ mặt của hắn, hỏi: “Anh không tin?”. Cô không đồng ý nói: “Không tin thì đừng chơi, chơi vì muốn tìm kiếm cảm giác hồi hộp, lựa chọn chỉ tin những điều tốt đẹp thì đó là lí do cho những chuyện không may xảy ra”.

“Tôi tin”. Thân Đồ Thành nói, “Sự thực là, người nhìn thấy cái tay kia chính là tôi”.

THÂN BIÊN (NHÂN QUÝ) (BỘ 2)

Miêu Oa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 5: Tay Của Điệp Tiên (2)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Cậu...cậu cũng thấy sao?”. Dưới ánh nến lơ mờ, Vương Thế Vĩ run rẩy hỏi.

Thân Đồ Thành lẳng lẳng nhìn đối phương, vẻ mặt nghiêm túc. Một lát sau, hắn gật đầu.

“Nó...Điệp tiên, bắt, bắt được mình rồi”. Vương Thế Vĩ hốt hoảng nắm lấy tay áo Thân Đồ Thành, giọng nói mang theo nước nỡ, “Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Nó sẽ giết mình mất!”.

Thân Đồ Thành mím môi, lẳng lẳng nhìn vào giường của Vương Thế Vĩ_____vừa nãy, chính là dưới cái giường này, hắn nhìn thấy tay của điệp tiên.

...

Năm ngoái, chính phủ thành phố Z bắt đầu khởi công xây dựng tuyến đường tàu điện ngầm, trong đó có một tuyến đường đi qua kí túc xá nam của Đại học X, sau khi nhà trường nhận được thông báo thì liền khẩn cấp chuyển dời kí túc xá nam số 1 và số 2.

Kí túc xá mới được chuyển đến nằm phía Đông Bắc trường học, ba tòa nhà năm tầng nằm trơ trọi, ban đầu vốn là kí túc xá của nhân viên. Từ khi trường học được xây dựng lại, các nhân viên lần lượt dọn đi hết. Bởi vì nó

cách rất xa với trường học mới, thư viện và căn tin, ở giữa lại có một rừng cây nhỏ, bình thường rất ít người lui tới, cho nên đặc biệt vắng vẻ.

Các nam sinh sau khi ầm ỹ dọn dẹp một hồi thì đi ra ngoài xả hơi, cả tòa kí túc liền yên ắng trở lại. Hành lí của Thân Đồ Thành không nhiều, nhưng sắp xếp thì rất rườm rà _____ hai cái máy tính để bàn, hai cái notebook, một bộ camera chuyên nghiệp cùng với các linh kiện lẻ tẻ, còn có quần áo và vật dụng linh tinh, chờ khi đã chỉnh lý xong xuôi thì trong kí túc xá chỉ còn một mình hắn.

Sau khi tắm xong, Thân Đồ Thành khoác cái áo ngủ rộng đi ra ban công. Toàn bộ hành lí của hắn chỉ có cái áo ngủ này đem đến từ nhà, kiểu dáng rất đơn giản, dài tới đầu gối, tay hẹp cổ tròn, không có hoa văn, nhưng khi mặc vào người hắn thì lại có khí thế kinh người. Khi lần đầu tiên hắn mặc cái áo này xuất hiện trong kí túc xá, mấy người anh em đều rất ngạc nhiên, sau cùng có một người chạy đến vừa vỗ ngực vừa nói: “Chết tiệt, chú mày ăn mặc cứ như hoàng đế, hừ chết thẳng này”.

Vì câu nói này của người kia, Thân Đồ Thành chạy đến trước gương, lúc đầu không thấy gì, nhưng càng nhìn càng thấy không đúng, hình như người trong gương không phải hắn, hắn trông giống hệt một vị hoàng đế. Sau khi trải qua sự việc đó, Thân Đồ Thành đã cất luôn cái áo ngủ. Nếu như không phải do lần này dọn dẹp quá gấp gáp, cũng không biết đã quăng cái áo đi chỗ nào, hắn thật không nghĩ tới mình đã từng có một cái áo như thế.

Từ ban công kí túc xá nhìn ra ngoài, vừa khéo có thể nhìn thấy hồ Mỹ Nhân cách đó không xa, Thân Đồ Thành đứng ở nơi này, thực sự đã sinh ra cảm giác quân lâm thiên hạ. Hắn mỉm cười, lẳng lặng thưởng thức ánh hoàng hôn ở hồ Mỹ Nhân.

Hồ Mỹ Nhân kì thực chỉ lớn hơn cái ao, bốn phía trồng đầy cây cối, đứng trên cao nhìn xuống, nó như một viên lệ châu rơi trên mảnh vải nhung thượng hạng, u buồn mà lại mê người.

Về hồ Mỹ Nhân_____đại học Z truyền nhau lời kiến giải_____thuật lại ở một thời đại nào đó, có một vị quân vương, hắc cường đại, hắc là một tay thiện nghệ bắt mãnh thú, chạy nhanh hơn ngựa, bất luận là đánh võ hay cưỡi ngựa bắn cung, đều là người có một không hai. Hắc tàn bạo, hắc có thể trong một khắc các quần thần còn trong đại yến, một khắc sau bắn một mũi tên xuyên cổ một người. Hắc tựa như một con dã lang đói bụng đã lâu, hung hăng, tàn nhẫn, hi nộ vô thường. Không ai có thể đoán ra suy nghĩ của hắc, ai ai cũng sợ đến gần hắc. Vì vậy, hắc càng lúc càng cô đơn, càng lúc càng tịch mịch...Thẳng cho đến một ngày, hắc gặp một người con gái. Cô gái kia cũng không phải tuyệt sắc khuynh thành, cũng không phải thông minh tuyệt đỉnh, nhưng vị quân vương cô độc lại ngoan ngoãn phục tùng nàng. Nàng có đôi mắt xinh đẹp nhất, giọng nói dịu dàng nhất trên đời, bởi vì có nàng làm bạn, quân vương dã lang dần dần dao động, ngày càng ôn hòa, khi hắc đã trở thành một đại minh vương, cô gái kia chợt qua đời. Quân vương thống khổ vạn phần đem nữ nhân mình yêu mến trầm xuống đáy hồ, hẹn thiên niên sau gặp lại.

Quân vương không ban cho nàng danh phận, mọi người không biết tên của nàng, liền gọi nơi nàng ngủ yên là “Hồ Nữ tử”, có lẽ do sự lương thiện của cô gái kia làm cảm động trời xanh, vô luận thời đại thay đổi ra sao, hồ Nữ tử thủy chung không hề khô cạn, người dân thành phố Z bất tri bất giác bảo vệ nó, thẳng đến khi đại học Z sửa chữa xong, lúc đó hiệu trưởng chính thức đổi tên “hồ Nữ tử” thành “hồ Mỹ Nhân”.

Nghĩ đến đây, Thân Đồ Thành không khỏi cười rộ lên_____nào lại có câu chuyện tình yêu thế lương như vậy, hơn phân nửa là do nhà trường không muốn thi công hàng rào bảo hộ, bịa qua loa một câu chuyện đầy lãng mạn huyền hoặc sinh viên. Quân chủ hung tàn và nữ nhân ôn nhu? Ngu ngốc, cho dù hắc tọa ủng thiên hạ, nhưng ở đâu có một nữ nhân toàn tâm toàn ý đi yêu một nam nhân tay cầm đại quyền sinh sát trong tay chứ! Mỗi một đêm nàng và hắc ôm nhau ngủ, lẽ nào nàng không sợ hắc giơ tay chém

xuống, kết thúc sinh mệnh của nàng? Sợ rằng tất cả cảm tình của nàng, cũng chỉ do sợ hãi và bản năng cầu sinh thôi.

Di động đột nhiên vang lên cắt đứt suy nghĩ của Thân Đồ Thành, là bạn thân trong kí túc xá gọi tới, Thân Đồ Thành dặn đối phương giữ chỗ cho mình, sau khi cúp điện thoại, nhanh chóng thay quần áo đi đến phòng tự học.

Giờ tự học kết thúc thì đã 8 giờ tối, mấy đứa bạn thân còn muốn đi ăn khuya, Thân Đồ Thành lại không có thói quen này vì vậy một mình quay về. Ngày hôm đó khí trời tháng mười ở thành phố X quả thật có chút lạnh. Thân Đồ Thành kéo chặt áo khoác lông trên người, bước nhanh hơn.

Hai bên con đường nhỏ quay về kí túc xá trồng đầy cây xanh, cả khu rừng xanh um tươi tốt, rừng cây nhỏ bao bọc quanh hồ Mỹ Nhân, gió nhẹ thổi qua ngọn cây, mang theo hơi nước, ấy vậy lại càng lạnh đến thấu xương.

Đèn hai bên đường nhấp nháy, cái bóng Thân Đồ Thành lúc ẩn lúc hiện trên mặt đất, nhìn rất quỷ mị. Bỗng nhiên “Đùng” một tiếng, toàn bộ đèn tắt ngấm, xung quanh rơi vào yên tĩnh. Gió thổi xuyên qua rừng cây, mang theo tiếng vang “sàn sạt”, không biết nguyên do gì tự dưng Thân Đồ Thành cảm thấy khẩn trương, cả cơ thể đều kéo căng. Hắn lẳng lặng đứng trong bóng tối giống như con mãnh thú đang vận sức chờ phát động, ánh mắt sắc bén quét về bốn phía. Cổ của hắn chuyển động với biên độ rất nhỏ, hô hấp bình ổn kéo dài, không có âm thanh nào, như thể đã dung nhập làm một với bóng tối xung quanh.

Không biết từ lúc nào, hắc ám luôn làm hắn cảm thấy mất cảm và nôn nóng. Thị lực bị ảnh hưởng, cơ thể lập tức tiến nhập trạng thái chuẩn bị chiến đấu. Hắn luôn cảm thấy sẽ có thứ gì đi ra từ một góc nào đó, bổ nhào về phía hắn, cắn xé hắn. Ban đêm, Thân Đồ Thành tựa như biến thành một người khác, không giống với ban ngày ôn hòa rộng rãi, hắn trở nên nhạy

cảm, thô bạo, tinh thần khẩn trương, lúc nào cũng đề phòng nguy hiểm không biết.

“Xẹt xẹt”. Có vật gì đó ma sát trên mặt đất. Thân Đồ Thành dùng tốc độ cực nhanh móc ra điện thoại di động, lập tức chiếu tới chỗ phát ra âm thanh_____là một nữ sinh. Cô gái đưa lưng về phía Thân Đồ Thành, ngồi xổm ven đường cách đó không xa. Thân Đồ Thành thở dài một hơi, chậm rãi đi tới gần.

Gần như ngay cái nhìn đầu tiên, Thân Đồ Thành nhìn thấy mái tóc của cô ta, đen nhánh, thật dài buông xuống đất.

“Bạn học, bạn không sao chứ?”. Thân Đồ Thành tận lực thân thiện hết mức đặt câu hỏi.

Nữ sinh kia hình như không nghe thấy lời của hắn, không thấy cử động dù chỉ một chút. Thân Đồ Thành nghĩ đến một câu chuyện đã từng rất phổ biến, có thể hay không khi cô nữ sinh này quay lại, mặt của cô ta cũng dài như mái tóc vậy?

“Bạn học?”. Thân Đồ Thành thử vươn tay muốn chạm vào cô ta.

Giống như bị động tác của hắn làm kích động, nữ sinh “A” một tiếng đứng lên, chạy thật nhanh về phía trước.

“Này”. Thân Đồ Thành không chút suy nghĩ đuổi theo.

Cô gái rất xinh đẹp với mái tóc dài, đẹp hơn so với bất kỳ người nữ giới nào Thân Đồ Thành đã nhìn thấy. Nhưng dáng cô chạy không hề yếu điệu_____cô giống như là đang tung bay, cây cối rậm rạp chẳng tạo cho cô chút ảnh hưởng nào, tốc độ di chuyển nhanh đến nỗi ngay cả Thân Đồ Thành như dã thú chạy nước rút nhưng vẫn không đuổi kịp.

Thân Đồ Thành dừng lại khi đã đến gần hồ Mỹ Nhân, không phải đại não phát ra lệnh, mà lại giống như một loại bản năng. Loại bản năng này nói cho hẳn biết, tiếp tục đi tới sẽ gặp nguy hiểm, vì thế hai chân tự động dừng lại. Thân Đồ Thành đứng yên một lúc, không nghe thấy tiếng động gì, nói vậy cô nhóc kia đã chạy xa. Thân Đồ Thành thở hắt ra rồi quay trở về.

Lúc Thân Đồ Thành trở lại con đường nhỏ, đèn đường đã khôi phục ánh sáng. Gió mát tạt vào mặt, dĩ nhiên không lạnh buốt như ban nãy. Thân Đồ Thành thở phào nhẹ nhõm, mới vừa nhắc chân, cộp cộp, chân đạp phải vật cứng gì đó_____ngọc.

Thân Đồ Thành cúi người nhặt mảnh ngọc. Đây là một khối ngọc xanh biếc, lớn bằng lòng bàn tay, là tạo hình tửu điệp(4). Ánh sáng ảm đạm chiếu xuyên qua điệp tử, trên tay Thân Đồ Thành hiện lên vết lõm đốm màu xanh biếc âm u. Trong nháy mắt, một cảnh tượng nhanh chóng hiện lên trong đầu.

(4) Tửu điệp: đĩa nông dùng uống rượu.

Tựa tựa như vậy nè:

 p077526012198-item-0328xf1x0600x0600-m
 T2x4iwXfJcXXXXXXXXX_1128479944jpg_360x360q90

Nam tử cao lớn mặc Hồ phục, đầu đội chiêm mao ngấm nghĩa vật trong tay, khoe miệng nhếch lên: “Tửu điệp?”.

“Ân”. Nam tử tóc dài mặc bạch y nhẹ nhàng lên tiếng, nhỏ giọng nói: “Người luôn uống bằng chén lớn, ta sợ người sẽ say”.

Nam tử cao lớn cười ha ha, ôm bạch y nam tử vào lòng, dùng cằm cọ lên đỉnh đầu đối phương: “Cho dù có say, có điên, có chết, ta vẫn không buông tay người”.

Nam tử bị ôm cười nhàn nhạt, ống tay áo màu trắng và mái tóc đen dài hòa vào nhau, một hình ảnh tròn vẹn.

“A Hảo...”. Thân Đồ Thành không tự chủ gọi ra danh tự người đó. Khi hẩn tỉnh táo lại, nhất thời giật mình. A Hảo, là tên của vị nam tử mặc bạch y đó sao? Trái tim co rút đau đớn, cái tên này giống như chiếc chìa khóa, mở ra chỗ sâu nhất trong nội tâm của hẩn, tất cả ngọt ngào, thống khổ, nóng nảy, bi thương lần lượt phá kén chui ra. Chỉ cần là về người kia, hẩn đều cất giấu trong cái rương bí mật nhất_____là kho báu không ai có thể chạm tới.

Hẩn có cảm giác mình đã cất giấu chiếc rương này rất lâu, Thân Đồ Thành nhìn tửu điệp trong tay, hẩn không nhận thấy được sự ôn nhu trong đôi mắt mình. Hẩn đã cất giấu chiếc rương quý giá này rất lâu, hình như đã lâu nghìn năm.

A Hảo...

...

“A, là thế này sao...Được rồi, đã làm phiền, cảm ơn”. Âm thanh Lưu Hạ kéo Thân Đồ Thành ra khỏi mạch suy nghĩ, hẩn cúp điện thoại, nhìn về phía Thân Đồ Thành. “Tôi đã hỏi qua chủ nhiệm hậu cần, bà ấy nói ngày đó toàn bộ đèn đường đều bình thường, không có xuất hiện tình huống đèn bị tắt”.

“Oh, nó chỉ là một câu chuyện mà thôi”. Thần sắc Thân Đồ Thành nhàn nhạt, “Không tin cũng là bình thường”.

“Trái lại”. Lưu Hạ nói, “Tôi tin lời cậu”.

Lúc này, Liên Xảo Dã bỗng nhiên nói: “Có người nói Quỷ hồn có từ trường đặc biệt, khi bọn chúng xuất hiện, tín hiệu điện thoại di động hay máy tính xách tay sẽ mất ổn định...Còn có, đèn đường sẽ nhấp nháy”.

Lưu Hạ nghiêm túc hiềm thấy: “Theo phán đoán của tôi, hẳn để mắt tới cậu”.

“Hẳn?”.

“Hẳn”. Lưu Hạ nhấp ngụm cà phê, “Hung thủ, hoặc là...Điệp viên”.

THÂN BIÊN (NHÂN QUÝ) (BỘ 2)

Miêu Oa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 6: Tay Của Điệp Tiên (3)

“Hiện tại tôi cần xác nhận”. Lưu Hạ đặt ly xuống, nghiêm túc hỏi: “Cậu thực sự nhìn thấy nó sao?”.

Hiếu rằng Lưu Hạ sẽ không truy cứu chuyện đánh mất đồ cổ ngọc điệp nữa, Thân Đồ Thành ngồi ngay ngắn lại, nghiêm chỉnh nói: “Nhìn thấy. Hơn nữa còn vô cùng rõ ràng”.

“Không phải đa nghi? Không phải ảo giác?”. Lưu Hạ xác nhận lần thứ hai.

“Không phải đa nghi. Không phải ảo giác”. Thân Đồ Thành xác định.

“Được rồi”. Lưu Hạ xoa xoa ấn đường, hẩn tin tưởng quý thần nhưng điều này không có nghĩa là hẩn có thể chấp nhận thủ phạm của vụ án hình sự nghiêm trọng này là một con điệp tiên. “Cậu nói tỉ mỉ một chút đi, cậu nhìn thấy cái gì”.

Thân Đồ Thành suy nghĩ một chút, nói: “Nói chuẩn xác, tôi không nhìn thấy nó _____ thứ tôi thấy chỉ là tay của nó”.

“Ồ, cái tay đột nhiên xuất hiện sao?”. Vậy thì tại sao những người khác không thấy?

“Không”. Thân Đồ Thành nói, “Cái tay xuất hiện ở dưới gầm giường”. Hẩn dừng một hồi, còn nói, “Chỉ có vài giây thôi, đợi khi tôi phản ứng được thì không thấy nữa”.

Thấy Lưu Hạ nhú mày, Thân Đồ Thành nói tiếp: “Lúc đó mấy người bọn họ ngồi giữa hai cái giường nằm sát cửa, vây quanh một cái bàn chơi vòng thứ hai. Tôi không có tham gia nên ngồi ở trên ghế, từ góc độ đó có thể nhìn thấy dưới gầm giường bên trái xuất hiện một cái tay”.

Liên Xảo Dã cướp lời Lưu Hạ: “Vì sao anh không chơi tiếp?”.

Thân Đồ Thành nhún vai: “Trong vòng thứ nhất tôi đã không thích loại trò chơi này”.

“Nói vậy là trong lúc chơi anh đã nói lỏng tay?”.

“Không”. Thân Đồ Thành nói, “Sau khi điệp tiên được mời quay về thì tôi mới buông tay”.

“Lúc đó là mấy giờ?”.

“Bắt đầu chơi là lúc 11 giờ đêm”. Thân Đồ Thành cố gắng nhớ lại, “Vòng thứ nhất có lẽ mất khoảng nửa tiếng...sau khi kết thúc chúng tôi náo loạn một hồi, lần thứ hai thỉnh điệp tiên...chắc là hơn 12 giờ 30 phút”.

Liên Xảo Dã cầm lấy quyển sổ nhỏ trước mặt Lưu Hạ, viết viết vẽ vẽ, một lát sau ngẩng đầu lên: “Thông thường trong quá trình thỉnh điệp tiên không được buông tay, một khi buông tay sẽ không thể thỉnh điệp tiên quay về...anh là sau khi thỉnh quay về rồi mới buông tay, theo lý thuyết hẳn là không có vấn đề gì”. Liên Xảo Dã nỗ lực suy nghĩ, cô hỏi: “Các anh thỉnh điệp tiên như thế nào?”.

Thân Đồ Thành miêu tả cặn kẽ lại quá trình thỉnh điệp tiên ngày đó, Liên Xảo Dã gật đầu: “Không sai, phương pháp rất chính xác”.

Lúc này, Lưu Hạ đột nhiên hỏi: “Cô hiểu rất rõ về điệp tiên sao?”.

Liên Xảo Dã do dự, cẩn thận nói: “Hiểu sơ thôi”.

Lưu Hạ tựa hồ cảm thấy hứng thú: “Thế nào gọi là hiếu sơ?”.

Liên Xảo Dã không nhịn được trả lời: “Có thể thấy được vấn đề nhưng không giải quyết được vấn đề thì gọi là hiếu sơ”.

Thấy khẩu khí không thiện cảm của mỹ nhân, Lưu Hạ sờ sờ mũi, tỏ ý mời cô tiếp tục đặt câu hỏi. Liên Xảo Dã nhìn vào quyển sổ, bắt đầu phân tích: “Phương pháp không sai, cũng không phạm vào điều cấm kỵ...vậy chỉ có thể bắt đầu từ những người thỉnh điệp tiên, đầu tiên là nhân số, thỉnh điệp tiên thì dùng số lẻ là tốt nhất, bảy người biến thành sáu người, đợt thứ hai đích xác tương đối dễ gặp chuyện không may. Quay về vấn đề sức khỏe, Điệp tiên tên là tiên nhưng chính xác là quý. Chỉ cần là quý thì cần phải có âm khí dẫn đạo, con trai dương khí rất nặng, nhưng các anh thật sự mời được...đúng rồi, trong các anh có ai có vấn đề về sức khỏe không?”.

Vừa nghe cô nói như vậy, Thân Đồ Thành liền nghĩ tới Vương Thế Vĩ, tuy rằng Vương Thế Vĩ do ít vận động nên có vẻ hơi yếu, nhưng tuyệt đối không thể nói là thân thể không tốt.

“Không có”.

“Có người nào tính cách âm u, hoặc là bình thường có chút tố chất thần kinh”.

Thân Đồ Thành bật cười, bọn họ đều là những chàng trai đầy nhiệt huyết, bình thường rất ồn ào, muốn yên tĩnh một chút cũng không được, âm u trầm tĩnh gì đó thì khỏi phải nói.

“Uhm...”. Xem ra là không có, Liên Xảo Dã trầm ngâm, “Mấy hôm trước có đi qua nơi nào có âm khí nặng không? Ví dụ như... nghĩa trang?”.

“Việc này tôi không biết”. Thân Đồ Thành mỉm cười, “Chỉ ít tôi vẫn luôn ở trong trường”.

“Chờ một chút”. Lưu Hạ lần thứ hai cắt lời bọn họ, “Cậu nói trong đám bạn của cậu có người học ngành Y, ngành Khảo cổ?”.

“Không sai”. Thân Đồ Thành đang muốn gật đầu, đột nhiên bắt được trọng điểm, “Anh muốn nói...”.

“Đúng rồi!”. Liên Xảo Dã kêu lên, khí thế băng sơn hoàn toàn biến mất, “Y học, khảo cổ... Tôi làm sao không nghĩ tới chứ!”. Cô phấn khích đặt câu hỏi liên tục: “Vương Thế Vĩ là người học khảo cổ đúng không? Anh ta có từng xuống mấy chỗ như cổ mộ chưa? Âm khí những chỗ khác không thể so sánh với cổ mộ... Còn có người học ngành Y nữa, ngày đó anh ta có lớp giải phẫu không? Có thể đã đi qua nhà xác?”. Ánh mắt của cô rất kích động, hai mắt lấp lánh, bởi vì hưng phấn nên hai gò má ửng hồng khiến cho cô nhìn đặc biệt hấp dẫn. Lưu Hạ mỉm cười nhìn cô, mang theo chút ý tứ dung túng.

Thân Đồ Thành ho nhẹ cắt lời cô: “Theo như tôi được biết, Trần Quân_____chính là học trưởng học ngành Y kia, học kỳ này đích thực anh ấy có học môn giải phẫu. Thế nhưng thi thể trường sử dụng giải phẫu là trực tiếp lấy từ bệnh viện hoặc chở tới từ bãi tha ma. Về phần Vương Thế Vĩ, mặc dù cậu ấy học ngành Khảo cổ nhưng tới giờ vẫn còn học lý thuyết suông”.

Liên Xảo Dã vừa nghe xong thì tức khắc suy sụp. Tựa như hờn dỗi mà vẽ loạn lên quyển sổ, rồi lại hỏi: “Vậy nói một chút về vị trí kí túc xá bọn anh đi”.

“Chúng tôi chuyển vào kí túc xá này chưa tới hai tháng, nghe nói trước đây là kí túc xá của nhân viên, nằm ở phía Đông Bắc của trường”.

“Uh...”. Lưu Hạ dần dần học được phương thức suy xét vấn đề của Liên Xảo Dã_____chỉ cần tìm tất cả các nơi có liên quan đến “Âm”, “Theo kết cấu trường học của cậu, góc Đông Bắc đích thực là nơi rất âm u”.

“Chính xác”. Thân Đồ Thành nói, “Một bên kí túc xá là tường cao, một bên là rừng cây nhỏ, hiếm khi thấy được ánh nắng mặt trời”.

“Rừng cây nhỏ”. Hai mắt Liên Xảo Dã lần thứ hai tỏa sáng, “Xung quanh hồ Mỹ Nhân là một rừng cây nhỏ?”

“Đúng vậy, từ ban công kí túc xá là có thể thấy toàn bộ quanh cảnh hồ Mỹ Nhân”.

“A, hồ Mỹ Nhân. Tất cả đều là nước, nước chính là âm”. Liên Xảo Dã lẩm bẩm, lại hỏi: “Các anh ở lâu mấy?”.

“Lâu bốn”.

“Ừ, chỗ nào của lầu bốn?”.

“Cuối hành lang”.

“Vậy là đúng rồi”. Liên Xảo Dã nói, “Phương pháp không có vấn đề, người cũng không có vấn đề, vấn đề ở đây là vị trí các anh thỉnh Điệp tiên”.

Thấy bộ dạng nhất thời khó hiểu của Thân Đồ Thành và Lưu Hạ, Liên Xảo Dã giải thích: “Là như vậy, tầng cao nhất là nơi có âm khí nặng nhất”. Cô không nhịn được phải “phổ cập khoa học” cho hai người, “Cho nên mới nói khi ở ngoài khách sạn không nên ở tầng cao nhất vì rất dễ gặp chuyện không may”.

“Được rồi”. Liên Xảo Dã vỗ tay, như là vừa giải quyết xong một đầu đề rất khó, “Nếu là địa điểm có vấn đề vậy thì đi xem thôi”. Nói xong cô lập tức gọi nhân viên tính tiền.

Lưu Hạ tự giác rút tiền ra trả, vừa nghĩ lát nữa nhất định phải đi báo lại cho cục, vừa phải lái xe thật nhanh đến đại học Z.

Đúng như lời Thân Đồ Thành, kí túc xá nam nằm ở nơi âm u nhất trong trường. Liên Xảo Dã và Lưu Hạ vừa bước lên lầu liền cảm giác được một cơn gió lạnh thổi tới, lại còn mang theo hơi ẩm. Lưu Hạ không khỏi hiểu kỳ: “Cho dù là mùa khô thì hiện tại cũng là tháng 12 rồi, trước không nói cái khác, quần áo giặt xong thì phải phơi mấy ngày mới khô?”.

Thân Đồ Thành cười đáp lời: “Tòa kí túc này với tòa kí túc cũ cũng không khác biệt nhiều lắm, chỉ là trước kia nắng làm khô quần áo, hiện tại thì là gió thổi khô, quần áo mới đem vào cầm trên tay đều mang theo khí lạnh”.

Liên Xảo Dã dẫn đầu đi lên cầu thang, ngẩng đầu nhìn hành lang lầu hai tối om, không khỏi chê bai: “Điều kiện tồi như vậy, vậy mà các anh vẫn còn ở được sao”.

Thân Đồ Thành lơ đãng, mỉm cười: “Quen là được rồi”.

Theo nhận thức của những người quen biết Thân Đồ Thành mà nói, hẳn là một người rất thích ứng trong mọi hoàn cảnh. Thái độ làm người rất rộng rãi cũng rất hài hước, dễ hòa đồng với người khác, cũng bởi vì tính tình của hắn ôn hòa bình tĩnh hơn những bạn học khác, do đó hắn rất được giảng viên và bạn học yêu mến. Kỳ thực bọn họ không biết Thân Đồ Thành cũng có lúc không khống chế được bản tính tàn bạo của mình. Vào lúc đó, Thân Đồ Thành sẽ trở nên nhạy cảm và hung hãn. Bất luận một chút biến chuyển nhỏ cũng có thể khiến hắn không thể kiềm chế được.

Sở dĩ mọi người không biết là bởi vì loại tình trạng này thường xuất hiện vào ban đêm, nói ví dụ, hiện tại_____lúc ba người lên tới lầu 4, bóng đèn nhấp nháy cuối cùng tắt ngúm. Hôm nay trời đầy mây, kí túc xá nam bị vây ở giữa tường cao và rừng cây, nguyên bản đã lạnh lẽo u ám, bây giờ không còn đèn chiếu sáng, toàn bộ tòa nhà lâm vào bóng tối.

Thần kinh Thân Đồ Thành lập tức căng lên, hẳn có thể nghe thấy tiếng hít thở rõ ràng của mình, của Lưu Hạ và Liên Xảo Dã, thế nhưng loại cảm giác có người sống bên cạnh không làm hẳn cảm thấy dễ chịu. Bởi vì hẳn cảm giác được bên cạnh hẳn còn có một người. Nơi người kia đứng cách hẳn không tới 1cm, hai người gần như vai kề vai. Nhưng Thân Đồ Thành không nghe thấy tiếng người kia hít thở.

Không nghe tiếng hít thở nhưng lại có thể cảm giác được sự tồn tại của đối phương. Thân Đồ Thành cảm giác được người kia đang đứng phía bên trái hẳn, lẳng lặng nhìn hẳn. Vậy mà hẳn lại quen thuộc cảm giác này, phảng phất rất rất lâu trước đây, cũng có một người yên lặng đứng bên cạnh hẳn như vậy. Hẳn không cần lo lắng, bởi vì hẳn biết người kia sẽ luôn ở bên hẳn, vĩnh viễn không rời đi. Hai bên đã từng đồng ý với nhau, sẽ ở bên cạnh đối phương cả đời.

Thân Đồ Thành gần như theo phản xạ chìa tay ôm lấy vai người kia, nhưng ngay khắc cánh tay hẳn vừa nâng lên, hẳn đột nhiên tỉnh táo lại_____không có hơi thở, vậy cái “người” đứng bên cạnh hẳn là gì, không nói cũng biết. Cả người lập tức căng thẳng, thời khắc này Thân Đồ Thành tựa như một con mãnh thú đang giương vuốt, hung mãnh và nguy hiểm.

“Ai....”. Có người nhẹ thở dài bên cạnh hẳn.

Ai?! Con người Thân Đồ Thành trong nháy mắt phóng to, đây là tư thế xuất thủ_____mặc kệ đối phương là ai, lúc này Thân Đồ Thành không hề có cảm giác sợ hãi, ý niệm trong đầu hẳn chợt nổ tung_____có người xâm nhập vào phạm vi an toàn của hẳn, hẳn phải bóp chết người đó!

“Ta cũng không biết ta là ai”. Người kia hình như nghe được tiếng quát trong lòng hẳn, nhẹ nhàng nói: “Người không nhớ ta sao?”.

THÂN BIÊN (NHÂN QUÝ) (BỘ 2)

Miêu Oa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 7: Tay Của Điệp Tiên (4)

Thân Đồ Thành siết chặt nắm tay, các khớp xương kêu răng rắc. Dục vọng muốn bóp nát cơ thể này xông lên không ngừng, hắn giơ tay bóp lấy cổ người kia. Xúc cảm truyền đến lạnh như băng, Thân Đồ Thành không khỏi ngẩn người_____không phải như vậy. Người kia hắn phải rất ấm áp, trên người y luôn mang theo độ ấm của ánh nắng chiều, ấm áp nhưng không thiêu đốt. Bàn tay tinh tế không tự chủ bắt đầu vuốt ve, vẫn mịn màng và mềm mại như trước đây_____Thân Đồ Thành đột nhiên cảm thấy hoài niệm.

Bàn tay từ từ buông lỏng, lúc hắn không nhận được ý nghĩ muốn quay đầu nhìn người bên cạnh thì tiếng chuông chói tai vang lên trong không gian tối tăm, cảm giác ở lòng bàn tay nháy mắt biến mất_____đèn sáng.

Lưu Hạ và Liên Xảo Dĩ đưa mắt nhìn nhau, khụ một tiếng, Lưu Hạ nhận điện thoại. Không đợi hắn mở miệng, người bên kia đã bắn một tràng liên thanh, Lưu Hạ càng nghe càng nhú chặt mày.

Căn dặn vài câu, Lưu Hạ cúp máy. Hắn nhìn Thân Đồ Thành còn đang chờ người, ngây ngốc nhìn chăm chăm vào hai tay mình, thần sắc ngưng trọng.

“Sao vậy?”. Liên Xảo Dĩ hỏi.

Lưu Hạ chán nản nói: “Sở Phi Yến đã chết”.

“Sao?!”. Liên Xảo Dĩ không thể khống chế mà nâng cao giọng. Đây đã là người thứ ba, lẽ nào những người trong phòng cuối cùng sẽ chết sạch cả sao?

Dễ dàng nhận thấy rằng tâm trạng của Lưu Hạ còn nặng nề hơn so với cô. Hắn hít sâu một hơi, bất đắc dĩ quay sang nói với hai người: “Đi thôi”.

Bất chấp cái nhìn bất thường của các nam sinh trong kí túc xá, ba người ngựa không ngừng vó chạy tới hiện trường_____Trung tâm tái chế rác thải của trường. Nói là “trung tâm” nhưng thực chất nó chỉ là vài cái hố lớn được găn những tấm bảng khác nhau “Có thể tái chế”, “Không thể tái chế”, “Tiêu hủy” và “Chờ xử lí”.

Thi thể Sở Phi Yến nằm bên cạnh cái hố “Chờ xử lí”, xung quanh được phong tỏa, vài cảnh sát đang canh giữ xung quanh, Lưu Hạ quơ quơ thẻ chứng nhận, trực tiếp mang Thân Đồ Thành và Liên Xảo vào cùng.

Người phát hiện thi thể Sở Phi Yến là một chị lao công trong trường, họ Hồ, khoảng 50 tuổi, gương mặt trắng bệch ngồi trong góc. Lưu Hạ quan sát thấy chị ấy đang trong tình trạng sợ hãi tột độ_____sự sợ hãi vượt xa phạm vi khi phát hiện xác chết.

Lưu Hạ ra hiệu Liên Xảo Dĩ đi theo, hai người chậm rãi đến gần nhân chứng. Chị Hồ thấy có người đến gần liền giật bắn người, đợi khi thấy được bộ cảnh phục trên người Lưu Hạ, rốt cuộc lộ ra thần sắc an tâm. Lưu Hạ và Liên Xảo Dĩ đưa mắt nhìn nhau, tiến lên từng bước, ôn hòa nói: “Chào chị, tôi là đội phó của Đội điều tra đại đội ba, Lưu Hạ”. Nghiêm túc mà nói, tướng mạo Lưu Hạ không thể đơn thuần dùng từ “đẹp trai” hay “anh tuấn” để hình dung, vậy mà tựa hồ hắn có một loại mị lực, có thể làm cho người nào khi nhìn thấy hắn đều cảm thấy hắn rất thân thiện và ấm áp, ngược lại sẽ không lưu ý đến hắn trông như thế nào.

Thấy đối phương thả lỏng cơ thể dần dần khôi phục tinh thần, Lưu Hạ cười, hiền lành nói: “Chị xem, chuyện này không phải chuyện nhỏ, chị có thể cho tôi biết tình huống chị đã nhìn thấy không?”.

Chị Hồ do dự nhìn Lưu Hạ, nhìn thấy sự cổ vũ trong mắt đối phương, chị run rẩy nói: “Nhà trường có quy định là 12h trưa mỗi ngày phải đi dọn dẹp thùng rác của các tầng một lần, tôi phụ trách kí túc xá nữ ... Khi dọn dẹp tới lầu 3 thì đã hơn 1h trưa, thời điểm này sinh viên thường không ở trong kí túc xá. Dọc đường đi hai bên rất yên tĩnh, khi tôi lên tới lầu 3 thì nghe thấy tiếng đập cửa phát ra từ phòng 308”.

Lưu Hạ ngạc nhiên nói: “Đập cửa?”.

“Đúng”. Chị Hồ liên tục hít sâu, thoát nhìn vẫn chưa hết kinh hồn. “Tiếng đập phát ra từ bên trong phòng. Lúc đó lầu 3 yên tĩnh khác thường, âm thanh đập cửa vang vọng khắp hành lang”.

“Sau đó thì sao?”. Lưu Hạ tươi cười cổ vũ.

“Tôi liền vội vàng đi tới thì nghe thấy tiếng khóc của một người nữ sinh, cô ấy vừa khóc vừa nói gì đó. Tôi cho rằng nữ sinh kia bị người ta ác ý nhốt lại bên trong, nên bảo cô ấy an tâm, còn tôi đi xuống lầu kiểm quản lí lấy chìa khóa...Tôi không rõ cô ấy có nghe lời tôi nói hay không, tôi chỉ mới đi được vài bước, cô ấy càng ra sức đập cửa”. Chị Hồ cẩn thận nhìn Lưu Hạ, cân nhắc một chút rồi nói: “Tôi nghĩ cô ấy không muốn tôi đi”.

“Ồ?”. Lưu Hạ dẫn dắt, “Là thế nào?”.

“Tôi không, không biết”. Chị Hồ nơm nớp lo sợ, “Là loại cảm giác hình như bên trong có người đang uy hiếp cô ấy”.

“Ừm”. Lưu Hạ không tỏ vẻ gì, chỉ hỏi: “Sau đó thì sao?”.

“Sau đó...đại đội trưởng...”

Lưu Hạ cười cười: “Tôi chỉ là đội phó thôi”.

“Phó, đội phó, cậu nói xem, tôi chỉ là một người đàn bà, có xô cửa thì cũng không mở được. Tôi chỉ an ủi cô bé kia rằng tôi xuống lầu tìm chìa khóa, sẽ quay lại nhanh thôi. Ai ngờ cô bé kia điên cuồng đá cửa, tôi nghĩ tình huống nhất định không lành, cho nên nhanh chóng chạy xuống lầu”.

“Chị còn nhớ rõ mất bao nhiêu lâu không?”.

“Tôi căn bản không hề chạy xuống lầu”. Chị Hồ nói, “Tôi vừa chạy đến cầu thang thì không còn nghe động tĩnh gì nữa. Tôi đang do dự không biết có nên quay về xem không thì nhìn thấy cửa phòng 308 mở ra”.

“Cô bé kia là người mở cửa?”.

“Không phải”. Chị Hồ lắc đầu, “Bên trong vốn không có ai”.

Lần này ngay cả Lưu Hạ cũng đờ người: “Không có ai? Hay là người trốn đâu đó rồi?”.

Chị Hồ vẫn lắc đầu: “Không thể nào, bởi vì tôi lo lắng nên đã quan sát tất cả xung quanh, bên trong không có ai cả”.

“Có thể đã treo cửa sổ trốn thoát?”. Liên Xảo Dã không nhận được ngắt lời.

“Tôi không nghĩ vậy”. Chị Hồ nói, “Lúc đó cả người đều cuống cuống, chỉ sợ cô bé kia đã xảy ra chuyện”.

Liên Xảo Dã còn muốn hỏi, lại bị ánh mắt Lưu Hạ ngăn lại: “Chị Hồ, chị nghĩ cô bé bên trong có khả năng là người này hay không?”. Lưu Hạ chỉ vào thi thể Sở Phi Yến.

Chị Hồ không dám nhìn vào xác chết, chị gần như òa khóc: “Tôi thực sự không biết thi thể này từ đâu tới”.

Liên Xảo Dã đẩy Lưu Hạ sang một bên, vỗ vỗ bàn tay chị Hồ để trấn an: “Không có chuyện gì đâu, chị cứ nói hết những chuyện chị biết, Lưu đội phó sẽ không làm khó chị”. Cô liếc mắt nhìn Lưu Hạ, “Anh nói đúng không, Lưu đội phó?”.

Lưu Hạ bất đắc dĩ mỉm cười: “Đúng, đúng”.

Chị Hồ nắm tay Liên Xảo Dã, lộ ra một nụ cười khổ, nói: “Tôi tìm khắp phòng 308 nhưng không thấy một ai, lập tức nghĩ rằng có lẽ cô bé kia đang trêu đùa tôi, tôi liền dự định mau chóng dọn dẹp rồi còn đi nghỉ. Khi đi ra tới cửa thì tôi phát hiện một túi rác màu đen đặt trước cửa phòng 308”.

“Chính là cái này sao?”. Lưu Hạ chỉ vào cái túi nhựa màu đen chứa thi thể Sở Phi Yến.

Chị Hồ lắc đầu: “Không phải. Nếu như lớn như vậy thì tôi đã sớm phát hiện bất thường. Hơn nữa, nếu như bên trong chứa...một cô gái, tôi cũng không thể nhắc lên nổi”.

“Chị đừng để ý đến anh ta”. Liên Xảo Dã cười với chị Hồ: “Chị cứ tiếp tục nói”.

Đúng là không nhìn ra, một cô gái xinh đẹp thế này lại có thể là cấp trên của Lưu đội phó, có thể khiến cho Lưu đội phó nghe theo như thế, ít nhất hẳn phải là đội trưởng. Chị Hồ nghĩ trong đầu, thái độ đối với Liên Xảo Dã càng thêm kính cẩn: “Tôi nghĩ chiếc túi kia chỉ hơi lớn một chút”. Chị Hồ dùng tay miêu tả, “Tôi sợ cô bé kia không cẩn thận đánh rơi nên liền lớn tiếng hỏi một câu, có người nào không?”. Chị Hồ rùng mình, “Vừa mới hô xong, chợt nghe trong phòng 308 có người nói đó là túi rác, kêu tôi cầm đi”.

Chị Hồ cầm lấy tờ khăn giấy Liên Xảo Dã đưa tới: “Lúc đó tôi chỉ nghĩ đó là trò đùa của cô bé kia, ngoài ra không nghĩ gì khác, một chút cũng không sợ”. Vừa khóc vừa nói, “Bây giờ nghĩ lại tôi sợ chết ngất”.

Liên Xảo Dã an ủi một hồi, chị Hồ rốt cuộc cũng ngừng khóc, nhưng vẫn nức nở nói: “Tôi dọn xong rác thải thì mang về trung tâm để phân loại. Cái túi kia nằm trong một đồng rác, nhìn to lớn khác thường, tôi không nhớ mình có thu dọn một túi rác lớn như vậy, liền mở ra xem, ai ngờ, ai ngờ...”. Nói đến đây, chị Hồ không nhịn được lại bật khóc.

Liên Xảo Dã luống cuống vỗ lưng an ủi chị Hồ, vừa ngẩng đầu trao đổi ánh mắt với Lưu Hạ. Lưu Hạ nhép miệng: Thân_____Đồ_____

Liên Xảo Dã quay đầu, chỉ thấy Thân Đồ Thành ngây ngẩn nhìn chăm chăm vào thi thể Sở Phi Yến_____nói chính xác là nhìn vào tay của Sở Phi Yến.

Cánh tay trắng xanh giống như toàn bộ cơ thể, không còn sự mềm mại ấm áp khi còn sống. Thân Đồ Thành cơ hồ có thể tưởng tượng cô ấy phải giãy giụa thống khổ như thế nào trước khi chết_____máu tươi chảy ra từng chút, Sở Phi Yến cuống quýt dùng tay ngăn lại. Thế nhưng, khi mất ngừng chảy thì lỗ tai bắt đầu chảy máu, khi lỗ tai ngừng chảy thì lỗ mũi bắt đầu chảy máu...Làm sao cũng không ngăn được, cả người đều đang chảy máu. Sở Phi Yến nhìn lại mình, quần áo trên người bị nhuộm thành màu đỏ, cô hoảng sợ khi nhìn bản thân trong gương_____rốt cuộc là người hay là quỷ? Vì sao cô lại kinh khủng như vậy, tử khí thâm trầm như thế?

Đây là mình sao? Không...Sở Phi Yến từ chối thừa nhận. Cô liên tục lui về phía sau, đến khi lưng chạm vào cửa, ánh mắt cô chợt lóe sáng. Đúng rồi, phải đi ra ngoài! Căn phòng này có quỷ!

Đi ra ngoài, đi ra ngoài thì cô ta mới không tìm được mình!

Sở Phi Yến điên cuồng đập mạnh vào cánh cửa gỗ khóa chặt, cô thậm chí có thể nghe thấy tiếng vang quanh quẩn ngoài hành lang, nhưng vì sao không ai tới cứu cô?

“Bên trong có ai không?”. Có người hỏi ở bên ngoài.

Cứu tôi với! Cứu tôi với! Sở Phi Yến càng lúc càng điên cuồng!

“Này, cô gái, đừng sợ, tôi sẽ xuống lầu lấy chìa khóa”.

Đừng...Đừng, cô ta sẽ giết tôi!

“Tôi sẽ lập tức trở lại, cô đừng sợ!”.

Không! Không! Không! Đừng! Sở Phi Yến muốn hét lên thật to. Cô há to miệng, máu nồng đậm trào ra từ bên trong.

Đừng...Tôi không muốn chết mà...Mắt cô cũng chảy máu, Sở Phi Yến tuyệt vọng đập cửa.

“Cô gái, cô gái, cô còn ở đó không?”. Ngoài cửa có người hỏi, “Đừng sợ nữa, tôi sẽ mang chìa khóa tới ngay thôi”.

Chìa khóa! Mắt Sở Phi Yến sáng rực lên, được cứu rồi!

Lộp cộp. Thanh âm phát ra khi chìa được tra vào ổ khóa. Sở Phi Yến kích động đến run rẩy, được cứu rồi, được cứu rồi, cô dựa vào tường đứng lên, mình sẽ không chết.

Cạch_____cửa mở. Sở Phi Yến lao nhanh ra ngoài.

...

Ngoài cửa trống rỗng không bóng người. Tầm mắt của cô dịch chuyển lên phía trên, cô thấy, giữa không trung, da mặt Hùng Linh Linh chảy máu đầm đìa.

Hoàn chương 7

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:Ta nói với bạn bè rằng gần đây mình đang viết văn.

Bạn bè (phấn khích): Viết mình vào nữa, viết mình vào nữa.

Miêu Oa (bình tĩnh): Được thôi, cậu muốn chết kiểu nào?

Bạn bè: (☹ o ☹)???

Miêu oa: Do mình viết đam mỹ thần quái a...

Bạn bè: = ____ =

THÂN BIÊN (NHÂN QUÝ) (BỘ 2)

Miêu Oa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 8: Tay Của Điệp Tiên (5)

“Anh sao thế?”. Liên Xảo Dã đụng nhẹ vào mu bàn tay Thân Đồ Thành.

Thân Đồ Thành khôi phục tinh thần, nhìn cánh tay trắng bệch của Sở Phi Yến, hần nói: “Tôi đã từng nhìn thấy”.

“Hả?”.

“Tay của Điệp tiên”. Tuy rằng chỉ trong nháy mắt, nhưng bởi vì quá mức chấn động nên Thân Đồ Thành vẫn còn nhớ rõ, “Cánh tay lúc đó, cũng trắng bệch như cánh tay cô ấy”.

Lưu Hạ đến gần hỏi: “Chính là cô ấy sao?”.

Thân Đồ Thành lắc đầu: “Cánh tay kia tuy cũng mảnh khảnh thế này, nhưng khớp xương lại rất rõ ràng, hẳn là thuộc về nam giới”.

Người phụ trách của trường là chủ nhiệm Vương chạy tới, kéo Lưu Hạ qua một bên nói nhỏ. Lúc này Lưu Hạ không còn nhẫn nại, trực tiếp mở miệng nói rằng muốn xem toàn bộ hồ sơ nữ sinh của ký túc xá. Chủ nhiệm Vương liên tục gật đầu, từ trong túi công văn lấy ra một xấp tài liệu đưa tới. Lưu Hạ nhanh chóng lật xem, bỗng nhiên dừng lại hỏi: “Lâm Băng Băng?”.

Chủ nhiệm Vương xoa mồ hôi trên trán: “Vâng, trong nhà em ấy xảy ra chút chuyện, cho nên xin nghỉ một tuần, vì thế lúc xảy ra chuyện không có mặt ở trường”.

“Uh”. Trong tài liệu, mặt Lâm Băng Băng không biểu lộ cảm xúc, thoạt nhìn lạnh lùng như tên gọi. Lưu Hạ để ý khóe miệng cô hơi sưng, liền hỏi,

“Nữ sinh đó bình thường có bị người khác khi dễ không?”.

Hiển nhiên trước khi tới đây chủ nhiệm Vương đã tìm hiểu cận kề tình huống các nữ sinh trong phòng 308, lúc này đối đáp trôi chảy: “Không có, quản lí nói rằng em ấy rất có tiếng tăm trong kí túc xá”.

Lưu Hạ chỉ vào khoe miệng Lâm Băng Băng rồi hỏi: “Vậy thì, mối quan hệ với bạn học không được tốt?”.

“Cũng không phải, Lâm Băng Băng là một nữ sinh rất khiêm tốn... Thậm chí có thể nói là có cảm giác như em ấy không tồn tại vậy. Theo tôi được biết, em ấy chưa từng tham gia bất cứ hoạt động nào của trường lớp hay nhóm nhỏ...thậm chí ngay cả xã đoàn em ấy cũng không đi báo tên”. Chủ nhiệm Vương nói, “Song không biết nguyên nhân của em ấy là gì, ngược lại em ấy lại vô cùng tốt bụng, nghe nói rất sẵn lòng giúp đỡ bạn học”.

“Ừ”. Lưu Hạ vừa nghe vừa suy nghĩ: “Có nghĩa là làm trâu làm ngựa cho người khác”.

“Không, không”. Chủ nhiệm Vương không ngừng vội vàng phủ nhận, “Sinh viên của trường chúng tôi đều rất thân thiện...”. Thấy Lưu Hạ không lắng nghe ý tứ thao thao bất tuyệt của mình, chủ nhiệm Vương lúng túng ngậm miệng lại. Kỳ thực, tác phong của Đại học lớn nhất thành phố Z này ra sao, mọi người đều rõ như ban ngày_____người đắc thế lên thiên đường, người thất thế xuống địa ngục.

“Chu Dĩnh và Lâm Băng Băng hiện đang ở đâu? Chuẩn bị cho tôi một căn phòng an tĩnh một chút, tôi có chuyện muốn hỏi”. Lưu Hạ bắt đầu ra vẻ.

Chủ nhiệm Vương vội vàng gọi vài cuộc điện thoại, khi biết hai sinh viên kia không có ở trường, ông ngượng ngùng nói với Lưu Hạ: “Hôm nay là lễ tang của Bạch Lộ, Chu Dĩnh và Lâm Băng Băng cùng nhau đi viếng rồi”.

Lưu Hạ vừa nghe xong thì kinh hãi vô cùng: “Lễ tang của Bạch Lộ? Tìm được thi thể của em ấy rồi!?”

Chủ nhiệm Vương khó hiểu nhìn Lưu Hạ: “Không phải người của sở cảnh sát đưa thi thể Bạch Lộ về nhà sao?”. May là ông ấy không hỏi thêm gì nữa, chỉ nói là: “Không thì tôi gọi hai em ấy trở về trường?”.

Lưu Hạ tự biết mình nói lỡ, hăn ho nhẹ một tiếng, nói: “Không cần, chúng tôi sẽ đến đó... Vừa lúc, tôi có vài vấn đề muốn làm rõ”.

Không để ý tới ánh mắt hiếu kỳ của chủ nhiệm Vương. Lưu Hạ gọi Liên Xảo Dã và Thân Đồ Thành, cả ba cùng đi xe tới nhà tang lễ Minh Sơn.

Nhà tang lễ Minh Sơn nằm ở phía Tây thành phố Z, xe xuất phát từ thành phố Z, phải đi qua ba khu mới đến được Minh Sơn. Vào cuối tuần đường lúc nào cũng đông nghẹt, Thân Đồ Thành tựa vào cửa sổ xe, từ từ chìm vào giấc ngủ.

...

Tia nắng chói chang xuyên vào tầm mắt, Thân Đồ Thành lăm bầm một tiếng, nghe thấy tiếng cười khê gần sát lỗ tai hăn. Thanh âm kia quen thuộc vô cùng, Thân Đồ Thành muốn mở mắt nhưng mí mắt lại cứ dính sát lại với nhau, mặc hăn cố gắng thế nào cũng không thể hé ra một chút.

“Heo lười, dậy mau”. Người nọ vừa nói vừa bóp mũi hăn, “Bên ngoài người quỳ đầy sân rồi”.

Thân Đồ Thành cảm giác được bản thân đang trở mình, chôn mặt vào mái tóc mềm mại của người nọ. Người nọ nhẹ nhàng đẩy hăn: “Đừng làm nũng, mau rời giường”.

“Đừng...”. Thân Đồ Thành đưa tay kéo người nọ vào lòng, cọ cọ vào cổ người nọ rồi nỉ non: “Đừng nhúc nhích, để ta ngủ thêm một chút”.

“Không được”. Người nọ né tránh cái hôn của hắn, vẫn khẳng khẳng, “Náo loạn suốt đêm cũng đủ rồi”. Sau đó, thân mật vuốt ve hắn, “Cho phép bọn họ đứng lên được không?”.

Thân Đồ Thành hôn lên mí mắt người nọ: “Không được”.

“Vì sao?”. Người nọ tựa như làm nũng nhích người sát thêm một chút.

Thân Đồ Thành kinh ngạc phát hiện trong thân thể của hắn hình như có hai người, một là hắn, rộng rãi lại không màng danh lợi, và một người khác hoàn toàn tương phản với hắn, Thân Đồ Thành có thể cảm giác được “hắn” rất hung ác tàn nhẫn. Hung ác tàn nhẫn nhưng lại thâm tình vô cùng. Mà tất cả thâm tình của “hắn” lúc này đều đang dành cho người đang nũng nịu trong lòng mình kia_____không, phải nói là trong lòng của “hắn”.

Thân Đồ Thanh hiểu rất rõ, thân thể của mình đã bị “hắn” khống chế. “Hắn” dùng thân thể của hắn ôm người nọ, dùng đôi môi của hắn hôn người kia ... Lạ lùng rằng Thân Đồ Thành lại không cảm thấy phản cảm. Hắn thậm chí vui vẻ khi người kia ngoan ngoãn nằm trong lòng mình. Hơi thở ấm áp phả vào người hắn, Thân Đồ Thành nghĩ người này vốn phải thuộc về mình. Bọn họ tương hợp như vậy, người này vì hắn sở sinh, hắn vì người này sở trường. Thân Đồ Thành chưa bao giờ cảm thấy thỏa mãn như lúc này, hắn siết chặt vòng tay ôm người nọ, khẽ nói: “A Hảo...”.

Đúng rồi, hắn đã nhớ ra, người này là Cố Phán Hảo. Hắn đã yêu người này rất lâu rồi.

Trên mặt truyền đến cảm giác hơi đau, Thân Đồ Thành rớt cuộc mở mắt. Một gương mặt đập vào mắt hắn, làn da mịn màng, sóng mũi thanh cao, khóe miệng nhếch thành nụ cười...còn có đôi mắt. Đây là đôi mắt xinh đẹp nhất mà Thân Đồ Thành đã từng nhìn thấy.

Thân Đồ Thành vươn tay nâng mặt người kia lên, tựa như đang nâng một viên trân bảo hiếm thế, hắn đối diện với đôi mắt kia, trong mắt tràn

ngập si mê: “Cổ phán sinh huy, tinh tú quyên hảo...”. Lời thơ này quả thật sáng tác chỉ dành cho người trước mắt này, hẳn nghĩ tất cả những lời thơ tốt đẹp nhất trên thế giới đều được sáng tác dành cho người nọ. Y tốt đẹp như thế, khiến cho con tim của hắn như bị bóp đến đau nhức.

Bàn tay Cổ Phán Hảo vuốt ve khuôn mặt thất thần của hắn, y chồm mình ngồi lên người Thân Đồ Thành: “Mau dậy đi”.

Thân Đồ Thành thuận thế nắm lấy thắt lưng người nọ, ăn vạ: “Không dậy nổi”.

Thấy người phía dưới không nghe theo, y vùng vẫy trên người hắn: “Dậy đi, dậy đi”.

“Đừng nhúc nhích”. Thân Đồ Thành khàn giọng nói, dùng tay đè lại người: “Ngoan, đừng nháo nữa”.

Cổ Phán Hảo lập tức cảm nhận được, đôi mắt cong gợn nước lại suýt nữa hút mất hồn phách của Thân Đồ Thành. Y suy nghĩ một lúc, rồi lại không cam lòng lắm bầm: “Heo lười, heo lười”.

Thân Đồ Thành vừa bực mình vừa buồn cười, hắn nắm lấy cằm người nọ: “Vậy còn người?”.

Cổ Phán Hảo chớp chớp mắt, cười tủm tỉm: “Ta là gì?”. Trong mắt của y như có gợn nước lưu động, Thân Đồ Thành không nhìn được hồn lên môi y.

Nụ hôn này kéo dài tựa như thiên hoang địa lão, cuối cùng, y thở hồng hộc nằm trên người Thân Đồ Thành, lắng nghe nhịp đập mạnh mẽ của con tim hắn, cảm giác từng nụ hôn của hắn rơi trên trán, nghe hắn nói: “Như châu như bảo”.

Người chính là trân bảo của ta, chỉ thuộc về một mình ta, là trân bảo quý giá nhất trên thế gian này.

“Người biết không, nếu như người nói thế với một người, người đó nhất định nguyện ý vì người làm bất cứ chuyện gì”.

“Ta chỉ muốn người ở bên cạnh ta”. Thân Đồ Thành ôm chặt y vào lòng, “Những lời này ta chỉ nói với một mình người”.

Hai cơ thể chặt chẽ dán sát, giữa lúc thân mật, Thân Đồ Thành phảng phất nghe thấy một tiếng thở dài khe khẽ.

...

Có người vỗ vỗ vào vai của hắn, Thân Đồ Thành ngẩng đầu, gương mặt xinh đẹp của Liên Xảo Dã gần ngay trước mắt. Trong nháy mắt, người trong lòng biến mất, giường lớn biến mất, phòng ốc biến mất...Hết thảy tất cả vừa rồi đều biến mất. Thân Đồ Thành nhìn quanh bốn phía, đây là xe của Lưu Hạ, cảnh vật ngoài cửa xe nhanh chóng lùi về sau...Đúng rồi, bọn họ đang trên đường đến nhà tang lễ.

“Ngồi trên xe cũng có thể nằm mộng, anh cũng hay quá đi”. Liên Xảo Dã quay người trở về.

Mộng? Chỉ là mộng thôi sao? Thân Đồ Thành ngây ngẩn nhìn Liên Xảo Dã, nhưng mà cảm giác kia rất rõ ràng, xúc cảm, độ ấm, thậm chí khóe miệng mỉm cười của người kia. Làm sao đó chỉ là một giấc mơ?

Lưu Hạ xoay đầu lại: “Nó ở ngay phía trước, hai người xuống xe trước đi, tôi phải đi tìm chỗ đậu xe đã”.

Thân Đồ Thành tựa hồ đắm chìm vào trong giấc mộng, thần tình mờ mịt trong mắt Liên Xảo Dã lại là biểu cảm hết sức đáng yêu. Liên Xảo Dã không nhịn được nhéo nhéo mặt của hắn: “Nghĩ gì thế?”.

Đừng...Người kia cũng vôn vê mặt của hắn như thế. Thân Đồ Thành nhớ lại.

Thấy hắc không có phản ứng, cô khẽ đẩy hắc một cái: “Này! Học trưởng Thân Đồ Thành!”.

“Uh?”. Thân Đồ Thành vô thức lên tiếng, giọng nói vô cùng ôn nhu.

Âm thanh trầm thấp mang theo âm mũi khiến Thân Đồ Thành nhất thời trở nên hấp dẫn, mái tóc rối bời do ngủ khiến cho hắc thoát nhìn cuống dã và mang đầy tính xâm lược_____ đây là một người, một người đàn ông đích thực. Đây không phải cậu bé cũng không phải nam sinh, Liên Xảo Dã chỉ thấy một người đàn ông gợi cảm mà lại thâm sâu, cuồng ngạo nhưng ẩn dấu, phảng phất như một cây huyết bảo đao im lặng đã ngàn năm. Ngay khi ý thức được điểm này, mặt Liên Xảo Dã lặng lẽ nổi lên một mảng hồng nhạt. Liên Xảo Dã gần như điều chỉnh giọng nói đạt tới chuẩn mực kiều mị nhất rồi hỏi: “Anh đang suy nghĩ điều gì?”.

Thân Đồ Thành nhìn cô nói: “Một...giấc mơ”.

“Mơ thấy chuyện gì tốt sao?”. Liên Xảo Dã cười nói: “Lúc anh ngủ nhìn anh rất hạnh phúc”.

“Thật vậy sao?”. Thân Đồ Thành nhắm mắt rồi xoa nhẹ mi tâm. Vậy mà hắc quên mất mình mơ thấy cái gì! Hắc chỉ nhớ có một người nói với hắc như vậy, nếu như người nói thế với một người, người đó nhất định sẽ nguyện ý vì người làm bất cứ chuyện gì. Người kia khiến cho hắc cảm thấy hạnh phúc và thỏa mãn.

Thân Đồ Thành đồng ý với Liên Xảo Dã, hắc nói: “Như châu như bảo”.

“Sao?”. Liên Xảo Dã giật mình.

“Không có gì”. Thân Đồ Thành thở dài.

THÂN BIÊN (NHÂN QUÝ) (BỘ 2)

Miêu Oa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 9: Tay Của Điệp Tiên (6)

Trong một ngày, một thành phố sẽ có bao nhiêu người chết?

Thân Đồ Thành thật không ngờ rằng sẽ gặp phải tình huống chen chúc chật như nêm cối thế này ở nhà tang lễ. Đoàn người đông nghẹt đi tới đi lui, dùng từ biến người nghìn nghịt để diễn tả cũng không quá đáng.

Liên Xảo Dã sửng sốt: “Mỗi ngày thành phố Z thực sự có nhiều người chết vậy sao!”.

“Vậy nên tử vong cũng chẳng phải là chuyện gì lớn”. Lưu Hạ nhàn nhạt tiếp lời.

Người chưa đến nhà tang lễ sẽ không biết hội trường nhà tang lễ được phân chia thành nhiều khu vực. Theo tính toán diện tích, nhà tang lễ Minh Sơn gồm có phòng nhỏ, phòng trung và đại sảnh. Phòng nhỏ sức chứa chỉ khoảng 30 người, phòng lớn hơn ước chừng có sức chứa khoảng hơn 500 người. Căn cứ vào cách bố trí khác nhau, phòng nghi lễ được chia thành kiểu dáng Trung Quốc và kiểu dáng phương Tây. Trong đó, kiểu dáng Trung Quốc lại dựa vào nguyên nhân người chết khác nhau được chia thành phòng Vĩnh Lạc và phòng An Lạc.

Lễ tang Bạch Lộ được cử hành tại tầng hai của tòa nhà “Vĩnh Lạc”, khi ba người Thân Đồ Thành chạy đến, nghi lễ đã được tiến hành được một nửa. Lưu Hạ gặp được Cao Thông ở cửa phòng làm lễ, Cao Thông dựa người vào cửa kính, sắc mặt hờ hững. Lưu Hạ đung vào vai hắn: “Đội trưởng, đã xảy ra chuyện gì?”.

Cao Thông nhìn Lưu Hạ: “Không rõ”.

“Cục trả lại sao?”. Về mặt Lưu Hạ không quá tin tưởng_____sự việc vẫn chưa được điều tra rõ, làm sao cục cảnh sát lại có thể dễ dàng giao trả thi thể Bạch Lộ.

“Tiểu Lộ nói với tôi rằng Bạch gia đang cử hành tang lễ”. Tiểu Lộ là người được cảnh cục phái đi theo dõi Bạch gia. Thi thể Bạch Lộ biến mất, nơi có khả năng đến nhất cũng chỉ có hai nơi, một là trường học, còn lại là nhà của cô ấy. Về phía trường học là do Lưu Hạ phụ trách. Về phía còn lại là do Tiểu Lộ phụ trách, con gái gặp nạn đã khiến vợ chồng Bạch thị rất đau lòng, nếu như lúc này nói cho bọn họ biết cục cảnh sát đã đánh mất thi thể Bạch Lộ, thì hậu quả sẽ không thể tưởng tượng được. Vì thế Tiểu Lộ lựa chọn phương thức theo dõi. Với tình trạng theo dõi ngày đêm như vậy, thi thể Bạch Lộ trở về Bạch gia lúc nào và làm sao trở về Bạch gia, Tiểu Lộ hoàn toàn không biết gì cả. Trong kinh hoàng, cậu ta liên lạc với Cao Thông đầu tiên.

Kỳ thực Cao Thông chỉ tới sớm hơn Lưu Hạ chừng 10 phút, thi thể Bạch Lộ lẳng lẳng nằm ở giữa sảnh làm lễ, Cao Thông đi quanh thi thể một vòng nhưng không có thu hoạch gì.

Đem tình hình nói lại sơ lược, Cao Thông ra hiệu cho Lưu Hạ đến gần vợ chồng Bạch thị nghe ngóng tình hình. Thân Đồ Thành và Liên Xảo Đã liếc mắt nhìn nhau, hai người cùng đi vào bên trong.

Mối quan hệ xã giao của cha mẹ Bạch Lộ không nhiều, người đứng ở đại sảnh phần nhiều là bạn bè của Bạch Lộ, và lại đa số còn là nam sinh. Bởi vậy rất dễ bắt gặp Chu Dĩnh và Lâm Băng Băng trong đám đông. Chu Dĩnh thoát nhìn vừa mới khóc, viền mắt đỏ hồng, gương mặt tiêu tụy. So với cô, Lâm Băng Băng thì lạnh lùng hơn nhiều. Hai người đứng trong góc phòng, Lâm Băng Băng đứng từ xa nhìn Bạch Lộ, trên mặt không có bi

thương cũng không có thương tiếc. Cô chỉ đứng im như vậy, tựa như đến đây chỉ vì trách nhiệm.

Thân Đồ Thành nhỏ giọng hỏi Liên Xảo Dã: “Quan hệ của mọi người trong kí túc xá rất tệ sao?”.

Liên Xảo Dã nhún vai, dù sao cô đến phòng 308 chưa tới một tuần. Bất quá mặc dù không đi quan sát nhưng cô có thể thấy được sóng ngầm cuộn trào mãnh liệt giữa các nữ sinh kia ra sao.

“Đi xem đi”. Thân Đồ Thành nói.

Thấy hai người đi đến, Chu Dĩnh có vẻ rất đề phòng.

Thân Đồ Thành cười nói: “Yên tâm đi, Lưu đội phó không có ở đây”. Hắn chỉ vào Lưu Hạ đang đứng phía xa nói chuyện với cha mẹ Bạch Lộ.

“Hai người tới đây làm gì?”. Chu Dĩnh vẫn chưa buông cảnh giác, trong nhận thức của cô, bất luận là Thân Đồ Thành hay Liên Xảo Dã, chắc hẳn không ai có bất kì giao tình nào với Bạch Lộ.

“Đều là bạn học cả, đến đây là việc nên làm thôi”. Liên Xảo Dã cũng tỏ ra không chút yếu kém, “Huống chi thiếu chút nữa tôi và cô ấy có thể trở thành bạn cùng phòng”.

Chu Dĩnh đang muốn cãi lại, nhưng nhìn thoáng qua Thân Đồ Thành bên cạnh, rồi cuộc hừ một tiếng, không nói thêm gì nữa. Thân Đồ Thành hơi nghiêng đầu, ánh mắt tập trung trên người nam sinh đang chuẩn bị rời đi. Người nọ rất nhỏ con, gầy gò, cho dù mặc áo bông, nhưng thân thể gầy yếu trong gió rét tựa như lung lay sắp đổ.

“Thế Vĩ”. Thân Đồ Thành mở miệng gọi tên người kia, bước nhanh về phía cậu ta: “Sao cậu lại ở đây?”.

Vương Thế Vĩ, sinh viên năm ba khoa Khảo cổ học của Đại học Z, cậu ta chính là người ngày đó bị Điệp tiên nắm lấy mắt cá chân. Sau khi gặp Điệp tiên, ngày hôm sau Vương Thế Vĩ liền gói gém hành lý trở về nhà. Từ đó về sau, bọn Thân Đồ Thành dùng hết biện pháp nhưng vẫn không liên lạc được với cậu ta_____nhà Vương Thế Vĩ nằm ở thành phố W, nơi đó cách khá xa với thành phố Z, dưới tình huống cắt đứt mọi liên lạc với bạn bè thì cậu ta làm thế nào biết được tin Bạch Lộ đã qua đời?

Vương Thế Vĩ đưa lưng về phía quan tài thủy tinh nằm giữa sảnh, về mặt đau khổ: “Mình đến tiền cô ấy, cậu biết mình đã từng...”.

Thân Đồ Thành vỗ vỗ vai đối phương tựa như muốn an ủi, đối với việc Vương Thế Vĩ si mê Bạch Lộ, mặc dù hẳn không sao giải thích nhưng trước giờ vẫn chưa từng nói gì qua.

“Cậu...gần đây thế nào?”. Thân Đồ Thành nhìn sắc mặt tái nhợt của Vương Thế Vĩ hỏi.

“Như cậu thấy, người không giống người, quỷ không giống quỷ”. Vương Thế Vĩ cười khổ một tiếng, “Mình nghĩ nó để mắt tới mình”.

“Thế Vĩ”, Thân Đồ Thành nhìn bạn tốt ngày xưa biến thành bộ dáng này, nhin không được khuyên nhủ: “Cậu đừng suy nghĩ nhiều quá, đừng tự đưa mình vào ngõ cụt”.

“Làm sao mà trở về?”. Vương Thế Vĩ cuồn loạn nhảy dựng lên, “Mỗi ngày nó đều quần lấy mình, lúc nào cũng ở sau lưng mình, chỉ cần mình quay lại là có thể nhìn thấy nó...Cậu nói, cậu nói cho mình biết đi, ngõ cụt này, mình làm sao quay về?”.

Thân Đồ Thành hoảng hồn: “Thế Vĩ?”. Trong khoảng thời gian ngắn chưa tới hai tháng, rốt cuộc Vương Thế Vĩ đã gặp phải điều gì mà bản thân cậu ta bị dồn ép tới mức này. Hẳn đề lại Vương Thế Vĩ đang phát bạo, “Bình tĩnh một chút!”.

Vương Thế Vĩ lập tức ngừng lại, cậu ta cẩn thận nhìn xung quanh, quay sang giơ ngón trỏ lên miệng Thân Đồ Thành, nhỏ giọng nói: “Xuyt, nhỏ giọng một chút, nó sẽ nghe được đó”. Sau đó, cậu ta ngồi chồm hổm trên mặt đất, đầu tựa vào đầu gối rồi tự lầm bầm.

Thân Đồ Thành ngồi xồm xuống theo, cố gắng nói thật khẽ để tránh làm kinh hách đến đối phương: “Thế Vĩ, nói cho mình biết đã xảy ra chuyện gì?”.

Vương Thế Vĩ ngẩng đầu nhìn Thân Đồ Thành, rồi lại cúi đầu.

“Thế Vĩ”. Thân Đồ Thành đung nhẹ vào vai Vương Thế Vĩ.

Bỗng nhiên Vương Thế Vĩ gào to đè lên người Thân Đồ Thành, há miệng cắn vào cổ hăn. Thân Đồ Thành cả kinh, có gì đó hiện lên trong đầu của hăn, hăn thấy mình tựa như một con mãnh thú dừng mãnh nhào tới. Không hề do dự, Thân Đồ Thành gập đầu gối dùng sức đập một cái, thấy Vương Thế Vĩ thống khổ ôm bụng, hăn lại dùng hai tay bóp lấy cổ đối phương. Bàn tay càng bóp càng chặt, trên mặt vô cảm, mắt hăn híp lại đánh giá cái người dám cả gan cắn mình, trong đầu chỉ có một ý niệm duy nhất_____giết hăn!

Động tĩnh lớn bên này đã làm kinh động đến những người ở trong sảnh, Lưu Hạ chạy tới tách hai người ra. Vương Thế Vĩ thần trí đã không rõ, Lưu Hạ chuyển hướng sang hỏi Thân Đồ Thành: “Đã xảy ra chuyện gì?”.

Thân Đồ Thành há miệng đang muốn trả lời, Vương Thế Vĩ đột nhiên gào lên.

“Chạy đi! Chạy đi! Đừng đến gần Thân Đồ Thành!”. Vương Thế Vĩ vừa gào thét vừa lại muốn bổ nhào vào Thân Đồ Thành.

Lưu Hạ cuống quýt đè Vương Thế Vĩ lại, ném cho Thân Đồ Thành ánh mắt nghi vấn.

Biểu tình Thân Đồ Thành không hiểu chuyện gì, hần suy nghĩ một chút rồi nói với Lưu Hạ: “Trạng thái tinh thần của cậu ta đang rất kém”.

“Chết tiệt! Chết tiệt!”. Vương Thế Vĩ sống chết giãy dụa, cậu ta vẫn đang rộng to hơn: “Đừng đi theo tao! Chết đi!”.

Lưu Hạ bất đắc dĩ gia tăng sức lực, mặc dù cách một lớp quần áo nhưng hần vẫn có thể cảm thấy Vương Thế Vĩ rất gầy. Vương Thế Vĩ điên cuồng la hét, tay đâm chân đá vào Lưu Hạ. Lưu Hạ nhú mày nắm lấy bàn tay Vương Thế Vĩ đang đánh tới, một lỗ kim cực nhỏ rơi vào trong mắt hần_____cây kim đâm vào cổ tay Vương Thế Vĩ, dòng máu đỏ tươi chảy ra, xuôi theo tay Vương Thế Vĩ rơi lên tay Lưu Hạ. Thần sắc Lưu Hạ biến đổi, nhanh chóng kéo ống tay áo của Vương Thế Vĩ lên cao_____trên cánh tay gầy chỉ còn da bọc xương của cậu ta chẳng chịt lỗ kim.

Thân Đồ Thành hiển nhiên cũng nhìn thấy, đưa mắt nhìn gương mặt tái nhợt của Vương Thế Vĩ, hần tựa như đã hiểu được một chút.

Lúc này, cha mẹ Bạch Lộ gạt đám người đang vây xem rồi đi tới. Cha Bạch Lộ đứng trước mặt Lưu Hạ, uể oải vạm phần, trong mắt mang theo phần nộ sâu sắc: “Lưu đội phó, các cậu muốn phá án nên phải giải phẫu thi thể con gái tôi, trong lòng tôi mặc dù không muốn nhưng cũng chưa từng nói từ “không”, ngày hôm nay là sở cảnh sát các cậu đem Bạch Lộ về nhà, tôi xin hỏi cậu, chúng tôi có điểm nào không đúng với các cậu không?”. Không đợi Lưu Hạ giải thích, ông nói tiếp, “Bạch Lộ lúc sinh tiền yêu nhất là cái đẹp, hôm nay lại thành ra như vậy...”. Mẹ Bạch Lộ đứng bên cạnh không nhin được khóc lên nghẹn ngào, ông vỗ vỗ vai bà, cố nén nước mắt, “Con gái của tôi nằm đúng một tuần trong sở cảnh sát, ngày hôm nay nó về nhà, hai ông già bà già chúng tôi muốn cho nó một tang lễ trang trọng một chút, để nó có thể ra đi thanh thản, cậu nói cho tôi biết đi, như vậy là quá đáng sao?”.

“Không”. Lưu Hạ muốn giải thích, “Không phải như thế...”.

“Cậu không cần nói gì cả”. Ông phất phất tay, “Các cậu đi đi”.

“Bạch tiên sinh...”.

“Mời các cậu đi cho”.

“Tay”. Phải vất vả lắm mới khiến cho Vương Thế Vĩ an tĩnh, giờ cậu ta lại nhìn chăm chăm vào ba của Bạch Lộ, ánh mắt oán độc không gì sánh được, “Tay”.

Lưu Hạ thấy thái độ vợ chồng Bạch thị rất kiên quyết, bất đắc dĩ thở dài, hẩn đưa ánh mắt ra hiệu cho Thân Đồ Thành, hai người nhắc Vương Thế Vĩ lên chuẩn bị ra ngoài.

“Tay! Tay!”. Vương Thế Vĩ đẩy hai người ra, chạy tới quan tài thủy tinh nằm trong phòng, “Điệp tiên! Tay của Điệp tiên!”.

“Cậu định làm gì đó?”. Ba Bạch Lộ rống to, ngăn lại Vương Thế Vĩ.

“Đó không phải cô ấy! Điệp tiên! Điệp tiên!”. Vương Thế Vĩ đưa tay đẩy ba Bạch Lộ, cố chấp muốn đi tới bên cạnh quan tài.

Mẹ Vương khóc không thành tiếng: “Lưu cảnh quan! Rốt cuộc cậu muốn thế nào đây? Xin cậu thương xót tha cho Lộ Lộ của chúng tôi đi”.

Có người đi tới cản lại Vương Thế Vĩ, Lưu Hạ và Thân Đồ Thành liếc mắt nhìn nhau, hai người bước đến ghìm lại Vương Thế Vĩ đang không kiềm chế được.

“Đó không phải cô ấy! Điệp tiên! Điệp tiên!”. Vương Thế Vĩ la to bên tai Thân Đồ Thành.

Hắn rõ ràng nhìn thấy Vương Thế Vĩ vừa phẫn nộ vừa sợ hãi nhìn Bạch Lộ nằm trong quan tài thủy tinh. Cô mặc lễ phục trắng tinh, mặt được trang điểm nhẹ, thoát nhìn tựa như một tiểu tiên nữ.

Nhưng mà đó không phải là Bạch Lộ!

Không sai đâu, cái tay kia, đó là tay của Điệp tiên... Vương Thế Vĩ nhìn chăm chăm vào bàn tay Bạch Lộ để trước ngực, sẽ không sai, cái loại xúc cảm này, đó là Điệp tiên. Chỉ có tay của Điệp tiên mới có loại băng lãnh cắt da cắt thịt thế này!

Cậu ta tức giận nhìn khắp bốn phía_____những người này không hiểu được, chỉ có bản thân mình từng bị Điệp tiên bắt trúng nên mới hiểu rõ, người nằm trong quan tài thủy tinh kia không phải là Bạch Lộ.

Cô ta là Điệp tiên.

Vương Thế Vĩ ngẩng đầu, nước mắt chảy ra từ khóe mắt. Chỉ có tay của Điệp tiên mới có loại băng lãnh cắt da cắt thịt thế này, người kia không phải là Bạch Lộ. Bởi vì, khi cậu vừa mới đi ngang qua quan tài thủy tinh, có một bàn tay xuyên qua lớp thủy tinh nắm thật chặt lấy tay cậu!.

THÂN BIÊN (NHÂN QUÝ) (BỘ 2)

Miêu Oa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 10: Chu Dĩnh

Kết thúc lễ tang Bạch Lộ, có vài người thất ý _____ vợ chồng Bạch thị đau lòng ngã bệnh, Vương Thế Vĩ bị đưa vào bệnh viện tâm thần thành phố W, Thân Đồ Thành tâm sự nặng nề. Lại có người đặc ý vạ phần _____ Chu Dĩnh.

Bạn trai của Chu Dĩnh tên là Tôn Chí Triết, là sinh viên năm 3 khoa Y đại học Z, nổi danh tao nhã, người tốt lại đa tài. Có thể quen được người bạn trai tốt như vậy, Chu Dĩnh vô cùng đặc ý. Loại đặc ý này biểu hiện rất rõ ràng, thế là ngay sau đó toàn bộ nữ sinh trong kí túc xá đều biết tin tức Chu Dĩnh và Tôn Chí Triết đi nghỉ đông ở thành phố W.

Nhắc đến bạn trai Tôn Chí Triết, mặt Chu Dĩnh đỏ ửng, gặp ai cũng phải nói đôi câu: “Đây là số mệnh đã định trước!”. Vì vậy, toàn bộ bạn học đều biết Chu Dĩnh và Tôn Chí Triết tình cờ gặp gỡ tại lễ tang Bạch Lộ. Có người nói, Chu Dĩnh cực kì đau lòng khi nhìn thấy bạn tốt của mình qua đời, đáng vẻ thương tâm rơi lệ của cô khơi dậy lòng yêu thương trong Tôn Chí Triết. Qua hơn một tháng theo đuổi, cuối cùng hai người cũng quen nhau. Chu Dĩnh rạng rỡ nắm tay bạn trai, giữa ánh mắt hâm mộ của mọi nữ sinh, Chu Dĩnh không nhận được nghĩ rằng nếu Bạch Lộ không qua đời, nếu không có lễ tang này, thì có lẽ cô và Tôn Chí Triết đã không gặp được nhau, phải chăng Bạch Lộ qua đời thật ra là một chuyện tốt?

Cô nghĩ sao thì nói đó. Các nữ sinh rộn ràng dò la kế hoạch du lịch của hai người, Thân Đồ Thành không để tâm đến những lời này, thế nhưng hẳn vừa khéo đi ngang qua nghe thấy được, đôi mắt khẽ híp lại không đồng ý.

Chu Dĩnh nhìn thấy Thân Đồ Thành liền kiêu ngạo ngẩng đầu, tư thái phảng phất như nữ hoàng. Không thể phủ nhận rằng cô đã để ý Thân Đồ Thành từ lâu lắm rồi. Về tuấn lãng, khôi hài và trưởng thành của vị niên trưởng này thu hút cô. Thế nhưng cô không giống với những nữ sinh khác, Chu Dĩnh không cho là Thân Đồ Thành sẽ để mắt tới một người vừa đen lại vừa béo như mình. Nhưng bây giờ đã khác xa, mức độ được hoan nghênh của Tôn Chí Triết không hề kém Thân Đồ Thành, chàng trai này bằng lòng mỗi ngày chờ mình tan học, đưa cơm cho mình, đưa mình về kí túc xá, hỏi han ân cần, che chở đầy đủ. Chu Dĩnh bắt đầu nghĩ kì thực bản thân cũng không xui xẻo, cái sai sót ở đây chính là ánh mắt của các nam sinh, bọn họ rất nông cạn, chỉ chú ý đến vóc dáng và dung mạo của các cô gái, bọn họ không hiểu gì cả. Chu Dĩnh càng nghĩ càng phát giác Chí Triết của cô hiếm có biết bao nhiêu. Trước mặt Thân Đồ Thành, cô cao ngạo tựa như nữ hoàng, cô ngẩng đầu, hơi nghiêng mặt nhìn Thân Đồ Thành, cô muốn nói cho hắn biết, hắn không hề phát hiện kho báu đã được người cất giấu tỉ mỉ.

Thân Đồ Thành đón lấy ánh mắt phức tạp của Chu Dĩnh, hắn có chút mặc danh kì diệu, nhưng cũng rất phong độ mỉm cười đáp lại đối phương.

Ánh mắt Chu Dĩnh lướt qua mọi người, rơi trên người Thân Đồ Thành, tại sao trong phút chốc cô cảm thấy mình vẫn còn thích anh ấy, Thân Đồ Thành có loại khí chất khiến kẻ khác mê muội, chỉ đơn giản như thế cô đã thích anh ấy. Không đúng, mình đang quen với Tôn Chí Triết. Chu Dĩnh ra sức lắc đầu, bỏ qua mọi suy nghĩ về Thân Đồ Thành trong đầu, lấy một loại tư thái chuẩn bị chiến tranh bước tới.

“Học trưởng Thân Đồ Thành, lúc nào lại rảnh rồi như thế?”. Biểu tình cao ngạo nhưng cũng e lệ.

Thân Đồ Thành ngẩn người, hắn không nghĩ rằng Chu Dĩnh sẽ chủ động bắt chuyện với mình. Cho đến bây giờ, vị học muội này cũng chỉ đứng một bên len lén quan sát hắn, giống như rất sợ hắn phát hiện. Khi hắn đưa mắt nhìn về phía cô, Chu Dĩnh giả bộ ra vẻ lãnh nhược băng sương nhìn đi nơi

khác. Thân Đồ Thành mỉm cười: “Vừa vặn muốn ghé thư viện cũ một chút”.

Sự xuất hiện của Vương Thế Vĩ tựa như một chiếc chìa khóa mở ra tất cả kí ức của Thân Đồ Thành về những chuyện đã xảy ra gần hai tháng qua_____ “Tay của Điệp tiên” không thể ngờ chính là một chuyện then chốt. Thân Đồ Thành vẫn cho rằng nó bắt đầu từ cái buổi tối mình nhặt được ngọc điệp, nhưng những kí ức rời rạc nói cho hắn biết, có thể nó đã sớm có dự liệu.

Trần trọc suốt cả đêm, Thân Đồ Thành rốt cuộc cũng nhớ lại_____ thư viện cũ!

Năm ngoái nghỉ đông cách đây không lâu, trường học xây mới lại thư viện, cuối cùng cũng hoàn thành trước cuối năm, lãnh đạo trường học rất vui mừng, ngay lập tức gọi nam sinh của hai khoa tham gia vận chuyển sách, một trong số đó chính là khoa Công nghệ thông tin của Thân Đồ Thành. Cho đến bây giờ Thân Đồ Thành mới phát hiện, tất cả đều bắt đầu từ nơi đó, bắt đầu từ lúc hắn đánh mất một quyển sổ ghi chép trong quá trình vận chuyển sách.

Chu Dĩnh nhìn bộ dạng lơ đãng của Thân Đồ Thành, lòng có chút chua xót. Người này chung quy vẫn như thế, thoát nhìn đối xử với ai cũng ôn hòa lễ độ, nhưng khi hắn nói chuyện với ai đó, trong mắt của hắn lại thường không có người đó. Nghĩ tới đây, giọng điệu Chu Dĩnh trở nên chua ngoa: “VẬY sao? Buổi chiều đã bắt đầu nghỉ, học trưởng quả thật là chăm chỉ siêng năng, nhưng theo em được biết, toàn bộ sách trong thư viện cũ đều đã được dời đến thư viện mới...Lẽ nào học trưởng hẹn hò bí mật ở chỗ đó chẳng?”. Cô đã nghĩ Thân Đồ Thành và Liên Xảo Dã là một đôi, biểu tình của cô lúc này tràn đầy cảm phẫn.

“Uhm”. Thân Đồ Thành từ chối cho ý kiến, “Nghỉ đông vui vẻ”. Nói xong đi ngang qua người Chu Dĩnh.

Chu Dĩnh nhìn bóng lưng Thân Đồ Thành càng lúc càng xa, đột nhiên cảm thấy muốn khóc. Tựa như cô đã tự tay mai táng tình yêu của chính mình, hai mắt cay xè.

Chiếc di động xinh xắn rung động trong tay cô, là Tôn Chí Triết gọi đến. Chu Dĩnh ngẩng đầu, che giấu nước mắt, mỉm cười nhận cuộc gọi: “A lô, Chí Triết sao? Em chuẩn bị xong rồi...Anh đang ở đâu? Được, em tới ngay bây giờ”.

...

Khi Thân Đồ Thành đang bước vào thư viện cũ, Chu Dĩnh và Tôn Chí Triết cũng đã bước vào cuộc hành trình. Lộ trình của chuyến đi lần này là do một tay Tôn Chí Triết sắp xếp, Chu Dĩnh cũng như tất cả các cô gái khác, hạnh phúc tựa sát vào người bạn trai.

“Chí Triết, thành phố W có chỗ nào chơi vui không?”.

Tôn Chí Triết sờ sờ đầu người bạn gái nhỏ của mình, ôn nhu nói: “Thành phố W tuy rằng không lớn nhưng chỗ vui chơi lại không hề ít, dọc theo khu vực ngoại thành có vài thắng cảnh rải rác, không nổi tiếng lắm nhưng cảnh sắc rất khác nhau. Trong nội thành thì có nhiều chỗ chơi hơn, khu trò chơi cỡ lớn, phố ăn vặt, còn có một quán bar vô cùng nổi tiếng nữa”. Hắn nhéo nhéo cái mũi của bạn gái, “Không phải em vẫn luôn ca thán rằng muốn nhìn thật nhiều trai đẹp sao? Chỗ đó nhất định có thể cho em mở rộng tầm mắt”.

Chu Dĩnh bĩu môi: “Nhưng mà có cần đi xa thế này không? Máy nơi gần thành phố F chẳng phải cũng tốt lắm mà”.

“Trước đây anh đã nghe Thế Vĩ nói qua nên vẫn muốn tới đây xem thử”. Tôn Chí Triết nhàn nhạt nói.

Nhắc tới Vương Thế Vĩ, Chu Dĩnh lập tức cau mày: “Chính là cái người bị bệnh thần kinh đó hả? Cậu ta...”.

Tôn Chí Triết sờ đầu bạn gái: “Em không nên nói cậu ấy như vậy”. Là người cùng chung kí túc xá, Tôn Chí Triết đối với Vương Thế Vĩ người nhỏ hơn mình 1 tuổi chiều cổ có thừa. Ngày đó chơi trò Điệp tiên hắc cũng có phần, hôm nay thấy Vương Thế Vĩ biến thành như vậy, trong lòng hẳn thực sự rất khó chịu.

“Nhưng mà...”. Chu Dĩnh còn muốn nói nữa nhưng nhìn thấy bạn trai có vẻ sắp tức giận nên lập tức im lặng.

Tôn Chí Triết thở dài nhìn Chu Dĩnh: “Chúng ta tiện đường đi thăm Thế Vĩ đi...”.

“Vâng”. Chu Dĩnh lòng không tình nguyện lên tiếng.

Lúc hai người đến thành phố W thì đã 11 giờ khuya. Tôn Chí Triết tìm được một nhà trọ ở gần trung tâm thành phố, nhà trọ nhỏ không thể so với khách sạn xa hoa nhưng được bố trí rất ấm áp. Chu Dĩnh gần như vừa nhìn thấy thì đã thích nó ngay_____giấy dán tường màu xanh lá cây, đồ dùng trong phòng làm từ gỗ, còn có một vài đồ trang trí nho nhỏ rất dễ thương... giống hệt như một ngôi nhà thực sự.

“Thích không?”. Tôn Chí Triết ôm cô từ phía sau.

Chu Dĩnh ra sức gật đầu, cô kích động đến nỗi nói năng cũng lộn xộn: “Đẹp....em thích lắm, thích lắm....anh, rất xinh đẹp”.

Tôn Chí Triết nhẹ nhàng cười rộ lên, hắc hôn lên trán bạn gái: “Em mệt chưa? Ngoan, mau đi tắm đi”.

Nghe thấy âm thanh mang theo khiêu khích của Tôn Chí Triết, mặt Chu Dĩnh đỏ bừng. Cô hiểu rõ ý nghĩa của câu nói đó. Từ lúc đồng ý đi chơi với

Tôn Chí Triết thì cô cũng đã hiểu rõ, tối nay cô sẽ trở thành một người đàn bà. Người con trai trước mắt này đem bọn họ trở thành một thể.

“Em...”.

“Sao thế?”. Tôn Chí Triết hôn lên cổ cô.

Chu Dĩnh nhìn Tôn Chí Triết hôn mình không ngừng, bỗng nhiên cô hiểu rõ cảm giác mình dành cho Thân Đồ Thành_____nhìn thấy là anh ấy, nghĩ tới cũng là anh ấy. Rốt cuộc bắt đầu từ khi nào cô không tự chủ được quan tâm anh ấy, hỏi thăm sở thích của anh ấy, trăm phương nghìn kế tìm được thời khóa biểu lên lớp của anh ấy, khi anh ấy trên đường đến lớp hay tan học, cô chỉ có thể đứng ngắm từ phía xa, khi nhìn thấy anh ấy và Liên Xảo Dã vừa khéo đi chung với nhau, vô luận thế nào cũng không che giấu được ghen tức...Tựa hồ ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy Thân Đồ Thành, hết thảy tâm tư của cô đều đã đặt hết lên người anh ấy không thể thu hồi.

Cô thì thầm tên của người đó trong lòng, Thân Đồ Thành, Thân Đồ Thành, Thân Đồ Thành, Thân Đồ Thành...

“Em sao vậy?”. Tôn Chí Triết ngẩng đầu lên nhìn cô, hăn kinh ngạc khi thấy gương mặt đau thương của cô: “Ngoan, nói cho anh biết em bị sao vậy?”.

Chu Dĩnh vươn tay xoa xoa khuôn mặt Tôn Chí Triết, đúng rồi, hiện tại cô đã thuộc về Tôn Chí Triết. Không có Thân Đồ Thành, không có Thân Đồ Thành. Cô bày ra bộ dáng tươi cười: “Không có gì đâu”.

“Em nhanh đi tắm đi”. Tôn Chí Triết cười cười đánh vào mũi cô, vẻ mặt vội vã.

“Uhm, chờ em một tí”. Chu Dĩnh hôn hăn một cái rồi đi vào phòng tắm.

Lần này Chu Dĩnh tắm tròn một giờ, Chu Dĩnh cẩn thận tắm rửa từng tấc trên da thịt, tựa như rất sợ có nơi nào đó sẽ khiến cho bạn trai không hài lòng, cô kiểm tra một lần rồi lại một lần, cuối cùng lấy hết dũng khí mà kéo cửa phòng tắm.

Vì để cho mình càng thêm gợi cảm, Chu Dĩnh chỉ quấn một cái khăn tắm quanh người, rất ngắn, vừa vặn che phủ hông. Trong ánh nhìn dò xét của Tôn Chí Triết, cô cúi đầu nhìn bắp chân thô to của mình, có chút không biết làm sao.

“Tới đây”. Tôn Chí Triết vẫy vẫy tay.

Chu Dĩnh ngoan ngoãn đi tới, Tôn Chí Triết kéo cô vào lòng: “Em sợ sao?”.

Chu Dĩnh lắc đầu.

“Nói xạo”. Tôn Chí Triết nhéo nhéo lỗ mũi cô, “Ngày hôm nay em nghỉ ngơi cho thật tốt đi”. Nói xong hắt đứng dậy.

Chu Dĩnh hoang mang nắm lấy góc áo hắn: “Anh muốn đi đâu?”.

“Anh ra ngoài mua gói thuốc lá”. Tôn Chí Triết nháy mắt, “Tiện thể bình tĩnh lại một chút”.

Chu Dĩnh kéo cái chăn bông che lại cơ thể, hờn dỗi đẩy hắn một cái: “Đi nhanh lên, đi nhanh lên”.

Tôn Chí Triết cười lớn đi ra cửa.

Khi hắn đi rồi, Chu Dĩnh mệt mỏi ngã xuống giường lớn. Vừa rồi cô đã chuẩn bị cho bản thân thật kỹ giao cho Tôn Chí Triết, thế nhưng khi nghe được Tôn Chí Triết muốn ra ngoài, không thể phủ nhận rằng cô thật sự thờ phào nhẹ nhõm.

Quả nhiên mình còn nghĩ tới người kia sao...Cô nằm yên lặng, đưa tay che lại hai mắt, một mình trong phòng lặng lẽ khóc thầm.

Cô khóc đến hai mắt đau xót, Chu Dĩnh nghĩ ngày mai làm sao giải thích với Tôn Chí Triết đây? Suy nghĩ một hồi cô liền mơ mơ màng màng thiếp đi.

..

Trong bóng tối, một đôi tay luồn vào tấm chăn ấm áp.

Lạnh quá....Chu Dĩnh nửa tỉnh nửa mê rùng mình.

Đôi tay kia tháo khăn tắm trên người cô, bàn tay lạnh như băng đặt trên ngực cô. Chu Dĩnh thoáng cái tỉnh giấc: “Chí Triết? Anh về rồi sao?”.

Tôn Chí Triết không nói gì, hai tay không nhanh không chậm di chuyển khắp người cô.

“Anh mau lấy ra”. Chu Dĩnh vặn vẹo người, “Lạnh chết mất”.

Tôn Chí Triết không để ý tới, bò lên trên giường. Một cơ thể lạnh như băng chui vào trong chăn.

“Anh đi dạo ở đâu mà sao người lại lạnh thế này?”. Chu Dĩnh miệng oán trách nhưng vẫn kéo chăn đắp lên người bạn trai.

“Sao anh không nói chuyện?”. Cô nghi hoặc đẩy người bên cạnh một cái.

Tôn Chí Triết đưa môi tới gần, đôi môi mang theo hơi lạnh hôn lên người Chu Dĩnh. Chu Dĩnh cười khanh khách, cả người giãy giụa tránh né nụ hôn của bạn trai: “Anh đừng nháo, ngày mai còn phải...”.

Cô dừng lại.

Điện thoại di động bật sáng rung lên ầm ỉ, dưới ánh sáng xanh âm u, cô nhìn thấy...Sở Phi Yến.

...

“A!”. Chu Dĩnh hét to, bật người ngồi dậy.

Khi mắt thích ứng với ánh sáng, cô hoảng sợ nhìn xung quanh_____giấy dán tường màu xanh biếc, đồ dùng bằng gỗ, vật trang trí ấm áp...Tốt quá, chỉ là một giấc mơ. Cô thở phào nhẹ nhõm.

Tôn Chí Triết vẫn chưa trở lại, Chu Dĩnh nhớ lại giấc mộng ban nãy, cô không muốn ở một mình trong căn phòng này nữa.

Cô bước nhanh xuống giường, kéo cái va li, giật mạnh khóa kéo.

Một luồng khí lạnh thổi qua sau gáy_____

Bên trong cái va li to chứa đầy quần áo của Sở Phi Yến.

THÂN BIÊN (NHÂN QUÝ) (BỘ 2)

Miêu Oa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 11: Truy Mộng (Một)

(Truy mang ý nghĩa rơi, rụng)

Ngày mười lăm tháng giêng, tuyết rơi dày đặc.

Hắn trở về từ trong gió tuyết, cả người mang theo hơi lạnh. Khi cửa vừa bật mở, vài bông tuyết nhẹ nhàng bay vào, rơi trên mái tóc dài đen nhánh của Cố Phán Hảo.

Bông tuyết nằm trên mái tóc trông giống như một nụ mai nhỏ, tựa hồ còn mang theo hương thơm loáng thoáng. Cố Phán Hảo lặng lẽ ngồi cạnh bàn như một bức họa đang bày ra trước mắt hắn, bức họa chỉ có hai màu, đen cực đen, trắng cực trắng. Màu đen là màu mái tóc dài và đôi mắt long lanh của y, màu trắng chính là vài nụ hoa mai trên tóc và làn da trắng như tuyết.

Cảnh đẹp mê hoặc mãnh liệt đánh mạnh vào thị giác của hắn. Hắn đi tới phía trước, nhìn vào đóa hoa tinh tế trên đầu người kia và không nỡ tay hái xuống. Màu sắc này rất hợp với y, hắn muốn đưa tay chạm vào gương mặt của người kia, cảm giác ấm áp tựa như nắng ấm vào mùa đông.

Đầu ngón tay của hắn phảng phất mùi hương của Truy Mộng, mũi Cố Phán Hảo giật giật.

Hắn nở nụ cười, ôm người vào lòng: “A Hảo, ta đã trở về”.

Cố Phán Hảo vẫn ngồi yên như một con búp bê sứ xinh đẹp. Đôi lông mày nhàn nhạt, vừa mềm mại vừa tựa như đau thương.

“Vì sao người chưa bao giờ mỉm cười?”. Hãn tựa vào trán người nọ, thờ dãi hỏi.

Trong đôi mắt của Cố Phán Hảo có gợn nước lưu động. Trong ánh mắt y ẩn chứa nguồn nước sống động nhất thế gian, trong veo mà không người họa sĩ nào miêu tả được, linh động mà không người nào có thể ngâm xướng. Y chỉ lặng lẽ ngồi ở đó, mặc cho hãn ngăm nhìn đến si mê, điên dại.

“Tại sao từ trước đến nay người chưa từng mỉm cười?”. Hãn chính là cái kẻ ngu ngốc, điên dại kia, hãn nghĩ, chỉ cần Cố Phán Hảo chịu mỉm cười một lần với hãn, hãn nguyện ý dùng hết tất cả để trao đổi. Còn một vấn đề hãn chưa từng hỏi_____tại sao ta vẫn còn yêu người đến thế?

“Người người thử xem”. Hãn cẩn thận đưa tay đến gần mũi Cố Phán Hảo, “Đây là vị đạo của Trụy Mộng, người còn nhớ không, là loại rượu mà người thích nhất”.

Mùi hương thanh thanh bay vào mũi, hương thơm của Trụy Mộng. Cố Phán Hảo nhớ về quê nhà của y. Nhà của y cách nơi này rất xa, ở đó không có tuyết. Y thích ngăm nhìn bông liễu bay lả tả trong không trung khi mùa xuân đến, ca ca của y nói cho y biết nó giống như bông tuyết. Trắng nõn, mềm mại, lạnh như băng. Y cẩn thận ngăm nhìn bông liễu rơi trên lòng bàn tay, y cau mày, không thể nghĩ ra lạnh như băng là như thế nào.

Mà hiện giờ y đã thấy được bông tuyết thực sự. Tuyết giống như bông liễu, trắng tinh, mềm mại, lạnh lẽo, tựa như người nam nhân đang cầm lấy tay y vậy. Người này cầm lấy bàn tay đang nắm lấy bông liễu của y, kéo y lên ngựa, vó ngựa phi nhanh, mang theo y rời xa quê hương, rời xa ca ca.

Từ nay về sau, y là người của hãn.

“A Hảo, nói chuyện với ta đi”.

Cố Phán Hảo đang chìm đắm trong kí ức về quê nhà, lơ đãng đáp lại một câu: “Nói cái gì?”.

Đôi mắt của hắn lập tức sáng lên, giống như một hài tử được cho kẹo: “A Hảo!”. Hắn mừng rỡ kêu lên: “Rốt cuộc người đã chịu nói chuyện với ta!”.

“Vì sao người không cho ta về nhà?”. Cố Phán Hảo ngoẹo đầu nhìn hắn, thần tình đơn thuần mờ mịt. Y không hạnh phúc, y nhớ khoảng thời gian chơi đùa quanh con suối nhỏ ở quê nhà. Y có một túp phường nho nhỏ, sáng sớm tỉnh giấc liền có thể ngửi thấy mùi thơm của Trạy Mộng. Y có ca ca, ca ca của y gọi là Cố Phán Chi, ca ca đối với y rất tốt. Huynh đệ hai người cùng sinh sống, cuộc sống an tĩnh lại phong phú. Mà hiện giờ, thế giới của y đã trở nên rất nhỏ, chỉ có mình y và bông tuyết tràn đầy trước mắt.

“Không phải người thích tuyết sao?”. Hắn nói, “Quê nhà của người không có tuyết”.

“Nhưng có ca ca”. Cố Phán Hảo tựa trên bờ vai rộng của hắn, thương tâm nói, “Ta muốn ca ca của ta...”.

“Chỉ có ta, A Hảo”. Hắn nói, “Không có ca ca”.

...

“Trở thành người duy nhất của ta, có được không?”.

...

“A Hảo”.

...

“A Hảo...”. Thân Đồ Thành lăm bắm thay đổi tư thế. Trên cổ truyền đến cảm giác đau nhức, hẩn tỉnh lại.

Trời đã tối sầm, bên trong thư viện đen như mực, đợi khi hai mắt đã thích ứng với bóng tối, hẩn mới lục lọi trong túi để tìm điện thoại, đã 12 giờ 40 phút.

Trong thư viện không một bóng người, tiếng hít thở của Thân Đồ Thành bị khuyết đại đến vô tận, quanh quẩn trong không khí, mang theo vị đạo lạnh lẽo. Vô số chuyện kinh dị xẹt qua đầu hẩn, xác chết không đầu, quỷ áo đỏ, phảng phất một khắc sau sẽ xuất hiện rõ rệt ở trước mặt hẩn.

Thân Đồ Thành xoa xoa trán, nhớ tới mục đích mình đến đây. Sau khi đánh mất quyển sổ ghi chép, hẩn liên tục nằm mơ thấy cùng một người, có đôi khi tỉnh lại thì lập tức quên mất, có đôi khi chỉ nhớ rõ một đoạn ngắn, nhưng không làm sao nhớ được tên người đó. Thẳng đến khi hẩn nhặt được cái ngọc điệp kia, tất cả dần dần trôi lên mặt nước_____hẩn nhìn thấy tay của Điệp tiên.

Điệp tiên trong truyền thuyết đã xuất hiện bên cạnh hẩn.

Thân Đồ Thành hoàn toàn có lí do tin tưởng thứ tạo thành bóng ma tử vong của các nữ sinh phòng 308 chính là cái thứ được đặt tên là tiên nhưng thực chất lại là ma quỷ kia. Thế nhưng tại sao lại là những nữ sinh đó? Các cô gái ấy hoàn toàn không hề có liên quan. Nếu tính là có liên quan thì người đứng hứng mũi chịu sào thì hẩn là hẩn – người nhặt được cái ngọc điệp trước đây mới đúng?

Tại sao lại như vậy? Thân Đồ Thành không cách nào giải thích được.

Không...có thể nó đã bắt đầu hành động. Thân Đồ Thành bỗng nhiên nghĩ đến tinh thần thất thường của Vương Thế Vĩ, cậu ta chính là người bị Điệp tiên bắt trúng, ngoại trừ hẩn ra thì cậu ta là người duy nhất có tiếp xúc với Điệp tiên. Cậu ta sau hai tháng bất vô âm tín thì lần đầu tiên xuất hiện

trước mặt Thân Đồ Thành, hơn nữa còn trong hoàn cảnh có chút quý
dị_____lễ tang Bạch Lộ.

Thân Đồ Thành nhớ tới cánh tay chẳng chịt lỗ kim của Vương Thế Vĩ, sau đó xác định là do cậu ta tự đâm lấy. Khi các chuyên gia khoa tâm thần đang làm giám định cho cậu ta, Vương Thế Vĩ nói cậu ta muốn bức quý ra khỏi người mình. Cậu ta sợ hãi nắm lấy ống tay áo của Thân Đồ Thành, môi trắng bệch run rẩy nói: “Nó ở trên người của mình, nó muốn mình tự đi tìm chết”.

Cuốn cùng, kết quả giám định là Vương Thế Vĩ bị đưa vào bệnh viện tâm thần. Trước khi bị cường chế kéo lên xe, Vương Thế Vĩ sống chết nắm lấy cánh tay Thân Đồ Thành, liên tục nói: “Nó tới...không một ai trong chúng ta có thể trốn thoát...đều phải chết, đều phải chết...chết...”.

Thân Đồ Thành nhìn Vương Thế Vĩ như vậy, trong lòng không khỏi chua xót. Nếu trước đây mình không nhặt được cái ngọc điệp kia là tốt rồi.

“Hối hận sao?”. Có một âm thanh nhẹ nhàng nói bên tai hắn.

Là ai?! Thân Đồ Thành tựa như một cây cung lên dây trong bóng đêm, chỉ chờ ra sức phát động mũi tên nhọn.

“Ta không biết ta là ai”. Âm thanh đó nói, “Người không nhớ ta sao?”.

“Đi ra”. Thân Đồ Thành cắn chặt răng, nói gằn từng chữ.

...

Bốn phía hoàn toàn yên tĩnh.

Âm thanh kia đã biến mất. Thân Đồ Thành cảnh giác quan sát xung quanh mình_____không có gì cả.

Cảm giác quen thuộc biến mất, “người” kia cũng không thấy nữa.

Lông mày cau chặt, Thân Đồ Thành do dự có nên lập tức rời khỏi đây hay không. Trong cơ thể của hắn tựa hồ có dòng máu dã thú đang chảy, nhận biết nguy hiểm và tùy thời di động là bản năng của hắn. Thông thường, khi gặp phải tình huống khiến cho hệ thống phòng ngự của hắn phát ra cảnh báo thì hắn càng có khuynh hướng án binh bất động, giống như con báo sẵn mai phục trong bụi cỏ, chờ đợi con mồi mắc câu.

Nhưng rất dễ nhận thấy, hắn hiện tại là con mồi của người khác. Có lẽ nên nói, hắn và đối thủ của hắn đang đứng ở vị trí bất bình đẳng_____“Hắn” thấy được hắn, nhưng hắn không thấy được “hắn”.

Nhưng Thân Đồ Thành cũng không tính bỏ đi, nếu như có thể thì hắn rất muốn gặp vị “Điệp tiên” kia. Không rõ xuất phát từ lý do gì, Thân Đồ Thành rất muốn gặp người đó. Có lẽ là bởi vì, cái tai họa này là do hắn dẫn tới, Thân Đồ Thành nghĩ về tình về lý thì không nên liên lụy tới người khác.

Nghĩ như vậy, Thân Đồ Thành lại buông lỏng_____cùng lắm thì chết thôi. Huống chi, ai thua ai thắng vẫn còn chưa xác định.

Như toàn bộ thanh niên khác, Thân Đồ Thành không sợ cái chết. Nhưng hắn lại không giống với những người cùng trang lứa ở chỗ, lý do hắn không sợ cái chết không phải là vì hắn còn trẻ, không biết trời cao đất dày. Nhiều hơn so với không sợ hãi, đó chính là điềm nhiên. Sống cũng tốt, chết cũng được, cũng không có gì quan trọng. Cho tới nay hắn đều nghĩ như vậy. Theo hắn, không phải là hắn coi nhẹ sinh mạng hay không có trách nhiệm với nó, mà là trên thế giới này không có gì khiến cho hắn cảm thấy lưu luyến. Tựa như nếu một khắc sau hắn chết đi, hắn cũng sẽ không tiếc nuối. Tình thân, tình yêu, tình bạn, những tình cảm tốt đẹp nhất trên thế gian này, hắn chưa từng trải qua, cuộc sống của hắn bình thản như nước chảy ngày qua ngày, thậm chí ngay cả một hai sở thích hắn cũng không có. Biết đâu Điệp tiên sẽ trở thành vị thuốc điều hòa duy nhất trong cuộc sống vô vị của hắn. Thân Đồ Thành không khỏi bật cười khi nghĩ đến đây.

Đáng tiếc là một đêm này bình yên vô sự. Âm thanh kia cũng không còn xuất hiện nữa. Trong đêm đen dài đằng đằng, Thân Đồ Thành hồi tưởng lại toàn bộ giấc mơ của mình, lần này rõ ràng hơn trước đó, lần đầu tiên hắn thận trọng ngắm nhìn Cố Phán Hảo, tựa như tên của y, cố phán sinh huy, tinh tú quyền hảo. Trong mắt của y có gợn nước lưu động, đó là đôi mắt làm say lòng người nhất mà Thân Đồ Thành đã từng gặp qua. Lông mày nhàn nhạt nằm trên gương mặt mềm mại, ôn hòa, Thân Đồ Thành nhớ lại một lần rồi một lần, trong lòng cảm thấy ấm áp.

Trên bàn tích một lớp bụi dày, Thân Đồ Thành đưa ngón tay ra, suốt cả đêm dài chỉ viết ba chữ, Cố Phán Hảo. Nét thứ nhất viết, hoành, phiết, tổng cộng hai mươi sáu nét. Hắn tô lại một lần rồi một lần, phảng phất vĩnh viễn sẽ không mệt mỏi, tựa như ba chữ này hắn đã viết qua vô số lần, vững vàng khắc trong trái tim hắn, vô luận thế nào cũng không thể xóa sạch.

Trên bầu trời hiện lên vài vệt màu trắng bạc, trời vào đông nhưng vẫn mờ mịt, ánh nắng xuyên qua tấm rèm cửa sổ chưa bao giờ được kéo lại, ánh nắng trong trẻo lạnh lẽo rơi trên mặt Thân Đồ Thành, hiện lên hương vị cô đơn.

Thân Đồ Thành đuổi người, nhìn xung quanh một vòng, cả phòng thanh tịch. Cuối cùng, hắn đẩy cửa, bước ra ngoài.

Dáng đi của hắn rất tiêu sái, thong dong, tựa như dáng đi kiên định của bậc vương giả.

Hắn không quay đầu lại.

Hắn không hề nhìn thấy.

Hắn không hề nhìn thấy trong nháy mắt cánh cửa khép lại, có một thân ảnh xuất hiện giữa luồng ánh sáng lạnh lẽo, gương mặt hướng về ba chữ hắn lưu lại kia, tràn đầy đau thương

THÂN BIÊN (NHÂN QUÝ) (BỘ 2)

Miêu Oa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 12: Truy Mộng (Hai)

Đi ra từ cửa Bắc đại học Z sẽ bắt gặp một con phố ăn uống. Tảng sáng 5 giờ đã có người bắt đầu bày quầy bán đồ ăn sáng, nào là bánh bao, màn thầu, bánh quẩy, sữa đậu nành, hoành thánh...Chỉ cần là thức ăn có thể nghĩ đến thì không có gì không thể tìm thấy ở đây. Đến trưa, sinh viên từ trong trường tràn ra như ong vỡ tổ, các quán nhỏ đều không còn chỗ ngồi, có thể ngửi thấy mùi thơm của đồ ăn bay dọc cả con đường. Sau đó đến 7 giờ tối, các người bán hàng rong lục đục đẩy các xe con đến, hủ tiếu xào, các món thịt nướng, cay.... Thậm chí về khuya cũng không cần lo lắng không có thứ để ăn.

Thân Đồ Thành nhìn thấy Liên Xảo Dã là lúc hẵn đang ăn xuy phạn(1) _____cái gọi là xuy phạn, phía trên chén cơm sẽ bày vài miếng bánh quẩy, rưới thêm một muống canh nước sốt thịt, cơm tẻ mềm dẻo kết hợp với bánh quẩy thơm giòn, lại có thêm nước sốt và thịt nạt băm, hương vị phải nói ngon vô cùng. Khi Thân Đồ Thành đang nhai bánh quẩy giòn rụm, Liên Xảo Dã với mái tóc rối bù trông như du hồn nhẹ nhàng đi về nơi hẵn đang ngồi.

“Tối qua anh đi đâu vậy?”. Liên Xảo Dã trực tiếp hỏi.

Thân Đồ Thành nuốt xuống muống cơm cuối cùng, lau miệng: “Thư viện cũ”.

“Thư viện cũ?”. Liên Xảo Dã nghi hoặc, “Anh tới chỗ đó làm gì?”.

Lúc này đã là 7 giờ sáng, sinh viên dần dần nhiều hơn, Thân Đồ Thành nhìn xung quanh rồi đứng lên: “Đi thôi, ở đây không tiện nói chuyện”.

Hai người đi tới một tiệm bánh tây nằm ở góc đường. Bởi do buổi sáng nên cửa tiệm rất vắng khách, chỉ có hai người bọn họ.

Liên Xảo Dã bưng tách trà sữa nóng uống một ngụm lớn: “Anh nói đi”.

“Tôi đi tìm cuốn sổ ghi chép”(2).

(2) Tiếng trung của từ máy tính xách tay là 笔记本, nếu bỏ đi chữ 本 thì có nghĩa là sổ ghi chép. Từ này có thể hiểu theo nghĩa khác nhau nên Liên Xảo Dã không hiểu là Thân Đồ Thành muốn nói đến cái gì.

Máy vi tính? Là laptop sao? Liên Xảo Dã có chút không theo kịp, làm sao có thể đánh rơi được chứ?

Thân Đồ Thành thấy bộ dạng mê man của cô nàng, hần mím cười giải thích: “Chỉ là cuốn sổ bình thường thôi, nó to thế này, bìa làm bằng da cứng màu đen, bên trong ghi chép một vài thứ”.

Nguyên lai chỉ là một quyển sổ cũ, Liên Xảo Dã liếc mắt, ý nói, anh có bệnh hả?

Thân Đồ Thành lơ đãng, “Tôi vẫn cho rằng cái vị gọi là Điệp Tiên kia xuất hiện từ lúc chúng ta chơi cái trò thỉnh quỷ nọ. Nhưng thẳng đến gần đây tôi mới nhớ ra, việc này đã bắt đầu được dự báo từ năm trước”.

“Anh muốn nói quyển sổ của anh bị mất từ năm ngoái? Còn “Tay của Điệp Tiên” cũng xuất hiện từ năm ngoái, chỉ là tới học kì này bọn anh mới nhìn thấy?”.

“Có thể nói thế”. Thân Đồ Thành gật đầu, “Bắt đầu từ năm ngoái, bên cạnh tôi xuất hiện vài thứ kì lạ, có một số thứ tôi đã lãng quên từ lâu, thậm chí có một số thứ tôi không thể nói rõ nguồn gốc”.

“Ví dụ như?”.

“Đồ ngủ của tôi. Lúc mới dọn đến kí túc xá, hai bộ đồ ngủ của tôi đều không thấy đâu, mà bộ đang dùng hiện tại thì chẳng biết tại sao lại được đặt ở nơi dễ nhìn thấy nhất”.

“Đồ ngủ”. Liên Xảo Dã mệt mỏi xoa xoa trán, “Em không rõ cái này đại biểu cho việc gì”.

Thân Đồ Thành hoàn toàn hiểu suy nghĩ của cô, hần nói: “Lúc đầu tôi cũng chỉ cho đó là trùng hợp, chỉ là từ lúc tôi mặc bộ đồ ngủ này trở đi, tôi bắt đầu nằm mơ. Trước đó tôi đã từng nằm mơ, nhưng đa số đều quên mất khi tỉnh dậy, gần đây lại càng trở nên rõ ràng”.

“Vậy sao?”. Liên Xảo Dã cuối cùng cũng có hứng thú, “Anh mơ thấy cái gì?”.

“Một người con trai”. Thân Đồ Thành nói, “Một người con trai rất đẹp”. Trong mắt y có gợn nước lưu động, tóc y có hương thơm của hoa mơ. Những điều đó Thân Đồ Thành không hề nói ra, không rõ vì sao hần không muốn chia sẻ cùng với bất cứ ai.

“Còn gì nữa không?”.

“Không”.

Một phút kế tiếp, Liên Xảo Dã dùng loại ánh mắt sắc bén của chuyên gia pháp lý dò xét Thân Đồ Thành từ trên xuống dưới, từ trái sang phải, nỗ lực tìm ra kẻ hở trên người anh. Dưới ánh mắt dò xét của cô, Thân Đồ Thành vẫn bình tĩnh thản nhiên, Liên Xảo Dã không thể không thừa nhận, người đàn ông này rất không bình thường.

Kiên nhẫn chờ cô xem xét xong, Thân Đồ Thành hỏi: “Còn em? Đến tìm tôi có chuyện gì?”.

“Em muốn dẫn anh đi gặp một người”.

“Ai?”.

“Bà ngoại của em”. Liên Xảo Dã đỏ mặt trước ánh mắt ngạc nhiên của Thân Đồ Thành. Lời này đích xác rất dễ gây ra hiểu lầm, một cô gái chủ động yêu cầu dẫn một chàng trai về nhà, nhìn thế nào cũng thấy rất ám muội. Cho dù tính cách của cô rất mạnh mẽ, cho dù hiểu rõ Thân Đồ Thành kinh ngạc chỉ là chuyện bình thường và không hề có ý tứ gì khác, nhưng Liên Xảo Dã vẫn không thể kiềm chế được đỏ mặt.

“A...”. May là Thân Đồ Thành rất lịch sự, lập tức cho cô một bậc thang, “Có chuyện gì không?”.

“Bà là bà đồng mạnh nhất của chúng em”. Liên Xảo Dã có chút lo lắng, cái từ “bà đồng” này nghe thế nào cũng mang ý nghĩa giả danh lừa bịp. Nhưng cô đã tận mắt chứng kiến ba người trong phòng 308 chết đi, cô không còn quản nhiều như vậy, “Có lẽ anh không tin, nhưng lúc nhỏ em đã từng ở cạnh bà vài năm, bà...thực sự có một loại năng lực thần kì”. Đường như rất sợ Thân Đồ Thành không tin, Liên Xảo Dã nói một hơi không dứt: “Các anh ở đây khả năng là không có tập quán này... nhưng ở thôn của bà ngoại em, nhà nào có người qua đời đều sẽ đi tìm một bà đồng để thỉnh “hồn phách” người chết trở về, hỏi xem họ còn nguyện vọng nào chưa hoàn thành hay không”.

Lời Liên Xảo Dã vừa nói, thật ra Thân Đồ Thành đã biết rõ, loại phong tục này được gọi bằng một từ chuyên dụng là “Thỉnh thần” và có hiệu quả y như đúc với “Điệp Tiên”, thứ được thỉnh không phải là thần mà là ma quỷ.

Thành phố Z tuy nhỏ nhưng người làm ăn đặc biệt nhiều. Đi trên đường tùy tiện bắt một cái, tám mươi phần trăm là ông chủ nhỏ, hai mươi phần trăm còn lại chính là các ông chủ lớn. Trong quan niệm của người dân thành phố Z, tư tưởng “Ninh vi kê đầu, bất vi ngư hộ”(3) đã ăn sâu bén rễ từ lâu. Làm công cho người khác còn không bằng tự mình làm chủ, cho dù chỉ là ông chủ của một quầy hàng nho nhỏ cũng tốt.

(3)Ninh vi kê đầu, bất vi ngư hậ (trích từ Chiến Quốc sách – Hàn Sách Nhất): Thà làm đầu gà, không thềm làm đuôi trâu. Thà rằng tự mình làm chủ một phạm vi nhỏ, còn hơn mặc người chỉ phối trong phạm vi lớn.

Nghị lực gây dựng sự nghiệp của người dân thành phố Z rất có tiếng. Đã là người làm ăn thì ít nhiều gì cũng có chút mê tín, bởi vậy khi Liên Xảo Dã nói những điều này, mặc dù Thân Đồ Thành chưa tận mắt nhìn thấy nhưng cũng đã nghe qua không ít. Tỷ như sau khi ông ngoại qua đời, mẹ hẳn phải đi một chuyến xuống nông thôn để thỉnh “Thần”. Sau khi mẹ về nhà thì kể lại cho hẳn như thế này: mẹ không nghĩ rằng muốn gặp Thần Bà thì phải hện trước, mẹ và cậu con đâu biết gì, cứ đi đến đó, ai ngờ nghe người khác nói công việc này rất hao phí linh lực, một ngày chỉ có thể thỉnh năm thần, phía trước mẹ còn có hơn mười người khác xếp hàng. Không có biện pháp khác nên chúng ta đành đăng kí trước...Ôi trời, phiếu đăng kí còn phải ghi thật chi tiết, họ tên tuổi tác địa chỉ, ngay cả ngày tháng năm sinh đều phải ghi ra hết.

Do đó Thân Đồ Thành cũng có chút hiểu biết về nghề nghiệp “Thần bà” này_____kéo dài thời gian để dốc hết sức điều tra, giả thần giả quỷ. Có thông tin chi tiết như thế, lại thêm cái cơ “Linh lực” có hạn dùng để kéo dài thời gian thì tổ tông mười tám đời cũng đào ra được, còn có thể không chính xác sao?

Nói tóm lại, đối với “Thần bà”, Thân Đồ Thành hoài nghi nhiều hơn là tin tưởng. Nhưng hẳn rất biết điều mà không biểu hiện ra ngoài, chỉ hỏi: “Em nghĩ có thể thỉnh vị “Điệp tiên” kia ra nói chuyện sao?”.

Liên Xảo Dã lắc đầu_____cô không ngại thơ như vậy. Hiểu biết ban đầu của cô về thần tiên quỷ quái vốn bắt nguồn từ bà ngoại, đã quỷ là hung nhất, từ lúc nhỏ bà ngoại vẫn luôn nói với cô như thế. Mà “Điệp Tiên” bọn họ chọc phải lần này không chỉ là đã quỷ mà e rằng còn là một con ác quỷ. Cô hiểu rõ việc này không thể giải quyết dễ dàng, chỉ là hiện tại có một bước đột phá như thế, không thử một chút cô sẽ không cam lòng.

“Bà ngoại em không chỉ giúp người khác “Thỉnh thần” mà còn giúp đi vào giấc mộng”.

Đi vào mộng...Thân Đồ Thành nhớ tới hương rượu thơm ngát trên đầu ngón tay trong giấc mơ kia. Rượu kia tên là “Trụy Mộng”, là loại rượu mà Cổ Phán Hảo thích nhất. Hẳn không nhịn được suy nghĩ có phải chỉ cần uống loại rượu đó vào thì có thể rơi vào mộng đẹp chẳng?

Nếu như trong giấc mộng của hẳn có Cổ Phán Hảo thì đó nhất định là một giấc mộng rất đẹp.

Liên Xảo Dã không ngừng cố gắng: “Em đã từng thấy bà ngoại đưa người khác vào mộng rồi, rất an toàn”.

Thân Đồ Thành thu lại suy nghĩ, lãnh tĩnh hỏi: “Giúp tôi đi vào mộng thì có thể giúp gì trong việc giải quyết Điệp Tiên?”.

Liên Xảo Dã im lặng, một lúc sau mới lên tiếng: “Lưu Hạ nhận được cuộc gọi từ bệnh viện tâm thần thành phố W, họ nói rằng Vương Thế Vĩ liên tục gọi một cái tên”.

“Bạch Lộ?”.

“Không, là Cổ Phán Hảo”.

Làm sao có thể...Thân Đồ Thành ngây ngẩn cả người. Có một loại cảm giác không nói rõ sinh ra từ đáy lòng hẳn, dường như là kinh ngạc, lại dường như là sợ hãi, còn có một loại phần nộ tựa như sương mù đen. Kinh ngạc là vì ngoài hẳn ra thì còn có người biết đến cái tên này, sợ hãi là vì dính dáng đến Cổ Phán Hảo, còn phần nộ thì sao?

Phần nộ bởi vì Cổ Phán Hảo không còn thuộc về duy nhất một mình hẳn. Cái tên này thoát ra từ miệng người khác, cho dù là người xinh đẹp như Liên Xảo Dã, Thân Đồ Thành cũng chỉ muốn bóp chết cô.

Loại cảm giác này còn chưa kịp tiêu hóa, Liên Xảo Dã nói tiếp: “Ngày đó anh thiếp đi trên đường đến lễ tang Bạch Lộ, anh còn nhớ không? Trên xe Lưu Hạ anh đã kêu cái tên này”.

“Vậy sao”. Thân Đồ Thành nhàn nhạt nói, chỉ có hắc hắc biết giờ phút này hắc hắc như không thể khống chế dục vọng giết người càng lúc càng tăng cao trong lòng.

Liên Xảo Dã vẫn không biết gì, cô hỏi thẳng: “Anh biết được gì đó đúng không?”.

“Em muốn nói gì?”. Khẩu khí của Thân Đồ Thành không được lịch sự lắm.

“Cố Phán Hảo...là ai?”.

“Không phải muốn đi gặp bà ngoại em sao, sáng mai tám giờ đúng, gặp ở cửa Nam”. Thân Đồ Thành gần như thô bạo ném ra câu nói này.

Liên Xảo Dã nhìn Thân Đồ Thành vội vã rời đi, cô cầm di động lên, bấm gọi.

...

Thân Đồ Thành thô lỗ đá văng cửa phòng, trực tiếp ngã thẳng lên giường.

Tựa hồ có chỗ nào đó không đúng? Hắc nhìn trần nhà, từ lúc nào mà Cố Phán Hảo đã trở nên đặc biệt đối với hắc như thế? Tựa như một kho báu được cất kỹ rồi bỗng nhiên có ngày bị người khác đào ra, hắc nổi trận lôi đình, chỉ muốn giết sách toàn bộ những kẻ nhìn trộm bảo bối của hắc.

Rốt cuộc là khi nào mình trở nên bất thường như thế?

Là từ lúc mộng cảnh kia bắt đầu sao?

Ban đầu, hấn cho rằng người ôm Cổ Phán Hảo không phải là hấn, mà chỉ là một phần lãnh đạm của hấn, chứ không phải là phần thỏa mãn của hấn.

Nhưng dần dần hấn cảm thấy một phần của hấn không còn bình tĩnh được nữa, có một hạt giống tên là ghen tị lặng lẽ nảy mầm, không chỉ lặng lẽ quan sát, có một cỗ dục vọng mãnh liệt nói cho hấn biết_____hấn muốn người kia, muốn Cổ Phán Hảo hoàn toàn thuộc về mình.

Sau đó, hai phần kia biến thành một cá thể thống nhất, biến thành Thân Đồ Thành hiện tại, lạnh lùng và tàn nhẫn, ôn hòa và khát máu.

Em thích tôi như vậy sao? A Hảo? Thân Đồ Thành nghĩ, không thích cũng không quan trọng, bởi vì tôi muốn biến em thành của tôi.

Chỉ thuộc về tôi.

Chỉ một mình tôi.

Ngày hôm nay sẽ có mộng đẹp chứ? Hấn nghĩ thế, rồi chậm rãi tiến vào mộng đẹp.

THÂN BIÊN (NHÂN QUÝ) (BỘ 2)

Miêu Oa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 13: Truy Mộ (3)

Sáng sớm ngày thứ hai, Thân Đồ Thành và Liên Xảo Dã gặp mặt ở cửa trường học.

“Chào buổi sáng”. Nhìn Thân Đồ Thành đi đến gần, Liên Xảo Dã khẩn trương nói chào hân_____ngày hôm qua hình như cô đã đắc tội với hân.

Đây là một loại thể nghiệm kỳ diệu và thận trọng, mang theo một chút lấy lòng khi đối đãi một nam sinh. Mọi người đều biết Liên Xảo Dã là một cô gái đẹp, ngũ quan tinh tế, vóc dáng nóng bỏng, từ bé đến lớn người theo đuổi cô rất nhiều. Trong mắt của các nam sinh cô là một người xinh đẹp, cao ngạo, lạnh lùng, lòng tự trọng rất lớn. Ngay cả Liên Xảo Dã cũng chưa từng nghĩ rằng có một ngày mình sẽ gặp phải một người khiến bản thân bằng lòng hạ thấp lòng kiêu ngạo.

Nếu như Thân Đồ Thành bày ra vẻ mặt đáng ghét, cô sẽ lập tức vung tay rời đi, cô nghĩ không có gì quan trọng hơn danh dự.

“Chào buổi sáng”. May là Thân Đồ Thành đáp lại cô. Hình như hân đã hoàn toàn quên mất chuyện ngày hôm qua, hân mỉm cười đưa tới một phần cơm nắm, “Em chưa ăn sáng đúng không? Đây, cho em”.

Đúng rồi, đây chính là điểm thu hút nhất của hân. Liên Xảo Dã đỏ mặt nói tiếng cảm ơn rồi cầm lấy phần cơm nắm còn nóng hổi. Cô rất cuộc hiểu rõ vì sao mình dễ dàng thích người này đến vậy.

Mị lực của Thân Đồ Thành nằm ở sự trưởng thành của hân. Cái này không giống với những người đã bước vào xã hội, trên người hân có sự vui

vẻ và cởi mở của một chàng trai, vừa lại có sự nhẹ nhàng và ân cần của một người đàn ông. Thân Đồ Thành nằm ở giữa hai loại người như thế, tựa như sự sắp xếp hoàn mỹ giữa màu xanh biếc và màu xanh đậm, mâu thuẫn lại hòa hợp, cả hai tạo thành một bức tranh đánh mạnh vào thị giác.

“Bà ngoại em ở huyện T, ngồi xe đến đó mất khoảng 2 tiếng thôi”. Liên Xảo Dã ăn bữa sáng, “Sau khi xuống xe ở bến, chúng ta ngồi xe trung chuyển khoảng nửa tiếng nữa thì sẽ đến thôn”.

Thân Đồ Thành gật đầu, hần đưa tay ra, lịch sự mời Liên Xảo Dã lên xe trước.

Bên trong buồng xe rất yên tĩnh, Liên Xảo Dã vừa ăn cơm vừa muốn nói chuyện với Thân Đồ Thành, nhưng lại không biết nói gì cho tốt.

“Cơm khô sao?”. Tâm nhìn Thân Đồ Thành rơi trên cái cơm nắm không thể bóp thành hình, “Xin lỗi, anh vốn định mua sữa đậu nành nhưng lại sợ uống nhiều rồi ngồi xe không tiện”.

Hần nói rất nhẹ nhàng, Liên Xảo Dã sững người nhìn gương mặt tuần lãng của hắn, vào lúc này sự nhanh nhạy thông minh ngày thường của cô đã biến mất. Anh trai bên cạnh “Ồ” một tiếng, “Tiểu ca cậu rất biết quan tâm bạn gái nha, sợ bạn gái cậu không tiện đi vệ sinh hả?”.

Liên Xảo Dã giật mình, cô nhanh chóng giải thích: “Tôi không phải...”. Cô nắm chặt cơm nắm trong tay, nhỏ giọng nói: “Bạn gái anh ấy”.

Anh trai nhìn gương mặt đỏ hồng của cô qua kính chiếu hậu, ánh mắt liếc qua liếc lại trên người hai người, “Cũng không kém bao xa”.

Thân Đồ Thành khẽ cười giải thích: “Chúng tôi chỉ là bạn học”. Hắn suýt nữa đã buột miệng, “Tôi đã có người thích”.

Anh trai nọ nhìn Liên Xảo Dã rồi lại nhìn Thân Đồ Thành, nghĩ thầm, cô gái xinh đẹp vậy mà cậu còn không muốn, vậy em trai cậu muốn người đẹp như thế nào đây?

“Anh có bạn gái rồi hả?”. Liên Xảo Dã không thèm quan tâm xấu hổ, vô cùng ngạc nhiên hỏi.

Thân Đồ Thành chỉ cười nhưng không trả lời. Hắn không cho rằng mình cần phải giải thích với Liên Xảo Dã, hiển nhiên hắn cũng không muốn chia sẻ bất cứ điều gì về người hắn thích.

Liên Xảo Dã hỏi tới cùng: “Chuyện khi nào vậy?”.

Lúc nào sao? Thân Đồ Thành nghĩ đại khái đã rất lâu rồi đi. Có thể còn lâu hơn so với tưởng tượng của hắn, có thể vừa gặp mặt thì đã thích rồi.

Liên Xảo Dã cố gắng nhìn xuống nhưng rốt cuộc cũng không nhìn được: “Cô ấy.... trông như thế nào?”.

Thân Đồ Thành ngạc nhiên nhớ tới mái tóc đen dài và đôi mắt ướt nước của Cố Phán Hảo, trừ cái đó ra thì hắn không còn nghĩ được gì khác.

“Không biết”. Hắn nói, “Đại khái là rất đẹp”.

Đột nhiên hắn rất khao khát được nhìn thấy Cố Phán Hảo, hắn chưa bao giờ có dự vọng mãnh liệt đến thế, muốn gặp em ấy, muốn gặp em ấy, suy nghĩ này tràn đầy trong đầu hắn.

Hắn muốn nhìn người kia thật rõ, nhìn đôi mắt của em ấy, sóng mũi, đôi môi... Thân Đồ Thành nghĩ môi của em ấy có phải còn mềm mại hơn so với tưởng tượng của hắn hay không?

“Chỉ cần đi vào mộng là có thể nhìn thấy cậu ấy sao?”.

Liên Xảo Dã ngẩn ra, sửng sốt một lúc lâu mới phản ứng được cái từ “cậu ấy” là chỉ ai. “Không nhất định”. Cô nói, “Trừ phi Cố Phán Hảo chính là vị Điệp tiên kia”.

“Oh”. Thân Đồ Thành lên tiếng, chuyển tầm nhìn ra ngoài cửa sổ, buồn cười suy nghĩ, có người nào giống hần hay không, mãnh liệt muốn bị quỷ triền thân?

“Có phải anh biết được gì đúng không?”. Liên Xảo Dã hỏi lại vấn đề đã chọc giận Thân Đồ Thành hôm trước.

Lần này Thân Đồ Thành không có tức giận. Hần nghiêm túc suy nghĩ rồi trả lời, “Tôi không biết gì cả”.

Không biết A Hảo của hần thích gì, ghét gì, không biết cậu ấy thích ăn cái gì, ghét ăn cái gì, không biết bọn họ gặp nhau như thế nào, không biết A Hảo có thích hần hay không...

Hần hoàn toàn không biết gì về A Hảo cả.

Hần chỉ biết là Cố Phán Hảo, người này thuộc về hần.

Như vậy là đủ rồi chưa?

Có lẽ đã đủ, chỉ cần người đó là của hần, những thứ khác không còn quan trọng nữa.

Có lẽ thiếu, hần muốn có người đó, không chỉ thân thể mà còn cả trái tim. Hần muốn tất cả mọi thứ thuộc về người đó.

...

Mười hai giờ trưa, Thân Đồ Thành và Liên Xảo Dã cuối cùng cũng đứng trước một ngôi nhà trệt.

Gạch xây nhà màu xám, rõ ràng là phong cách rất đơn giản nhưng ở trong mắt Thân Đồ Thành lại mang theo một chút lạnh lẽo. Trước nhà là một khoảng sân lớn, nền trát xi-măng, xung quanh không có tường vây cũng không có hàng rào, thậm chí ngay cả một cánh cửa cũng không có.

Một người đàn ông trung niên đi ra từ bên trong nhà, người này có vóc dáng to lớn, cả người vạm vỡ, lông mày rậm dày, bộ dáng tựa như hung thần ác sát trong tranh. Lúc thấy hai người, người đó mỉm cười nhìn Thân Đồ Thành giống như “Ác khuyến”: “Xảo Dã đã về rồi sao! Cậu chờ tui con rất lâu rồi”.

“Cậu!”. Liên Xảo Dã ngọt ngào gọi.

Rất khó tưởng tượng một người đàn ông có bộ dáng hung dữ này lại có quan hệ máu mủ với Liên Xảo Dã xinh đẹp, song có điều Thân Đồ Thành đã nghĩ tới một chuyện khác_____bọn họ chỉ vừa mới đến, làm sao người đàn ông này biết bọn họ sẽ đến đây?

Tựa như biết hẳn đang nghĩ gì, người đàn ông trung niên cười ha ha: “Hôm qua Xảo Dã gọi điện thoại nói sẽ về, tôi đoán chừng hai người cũng sắp đến rồi, không giống như cậu đang nghĩ bấm đốt ngón tay là sẽ tính ra đâu”.

Thân Đồ Thành ngẩn ra, lập tức nhận thấy hình như mình đã phản ứng thái quá, vì vậy liền mỉm cười chào hỏi. Thái độ đúng mực ưu nhã khiến cho người đàn ông hài lòng, vội vàng kéo hai người vào nhà: “Đến đến, mau vào nhà thôi, ở ngoài gió lớn lắm”.

Đến tận khi bị lôi kéo ngồi xuống ghế, Thân Đồ Thành mới nhìn thấy trong phòng có chừng 17, 18 người đang ngồi.

Thấy hẳn nghi hoặc, Liên Xảo Dã giải thích: “Những người này đều đến tìm bà ngoại để ‘Thỉnh thần’”.

Hóa ra Thần bà Liên mỗ mỗ đúng là có tiếng gần xa. Thân Đồ Thành chú ý trong số những người này không thiếu những người khoác tây trang đi giày da, có lẽ nghe danh mà đến, vì vậy liền hỏi: “Muốn gặp bà ngoại em cũng phải hẹn trước sao?”.

Liên Xảo Dã lườm hằm: “Anh có nghe nói qua gặp bà ngoại mình mà phải hẹn trước hả?”.

Kỳ thực, người muốn mời Liên mỗ mỗ thỉnh thần tuy rằng không cần hẹn trước nhưng vẫn phải qua một bước thủ tục_____đó là đăng kí. Không giống như những gì mà Thân Đồ Thành đã nghe nói qua trước đó là cái gì cũng phải viết xuống. Quy củ ở nơi này là phải báo tên họ và ngày sinh tháng đẻ. Không chỉ bao gồm “Thần” được thỉnh, còn có cả người đến “Thỉnh Thần”. Những thứ này được ghi trên một tờ giấy đỏ, do cậu của Liên Xảo Dã đưa vào phòng Liên mỗ mỗ.

Làm như vậy cũng không phải là cố ý tỏ ra vẻ huyền bí, ẩn theo cách nói của Liên Xảo Dã, đây là vì phòng tránh xung khắc. Ví dụ một cầm tinh đơn giản nhất, Long Hồ đấu, người cầm tinh con Rồng và người cầm tinh con Hồ hơn phân nửa là không hợp nhau, lại nói Long Phượng phối, người cầm tinh con Gà được coi là Phượng, cho nên người cầm tinh con Rồng và người cầm tinh con Gà nếu trở thành người trong gia đình thì sẽ hạnh phúc viên mãn, những điều này chẳng qua chỉ là cách nói đơn giản nhất, nếu xem xét giới tính, nghề nghiệp, hoàn cảnh sống và các yếu tố khác thì những thay đổi cũng không thể dễ giải thích rõ ràng.

Họ tên và ngày sinh tháng đẻ đối với một người là rất quan trọng, trong đó bao hàm rất nhiều thứ, những thứ này Liên Xảo Dã không nói được, cô chỉ có thể nói cho Thân Đồ Thành rằng bà ngoại nhất định sẽ có biện pháp giúp đỡ.

Sau khi Liên Xảo Dã giải thích thì cũng đã qua một giờ. Lúc này, cậu Liên Xảo Dã đi tới, nói: “Đi thôi, thời gian cũng không sai biệt lắm”.

“Xin lỗi, em đã điều tra hồ sơ cá nhân của anh”. Liên Xảo Dã ở bên cạnh nhỏ giọng nói, “Ngày hôm qua em cũng đã đem chuyện nói cho bà ngoại nghe rồi”.

Thân Đồ Thành gật đầu, tỏ ý không quan tâm, suy nghĩ một chút rồi hỏi: “Không có thời gian sinh cũng được sao?”.

Cậu Liên Xảo Dã vỗ vỗ bả vai hấn, hào sảng nói: “Xung khắc thì xung khắc, chẳng phải Xảo Dã của chúng tôi cũng không thềm quan tâm sao”.

Trong lúc nói chuyện, ba người đã đi tới một gian phòng nhỏ mặt quay về hướng Bắc. Ánh mặt trời chiều còn rất rực rỡ nhưng căn phòng nhỏ này lại được che kín_____sau một lớp rèm cửa sổ dày lại là một tầng màn che, ngay cả một tia nắng cũng không thể xuyên qua.

Trong phòng mở đèn, chỉ có một ngọn đèn duy nhất, bóng đèn tròn tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt. Liên mỗ mỗ thần thái tường hòa ngồi trên ghế tử mộc được chạm trổ.

Thân Đồ Thành có hơi kinh ngạc_____mặc dù có chút không lễ phép nhưng hấn vốn nghĩ rằng mình sẽ nhìn thấy một lão bà gầy còm, cả người được bao bọc trong chiếc áo choàng màu đen, chỉ để lộ phần quai hàm nhăn nheo mang theo khí tức âm trầm.

Thân Đồ Thành rốt cuộc cũng hiểu được gương mặt xinh đẹp của Liên Xảo Dã đến từ nơi nào, dưới sự chỉ dẫn của Liên Xảo Dã, hấn ngồi xuống đối diện với Liên mỗ mỗ, nhìn chiếc sườn xám màu xanh nhạt tinh tế, lão nhân đeo đồ trang sức phỉ thúy, không khỏi cảm thán rằng lão nhân gia cần phải bảo dưỡng như thế nào mới giữ được nhan sắc như vậy.

Bất quá, Liên mỗ mỗ cũng không ôn hòa như vẻ bề ngoài, bà quan sát Thân Đồ Thành từ trên xuống dưới một lần rồi lạnh lùng hỏi: “Tên gọi là gì?”.

Việc này bà đã sớm biết nhưng Thân Đồ Thành chẳng hề quan tâm, thành thật trả lời: “Thân Đồ Thành”.

“Đồ Thành?”(1). Lòng mày Liên mỗ mỗ nhú lại, cái tên này mang huyết khí quá nặng.

(1) Đồ Thành: tàn sát hàng loạt dân trong thành.

Thân Đồ Thành cười cười giải thích: “Họ kép Thân Đồ, tên một chữ Thành”.

“Uh”. Liên mỗ mỗ nhắm mắt lại suy nghĩ một hồi rồi lại hỏi: “Ngày sinh tháng đẻ?”

Đợi sau khi Thân Đồ Thành nói xong đầu đuôi gốc ngọn, sắc mặt Liên mỗ mỗ triệt để khó coi.

“Bà ngoại...”. Liên Xảo Dã bất an kêu lên.

“Đừng quấy rầy!”. Liên mỗ mỗ không hề kiêng nể: “Tôi hỏi cậu, vào ngày cậu ra đời, bệnh viện có tiếp nhận ca sinh đẻ nào khác không?”.

Thân Đồ Thành nỗ lực nhớ lại miêu tả của mẹ, cuối cùng nói: “Không có, tôi là người duy nhất trong ba ngày đó”.

Liên mỗ mỗ “hừ” một tiếng, nói: “Sát tinh....cậu đúng là một sát tinh”.

“Bà ngoại!”. Liên Xảo Dã sốt ruột.

“Ai...”. Liên mỗ mỗ sờ mặt cháu gái, đau lòng nói: “Coi trọng ai không biết, lại cứ khẳng khẳng là tên sát tinh này. Con đó, lớn rồi nhưng vẫn không làm người khác bớt lo”.

Thân Đồ Thành không nhìn gương mặt đỏ hồng của Liên Xảo Dã, hỏi: “Có thể xin bà giải thích rõ một chút không?”.

Liên mỗ mỗ trừng mắt nhìn hắn nói: “Tàn sát thiên hạ, chỉ vì một người”.

THÂN BIÊN (NHÂN QUÝ) (BỘ 2)

Miêu Oa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 14: Trục Mộng (4)

Thân Đồ Thành còn muốn hỏi nhưng đã bị Liên mỗ mỗ ấn ngồi xuống ghế. Từ cánh tay già nua truyền đến lực đè ép rất lớn khiến Thân Đồ Thành không thể động đậy.

“Đừng nói lời vô ích, vào mộng sẽ biết”. Liên mỗ mỗ cầm sợi dây hồng tuyến từ tay của cậu Liên Xảo Dã rồi cột nó vào ngón út của Thân Đồ Thành.

Ánh đèn chiếu lên sợi hồng tuyến, màu sắc phản xạ lên mặt đất trông như giấy kính trong suốt dùng gói kẹo. Thân Đồ Thành cẩn thận quan sát thì liền phát hiện hình như có cái gì đang di chuyển trên sợi dây_____sợi dây này, hình như là vật sống!

Mặc dù trong lòng có vài phần hiếu kì nhưng Thân Đồ Thành chỉ ngoan ngoãn ngồi im mặc cho Liên mỗ mỗ chuẩn bị, Liên Xảo Dã trái lại tò mò vô cùng, cô lén lút đứng gần cậu của mình rồi hỏi: “Cậu ơi, đó là cái gì thế?”.

Cậu Liên Xảo Dã cười ha ha: “Tiểu nha đầu, thứ này lai lịch không nhỏ đâu”.

Liên Xảo Dã bị khơi dậy hứng thú: “Thế nào là không nhỏ? Cậu nói con nghe đi”.

“Đây là gân đã được ngâm qua máu Chúc Âm”. Cậu Liên Xảo Dã mỉm cười giải thích.

“Chúc Âm!”. Liên Xảo Dã la lên thất thanh, “Thực sự có loại vật này sao?!”.

Liên mỗ mỗ đang bận việc nhưng cũng giơ tay đánh cháu ngoại một cái: “Vật gì là vật gì, nha đầu không biết lớn nhỏ. Là thần Chúc Âm”.

Chúc Âm, còn gọi là Chúc Long, là một trong những vị thần Sáng Thế trong truyền thuyết thượng cổ Trung Quốc. Trong chi <Hải ngoại Bắc Kinh> có ghi chép: “Chung sơn chi thần, danh nhật Chúc Âm, mở mắt là ban ngày, nhắm mắt là ban đêm, thở ra là mùa đông, hít vào là mùa hạ. Không ăn, không uống, không thở, hơi thở là gió. Chiều cao nghìn dặm. Vượt khỏi giới hạn loài vật. Mặt người mình răn màu đỏ, sống trong một sơn cốc dưới chân núi.

Nếu đúng như sử sách ghi chép lại thì vị thần “Mở mắt là trời sáng, nhắm mắt là trời tối, thở ra là trời đông giá rét, hít vào liền trời hạ nóng bức”. “Một lần hít vào thở ra liền biến thành gió, thân thể dài hơn nghìn dặm” nào chỉ có lai lịch không nhỏ, quả thật kinh hãi thế tục!

Chẳng qua không nói tới cái khác, chỉ bằng khái niệm “một ngàn dặm” thì tại sao đến nay Chúc Âm trong truyền thuyết vẫn còn chưa bị phát hiện?

“Tiểu nha đầu, con biết cái gì chứ”. Cậu buồn cười búng vào mũi Liên Xảo Dã, nói: “Con sẽ không bao giờ biết thế giới này rộng lớn bao nhiêu đâu”. Vừa nói không nhịn được bật cười: “Nếu dễ dàng bị phát hiện như vậy thì đâu gọi là thần nữa”.

Liên Xảo Dã rờ rờ cái mũi bị búng đau, vừa nãy bà ngoại nói dây hồng tuyến này không phải là dây mà là gân, không phải là nói....

“Nói con là nha đầu ngốc không sai mà”. Liên mỗ mỗ bận rộn chuẩn bị, “Gân này là của một con rắn nhỏ mới thành tinh thôi, gân Chúc Âm...lá gan con đúng là lớn đến tận trời”.

Liên Xảo Dã chưa kịp mở miệng, tâm tư đã chuyển sang chỗ khác_____Thân Đồ Thành bị cột vào ghế, đúng chuẩn trói gô.

Gân răn đỏ tươi quần từng vòng trên người Thân Đồ Thành giống như những lần máu tươi, bất ngờ là trông rất hợp với hân.

Thân Đồ Thành vẫn luôn bình tĩnh không hề hoảng loạn hay sợ hãi, thậm chí là thản nhiên, xuất phát từ khí phách vốn có trên người hân.

Liên Xảo Dã nghĩ đến một cụm từ, bất động như núi.

Nhanh như gió, bình thản như rừng, xâm lược như lửa, bất động như núi, di chuyển như sấm. Đây là các định tố làm nên Thân Đồ Thành.

Liên mỗ mỗ rất hài lòng với sự trấn định của Thân Đồ Thành, bà lấy ra một vài cái chén nhỏ đựng đầy nước đặt xung quanh Thân Đồ Thành, dặn dò con trai và cháu ngoại: “Chỉ cần cậu ta đá văng một chén thì lay ta tỉnh ngay”.

“Con/cháu đã biết”. Hai người nghiêm túc lên tiếng.

Liên mỗ mỗ quay mặt về hướng Thân Đồ Thành: “Tôi sống 70 năm, chỉ giúp 4 người nhập mộng, một trong số đó đã chết”. Gương mặt của bà nhàn nhạt, tựa như lúc này trước mắt là một cỗ thi thể, “Cậu có sợ không?”.

Bà biết Thân Đồ Thành sẽ không lùi bước. Bà vốn nghĩ rằng mấy người thanh niên sẽ khí phách hét lên một tiếng “Tôi không sợ” để thể hiện lòng dũng cảm, nhưng bà thật không ngờ, Thân Đồ Thành rất cẩn thận suy nghĩ một hồi, sau đó trả lời bà: “Cháu không biết”.

“Nhưng mà”, Thân Đồ Thành cười nói, “Cháu cho rằng nó xứng đáng”.

Liên mỗ mỗ gật đầu không nói thêm gì nữa, chân tay nhanh nhẹn lấy ra một xấp giấy vàng và một xấp giấy đỏ. Bà ngồi trên sàn nhà trước mặt Thân Đồ Thành, Liên mỗ mỗ để hai xấp giấy hai bên trái phải của mình rồi nhắm mắt lại.

Thân Đồ Thành thấy tờ giấy trên cùng của hai xấp giấy hơi rung động, cậu Liên Xảo Dã nhỏ một giọt máu gà trống lên xấp giấy màu vàng và một giọt máu chó mực lên xấp giấy đỏ. Hai tờ giấy liền trở lại bình thường. Một lát sau rung động trở lại. Cho đến khi nhỏ xong giọt máu thứ mười, tựa như không thể nào chặn lại được nữa, một tờ giấy màu vàng dán sát vào cái khay đặt trên bập chân của Liên mỡ mỡ.

“Nhắm mắt lại”. Cậu Liên Xảo Dã thấp giọng nói.

Thân Đồ Thành rất phối hợp nhắm mắt lại, lại nghe thấy tiếng người đàn ông vang lên bên tai: “Những gì cậu nhìn thấy chỉ là quá khứ, bất kể thế nào cậu đều không thể thay đổi. Nhớ kĩ, không hỉ, không bi, không ai, không nộ”.

Thân Đồ Thành gật đầu, giọng nói thì thầm của Liên mỡ mỡ truyền vào trong tai, tựa như bài hát ru con, tinh thần của hắn dần dần rã rời...

...

Ánh nắng mặt trời chiếu rọi ngoài cửa sổ, Thân Đồ Thành vừa lúc tỉnh lại, một tia nắng ấm xuyên qua rèm cửa, nghịch ngợm rơi trên gối nằm của hắn_____hắn đang ngồi trên xe ngựa. Trong xe bố trí đơn giản, một cái tháp ngấn và một chiếc bàn con, chỉ như vậy mà thôi. Giản đơn nhưng lại rất tinh tế. Thân Đồ Thành phát hiện trên cái tháp có một cái mền rất dày, không hề có hoa văn rườm rà và vô cùng mềm mại. Trên chiếc bàn con bày vài bình rượu nhỏ, mùi rượu nồng đậm nhẹ bay trong không gian nhỏ hẹp, Thân Đồ Thành hít một hơi, nhẹ nhíu mày.

Hắn giật tấm rèm muốn hít thở không khí trong lành bên ngoài nhưng không ngờ lại kinh động đến người bên ngoài.

“Điện hạ”. Người nọ xuống ngựa đi đến, “Điện hạ có gì phân phó?”.

Thân Đồ Thành ngấn người, lập tức ý thức được người nọ đang gọi mình. Điện hạ? Ở trong mộng của hắn sao? Nói như vậy...cảm giác mừng rỡ tràn ngập trong tim, hắn không thể kiềm chế nở nụ cười, nói như vậy hắn sẽ rất nhanh gặp được A Hảo rồi.

Người nam nhân bên ngoài tựa hồ bị nụ cười bất ngờ của hắn dọa sợ, nơm nớp lo lắng mở miệng: “Điện hạ?”.

Suy nghĩ bị cắt đứt, cơ hồ trong nháy mắt, bộ dáng tươi cười biến mất, thay vào đó là gương mặt giận dữ: “Cút!”.

Nhìn người nọ giống như chim sợ cành cong nhanh chóng thối lui, một cảm giác khác thường đánh úp vào tim hắn_____ cơn giận này đến rất bất ngờ. Khi bản thân hắn còn chưa phát giác thì đã trút giận lên người bên ngoài. Hình như hắn không thể khống chế bản thân.

Một loại hung bạo muốn phá kén thoát ra. Thân Đồ Thành nắm chặt song cửa sổ bằng gỗ, hắn thống khổ đè nén dục vọng đang cuộn cuộn dâng trào. Hắn ngạc nhiên phát hiện loại tâm tình này không những không giảm đi mà trái lại càng mãnh liệt, hắn kéo rèm cửa sổ, nặng nề ngã vào tháp.

Xe ngựa ngừng lại vì động tác mạnh của hắn, Thân Đồ Thành nghe có người bên ngoài hỏi: “Điện hạ?”.

“Cút! Cút đi!”. Đừng tới gần ta, đừng nói chuyện với ta. Ta rất thống khổ, ta chỉ muốn giết người!

Người bên ngoài xe ngựa yên lặng một hồi, nói: “Phía trước chính là Việt thành, xin điện hạ an tâm đừng nóng giận”.

“Việt thành...”. Có cái gì? Có cái gì có thể khống chế dục vọng giết người của ta?

“Điện hạ, đến Việt thành là có thể mua rượu”.

Rượu... Thân Đồ Thành suýt nữa nhào tới chiếc bàn con, mấy bình rượu nhỏ phát ra tiếng vang leng keng, không có một giọt rượu.

“Điện hạ, xin ngài hãy nhẫn nại”.

“Cút!”. Hãn ném bình rượu ra ngoài, người bên ngoài xe không dám tránh, chỉ nghe thấy nam nhân kia “hự” một tiếng, tâm trạng Thân Đồ Thành thoáng bình ổn thêm một chút.

Là thế này đúng không... Thân Đồ Thành nhìn hai tay của mình, nhất định phải thương tổn đến người khác mới được sao? Hãn nhớ tới Cố Phán Hảo, muốn gặp y, nhưng lại không dám tiếp xúc với y, hãn sợ mình sẽ tổn thương y.

“Rượu”.

Dưới sự thúc giục của hãn, xe ngựa tăng nhanh tốc độ, rèm cửa sổ tung bay, thứ gì đó màu trắng nhẹ nhàng bay vào. Thân Đồ Thành đưa tay đón lấy, mềm mại, là bông liễu.

“Mùa xuân”. Hãn nghe mình nói thật nhỏ.

Xe ngừng. “Điện hạ, đã đến Việt thành”.

Thân Đồ Thành không nói lời nào bước xuống xe, đập vào mắt là bông liễu rợp trời.

“Quán rượu gần đây nhất ở đâu?”.

“Hồi điện hạ, là ở con phố phía trước”.

“Ừ”. Thân Đồ Thành gật đầu đi về phía trước.

“Điện hạ...”. Người đi theo hầu do dự gọi hãn, “Vết thương của ngài...”.

Hắn trừng mắt nhìn đối phương, đang muốn mở miệng mắng nhưng có một hương thơm thoang thoảng bay vào mũi hắn. Đó là_____rượu.

Mùi rượu hấp dẫn quyến rũ ở đầu mũi, dẫn Thân Đồ Thành quẹo vào một con hẻm nhỏ.

Tiếp đó, hắn nhìn thấy Cố Phán Hảo.

Cố phán sinh huy, tinh tú quyền hảo. Cố Phán Hảo quá mức mỹ hảo, khiến hắn choáng váng dừng cước bộ. Hắn không dám tiến lên, không dám quấy rầy người kia, tựa như nếu hắn đến gần người nọ sẽ hóa thành bông liễu bay đi mất.

Cố Phán Hảo mặc trường bào màu vàng nhạt, ngửa đầu nhìn ngắm hoa liễu bay khắp trời, y vươn tay bắt lấy, nắm giữ trong lòng bàn tay.

Y đem vật trong tay áp lên mặt, yên lặng một hồi, hơi bất mãn bĩu môi: “Ấm, không phải tuyết”.

Hành động trẻ con chọc cười Thân Đồ Thành, hắn không nhịn được cười phá lên.

Có cơn gió thổi qua làm dấy lên mùi rượu, hương thơm bay vào mũi, Thân Đồ Thành nhớ tới hồi trung học giáo viên của hắn có nói một câu: “Không phải gió động, không phải cờ động, mà là tâm người động”.

Vào giờ khắc này, hắn tinh tường cảm thấy tim của hắn đang rung động.

“Người tên gì?”. Hắn tiến tới.

Cố Phán Hảo tựa hồ bị người xa lạ trước mắt làm hoảng sợ, y ngây người nhìn đối phương.

Thân Đồ Thành không nhịn được sờ vào mắt của mình, “Dọa người sao?”. Đây là lần đầu tiên hắn cảm thấy bị ai vì khuyết điểm của mình, “Xin

lỗi”, hần mỉm cười, cố gắng làm cho mình trông thật ôn hòa, “Khi còn bé ta rất nghịch ngợm nên đã làm bị thương một bên mắt”.

Cố Phán Hảo há miệng như vừa muốn nói gì đó vừa lại có hơi sợ sệt.

“Người không cần sợ”. Hần cười mỉm, “Ta chỉ đến mua rượu”.

“A...”. Cố Phán Hảo có chút choáng váng. “Ừ, mua rượu”.

“Ở đây của người có loại rượu nào tốt không?”.

“Cố Phán Hảo”.

“Sao?”.

Cố Phán Hảo ngẩng đầu lên nhìn Thân Đồ Thành nghiêm túc nói: “Ta là Cố Phán Hảo”.

“Ừ”. Ta đã biết. Cố phán sinh huy, tinh tú quyên hảo.

“Còn người?”.

Thân Đồ Thành há miệng thốt ra một cái tên: “Phù Sinh”.

THÂN BIÊN (NHÂN QUÝ) (BỘ 2)

Miêu Oa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 15: Trục Mộng (5)

Lời vừa ra khỏi miệng, chính Thân Đồ Thành là người đầu tiên choáng váng. Phù Sinh? Hắn không phải tên Thân Đồ Thành mà lại là một người tên gọi Phù Sinh?

Đối với người này, Thân Đồ Thành không hề xa lạ gì_____Lệ vương Phù Sinh của nước Tần, là bạo quân nổi danh trong sách sử.

Đẩy ra mê chương trùng trùng điệp điệp, đáp án rốt cuộc được bóc trần.

Hóa ra, giấc mộng này là thật.

Phù Sinh từ nhỏ đã độc nhãn, đó là lí do hắn năm mơ thấy tổ phụ của mình nói rằng: “Ta nghe nói người bị mù một con mắt cũng sẽ rơi lệ, không biết phải thật hay không đây?”. Rồi hắn đem đao hướng về phía mình, hung hăng đâm thẳng vào mắt. Máu đỏ tươi thuận theo mắt hắn không ngừng chảy xuống, đau đến khắc cốt ghi tâm.

Loại đau đớn này giống như cây kim nhọn đâm vào đầu hắn, vô thì vô khắc không ngừng hành hạ hắn. “Lẽ nào đây không phải là lệ sao?”. Hắn hỏi ngược lại.

Nước mắt của hắn có màu đỏ, giờ đây hắn đã biết rơi lệ cũng đau đớn tựa như chảy máu.

Từ nay về sau hắn học được không khóc nữa.

Hắn cường đại, hắn có thể tay không bắt mãnh thú, chạy nhanh như ngựa, bất luận là đánh thú cưỡi ngựa hay bắn cung, đều là người có một

không hai. Hắn tàn bạo, hắn có thể trong nhất khắc quần thần còn đang trong đại yến, một khắc sau bắn một mũi tên thủng cổ người...Những việc này đều là sự thật.

Thân Đồ Thành cảm giác được khi hắn đứng trên đỉnh của thế giới, khi hắn có thể thay đổi như chong chóng, sau khi phúc thủ vi vũ(lật tay làm mưa), khiến cho hắn tự mình cam chịu mọi điều thống khổ.

Tựa hồ hắn là một người trời sinh thích chém giết. Khi hắn cướp đoạt ngôi báu, hắn đứng ở lầu gác thật cao, hắn nghĩ đất đai này là của ta, dân chúng cũng là của ta, ta không vui sướng thì bọn họ dựa vào cái gì có được hạnh phúc?

Vì vậy, hắn học cách phóng thích nỗi đau của mình. Hắn làm mưa làm gió, uống thứ rượu ngon nhất, cướp lấy nữ nhân đẹp nhất. Giết người thì sao? Tàn sát hàng loạt dân trong thành thì thế nào? Hắn hủy đi đồ vật của chính mình, chính hắn còn không đau lòng thì đâu đến phiên người ngoài chỉ tay năm ngón?

Thế nhưng, giết người thì như thế nào? Tàn sát hàng loạt dân trong thành thì như thế nào?

Chết lặng vung đao, hờ hững nhìn bọn họ giãy dụa, hắn chỉ thấy trống rỗng.

Đúng, là trống rỗng.

Hắn sẽ không khóc, sẽ không cười, sẽ không hài lòng và cũng không khổ sở. Khi hắn làm những việc này hắn chưa từng vui vẻ, hắn chỉ thấy phẫn nộ. Hắn chỉ như một hài tử tức giận khi thấy người khác được đối xử tốt hơn hắn.

Trong lòng của hắn rất trống rỗng.

Nhưng bây giờ, Thân Đồ Thành cầm lấy bình rượu mà Cố Phán Hảo đưa tới, hắn mơ hồ cảm giác được một giọt rượu rơi vào lòng hắn, hương rượu thuần khiết thơm mát. Hắn không cách nào hình dung được đó là loại cảm giác nào, hắn chỉ biết hắn thích. Thích cái cảm giác này, thích Cố Phán Hảo.

Hắn nâng bầu rượu lên ực một hớp, “Ngon không?”. Cố Phán Hảo nhìn hắn đầy mong đợi.

“Ngọt...”. Thân Đồ Thành nói, “Ta chưa từng uống qua rượu nào ngọt như vậy”.

Cố Phán Hảo cười rộ lên, khóe mắt cong cong: “Ở phía tây Việt thành có một con sông, mỗi khi mùa xuân đến, cây cối bên bờ sông sẽ nở hoa màu tím nhạt, ta dùng chính loại hoa này để cất rượu”.

“Ồ?”. Thân Đồ Thành bị khơi mào hăng hái, là loại hoa gì mới có thể cất lên loại rượu mạnh như vậy_____rượu này thực sự rất thú vị, mới vào miệng thì có vị ngọt cực nhẹ, dần dần, cảm giác cay nóng xông qua cổ họng, cuối cùng lại càng mãnh liệt hùng hực.

“Cảm thấy rồi?”. Cố Phán Hảo cười nói, “Rượu này gọi là Trụy Mộng, uống vào tựa như rơi vào giấc mộng, ngọt ngào lại êm dịu, nồng ấm mà mê người”.

Giống như người sao? Thân Đồ Thành nói trong lòng. Ta rơi vào giấc mộng này, gặp được người, rồi lại không muốn tỉnh dậy, là như thế phải không?

“Muốn đi xem loài hoa cất ra nó chứ?”. Cố Phán Hảo mời.

“Được”.

Phía tây Việt thành có một con sông nhỏ, chỗ cạn nhất chỉ qua khỏi mắt cá chân, từ xa Thân Đồ Thành đã nhìn thấy một mảng màu tím nhạt, phảng phất như khói nhẹ che phủ bờ sông.

“Chính là nó”. Cố Phán Hảo chỉ vào mảng màu tím nhạt, “Khi có người đi qua, chúng nó sẽ như bèo gặp nước cuốn lấy chân của kẻ bộ hành, vì thế mọi người gọi chúng nó là “Triền Túc”.

Quấn lấy bước chân, cho nên rơi vào mộng. Thật là một cái tên hay.

“Người từng nghe nói qua Lạc Thần chưa?”. Cố Phán Hảo gỡ xuống bông liễu rơi trên tóc, hỏi.

Thế nhân đều biết “Lạc Thần Phú”(1)của Đào Thực, Thân Đồ Thành đứng lặng nhìn Cố Phán Hảo, thì thầm: “Kỳ hình dã,phiên nhược kinh hồng,uyển nhược du long.Vinh diệu thu cúc,hoa mậu xuân tùng.Phảng phất hề nhược khinh vân chi tế nguyệt,phiêu diêu hề nhược lưu phong chi hồi tuyết.

(1)Lạc Thần Phú:

Hình dáng của nàng,

Nhẹ nhàng như chim hồng bay,

Uyển chuyển như rồng lượn.

Rực rỡ như cúc mùa thu,

Tươi rạng như tùng mùa xuân.

Phảng phất như mặt trăng bị mây nhẹ che lấp,

Phiêu diêu như tuyết bị gió thổi cuốn lên.

Hắn biết những gì hắn đang đọc không phải là phú, cũng không phải chân cơ(thẩm định người con gái đẹp), mà là Cổ Phán Hảo.

Cổ Phán Hảo lắc đầu nói: “Thuật lại, mỗi một phương thủy đều có một vị Lạc thần, sinh vật đầu tiên rơi vào trong nước sẽ trở thành vị thần bảo vệ nó”. Y ngời xồm xuống vốc một bùm nước trong tay, “Lạc thần chìm trong nước rất tịch mịch, bởi thế mới có Triền Túc”.

Nhìn Cổ Phán Hảo như vậy khiến Thân Đồ Thành không biết nói gì, hắn muốn ôm người trước mặt vào lòng, hắn muốn đến mức đầu ngón tay cũng run rẩy, nhưng cuối cùng hắn chỉ vỗ nhẹ vào vai đối phương.

Người cũng tịch mịch sao?

Vậy thì, đến bên cạnh ta có được không?

“Người thấy qua tuyết lần nào chưa?”. Cổ Phán Hảo đột nhiên hỏi.

“Từng thấy, chỗ ta có một ngọn núi tuyết, trên đỉnh núi tuyết đọng quanh năm không tan, rất đẹp”.

“Tuyết, cũng như bông liễu sao?”.

“Không giống, tuyết lạnh buốt vô cùng”. Thân Đồ Thành không nhận được sờ đầu Cổ Phán Hảo, “Muốn đi xem cùng với ta không?”.

Mắt Cổ Phán Hảo trong nháy mắt sáng lên, một khắc sau lại cúi đầu, buồn buồn nói: “Ta không thể rời khỏi ca ca”.

“Vì sao?”. Tay Thân Đồ Thành nắm chặt thành quyền giấu bên trong tay áo.

“Ta là nước, ca ca là lòng sông, không có hắn ta sẽ khô hạn. Cổ Phán Hảo nhắc đến ca ca, mắt sáng lấp lánh, “Ta và ca ca không thể chia lìa”.

Trong ánh mắt của y có gợn nước lưu động, nếu như không phải là vì nam nhân khác, Thân Đồ Thành cam nguyện sa vào đó.

Cho dù là ca ca của y, Thân Đồ Thành cũng cảm thấy huyết khí dâng lên cuồn cuộn, dục vọng giết người mãnh liệt ập xuống. Trong đầu chỉ có một ý niệm_____giết nam nhân kia, để Cố Phán Hảo trở thành của hắn, hoàn toàn thuộc về mình hắn.

Sát khí nồng nặc của hắn khiến Cố Phán Hảo thấy bất an, y liền lui về sau vài bước, suy nghĩ rồi lại suy nghĩ, cuối cùng e dè hỏi: “Người làm sao vậy?”.

“Có muốn đi theo ta hay không?”. Thân Đồ Thành cố nén sát ý, cắn răng hỏi từng chữ.

Theo bản năng Cố Phán Hảo lắc đầu.

“Vậy thì ta sẽ phá hủy lòng sông của người”. Nói xong, Thân Đồ Thành bước đi thật nhanh không quay đầu lại.

Cố Phán Hảo bị khí thế người kia làm cho kinh sợ đứng sững người tại chỗ, một lúc lâu mới hồi phục tinh thần. Đợi đến khi hiểu rõ ý tứ trong lời nói của Thân Đồ Thành, đột nhiên cả người chảy mồ hôi lạnh_____không thể nghi ngờ, y hoàn toàn tin tưởng người kia có bản lĩnh hủy đi ca ca và mình.

Y chạy gần như bay về tửu phường trong thành, đập vào mắt là một đồng phế tích. Cố Phán Hảo thở hì hục nhìn tửu phường mà mình và ca ca đã bỏ ra rất nhiều công sức để xây dựng, nhưng nay lại biến thành thế này, y tức giận, nước mắt liền rơi xuống.

“Sao lại khóc thế này?”.

“Tại sao lại làm vậy?”.

Thân Đồ Thành ôm Cổ Phán Hảo vào lòng, hời hợt nói: “Ta không tìm được lòng sông của người, trong lòng tự nhiên không thoải mái. Không thoải mái tự thì tự nhiên muốn phá hủy gì đó để trút giận”.

Cổ Phán Hảo dùng lực đẩy hăn ra: “Người cứ như vậy mà hủy đi tâm huyết của người khác?”.

“Tửu phường của người nhỏ xiu, người muốn tửu phường to hay nhỏ, ta liền cho người”.

“Cái ta nói không phải là tửu phường!”.

“Vậy người muốn nói cái gì?”.

Cổ Phán Hảo há miệng, nhưng vẫn không biết làm sao để biểu đạt ý nghĩ của mình, nói không phải tửu phường, nhưng xác thật là phải, nói là tửu phường, nhưng lại không chỉ có tửu phường. Y cau mày tự hỏi, không hề biết rằng dáng vẻ nhăn mặt cau mày của mình trong mắt Thân Đồ Thành là vô cùng khả ái.

Hăn không nhận được trêu chọc y một chút. “Nghĩ ra chưa?”. Thân Đồ Thành hỏi.

Vừa nhìn vẻ mặt đáng yêu của Cổ Phán Hảo thì lửa giận trong lòng hăn đều biến thành mây khói. Thân Đồ Thành cảm thấy tâm trạng phấn chấn hăn lên, chỉ chờ Cổ Phán Hảo nói với hăn vài câu, cho dù tức giận cũng tốt.

Hăn nào ngờ Cổ Phán Hảo chăm chú suy nghĩ một lúc, cư nhiên thở dài rồi nói: “Quên đi, có nói người cũng không hiểu đâu”.

“Vậy người nói cho ta biết”. Thân Đồ Thành nói, “Người nói cho ta biết, nói cho ta hiểu”.

Vẻ mặt của hắn vô cùng nghiêm túc, không giống như cố ý trêu đùa như trước đó. Làm sao một người có thể có nhiều biểu cảm như vậy? Cố Phán Hảo có chút sợ Thân Đồ Thành thế này. Y nhẹ giọng nói: “Tửu phường này là tâm huyết của ta và ca ca. Chúng ta vì nó bỏ ra rất nhiều công sức, giống như đang chứng kiến một cái gì đó...”. Suy nghĩ một chút, lại nói thêm một câu, “Đối với ta nó rất quan trọng”.

Thân Đồ Thành nghe xong, lẳng lặng suy nghĩ một hồi rồi nói: “Ta hiểu rồi”. Hắn thấy Cố Phán Hảo ngơ ngác nhìn vẻ mặt của mình, nở nụ cười: “Các người bỏ ra rất nhiều tâm huyết đúng không?”. Thấy Cố Phán Hảo nhẹ gật đầu, hắn nói tiếp: “Vậy thì ta sẽ trả lại tâm huyết cho người”.

...

Mấy ngày kế tiếp, Thân Đồ Thành gần như không nghỉ ngơi mà chỉ chuyên tâm làm một việc_____trùng kiến tửu phường. Thân lực thân vi, không mượn tay kẻ khác, thậm chí ngay cả bó củi, cục gạch cũng do chính tay hắn vác tới. Trước đó có một tay hộ vệ định giúp hắn nhưng lại bị hắn quát đuổi đi. Hình như hắn đang ở gần ranh giới bạo phát lắm rồi, chỉ cần thoáng chạm vào sẽ lập tức nổ tung.

Hắn bằng lòng thân cận với y, bằng lòng ăn thức ăn y đưa tới nhưng lại tự làm một mình không chịu dùng tay.

Cuối cùng, thay vào đó Cố Phán Hảo mới là người cảm thấy xấu hổ, nhìn Thân Đồ Thành một hơi uống cạn nước trà, y cân nhắc vài lời nói tốt, vừa muốn mở miệng thì Thân Đồ Thành đã giơ tay ngăn lại.

Thân Đồ Thành lau mồ hôi trên mặt, nhàn nhạt nói: “Cái này không phải trả lại cho người, mà là trả lại cho hắn”.

“Sao?”.

“Cái này là hoàn lại cho ca ca của người”. Người nói tửu phường này có tâm huyết của hã, ta liền dùng tâm huyết của ta trả lại cho hã.

Sau đó, ta mang người đi, để người trở thành của ta.

Ba ngày sau, tiểu tửu phường thuận lợi hoàn công. Cố Phán Hảo đứng dưới nhìn lên bảng tiệm thật to, mỉm cười đưa tới một vò Trục Mộng. Thân Đồ Thành đón lấy, uống một hơi cạn sạch. Ngay sau đó, hã ném vò rượu đi, trong tiếng kinh hô của Cố Phán Hảo mà bắt người lên ngựa.

Bông liễu trắng tinh nhẹ bay rơi trên người hai người, “Ta dẫn người đi xem tuyết”. Thân Đồ Thành nói.

Người là nước, ta sẽ là bầu trời của người, vĩnh viễn ôm lấy người.

A Hảo, từ nay về sau người không còn cần đến lòng sông.

THÂN BIÊN (NHÂN QUÝ) (BỘ 2)

Miêu Oa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 16: Trục Mộng (6)

Đến nửa đêm, cả làng gần như đã tiến vào mộng đẹp, ngoại trừ vài tiếng chó sủa thì xung quanh không có âm thanh nào khác.

Liên Xảo Dã cũng bị bầu không khí yên tĩnh này ảnh hưởng, một tay chống trên bàn gỗ, đầu gật lên gật xuống. Bỗng nhiên, Thân Đồ Thành bị trối trên ghế phát ra tiếng gầm thấp, nó vang vọng trong căn phòng nhỏ, sinh ra vài phần ớn lạnh. Liên Xảo Dã giật mình nhảy kinh sợ dựng lên: “Sao thế cậu?”, thất kinh nhìn về phía người cậu vẫn luôn canh giữ phía bên kia.

Người đàn ông trung niên cường tráng không đáp lại, vội vàng vẩy vài giọt máu lên hai xấp giấy màu đỏ và vàng. “Bập”! Trang giấy mang theo giọt máu đỏ tươi, thoáng cái dán lên vai Liên mỗ mỗ.

Liên mỗ mỗ nhắm mắt, ngồi xếp bằng trên mặt đất, không cử động giống như đang ngồi thiền.

Mùi tanh hôi của máu gà trống và máu chó mực trộn lẫn lại với nhau, vẽ ra những hoa văn vằn vện trên cơ thể bà.

Liên Xảo Dã lo lắng nhìn bà ngoại, các trang giấy dán chằng chịt trên người của bà, gần như đã quá một bên vai. Hai xấp giấy đặt hai bên trái phải của bà không còn lại nhiều lắm.

Phải chăng điều này biểu thị “Nhập mộng” của Thân Đồ Thành sẽ phải kết thúc? Nghĩ tới đây, Liên Xảo Dã không nhịn được chuyển tầm mắt sang Thân Đồ Thành. Nhưng vừa nhìn đã làm cô kinh ngạc không

thôi_____từ trước tới nay, Thân Đồ Thành luôn tạo cho người khác ấn tượng ôn hòa, thành thực, nhưng lúc này Liên Xảo Dã nhìn thấy trên mặt hắn có một loại biểu tình gọi là “Dữ tợn”. Chỉ thấy hai mắt Thân Đồ Thành mở to, huyết Thái Dương nổi đầy gân xanh. Miệng của hắn không ngừng phát ra tiếng dã thú gầm thét, như thể bất cứ lúc nào cũng có thể vồ lên cắn người.

Liên Xảo Dã rùng mình, nơm nớp lo sợ hỏi cậu của mình: “Cậu ơi, anh ấy bị sao vậy?”.

Người đàn ông trung niên bước nhanh tới, một tay che lại hai mắt của hắn, buộc hai mắt nhắm lại, một tay nhanh chóng lấy ra một cây châm nhỏ, lập tức đâm vào giữa hai hàng lông mày của Thân Đồ Thành.

Thân Đồ Thành tựa như không cảm thấy đau đớn, điên cuồng vùng vẫy.

“Còn đứng ngây đó làm gì?!” Cậu Liên Xảo Dã lớn tiếng nói: “Còn không mau qua đây hỗ trợ!”.

“A!”. Liên Xảo Dã sợ hãi biểu tình điên cuồng của Thân Đồ Thành, lúc này nghe thấy âm thanh của cậu, lập tức phục hồi tinh thần, vội vàng chạy tới.

“Đè cậu ta lại!”.

Dưới sự áp chế của hai người nhưng Thân Đồ Thành vẫn cứ vùng vẫy như cũ, người đàn ông trung niên khẽ chửi thề một tiếng, lại đẩy mạnh kim châm nơi mi tâm.

Liên Xảo Dã đứng một bên cũng cảm thấy vùng lông mày của mình bắt đầu đau theo. “Cậu...”.

“Đừng quấy rầy! Cậu phải nhanh làm cậu ta an tĩnh lại, bằng không ngay cả cậu ta và bà ngoại con đều gặp nguy hiểm!”.

Liên Xảo Dã vừa nghe, bất chấp đau lòng, sử dụng toàn bộ lực ấn Thân Đồ Thành lại trên ghế, thẳng đến khi trán hai người đổ đầy mồ hôi, hãn rồi cuộc cũng ngừng lại.

Liên Xảo Dã thở hắt ra, ngồi phịch xuống đất, thở hồng hộc hỏi: “Anh ấy không sao chứ cậu?”.

Cậu Liên Xảo Dã lắc đầu, thở dài nói: “Không hỉ, không bi, không ai, không nộ...Quả nhiên cậu ta vẫn không làm được”.

...

“A Hảo!”. Thân Đồ Thành phi ngựa xông vào cốc, hai mắt đỏ ngầu. Hãn hít sâu nhìn về phía người đang an vị yên ổn giữa sự bảo hộ của binh sĩ, “Hoàng huynh, thả A Hảo ra”.

Nam nhân cao lớn ngồi trên ghế da hổ cười ha ha, đưa tay khiêu khích cầm Cổ Phán Hảo: “Phù Sinh, ta là hoàng huynh của đệ, mượn hạ nhân của đệ dùng, đệ hà tất tính toán chi li”.

“A Hảo không phải hạ nhân”.

“Ồ? Vậy y là cái gì? Là tù binh đệ bắt được?”.

“Chuyện này không liên quan tới huynh”.

Phù Định không thèm đếm xỉa Cổ Phán Hảo đang giãy dụa, cường ngạnh ôm người vào lòng: “Phù Sinh, đệ phải hiểu được, ta mới là Thái tử, thiên hạ này sớm muộn gì cũng thuộc về ta”. Gã đưa miệng đến bên cạnh Cổ Phán Hảo, tựa như nỉ non nói: “Mọi thứ đều thuộc về ta, đương nhiên bao gồm cả y”.

“Buông tay!”. Thân Đồ Thành nổi điên tung người xuống ngựa, hãn đạp ngã một binh sĩ, đang định vọt tới trước mặt Phù Định đoạt lại A Hảo của

hắn, nào ngờ binh sĩ xung quanh ủa tới tựa như sóng triều vây quanh.

“Tránh ra!”. Thân Đồ Thành gầm nhẹ.

Không có mệnh lệnh của Thái tử, binh lính bất vi sở động. Nhưng chợt thấy hai mắt Thân Đồ Thành trợn to, huyết Thái Dương nổi đầy gân xanh, hắn đang rất cáu giận, cuối cùng không người nào có can đảm đến gần. Thân Đồ Thành cười lạnh, vung đao tước đầu một người. Trong cơ thể tựa như có gì đó đã thức tỉnh, ham muốn giết người lập tức tràn ngập toàn thân hắn. Hắn hung ác nhìn chằm chằm vào nam nhân đang ngồi giữa hàng ngũ binh lính, từng đao từng đao cắt phăng đầu binh lính bảo vệ đối phương.

Trời giáng sát tinh! Phù Định nhìn Thân Đồ Thành tựa như ác quỷ giáng thế tàn sát quân đội của mình, trong đầu chỉ còn duy nhất ý niệm_____diệt trừ nó! Bằng không cái ghế Thái tử này nhất định gã không được ngồi bao lâu...Cho dù hiện tại toàn bộ tâm tư của hoàng đế đều đặt trên người nam tử mỹ lệ này, nhưng chỉ cần có một ngày nó mất đi hứng thú với y, khi đó chính là ngày chết của gã.

Dù cho sự sủng ái của Phù Sinh đối với Cố Phán Hảo tạm thời sẽ không biến mất, dù cho thời gian đủ dài để gã ngồi vững trên ngôi vị Hoàng đế, nhưng chỉ cần tên sát tinh này vẫn còn tồn tại, cả đời của gã sẽ không được yên bình!

Giết nó! Phải giết chết nó!

Thế nhưng Phù Định biết rõ bàn tay đang chế trụ Cố Phán Hảo đang không ngừng run rẩy, gã sợ. Gã sợ chính đệ đệ của mình, gã từng tận mắt chứng kiến nó cầm tiểu đao cắt rời cơ thể của con sói nhỏ_____mẹ của con sói nhỏ bị treo ngược trên cây, đệ đệ tàn nhẫn của gã, ở trước mặt mẹ sói nhỏ cắt rời tứ chi con của nó.

Con sói nhỏ ngay cả mở mắt cũng không có thể, đệ đệ đâm mũi dao vào mắt nó, tiếng kêu thảm thiết của nó rất yếu ớt.

Phù Định nhớ rõ, khi đó gã 10 tuổi mà Phù Sinh chỉ mới 8 tuổi.

Một hài tử nhỏ tuổi như thế mà sự hung tàn có thể so với độc lang. Phù Định biết, gã vĩnh viễn không thẳng được đệ đệ, cho nên gã phải giết nó.

Lúc này, trong binh sĩ đã có người không chịu nổi sự đe dọa của cái chết, bắt đầu ra sức chống lại. Thân Đồ Thành bị thương, tất cả vết thương lớn nhỏ không chỗ nào không chảy máu, nhưng hấn tựa như không cảm thấy đau đớn, ngược lại càng hưng phấn. Phù Định tê liệt trên ghế ngồi_____Phụ vương nói không sai, Phù Sinh là sát tinh chuyển thế, trời sinh có máu thích giết chóc. Ngay cả chính nó cũng không khống chế được ham muốn giết người của mình, huống chi là những người khác.

“Buông ra”. Cố Phán Hảo đột nhiên nói.

“Người nói cái gì?”. Một nam tử gầy yếu thế này mà cũng dám nói chuyện với gã, Phù Định nheo mắt, “Thật to gan”.

“Buông ra”. Cố Phán Hảo không chút sợ hãi, chỉ nhàn nhạt nói: “Thả ta ra, bảo Phù Sinh dừng tay”.

Phù Định phần nộ trừng mắt nhìn Cố Phán Hảo, dáng vẻ phần nộ điên cuồng tựa như muốn nuốt chửng đối phương. Gã nhìn về phía Thân Đồ Thành đang vùng đao tắm máu, siết chặt hai tay, cuối cùng buông bàn tay đang giữ lấy Cố Phán Hảo, la lớn: “Được rồi, Phù Sinh”. Gã đẩy Cố Phán Hảo lên phía trước, “Người xem, người giết người vì y, người bị thương vì y, vậy mà y một chút phản ứng cũng không có”. Gã thở dài, như thể huynh trưởng yêu thương đệ đệ mà nói lời thành khẩn: “Phù Sinh, người không đáng giá. Người...”.

“Hoàng huynh”. Thân Đồ Thành phất tay cắt đứt lời Phù Định, “Thả y, ta không tranh với huynh nữa”.

“Người!”. Người dám! Người dám! Người cứ nhiên chẳng kiêng nể dám chống lại ta! Người khẳng định ta không đấu lại người?! Phù Định tức giận vô cùng, nhưng thấy Thân Đồ Thành đứng cách mình năm thước nên phải cố nhẫn nhịn.

Cố Phán Hảo lặng lẽ đứng cúi đầu, Thân Đồ Thành thấy y vẫn hoàn hảo không hao tổn gì mới thở phào nhẹ nhõm, hạ giọng nói: “Hoàng huynh, cả đời này của Phù Sinh chỉ có một Cố Phán Hảo”. Lời nói này rất rõ ràng, nếu người thức thời thả A Hảo, ta không tính toán với người, sơn hà thiên hạ, người cứ giữ lấy. Nhưng nếu người đả thương duy nhất của ta, ta liền đoạt sơn hà của người, hủy thiên hạ của người.

Phù Định nghe hiểu, gương mặt lúc trắng lúc xanh. Miệng há rộng, cuối cùng cũng làm theo. Gã nhắm mắt, coi như nhận thua vậy, phất tay ra hiệu binh lính xung quanh thối lui.

Thân Đồ Thành bước nhanh đến phía trước, kéo Cố Phán Hảo đến bên người, cẩn thận nhìn trái phải rồi mới nhẹ nhàng ôm người vào lòng: “Không có việc gì là tốt rồi...”.

Cố Phán Hảo yên lặng tựa vào lòng Thân Đồ Thành, khe khẽ thở dài_____y không cảm thấy sợ. Bất kể là bị người bắt đến sơn cốc này hay là bị Phù Định bắt đi, y chưa từng sợ hãi. Y chắc chắn Phù Sinh sẽ đến cứu y.

Mà thôi ... Việt Thành, không trở về được. Ca ca, không tìm được. Từ nay về sau cứ đi theo người này vậy. Hạnh phúc hay bất hạnh, y cũng sẽ chấp nhận.

“A Hảo?”.

“Ta không sợ”. Cố Phán Hảo ngẩng đầu, thành thật nói: “Ta một chút cũng không sợ”.

“Ừ, ta biết. Ta nhất định sẽ đến. A Hảo, mặc kệ là nơi nào, ta nhất định sẽ đến đón người”.

“Ừ”.

Thân Đồ Thành đột nhiên muốn bật khóc, hóa ra, con người ta cũng sẽ rơi lệ khi thực sự hạnh phúc.

“Phù Sinh”.

“Ừ?”.

“Người là tiểu phong tử”.(Tiểu phong tử: người điên)

“Ừ, ta biết”.

“Phù Sinh”.

“Ừ?”.

“Ta không quay về nhà được nữa”.

“...Ta biết”. Nhưng, A Hảo, ta sẽ là bầu trời của người, là đất của người, là nhà của người.

“Phù Sinh”.

“Ừ?”.

“Về sau, đừng bị thương nữa”.

“...Được”.

“Đi thôi”. Thân Đồ Thành một tay nắm lấy Cổ Phán Hảo, một tay cầm cương ngựa, “Chúng ta về nhà”.

Cố Phán Hảo biết Phù Sinh đi lần này chính là bỏ lại giang sơn của hắn, bỏ lại phụ thân của hắn, cũng bỏ lại nhà của hắn. Có điều cái này có liên quan gì? Y giống như Phù Sinh bỏ lại ca ca, bỏ lại nhà của mình. Từ nay về sau, Cố Phán Hảo và Phù Sinh, tương y vi mệnh, tương hổ vi gia(*). Y nghĩ thế lại không nhịn được mỉm cười, nguyên lai từ lâu đã có một hạt giống mang tên hạnh phúc nẩy mầm bén rễ trong người y. Bây giờ, chồi nhỏ khai hoa, đóa hoa tên là tương thủ, hai phiến lá nâng đỡ nó, một lá là Phù Sinh, một lá, là Cố Phán Hảo.

(*) Tương y vi mệnh: sống nương tựa lẫn nhau

Tương hổ vi gia: là gia đình (nhà) của nhau

“Người cười rồi”. Thân Đồ Thành nói.

“Ừ”.

“Thật tốt”.

THÂN BIÊN (NHÂN QUÝ) (BỘ 2)

Miêu Oa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 17: Trục Mộ (7)

Khoái mã ra khỏi sơn cốc, Thân Đồ Thành chỉ vào một lối nhỏ nằm phía bên phải, nói rằng: “Con đường này dẫn tới núi Ô Nhĩ Nặc Y, Ô Nhĩ Nặc Y theo tộc ngữ của ta có nghĩa là “Minh châu của Thiên Thần”.

Thuật lại, Ô Nhĩ Nặc Y nằm dựa vào nữ nhi của Thiên Thần, đôi mắt của nàng xanh thăm thẳm, nước mắt của nàng là thứ nước tốt nhất trên đời. Một ngày kia, có một chàng dũng sĩ leo lên đỉnh núi, chàng nói với thần nữ rằng: “Xin người ban cho tôi một giọt nước mắt của người, tôi muốn tặng nó cho thê tử yêu quý của tôi”.

Thần nữ nhìn chàng dũng sĩ, hỏi: “Thê tử của chàng xinh đẹp lắm đúng không?”

“Đúng vậy”. Dũng sĩ nói, “Nàng là người xinh đẹp nhất trên đời này”.

Thần nữ mỉm cười, nói: “Người phạm chung quy cũng sẽ già đi, theo năm tháng làn da của nàng không còn mịn màng, ánh mắt của nàng không còn rực rỡ, giọng nói của nàng không còn êm ái, vóc người của nàng không còn uyển chuyển...Đến lúc đó, chàng vẫn cho rằng nàng là người xinh đẹp nhất trên đời sao?”.

“Không”. Dũng sĩ nói, “Nàng sẽ trở nên vừa già nua vừa xấu xí”.

“Nhưng mà”. Dũng sĩ nói tiếp, “Trong mắt tôi, nàng vẫn là người xinh đẹp nhất”.

“Tại sao chứ?”. Thần nữ kinh ngạc hỏi, “Tại sao chàng cho rằng một lão phụ nhân vẫn sẽ xinh đẹp?”

“Bởi vì khi đó, tôi cũng già rồi”. Dũng sĩ nói, “Hai vai của tôi không còn mạnh mẽ, ánh mắt của tôi không còn sắc bén, thân thủ của tôi không còn nhanh nhẹn, giọng nói của tôi không còn vang dội. Nàng và tôi cùng nhau trở thành lão nhân, thậm chí đến cuối cuộc đời, tôi vẫn nghĩ nàng xinh đẹp không gì sánh được”.

“Nếu chàng nguyện ý lưu lại, ta sẽ ban tặng chàng sinh mệnh vô tận”. Thần nữ nói, “Dung nhan của ta sẽ không già đi, ta đồng ý gả cho chàng, trở thành thê tử của chàng”.

Dũng sĩ cự tuyệt nàng: “Sinh mệnh vô tận chỉ mang lại cho tôi nỗi cô đơn vô tận, ngược lại, tôi muốn dành cả cuộc đời với thê tử của tôi”.

Thần nữ tán thưởng nở nụ cười: “Chàng đã thông qua khảo nghiệm của ta, ta ban tặng chàng nước mắt của ta”.

Đôi mắt xanh thẳm của Thần nữ chảy ra nước mắt, nàng đưa nó cho dũng sĩ, “Mau trở về đi thôi, thê tử của chàng đang đợi chàng”.

Dũng sĩ tiếp nhận giọt nước mắt, tạ ơn Thần nữ rồi chạy thật nhanh xuống núi.

Nhưng đúng lúc này bất hạnh đã xảy ra_____khi dũng sĩ đi ngang qua một vách núi, chẳng mau trượt chân rớt xuống. Giọt nước mắt trong tay văng ra ngoài, rơi trên ngọn núi, đó chính là nước mắt của Thần nữ_____Thánh Hồ Khoa Ngõa Lặc Nhĩ Đa.

Cổ Phán Hảo bị cảnh sắc trước mặt mê hoặc, Thánh Hồ Khoa Ngõa Lặc Nhĩ Đa, quả nhiên trong vắt như trong truyền thuyết, đứng trước nó, tâm tình sẽ trở nên bình tĩnh. Phảng phất như dung hợp với dòng nước này, Cổ Phán Hảo hưởng thụ sự an bình. Thân Đồ Thành ôm lấy y, khe khẽ kể lại truyền thuyết cổ xưa, cuối cùng hẳn nói: “Thần nữ chi lệ, thứ nước tốt nhất trên đời, nó rất hợp với người”.

Cố Phán Hảo suy nghĩ một chút rồi nói: “Đây là nước mắt Thần nữ chảy xuống vì dũng sĩ. Bởi vì nàng biết hẳn không thể trở về nhà, bởi thế mới thương tâm rơi lệ”.

Thân Đồ Thành không khỏi có chút sầu não: “Nếu như ta chết, người có rơi lệ không?”.

“Nếu như ta khóc, người sẽ trở về chứ?”.

“Nếu như người khóc ra Khoa Ngõa Lạc Nhĩ Đa, ta sẽ trở lại”. Thân Đồ Thành đem cầm đặt lên đỉnh đầu Cố Phán Hảo, “Nếu như người chết, ta sẽ vì người kiến tạo một Khoa Ngõa Lạc Nhĩ Đa”.

Cố Phán Hảo lắc đầu: “Nếu như ta chết, người sẽ đưa ta về nhà”.

“Được”. Thân Đồ Thành nói, “Ta sẽ đào một cái hồ ở Việt Thành, xung quanh hồ sẽ trồng đầy Triền Túc”.

“Người có thể chôn cất ta ở phía Tây một dòng sông nhỏ”.

“Không”. Thân Đồ Thành nói, “Ta muốn người trở thành sinh vật đầu tiên rơi vào trong hồ”. Hắn hôn lên tóc Cố Phán Hảo, “Ta muốn cho người trở thành Lạc Thần bảo vệ nó”.

“Dũng sĩ nói, năm tháng vô tận tương đồng với sự cô đơn vô tận”.

“Không đâu, ta sẽ đến tìm người”.

“Được rồi”. Cố Phán Hảo suy nghĩ rồi nói, “Đừng để ta chờ lâu”.

“Ta cam đoan”. Nói xong, Thân Đồ Thành nhẹ hôn lên môi y.

...

Dưới màn đêm, Khoa Ngõa Lặc Nhĩ Đa phủ lên màu lam tử sắc xinh đẹp, ánh sao lấp lánh trên cao, ánh sáng hắt vào hồ nước tựa như viên bảo thạch tỏa sáng.

Hôm nay không có trăng, Thân Đồ Thành nằm ở bên hồ, vươn một cánh tay làm gối đầu cho Cổ Phán Hảo, ôm y cùng nhau ngắm sao.

“Đó chính là Thần nữ”. Thân Đồ Thành chỉ vào ngôi sao lớn nhất nói, nàng vĩnh viễn thủ hộ viên minh châu của Thiên Thần”.

Bầu trời phẳng phất như cách bọn họ rất gần, ngôi sao Thần nữ lấp lánh trên đỉnh đầu, tựa như vươn tay là có thể chạm tới. Cổ Phán Hảo không nhin được giơ tay lên cao: “Biết đâu nàng đang thủ hộ nước mắt của mình, đó là báu vật mà nàng đã đánh rơi”.

“Giống như người vậy”. Thân Đồ Thành nói. Người chính là nước mắt và trân bảo của ta, không có người, ta sẽ không khóc cũng không cười”.

“Vậy còn người? Người là gì của ta?”.

“Ta là bầu trời của người”. Thân Đồ Thành ôm người sát vào lòng, “Người khát ta liền cho mưa xuống, người buồn bực ta liền đưa mây tới, người nóng ta liền nổi gió, người lạnh ta liền làm trời trong”.

Cổ Phán Hảo nhin không được bật cười: “Nếu như ta nhớ người thì sao? Người cách xa ta như vậy”.

“Nếu như người nhớ ta, ta liền nhổ một ngọn núi, đưa người vào mây”. Sau đó, trong gió trong mây, hôn lên môi người.

“Nếu như ta muốn vĩnh viễn ở bên người?”.

“Vậy thì ta sẽ ở bên cạnh người”. Dù trời sập cũng không quan trọng.

“Tiểu phong tử”.

“A Hảo, ta sẽ luôn ở bên người”.

“Ta biết”.

“Vậy còn người?”.

“Ở bên người, cả đời”.

“Cả đời vẫn không đủ”.

“Vậy vĩnh viễn”. Cố Phán Hảo nói, “Vĩnh viễn ở bên cạnh người, lâu đến mức cho dù người đã quên ta”.

“Ta sẽ không quên người”. Bàn tay Thân Đồ Thành siết chặt.

“Vậy lâu đến khi ta đã quên chính mình”.

“Đến lúc đó ta sẽ nói cho người biết, người là Cố Phán Hảo, là nước mắt và trân bảo của Phù Sinh ta”.

“Được...”. Cố Phán Hảo ngáp một cái, hai mắt dần dần khép lại.

“Một sao?”.

“Ừ”.

“Ngủ đi”. Thân Đồ Thành đem tấm da thú đắp lên người bọn họ.

“Phù Sinh”.

“Ừ?”.

“Đừng quên”.

“Được”. Thân Đồ Thành hôn lên trán y, “Ngoan, ngủ đi”.

...

Đêm khuya thanh vắng, Thần nữ tinh tỏa ra ánh sáng nhu hòa, từng đợt gió thổi qua hồ Khoa Ngõa Lặc Nhĩ Đa. Thân Đồ Thành mở choàng mắt_____hắn nhảy bén nhận ra xung quanh có sát khí mập mờ.

Cẩn thận rút cánh tay đặt dưới đầu Cổ Phán Hảo, nhẹ tay lấy tấm da thú ấm áp che kín người y, Thân Đồ Thành cảnh giác rút ra bội đao tùy thân, lấy tư thế phòng thủ bảo vệ người đang ngủ say phía sau.

Thiên Thần tước đoạt một con mắt của hắn, lại ban tặng hắn con mắt còn lại có năng lực phi thường_____trong đêm tối có thể nhìn thấy mọi vật. Hắn cong người, tựa như cô lang khi lâm địch, quét mắt quan sát những biến động nhỏ xung quanh hồ.

Cách đó không xa, binh lính núp sau tảng đá lớn rừng mình một cái_____khí thế kia quá mức ghê người! Dù cho cách một khoảng lớn, dù cho trước mặt là một tảng đá lớn, sát khí tỏa ra trên người Thân Đồ Thành đủ để hai chân hắn run lấy bầy.

Chỉ chốc lát, trên mặt hồ lăn tăn gợn sóng có vật gì lóe lên. Con người Thân Đồ Thành bỗng co lại, đó là một mũi tên! Trước mặt hồ có một đội cung tiễn thủ mai phục.

“Vù”. Không kịp ngấm nghĩ nữa, một mũi tên đã bắn tới, Thân Đồ Thành cúi người, ôm Cổ Phán Hảo vào lòng rồi lăn về phía sau vài vòng.

“A...”. Cổ Phán Hảo bị động tác mạnh làm tỉnh giấc, “Sao vậy?”.

“Không có việc gì”. Thân Đồ Thành trấn an hôn lên khóe môi y, “Đừng sợ”.

Có lẽ thấy Thân Đồ Thành đã phát hiện, đối phương không cần tiếp tục ẩn dấu hơi thở, trong lúc nhất thời, sát khí dày đặc ập vào mặt, cho dù là Cổ

Phán Hảo cũng có phát giác: “Là ai vậy?”.

“Phù Định”. Thân Đồ Thành căn răng nghiêng lợi nói, “Chỉ có hãn mới có sức lực đến vậy, có thể cách Khoa Ngõa Nhĩ Lặc Đa bắn ra một mũi tên”.

Cố Phán Hảo thở dài: “Gã quả nhiên không chịu từ bỏ ý đồ”.

“Là ta sơ sót”. Thân Đồ Thành ôm Cố Phán Hảo đi tới sau một tảng đá, vung đao chém đứt đầu kẻ mai phục”. Hãn nhìn Cố Phán Hảo, rồi hôn y một cái, “Ở đây chờ ta”.

Không đợi Cố Phán Hảo trả lời, hãn nhặt trường đao bên cạnh thi thể, mang theo khí thể kinh người bay vút ra ngoài.

Tả hữu khai cung, giơ tay chém xuống. Liên tiếp chém bay chừng 10 tên lính, Thân Đồ Thành hít sâu, giọng nói ẩn chứa nội lực xuyên thấu khắp cả Khoa Ngõa Lặc Nhĩ Đa.

“Phù Định, ra đây”.

“Ngay cả hoàng huynh cũng không gọi?”. Có tiếng đáp lại từ phía bên kia hồ, “Phù Sinh, đệ càng lúc càng không có quy củ”.

“Phù Định”. Thân Đồ Thành lúc này đã không còn nhẫn nại, để mặc Cố Phán Hảo một mình làm hãn cảm thấy bất an, “Ta đã nói sẽ không tranh với ngươi, vì sao không chịu dừng tay?”.

Bên hồ có một ngọn đuốc được thắp sáng, thân ảnh Phù Định xuất hiện trước mắt. Gã vẫn ngồi trên ghế lát da hổ, khí định thần nhàn: “Ca ca giáo huấn đệ đệ là đạo lí hiển nhiên”.

Thân Đồ Thành ẩn nhẫn: “Phù Định, ngươi đừng ép ta giết ngươi”.

“Ngươi nào có bản lĩnh này”.

“Người cứ thử xem”.

“Thử thì thử”. Phù Định đứng lên, cầm lấy cây đuốc thuộc hạ đưa tới, vạch lên không trung một ký hiệu.

Không tốt!

Thân Đồ Thành biến sắc, vội vã phi thân trở về.

“Ầm!”. Nơi Cổ Phán Hảo ẩn thân truyền đến một tiếng vang thật lớn.

“A Hảo!”. Thân Đồ Thành kéo lấy tay Cổ Phán Hảo, cả hai cùng sa xuống núi.

...

Hình ảnh lôi kéo Cổ Phán Hảo nhập nhòe, Thân Đồ Thành đột nhiên ý thức được thời gian nhập mộng sắp đến.

Phải kết thúc sao? Một khắc sau, hắn sẽ phải trở lại nơi thành thị xi măng cốt thép, sẽ trả lại cho A Hảo cái người gọi là “Phù Sinh” kia sao?

Không, hắn không cam lòng.

Trong đầu lóe lên một loại ý niệm điên cuồng, không bằng như vậy đi, cứ như vậy chết đi, hắn và A Hảo cùng chết.

Ngay khi hắn dần dần buông bàn tay vẫn đang nắm lấy cự thạch, một bàn tay ấm áp vuốt ve mặt hắn: “Mệt mỏi không?”. Cổ Phán Hảo nở nụ cười: “Mệt mỏi thì buông tay đi thôi”.

Thân Đồ Thành nhìn gương mặt dính đầy máu nhưng vẫn cười đến xinh đẹp của Cổ Phán Hảo, há miệng nhưng không nói nên lời. Hắn muốn nói với y rằng y sẽ không chết, nói rằng đây chỉ là một giấc mộng. Khi giấc mộng này kết thúc, hắn tỉnh lại, A Hảo của hắn sẽ vẫn ở trong mộng.

Vì sao ta chỉ có thể ôm lấy người trong giấc mộng của ta. Hắc nhìn Cổ Phán Hảo thật sâu, tựa như muốn đem dáng vẻ của y khắc vào trong đầu.

“Buông tay đi, tiểu phong tử”.

“Không”. Hắc cắn răng, gằn giọng nói. Cuối cùng hắc đã hiểu rõ, cho dù là ở trong mộng, hắc cũng không nỡ để cho A Hảo có bất kì tổn thương nào.

“Thân Đồ Thành”. Hắc gắt gao vói lấy tảng đá, đá nhọn sắc bén đâm vào lòng tay, máu tươi đỏ sẫm đôi mắt hắc, “Nhớ kỹ, A Hảo. Thân Đồ Thành”. Hắc nói, “Nhớ kỹ cái tên này, cả đời đừng quên”.

Sử dụng hết sức bình sinh, Thân Đồ Thành ném Cổ Phán Hảo lên phía trước, nhìn thấy mặt thân ảnh kia an ổn rơi vào sườn núi, hắc mới an tâm thả lỏng hơi thở. Cơ thể đột nhiên ngã mạnh về sau, bầu trời xanh thăm đập vào mắt, còn có...còn có gương mặt đau thương của Cổ Phán Hảo. Hắc muốn đưa tay ra kéo lấy y, nhưng y lại cách hắc càng lúc càng xa.

Tiếng gió gào thét ở bên tai, có cái gì đó rơi trên mặt, hắc đưa tay tìm, nóng.

Đừng khóc, ta không muốn Khoa Ngõa Lạc Nhĩ Đa, ta muốn, A Hảo, ta muốn người cười.

Cho dù ta không ở bên cạnh người, ta cũng muốn người hãy mỉm cười.

THÂN BIÊN (NHÂN QUÝ) (BỘ 2)

Miêu Oa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 18: Học Kỳ Mới

Kỳ nghỉ đông cuối cùng cũng kết thúc, Liên Xảo Dã kéo hành lí đi trên hành lang kí túc xá, trong tay cầm di động không ngừng gọi một dãy số_____đã tròn một tháng từ sau ngày nhập môn, cô không liên lạc được với Thân Đồ Thành.

Bây giờ hồi tưởng lại tình cảnh lúc đó, Liên Xảo Dã vẫn còn lo lắng_____

Tờ giấy hai màu đỏ vàng đập lên khắp người bà ngoại, Liên Xảo Dã nhìn bà ngoại biến thành “Chỉ nhân”(Người giấy), ngay cả tiếng hít thở cũng không còn, chẳng biết thế nào mà rùng mình một cái.

“Sắp kết thúc đúng không cậu?”. Cô khẽ hỏi cậu.

“Đây là bước quan trọng nhất”. Hai tay cậu cầm một cái chén, trầm giọng nói: “Làm không tốt, bà ngoại con và tiểu huynh đệ này đều không sống nổi”.

Gân xà ngấm qua máu Sáng Thế Thần trói chặt Thân Đồ Thành, Liên Xảo Dã tinh mắt phát hiện trên cánh tay của Thân Đồ Thành có một khối thịt lớn nhô lên_____tựa như hồ điệp phá kén chui ra. Không, có lẽ càng hung tợn hơn. Đột nhiên cô nghĩ đến một câu nói_____mãnh thú sắp thức tỉnh.

Lúc này, cơ thể Liên mỗ mỗ đột nhiên giật mạnh, cậu vội vàng đỡ chén máu lên người bà.

“Đây là máu Chúc Âm hả cậu?”. Liên Xảo Dã hỏi.

Cậu bật cười: “Ở đâu mà có nhiều máu Chúc Âm như vậy, con cho là máu của Sáng Thế Thần chảy ra để chơi phải không? Có thể dùng vài giọt ngâm gân xà là đã cảm ân lắm rồi”.

“Vậy cái này là?”.

“Là máu chó mực”. Cậu Liên Xảo Dã vừa quan sát Liên mỗ mỗ vừa trả lời: “Vừa nãy linh hồn bà ngoại con đã rời khỏi cơ thể”.

Linh hồn của con người và xác thịt là riêng biệt, có một nơi có câu trả lời hợp lí, người ta khi ngã bệnh hoặc đang ngủ, một phần linh hồn sẽ rời khỏi cơ thể phiêu đảng bên ngoài. Người mắc bệnh phải nhanh chóng uống thuốc để cho cơ thể đủ mạnh, khi đó linh hồn sẽ trở về, người cũng sẽ khỏe lại.

Liên Xảo Dã nhớ lại, lúc cô còn rất nhỏ, đã từng lén lấy son môi của mẹ, lén lút vẽ hoa lên mặt cậu khi cậu đang ngủ say. Bà ngoại phát hiện, giật lấy cây son trong tay cô, một bên khiển trách cô, một bên vội vã tìm đồ lau sạch mặt cậu. Cậu của cô sau khi thức dậy thì ngã bệnh, trong khoảng thời gian đó, bà ngoại chưa bao giờ vui vẻ với cô. Thẳng đến khi cậu khỏi bệnh, bà ngoại mới nói cho cô biết rằng, khi một người đang ngủ say, hồn phách sẽ rời khỏi cơ thể, nếu như vẽ loạn trên mặt người đang ngủ, hồn phách của người đó do không nhận ra được dáng vẻ của mình nên không thể trở về cơ thể. Sau khi người đó tỉnh lại, bởi vì thiếu mất một phần hồn phách nên sẽ sinh bệnh, nghiêm trọng hơn, từ nay về sau trở nên ngốc nghếch, thậm chí còn có khả năng qua đời trong lúc ngủ.

Liên Xảo Dã còn nhỏ khi nghe lời bà ngoại nói, bị dọa đến không dám đi vào giấc ngủ một thời gian dài, thường thường thức đến chảy cả nước mắt, lúc đó mệt mỏi vô cùng mới mơ màng ngủ thiếp đi. Cô bắt đầu thích che đầu lại khi ngủ, cô ngây thơ nghĩ rằng, đầu nằm ở trong chăn nên không ai có thể vẽ loạn trên mặt cô, cô không muốn mình sẽ không tỉnh lại nữa.

“Sau khi hồn phách rời khỏi cơ thể, con người trở nên trống rỗng”. Cậu nói, “Những thứ đó rất dễ dàng thừa dịp xâm nhập vào”.

“Vì thế những tờ giấy này là dùng bảo hộ thân thể của bà ngoại hả cậu?”. Liên Xảo Dã hỏi.

“Đúng vậy. Cậu mới vừa vấy một chút máu chó mực, cái đó cũng dùng để trừ tà”.

“Còn cái kia?”. Liên Xảo Dã chỉ vào chén máu còn lại.

“Đó là máu gà trống, không phải cho bà ngoại con dùng”. Cậu chỉ vào Thân Đồ Thành, “Cái này là cho vị tiểu huynh đệ kia”.

“Đúng rồi cậu, không phải linh hồn Thân Đồ Thành cũng rời cơ thể đi vào mộng sao? Vậy tại sao anh ấy không cần dùng giấy hộ thân?”.

Cậu Liên Xảo Dã cười hỏi ngược lại: “Rời khỏi cơ thể? Trước tiên con nói cho cậu biết xem, nó nhập mộng để đi đến chỗ nào?”.

Liên Xảo Dã ngạc nhiên mở to hai mắt: “Tất nhiên là nơi anh ấy đã từng đi qua, lẽ nào linh hồn anh ấy vẫn luôn ở trong cơ thể?”.

“Đó là đương nhiên”. Cậu nói, “Mấy nghìn năm đã trôi qua, cái gì cũng đã thay đổi, con bảo nó đi đâu mà tìm?”.

“Vậy anh ấy...”.

“Nha đầu, cậu nói cho con biết, bản thân con người chính là bộ nhớ tốt nhất”.

“A?”.

“Con chưa từng nghe qua sao? Kỳ thực canh Mạnh Bà chỉ dùng để giảm bớt sự đau đớn khi linh hồn tách rời cơ thể. Khi con người sắp ra đời, họ

đang trong quá trình dồn nén hồn phách tiến vào cơ thể, hồn phách là vật thể vô hình, chỉ có ký ức. Bởi vậy, ký ức càng nhiều thì càng khắc sâu, khi hồn phách tiến nhập cơ thể càng đau đớn không chịu nổi. Vì thế lúc hồn phách đầu thai đều sẽ nhận được một chén canh Mạnh Bà, để giảm thiểu cơn đau, phải một hơi uống cạn, còn người không bỏ xuống được ký ức, sẽ phải uống hai chén”. Nói đến đây, cậu Liên Xảo Dã không nhìn được nhìn sang Thân Đồ Thành_____ chỉ sợ cậu ta ngay cả một giọt cũng không uống, “Vì thế con người khi sinh ra vẫn còn mang theo ký ức, nhưng những ký ức này quá dài, cơ thể con người sẽ không chịu nổi, cho nên để bảo vệ mình, con người sẽ tự động lựa chọn cắt bỏ phần ký ức đó”.

“Vậy bây giờ Thân Đồ Thành tỉnh lại, ký ức sẽ bị cắt bỏ hết sao cậu?”.

“Nói chính xác thì nó đang đánh thức nửa linh hồn còn lại của mình”. Cậu nói, “Khi đi vào mộng, nó cũng đã nhận ra, linh hồn của nó không hoàn chỉnh”.

“A? Tại sao lại thế?”.

“Thằng nhóc này...”. Trên mặt cậu Liên Xảo Dã mang theo biểu tình tán thưởng, “Nó không chịu cắt bỏ ký ức, nên muốn gắng gượng tách hồn phách của mình ra làm hai”. Bởi vì cơ thể trẻ con còn quá nhỏ, không có khả năng mang theo ký ức hoàn chỉnh, cho nên chia bản thân thành hai... Thằng nhóc này làm tốt lắm! Cậu chỉ vào gân răn đang cột lại Thân Đồ Thành, “Vật này dùng để vây một nửa linh hồn của nó, đề phòng nó vừa tỉnh lại không cẩn thận làm rơi ra ngoài”.

Liên Xảo Dã rùng mình, cô chuyển trọng tâm câu chuyện, “Vậy tại sao lại cần máu gà trống hả cậu?”.

“Gà trống có tập tính gáy, ngày đêm luân chuyển, ma quỷ ẩn giấu, nếu muốn thoát khỏi mộng, phải dùng máu gà trống dẫn đường”.

“Linh hồn bà ngoại rời khỏi cơ thể là vì đánh thức Thân Đồ Thành, nhưng anh ấy muốn trở lại thì phải đi theo vết máu gà trống, phải thế không cậu?”.

“Đúng thế”.

Khi hai người đang nói chuyện, Thân Đồ Thành bỗng nhiên la to, ngực phập phồng kịch liệt, tựa như có một áp lực đè nén lên cơ thể.

“Không tốt!”. Cậu Liên Xảo Dã vội vã lấy một cây kim đâm vào đỉnh đầu Thân Đồ Thành, “Thằng nhóc này không chịu ra ngoài!”.

“Sao?!”.

“Nó không chịu ra khỏi mộng!”. Cậu rống to, “Mau đưa cậu máu gà trống!”.

...

Chén máu sênh sếch đổ xuống đầu, Thân Đồ Thành chậm rãi mở mắt. Dội dần dần thấy rõ người trước mắt, hấn cất tiếng: “Có biện pháp nào đưa tôi nhập mộng lại không?”.

Cậu Liên Xảo Dã đưa cái khăn cho hấn lau mặt, nói: “Không thể, cho dù cậu chịu nổi, nhưng mẹ tôi thì không”.

“Vậy sao?”. Trong nháy mắt, ánh mắt Thân Đồ Thành xuất hiện sát khí, nhưng rồi lập tức bình tĩnh lại.

Gân xà đỏ tươi bị cắt đứt từng đoạn rơi xuống đất, biến thành màu xám trắng. Thân Đồ Thành lau hết máu trên mặt, gạt đầu với cậu Liên Xảo Dã, “Cám ơn mọi người”. Nói xong liền xoay người rời đi.

Khí thế của hấn quá mức dọa người, khiến cho Liên Xảo Dã cùng cậu ngây người một lúc lâu. Cuối cùng, cậu lên tiếng: “Xà tinh dù sao vẫn là địa

ting, cho dù đã từng ngâm qua long huyết nhưng vẫn không vẩy được đế cốt”. Cậu nhặt một đoạn gân cầm trên tay, thở dài: “Có lẽ ngay cả đến gân của Chúc Âm, cũng vô dụng”.

Kỳ thực cho dù cậu không nói thì Liên Xảo Dã cũng có thể đoán được đôi chút, vừa nãy Thân Đồ Thành khí thế kinh người, chỉ nói lời cảm ơn nhưng cũng lộ ra khí phách của một vị vương giả. Chỉ có gia tộc đế vương mới có thể dưỡng thành một người như vậy, sinh ra đã tài trí hơn người, “Không biết là vị hoàng đế nào trong lịch sử đây”. Cô khẽ nói.

Liên Xảo Dã thật ra là một người có tâm tư rất tinh tế, từ nhỏ đến lớn, chỉ cần cô chịu nỗ lực nghiên cứu quan sát, không một ai không bị cô nhìn thấu bảy tám phần. Thân Đồ Thành là người đầu tiên, người đầu tiên cô quan tâm sâu sắc, nhưng lại không sao nhìn thấu. Vẻ đẹp và tài năng của cô, những thứ này vô dụng trước mặt người kia. Thái độ của hắn đối với cô cũng giống như những người khác, không thất lễ nhưng lại không cho cô đến gần. Những phần mà hắn để lộ cho người khác thấy, đều là những phần hắn bằng lòng bày ra.

Nếu như có người khiến cho Liên Xảo Dã cảm thấy bị thua trong việc hiểu rõ Thân Đồ Thành thì không ai khác chính là Cố Phán Hảo. Một người mà cô chưa từng thấy qua, nhưng tên người đó lại thường xuyên xuất hiện giữa cuộc sống của cô. Y là Diệp Tiên trong truyền thuyết, liên tiếp giết hại những nữ sinh phòng 304, cũng là người tốt đẹp nhất trong miệng Thân Đồ Thành. Thậm chí, Thân Đồ Thành có thể tách màn sương mù dày đặc để nhìn thấy người đó, ít nhiều cũng nhờ sự trợ giúp của cô.

Liên Xảo Dã cho rằng, ngay cả khi cô không phải là một trong những người thân thiết nhất với Thân Đồ Thành thì ít nhất so với người khác, cô cũng có sự khác biệt. Nhưng, sự thật chứng minh, cô sai rồi.

Suốt cả thời gian nghỉ đông, cô đã gọi rất nhiều cuộc gọi, đã gửi vô số tin nhắn, nhưng cái cô nhận được chính là sự thờ ơ của Thân Đồ Thành. Từ

nhỏ đến lớn cô chưa bao giờ bị lạnh nhạt như vậy, Liên Xảo Dã cảm thấy lòng tự trọng kiêu ngạo của mình đã bị tổn thương. Gọi một lần cuối cùng, cô tự nhủ nắm chặt điện thoại trong tay, một lần cuối cùng, nếu như Thân Đồ Thành vẫn không nhận, cô sẽ thu hồi cảm tình của mình, không còn ý nghĩ nào khác nữa.

Tít...tít...tít...

Một tiếng rồi lại một tiếng, Liên Xảo Dã ngừng thở, cô nghe thấy tim mình đang đập thình thịch liên hồi. Thân Đồ Thành, Thân Đồ Thành, cô hồi hộp đến mức tay cũng run rẩy, suýt nữa đã đánh rơi điện thoại.

“Xin lỗi, số điện thoại bạn gọi hiện tại không thể kết nối, xin vui lòng gọi lại sau....Xin lỗi, số...”.

Đầu bên kia truyền đến giọng nữ êm tai, Liên Xảo Dã hít sâu một hơi, lặng lẽ khép điện thoại. Sẽ không “Chờ một chút”, cũng sẽ không “Gọi nữa”. So với tình yêu, lòng tự ái càng là thứ bản thân phải quý trọng, cô nở nụ cười tựa như nữ vương bệ hạ kiêu hãnh, học trưởng Thân Đồ Thành, anh tổn thất lớn rồi.

Lần nữa chinh đồn lại tâm trạng, Liên Xảo Dã giẫm gót giày bước tới căn phòng mới. Hóa ra vì phòng 304 đã liên tiếp xảy ra mấy vụ án mạng nên đã bị nhà trường phong tỏa. Một số nữ sinh ở gần đó nháo nhào muốn đổi phòng, nhà trường vừa trấn an vừa cảnh cáo, vừa dỗ dành vừa xoa, cuối cùng mọi chuyện cũng lắng lại một chút. Phòng mới thật ra là phòng bỏ trống của các nghiên cứu sinh, vốn chỉ ở được hai người, nhưng lúc này, không gian không được lớn lắm lại bị miễn cưỡng nhét vào ba cái giường đơn.

“Vì các em, trường học đã tổn không ít tâm tư đấy”. Chủ nhiệm Vương đưa chìa khóa cho Liên Xảo Dã, “Có hơi chật chội, nhưng bù lại không gian

khá độc lập, hơn nữa nước nóng được cung cấp 24/24, lại nói tiếp, các em có điều kiện tốt nhất so với mấy bạn học khác đấy”.

Liên Xảo Dã gật đầu, mang theo hành lí đến lầu 3. Vừa mở cửa thì cô giật mình_____trong phòng có người. Người nọ nghe thấy tiếng động liền xoay người lại, là một gương mặt lạnh lùng.

THÂN BIÊN (NHÂN QUÝ) (BỘ 2)

Miêu Oa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 19: Lâm Băng Băng

Đó là giường của cậu”. Lâm Băng Băng chỉ vào chiếc giường dựa sát cửa sổ.

Liên Xảo Dã ngồi trên giường của mình, không hề định sắp xếp hành lí ngay: “Chu Dĩnh còn chưa tới sao?”.

“Ừ”.

“Cả kỳ nghỉ đông này cô ấy không có liên lạc với cậu hả?”. Với tính cách dính như sam của Chu Dĩnh thì việc này tựa hồ không có khả năng xảy ra.

“Không”. Lâm Băng Băng chỉ chăm chăm bận bịu chuyện của mình, trên mặt không có biểu tình gì. Cô ấy thoát nhìn có chút âm u và ngây ngẩn như tượng gỗ, Liên Xảo Dã đột nhiên nghĩ đến từ_____khóc tang. Về mặt khóc tang, rất thích hợp dùng để diễn tả vẻ mặt của Lâm Băng Băng bây giờ.

Một câu nghi vấn thốt ra: “Cậu đang không vui sao?”.

Lâm Băng Băng dừng tay: “Cậu nói gì?”.

Lời đã thốt ra, Liên Xảo Dã cũng thoải mái nói: “Nhìn cậu không được vui cho lắm”. Giống như toàn bộ thế giới đang mắc nợ cậu vậy.

“Tôi không có”.

“Ồ”.

Ngay khi Liên Xảo Dã nghĩ đề tài này đã dừng ở đây thì Lâm Băng Băng bỗng nhiên vọt đến trước mặt cô, âm trầm nói: “Từ lúc sinh ra mặt tôi đã như vậy rồi”.

“À”. Liên Xảo Dã không nghĩ rằng đối phương sẽ để ý tới chuyện này, trong lúc nhất thời không biết nói gì. Khi cô đang muốn mượn cớ hỏi thăm tin tức Chu Dĩnh để giảm bớt không khí căng thẳng hiện giờ thì di động của Lâm Băng Băng vang lên.

Tiếng chuông dễ thương quanh quẩn trong phòng, Liên Xảo Dã sờ sờ mũi, thầm nghĩ, quả nhiên nhìn người không thể nhìn bề ngoài, cô còn tưởng rằng với tính cách như vậy, Lâm Băng Băng có lẽ sẽ không dùng nhạc chuông.

Hình như Lâm Băng Băng không muốn nhận cuộc gọi này, ánh mắt của cô không phải phiền chán mà là do dự, giống như ngay khi điện thoại được kết nối thì sẽ có người nói với cô rằng: “Bạn trúng số độc đắc rồi kìa!”. Loại cảm giác bất ngờ lớn như vậy khiến người khác nảy sinh cảm giác không thật. Có lẽ chỉ là trò đùa dai của một ai đó?

Người gọi đến có vẻ rất kiên nhẫn, nhạc chuông cứ vang lên không ngừng, Lâm Băng Băng cắn răng, rốt cuộc cũng phải nhận: “A lô?”.

“A lô? Cô ơi, em là Quách Khải, em đã vào được Đại học Z rồi!”. Trong điện thoại truyền đến một giọng nam rất vui tươi, “Hiện tại em đang trên đường đến đại học Z đây, mẹ đóng cho em rất nhiều đồ, nặng chết đi được!”.

“...”.

“A lô? cô ơi, cô còn nghe không thể?”.

Lâm Băng Băng do dự rồi khẽ nói: “Đang nghe”.

“Cô ơi, cô không quên lời hứa của hai chúng ta chứ?”. Người nọ nói to.

Làm sao có thể quên được, Lâm Băng Băng nghĩ, nhắc tới đây, Quách Khải có lẽ là người con trai đầu tiên theo đuổi cô trong mười mấy năm qua.

“Cô...”. Tuy rằng Quách Khải rất tốt, nhưng nếu muốn nói chuyện yêu đương với một người nhỏ hơn mình ba tuổi thì Lâm Băng Băng không làm được.

“Em mặc kệ”. Quách Khải bắt đầu làm nũng, “Dù sao thì em đã thi đậu đại học Z, cô sẽ là bạn gái của em!”.

“Quách Khải...”. Phải nói thế nào đây? Ngay cả không tính tới lời hứa hẹn kia, thì cô cũng không thể ở cùng một chỗ với người nhỏ tuổi hơn mình được.

“Cô ơi, nghe nói cổng sau của trường có một con phố ăn vặt đúng không?”.

“A, ừ”.

“Tốt quá! Em sắp chết đói đến nơi rồi!”. Quách Khải nhanh chóng nói, “Em lập tức tới ngay, cô mau đến đó đi, em chờ cô trước cổng trường đó!”.

“Nhưng mà cô...”.

Quách Khải nào sẽ nghe, cậu ta bỏ thêm một câu: “Cô không đến thì em sẽ chết đói đó” rồi nhanh chóng cúp điện thoại.

Lâm Băng Băng thở dài, cầm lấy áo khoác chuẩn bị ra ngoài. Bên cạnh cửa kí túc xá có gắn một cái gương to, khi đi ngang qua, Lâm Băng Băng không biết vô tình hay cố ý quan sát mình trong gương_____vóc dáng nho nhỏ, phía trên khoác một chiếc áo lông màu xám tro, kết hợp với quần thể thao và giày lười, trang phục bình thường, tướng mạo bình thường. Đúng

rồi, khi cô không cười, nhìn cứ như đang khóc tang vậy. Lâm Băng Băng nhìn chiếc áo lông màu xám, suy nghĩ một chút rồi quay trở lại phòng. Cô nói với Liên Xảo Dã ăn mặc hợp một, trang điểm tinh tế: “Có thể trang điểm giúp tôi không?”.

Liên Xảo Dã bị lời thỉnh cầu đột ngột này làm cho đầu óc mơ hồ: “Hả?”.

“Tôi muốn đi đón...em trai của tôi”. Lâm Băng Băng nói, “Có thể phiền cậu trang điểm giúp tôi, khiến tôi nhìn...bớt...ảm đảm một chút?”.

Đi gặp em trai mà cũng phải trang điểm sao? Liên Xảo Dã nói thầm trong lòng nhưng ngoài miệng lập tức đáp ứng, “Không thành vấn đề”.

Sau khi được Liên Xảo Dã trang điểm, khí sắc Lâm Băng Băng trông hồng hào hơn rất nhiều, dưới lời đề nghị của Liên Xảo Dã, cô đổi lại một bộ quần áo có phần dễ thương hơn.

“Cậu thấy thế nào?”. Liên Xảo Dã kéo Lâm Băng Băng đến trước gương.

“Trẻ con quá”. Lâm Băng Băng ngượng ngùng kéo kéo cái váy màu xanh nhạt trên người mình, “Tuổi tôi cũng lớn rồi, cái này không hợp với tôi lắm”.

“Không sao đâu”. Liên Xảo Dã vỗ vai trấn an cô, “Gương mặt của cậu rất baby, nhìn cứ như sinh viên năm nhất ấy”.

“Nhưng mà...”.

“Yên tâm đi”. Liên Xảo Dã vỗ ngực đảm bảo: “Tin tôi đi, không ai nghĩ cậu là sinh viên năm tư đâu”.

Lâm Băng Băng còn muốn nói nhưng lại bị tiếng chuông cắt đứt.

“Xem ra em trai cậu đến nơi rồi”. Liên Xảo Dã cười nói, “Mau đi đi, bên ngoài trời lạnh, đừng để em cậu chờ lâu”.

Nhìn cái tên không ngừng xuất hiện trên màn hình, Lâm Băng Băng cắn môi, chạy nhanh ra ngoài.

Khi Lâm Băng Băng chạy tới cổng trường thì Quách Khải đã sắp xếp xong hành lí. Thấy Lâm Băng Băng đến gần, trong mắt cậu ta lộ ra vẻ ngạc nhiên tốt độ: “Cô đẹp quá!”. Cậu ta khen ngợi.

“Phải vậy không?”. Lâm Băng Băng mất tự nhiên kéo chặt áo khoác.

“Đi thôi”. Quách Khải ôm lấy vai Lâm Băng Băng: “Đi ăn cơm tối, em đói lắm rồi”.

...

Hai người đi tới một quán nhỏ nằm gần cổng sau trường học, Quách Khải nhanh chóng gọi một loạt món ăn, dưới ánh mắt ngạc nhiên của Lâm Băng Băng, cậu ta cười ha ha: “Em vẫn còn nhớ cô thích ăn gì”.

Bộ dạng vồ đầu cười khúc khích rất dễ thương của cậu ta làm cho Lâm Băng Băng cảm thấy ấm áp.

“Quách Khải, tôi có lời muốn nói với em”. Nếu không kiên quyết nói ra, thì Lâm Băng Băng nghĩ cứ tiếp tục như vậy, cô nhất định sẽ mềm lòng.

“Cô ơi, trước tiên uống một hớp nước làm ấm bụng đã”. Quách Khải đưa một ly nước ấm đến bên miệng Lâm Băng Băng.

Lâm Băng Băng qua quýt uống một ngụm, vừa muốn mở miệng thì lại bị Quách Khải cắt ngang.

Về sau, mỗi khi Lâm Băng Băng muốn nói rõ mọi chuyện thì Quách Khải luôn luôn lái sang đề tài khác. Thẳng đến khi bữa tối kết thúc, Lâm

Băng Băng vẫn chưa nói ra được chuyện cần nói.

Hai người đi ra khỏi quán ăn, Quách Khải cầm lấy tay Lâm Băng Băng: “Đi bộ tiêu cơm với em một chút nha”.

Lâm Băng Băng đẩy tay Quách Khải ra: “Đừng như vậy!”. Cô thở dài: “Ban đầu chị đã muốn nói với em, lúc đó chị hứa hẹn với em là bởi vì chị là cô giáo của em, nếu chị đã nhận tiền lương thì chị có nghĩa vụ phải nâng cao thành tích của em”.

“Quả nhiên là như thế”. Quách Khải vẫn luôn mỉm cười, bây giờ lại xụ mặt: “Em vốn còn muốn giả ngu”. Cậu ta cố chấp nắm tay Lâm Băng Băng lần nữa, “Em nỗ lực học hành là bởi vì cô”. Cậu ừm khuất nói: “Em thật sự rất thích cô!”.

“Được rồi”. Lâm Băng Băng nhin không được xoa xoa đầu cậu: “Mau trở lại kí túc xá đi”.

“Bây giờ còn chưa được”.

“Sao?”.

Quách Khải lắc lắc tay cô, nói thầm: “Em vì muốn tỏ tình với cô nên đã thuê một chỗ...”.

“Em thật là...”.

“Coi như đây là phần thưởng an ủi cho em đi”. Quách Khải nói, “Cô đi theo em nha”.

“...”.

“Cô ơi”.

“Được rồi”.

...

Lâm Băng Băng vốn tưởng là Quách Khải sẽ dẫn cô tới một nhà hàng sang trọng, thức ăn ngon và rượu champagne, lại thêm một nghệ sĩ mặc texudo đánh đàn vi ô lông, cuối cùng, tặng cô một bó hoa hồng đỏ thắm... Hoặc là tất cả điều này sẽ xảy ra ở bên cạnh một đài phun nước xinh đẹp, chính tay Quách Khải sẽ cầm hoa tặng cô. Có thể cậu ấy sẽ chuẩn bị một món quà khác cho cô chẳng? Lâm Băng Băng đang dự tính trong đầu, để không làm mất mặt Quách Khải, đầu tiên cô phải nhận lấy, nghĩ như thế khiến mặt cô có chút nóng lên_____đây sẽ là lần đầu tiên trong mười mấy năm qua cô nhận được hoa. Hoa hồng đỏ, đại diện cho tình yêu, Quách Khải sẽ tặng cô bao nhiêu cành đây? Có thể nào nhiều đến mức tay cô cầm không hết không?

“Cô ơi”. Quách Khải quơ quơ tay trước mắt Lâm Băng Băng, “Suy nghĩ gì mà nhập thần như thế?”.

Lâm Băng Băng nhất thời đỏ mặt: “À, không có, không có gì”.

“Cô thật đáng yêu”. Quách Khải cười nói: “Chúng ta đến nơi rồi”.

Nhìn theo hướng cậu ta chỉ, Lâm Băng Băng kinh ngạc_____cái cô nhìn thấy không phải là nhà hàng cũng không phải đài phun nước, mà là_____một siêu thị.

“Em phải xin rất lâu thì bác em mới cho mượn đó”. Quách Khải móc từ trong túi ra một xâu chìa khóa, “Cô mau đến đây”.

“Nhưng...”. Lâm Băng Băng do dự: “Siêu thị đóng cửa rồi mà”.

“Chính là đóng cửa nên mới tốt”. Quách Khải thần bí nháy mắt với cô.

“Được, được rồi”.

Điện tích siêu thị không lớn, nhưng do lúc này đã đóng cửa, bên trong tối đen như mực vang lên tiếng bước chân của hai người, rất dễ làm nảy sinh lỗi giác_____ở đây lớn vô cùng, lúc nào cũng có thể lạc đường.

Quách Khải dùng điện thoại di động để chiếu sáng, cậu ta đang tìm kiếm gì đó trong bóng đêm. Có thêm ánh sáng càng khiến cho phạm vi xung quanh tối tăm hơn nữa. Lâm Băng Băng rung mình, “Em đang làm gì đó?”. Cô khẽ hỏi.

“Xuyt”. Quách Khải nói khẽ. “Cô đừng nóng vội, có ngay thôi”.

“Hay là ngày mai quay chúng ta quay lại đi”. Lâm Băng Băng nói. Hoa tươi, quà tặng, hay cái gì đó, cô đã không còn muốn. Cô thầm nghĩ nhanh chóng rời khỏi chỗ này, cái siêu thị này khiến cô nổi hết da gà.

“Như vậy sao được”. Giọng nói Quách Khải truyền đến từ phía trước, chợt xa chợt gần. “Em đã chuẩn bị lâu lắm rồi”.

Lông tơ Lâm Băng Băng dựng lên hết, cô cẩn cẩn môi dưới, gần như muốn chạy khỏi đây.

Tách.

Ngọn đèn với đủ màu sắc bất chợt sáng lên, Quách Khải đang đứng giữa trái tim được xếp từ các ngọn nến, cậu mỉm cười nhìn cô: “Thích không?”.

Bảy ngọn đèn nhỏ phía trên đầu phát ra ánh sáng rực rỡ, cộng thêm ánh sáng màu vàng của nến, cũng không đủ chiếu sáng, “Cái này...đây là...”.

“Đây là em đặc biệt chuẩn bị cho cô giáo”. Quách Khải nhảy ra khỏi trung tâm trái tim, đưa xấp giấy cầm trong tay cho Lâm Băng Băng: “Còn cái này nữa”.

Cô mỉm cười: “Đây là cái gì?”. Thư tình sao?

Quách Khải kéo cô đến trước ngăn tủ lớn: “Thử một chút xem sao”.

Hóa ra thứ trong tay cô là mã vạch. “507...”. Lâm Băng Băng tìm được ngăn tủ tương ứng, sau khi quét mã vạch, cửa sắt bật mở, bên trong là một con gấu bông rất dễ thương.

“Cô từng nói rằng mình rất muốn có nó”. Quách Khải nói, “Nhà máy đó không còn sản xuất loại này, cái này là em nhờ người mang về từ Mỹ”.

Mắt Lâm Băng Băng đã hơi ươn ướt: “Quách Khải”.

“Như vậy mà cô đã cảm động rồi hả?”. Quách Khải mỉm cười hôn một cái lên mặt cô: “Phía sau còn có rất nhiều thứ hay”.

Găng tay, khăn quàng cổ, sôcôla, kẹp tóc, túi nhỏ, giày cao gót...Đều là những thứ cô rất thích nhưng mãi không mua được.

Từng cái được mở ra tạo thành một hình trái tim to lớn, kết hợp với các ngọn nến dưới đất. Ngăn tủ cuối cùng, là trung tâm trái tim. Lâm Băng Băng cúi đầu nhìn vào dãy số, 308.

“Mở ra xem đi”. Quách Khải nói ở phía sau.

Tách.

Cửa bật mở.

...

“Không...”.

Chu Đình.

Lâm Băng Băng thoáng cái tê liệt ngã trên mặt đất.

Quà tặng được cất dấu trong ngăn tủ 308, là đầu của Chu Dĩnh. Trang điểm xinh đẹp, hai mắt trắng dã.

Bỗng nhiên, hai mắt của Chu Dĩnh chuyển động, con người màu đen lộ ra. Lâm Băng Băng nhìn thấy hình ảnh phản chiếu của mình trong đó. Cô theo phản xạ kéo lấy tay Quách Khải, chạy mau!

Tay của Quách Khải, lạnh như băng. Cô cứng ngắc ngẩn đầu.

Cô nhìn thấy, Quách Khải đứng phía sau, đã, không, còn đầu.

“Cô giáo, cô có thích quà em tặng không?”. Thứ được cất trong ngăn số 308, đầu Chu Dĩnh dùng giọng nói của Quách Khải để hỏi cô.

THÂN BIÊN (NHÂN QUÝ) (BỘ 2)

Miêu Oa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 20: Siêu Thị (1)

“Được, tôi đã biết, cảm ơn”. Lưu Hạ cúp điện thoại, xoay người đối diện với người đang ngồi gần ra, nói: “Vừa nhận được tin tức, cảnh sát thành phố W phát hiện thi thể Chu Đình trong một khách sạn”.

Cao Thông nhíu mày, lơ đãng hỏi: “Báo cáo khám nghiệm tử thi thể nào?”.

“Theo báo cáo sơ bộ, thời gian tử vong đã hơn một tháng”.

Cao Thông vừa nghe, lập tức nhíu mày: “Không phải mỗi ngày đều có người quét dọn phòng sao? Vì sao tới bây giờ mới phát hiện?”.

Mấy năm nay, Cao Thông thay đổi rất nhiều, không còn quát tháo âm ỉ như trước kia, thậm chí rất ít khi biểu cảm. “Anh càng lúc càng giống Tần Tử Giác”. Lưu Hạ liếc mắt nhìn hắn, tiếp tục nói: “Thi thể bị giấu bên trong tường, thời tiết thành phố W quá lạnh, vì thế thi thể không có mùi hư thối, lúc phát hiện trên thi thể không hề có dấu thi ban”.

Bị giấu bên trong tường? Vậy làm sao phát hiện?

Tựa hồ nhìn thấy nghi vấn trong mắt Cao Thông, Lưu Hạ đáp: “Nạn nhân bị giấu bên trong bức tường nằm phía sau cánh cửa, nơi đó vốn không có ai chú ý....Chẳng là hôm qua có một vị khách mới đến, lúc đóng cửa thì lơ đãng nhìn thấy có tóc mọc ra từ trong tường”.

Cao Thông chú ý đến động từ Lưu Hạ sử dụng: “Mọc?”.

“Đúng, là mọc”. Lưu Hạ gật đầu, “Nguyên nhân tử vong do tim đột ngột ngừng đập, đoán chừng có lẽ do bị hoảng sợ quá mức. Tuy nhiên, trong quá trình giải phẫu, pháp y phát hiện một chuyện rất thú vị_____tóc Chu Dĩnh vẫn có dấu hiệu sinh trưởng”. Vấn đề này có thể dùng khoa học để giải thích: Khi tế bào của một người chết đi thì người đó cũng sẽ tử vong. Nhưng tóc không cấu tạo từ tế bào, chỉ cần cơ thể người còn chứa canxi thì tóc vẫn có thể sinh trưởng trong vòng 2 đến 3 tháng.

Nhưng đó là tóc của một người bình thường. Chu Dĩnh bị giấu bên trong bức tường, rốt cuộc là loại sức mạnh sinh trưởng nào mới có thể khiến cho mái tóc vừa mảnh mai vừa mềm mại đâm xuyên ra khỏi tường? Lưu Hạ tưởng tượng bức tường mọc đầy tóc, hẳn không nhịn được rùng mình.

Ngay vào lúc này, bên thành phố W gửi đến bản fax. Lưu Hạ cầm lấy nhìn, thứ đầu tiên đập vào mắt hẳn chính là nắm tóc mọc “dài” ra khỏi tường_____cũng không lớn như hẳn đã nghĩ, mà chỉ có một khoảng nhỏ, trừ phi đứng rất gần, bằng không sẽ không ai chú ý đến. Hẳn đưa cho Cao Thông, đợi khi đối phương nhanh chóng xem qua, hẳn hỏi: “Có ý kiến gì không?”.

Cao Thông không hề suy nghĩ: “Tìm Từ Nhàn Thuyền”.

Lưu Hạ đảo mắt: “Từ Thu Thu tháng trước thu dọn đồ đạc đi xa rồi, đến bây giờ vẫn chưa liên lạc được”. Nếu không ngay từ đầu hẳn đã gọi cậu ta tới.

“Tìm Tần Tử Giác”. Hai người kia lúc nào cũng dính chung một chỗ, tìm được y chẳng khác nào tìm được Từ Nhàn Thuyền.

“Tên kia có bao giờ mang theo di động đâu”. Lưu Hạ tiếp tục trợn trắng hai mắt.

“...”.

“Sao? Tiếp theo muốn tìm ai đây?”.

“...”.

“Có điều tôi phát hiện ra một quy luật”. Lưu Hạ dựa người vào bàn, đôi chân dài bắt chéo. “Ngày hôm sau khi thi thể Bạch Lộ được phát hiện, thì Hùng Linh Linh đã chết, buổi sáng thi thể Hùng Linh Linh vừa được mang đi, buổi chiều thi thể Sở Phi Yến xuất hiện trong túi rác...Sau đó, chính là Chu Dĩnh”.

“Khoảng thời gian tử vong của ba người rất gần nhau, vậy tại sao Chu Dĩnh lại là mấy ngày sau?”. Cao Thông dựa theo mạch phân tích của hần, lông mày nhíu chặt.

“Ai nói là mấy ngày sau?”.

“Thi thể ở thành phố W, coi như Chu Dĩnh chết vào cái đêm vừa đến thành phố W, thì cũng phải cách vài ngày từ lúc phát hiện thi thể Sở Phi Yến”.

Lưu Hạ mỉm cười: “Ai nói thi thể không thể đi du lịch?”.

“Cậu nói gì đó?”. Cao Thông nghiêm mặt, rất không hài lòng khi hần ta lại đùa giỡn vào lúc này.

“Anh đừng quên thi thể Bạch Lộ là tự đi ra ngoài”. Sắc mặt Lưu Hạ trầm xuống, rồi sau đó cười rộ lên, “Có đôi lúc tôi thật không hiểu rõ anh. Rõ ràng tin chuyện quỷ thần, vậy thì sao không thể chấp nhận kiến giải Chu Dĩnh đã tử vong trước khi đi du lịch chứ?”.

Cao Thông rõ ràng chẳng muốn tranh luận: “Tùy cậu nói thế nào cũng được”.

“Được, vậy cứ theo lời tôi nói”. Lưu Hạ tuyệt không khách khí, “Hiện tại thi thể Chu Dĩnh đã xuất hiện, việc này có phải biểu thị...”. Người kế tiếp đã chết.

Là người nào đây? Lâm Băng Băng hay là Liên Xảo Dã?

Nghĩ tới đây, Lưu Hạ vội vàng lấy điện thoại ra bấm một dãy số.

“A lô?”.

May mắn quá, cô nàng vẫn ổn. Lưu Hạ an lòng: “Cô khỏe không?”.

“Anh muốn nói phương diện nào?”. Giọng nói lạnh lùng của Liên Xảo Dã truyền tới.

Không biết tại sao Lưu Hạ rất muốn trêu chọc cô nàng: “Tôi nói đến mọi phương diện”.

Liên Xảo Dã hiển nhiên không có tâm tình đùa giỡn với hắn, “Không có gì thì tôi cúp máy đây”. Cũng không chờ Lưu Hạ phản ứng, cô thẳng tay cúp máy.

Tựa hồ Cao Thông cảm thấy nụ cười của Lưu Hạ rất chướng mắt: “Gọi ai thế?”.

“Đã xác định người chết tiếp theo”. Cao Thông hỏi một đằng, Lưu Hạ trả lời một nẻo, “Là Lâm Băng Băng”.

“Cậu gọi cho Liên Xảo Dã?”. Liên Xảo Dã vẫn ổn, vậy thì người xảy ra chuyện là Lâm Băng Băng.

“Đúng vậy”.

Cao Thông liếc mắt nhìn Lưu Hạ: “Hình như cậu rất thích Liên Xảo Dã”.

“Không được sao?”. Lưu Hạ cười hì hì phản vấn. Đối với người đội trưởng này, hắn luôn không biết lớn nhỏ.

Ai ngờ lần này Cao Thông tự nhiên trở mặt, lạnh lùng nói: “Không được”. Lưu Hạ bị phản ứng của hắn làm cho giật mình, đơ người nhìn hắn, Cao Thông cảm thấy mặt mình có chút nóng lên. Hắn ho khan một tiếng, nghiêm túc nói: “Cô ta cũng là một trong những nghi phạm, thân là nhân viên cảnh sát, cậu nên kiểm chế hành vi của mình”.

Lúc nào Liên Xảo Dã biến thành người bị tình nghi vậy trời?! Lưu Hạ trợn mắt há mồm.

“Nói chung sau này cậu ít qua lại với cô ta đi”. Cao Thông trừng mắt liếc Lưu Hạ, sau đó vội vã đi qua người đối phương hướng ra cửa.

Lưu Hạ theo bản năng ngăn cản hắn: “Đi đâu đó?”.

“Phá án”.

“Có án để phá hả?”.

“...”.

Lưu Hạ thở dài, nói: “Đi thôi, vừa rồi Tiểu Lâm mới gọi tới nói rằng nơi cuối cùng Lâm Băng Băng xuất hiện là một siêu thị”.

Siêu thị trong lời nói của Lưu Hạ nằm trong khu vực dành riêng cho người đi bộ, là một trong những nơi phồn hoa nhất ở thành phố Z. Lúc này là 8 giờ tối, đây chính là thời điểm náo nhiệt nhất ở khu vực này. Lưu Hạ kéo Cao Thông đi vào một tiệm bánh ngọt nằm trong siêu thị, Lưu Hạ gọi một lần bốn, năm món điểm tâm ngọt.

“Sao không đi vào?”. Cao Thông cau mày hỏi.

“Bên trong toàn là người, đi vào bây giờ thì tìm được cái gì?”. Lưu Hạ đổ dĩa lên bánh rồi đẩy tới phía trước, “Thử đi”.

Cao Thông vốn chẳng muốn ăn nhưng cuối cùng cũng nếm thử, bánh rất thơm, lại giòn rụm, ăn ngon. Hắn còn chưa ăn xong thì Lưu Hạ lại đẩy tới một đĩa khác, “Đây là món bánh đặc biệt của quán_____Strawberry Cheese Cake (bánh phô mai dâu tây)”. Cao Thông múc một muỗng cho vào miệng, phô mai nguyên chất nhanh chóng tan chảy trong miệng, bên trong còn có vị chua của dâu tây ngay đầu lưỡi, trung hòa với vị béo ngậy của phô mai. Hương vị ngọt ngào xen lẫn chút chua chua, ngon đến mức Cao Thông gần như cắn phải lưỡi mình.

Nguyên lai ăn đồ ngọt có thể khiến cho con người ta cảm thấy vui vẻ hơn. Bất tri bất giác, khóe miệng Cao Thông khẽ nâng lên.

...

Hai người cứ như thế, cậu giới thiệu còn tôi thì ăn, cuối cùng trên bàn chất đầy đĩa, Cao Thông vỗ vỗ bụng, khẽ ợ một cái. Tiệm bánh nhỏ chỉ còn lại hai người bọn họ, Lưu Hạ nhìn vào đồng hồ đeo tay, 11h45.

Vẫy tay gọi người phục vụ tính tiền, Lưu Hạ tựa như lơ đãng hỏi: “Tất cả cửa hàng trên con đường này đều đóng cửa cùng một thời điểm sao?”.

“Đúng vậy, quản lí khu vực yêu cầu đóng cửa đúng 12 giờ”.

Khi tính tiền, Cao Thông để ý từ đầu đến cuối Lưu Hạ chỉ uống có một ly cà phê, hắn ngượng ngùng sờ sờ mũi: “Lần sau tôi mời cậu”.

Lưu Hạ cười: “Được”.

Đúng 12 giờ, tất cả cửa hàng lớn nhỏ trên phố đi bộ đều đồng loạt đóng cửa, trong nháy mắt, con đường trở nên yên tĩnh, trong mắt Cao Thông nó

trở nên rất dài. Hắc có một cảm giác, hình như con đường đã chết, nó âm u rách nát, y hết con đường dưới cội âm mà hắc từng nhìn thấy.

Suy nghĩ không thể khống chế bay về thời điểm khi đó.

Cự xà màu đen cuốn theo Tần Tử Giác bay lên cao, kéo y vào giữa kẽ hở cuối cùng. Từ Nhàn Thuyền lẳng lặng đứng nhìn, đến khi không còn thấy gì mới quay đầu nhìn về phía Cao Thông đang ngã trên mặt đất, cậu nhét một mảnh vải rắn vào tay Cao Thông.

Hắc ở một bên quan sát tất cả. Hắc lẳng lặng đứng ở đó, nhìn Ngư Ấu Chân nổi điên, nhìn thấy sự bất đắc dĩ của Cổ Phán Chi, nhìn thấy tính toán của Từ Nhàn Thuyền, nhìn thấy dụng tình của Tần Tử Giác... Mọi thứ đều thu vào trong mắt hắc, nhưng không ai nhìn thấy hắc.

Dường như đã rất lâu trước kia, hắc đã hình thành thói quen trầm mặc.

“Anh không đi sao?”. Từ Nhàn Thuyền đột nhiên nói.

Đi? Đi như thế nào?

Từ Nhàn Thuyền nói: “Chỉ cần anh muốn”.

“Cho tôi biết phương pháp”.

Từ Nhàn Thuyền chỉ vào Cao Thông đang hôn mê bất tỉnh: “Dùng thân thể của anh ta”.

Đây chính là phương pháp tốt nhất, hắc và Cao Thông, vốn chính là một thể. Từ Nhàn Thuyền nhét vào tay Cao Thông một cái vải màu cũng chính là lá bùa cứu mạng, chỉ cần có nó, tuyệt đối giữa được cơ thể. Chỉ là...linh hồn của hắc đã bị tách ra, còn cơ hội để trở về không?

Từ Nhàn Thuyền vẫn nói lời cũ: “Nếu như anh muốn”.

“Sau đó thì sao?”. Sau đó sẽ thế nào?

“Anh và Cao Thông, chỉ có một người sống”.

...

Không sai, kết quả đúng như lời cậu ta nói. Hãn dùng thân thể này về tới dương gian, còn Cao Thông lại lưu lạc ở cõi âm.

Hãn là Cao Kiệt, em trai sinh đôi với Cao Thông, đã chết trong bụng mẹ. Sau 30 năm, hãn có thân thể của anh trai. Hãn sống tại nhà của anh trai, quen biết bạn bè của anh trai, thay thế anh trai công tác...Hãn có thể sử dụng con mắt loài người mà nhìn ngắm bầu trời thế gian, dùng ngón tay loài người chạm vào thức ăn, dùng đầu lưỡi loài người thưởng thức thức ăn...Thế nhưng, hãn không vui vẻ. Hãn không phải là chính hãn, không phải là Cao Kiệt. Hãn biến thành Cao Thông.

“Anh sao vậy?”. Lưu Hạ hỏi.

“Không có việc gì”. Cao Kiệt xốc lại tinh thần, hỏi, “Lấy được chìa khóa chưa?”.

Lưu Hạ đắc ý lắc lắc xâu chìa khóa trong tay: “Đương nhiên rồi”.

...Người này, nếu như đi làm ăn trộm thì có thể trở thành triệu phú. Cao Kiệt vỗ trán: “Đi thôi”.

Hoàn chương 20

THÂN BIÊN (NHÂN QUÝ) (BỘ 2)

Miêu Oa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 21: Siêu Thị (Hai)

Lưu Hạ dẫn Cao Kiệt đi vòng qua siêu thị rồi quẹo vào một con hẻm bên cạnh. “Đường dành riêng cho người đi bộ có camera giám sát, chúng ta đi vòng qua nhà kho vào trong”.

Cao Kiệt trừng mắt nhìn Lưu Hạ: “Có phải cậu đã sớm điều tra qua?”

Lưu Hạ cười hì hì nói: “Thân là đội phó, tôi nên vì đội trưởng ngài mà bài ưu giản nạn”.

“Tại sao cái gì tôi cũng là người biết sau cùng thế hả?”. Cao Kiệt hừ một tiếng.

“Đương nhiên là phải chuẩn bị thật tốt, bảo vệ an toàn cho đội trưởng cũng chính là trách nhiệm của tôi”. Lưu Hạ vừa nói vừa đẩy cửa kho hàng, rón rén bước vào, nhìn xung quanh một hồi rồi mới cầm tay Cao Kiệt kéo hẳn vào trong, một chuỗi động tác được làm trong yên lặng.

Cao Kiệt hất tay Lưu Hạ, thấp giọng hỏi: “Ở đây buổi tối có ai trực không?”

“Có hai bảo vệ, nhưng bọn họ nghỉ ngơi ở căn phòng phía trước, đi đoạn đường này sẽ không bắt gặp họ đâu”.

“Thời gian tuần tra mà cậu cũng biết”.

“Ca đầu tiên là lúc siêu thị đóng cửa, ước tính lúc này đã kết thúc rồi. Ca thứ hai là khoảng 2 giờ”.

Không thể không thừa nhận, tuy Lưu Hạ nhìn không đáng tin cậy nhưng làm việc rất cẩn thận, từ đầu đến lúc kết thúc không hề xảy ra sự cố nhỏ nào_____nếu như anh chàng có thể nghiêm túc tí là được rồi, Cao Kiệt không khỏi nghĩ.

Trong không gian yên tĩnh, một luồng khí lạnh thổi tới, nó lướt nhẹ qua gáy Cao Kiệt, hần rụt cổ lại.

Ở cõi âm có một loại quỷ, chúng nó thích canh giữ ở những con đường hoang vắng hoặc là bên cạnh cầu. Bởi vì bọn nó thường nhìn thấy người già, trẻ nhỏ hoặc nữ giới xuất hiện ở đó, vì thế bọn nó vẫn thường xuyên đắc thủ. Khi phần lưng của mọi người lướt qua, bọn nó sẽ nằm trên lưng người đó, thổi một luồng khí lạnh về phía cổ bọn họ, nếu như bọn họ muốn quay lưng lại để buông bọn nó xuống, vậy thì, người đó cả đời đừng mơ tưởng bọn nó sẽ bỏ qua họ_____chúng nó sẽ vĩnh viễn đi theo, nằm trên lưng người đó liên tục thổi quỷ khí, thẳng đến thời khắc người đó tử vong mới rời đi.

Có lẽ do ở trong thân thể con người quá lâu, Cao Kiệt bắt đầu bài xích những thứ hần không nhìn thấy. Từ trước tới nay, cho dù gặp phải huyết nhục không rõ, hay quỷ quái kinh khủng dị thường, hần cũng chưa từng nhú mào, bởi vì hần và bọn nó giống nhau. Nhưng hiện tại, hần đã là con người, hần có thân thể, cũng không còn nhìn thấy đồng loại trước kia.

“Ở đây đặt một cái tủ đông lạnh, đi qua nó sẽ đến khu thực phẩm tươi sống của siêu thị”.

Cao Kiệt gật đầu, cố gắng đè xuống khó chịu trong lòng, bước nhanh về phía trước.

“Cẩn thận, ở đây nhiều tạp vật lắm, coi chừng vấp trúng”. Lưu Hạ nhắc nhở, thấy Cao Kiệt mắt điếc tai ngơ, lại bổ sung: “Bảo vệ mà tới thì khó giải thích”.

Chiều này quả nhiên có hiệu quả, Cao Kiệt đột ngột dừng bước, không nhìn được giục: “Động tác nhanh lên một chút, cậu cho là chúng ta dư dả thời gian lắm sao?”. Nói là nói như vậy, động tác cũng nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Lưu Hạ bình chân như vại: “Thẻ chứng nhận cảnh sát, cùng lắm thì ngày mai trực tiếp đi gặp quản lí nơi này”.

“Cậu nói sao?”. Cao Kiệt nghiêng răng nghiêng lợi, “Nói rằng cảnh sát nghi ngờ nơi này có hoạt thi, mời các người phối hợp điều tra”.

“Có gì không thể chứ?”.

“Nếu có thể làm vậy”. Cao Kiệt siết chặt nắm đấm, gằn từng câu từng chữ, “vậy chúng ta lén lút vào tới đây làm cái gì?”. Cái tên khốn này, nói ít một câu sẽ chết sao? Biết rằng mọi thứ đều phải được tiến hành trong âm thầm, rõ ràng hiểu rõ tính chất nghiêm trọng của sự việc hơn so với người khác, nhưng tại sao cứ có thái độ vô trách nhiệm thế này?

Đúng lúc này, Lưu Hạ đột nhiên làm một động tác. Ký ức thuộc về Cao Thông hiện lên trong đầu, đó là ám hiệu đầu tiên được học ở trường cảnh sát_____dừng lên tiếng, có người.

Tức thời, hai người yên lặng nằm trên mặt đất, Cao Kiệt học theo Lưu Hạ cách khống chế hơi thở của mình. Trong kho hàng rất yên tĩnh, xuyên qua tầng tầng lớp lớp kệ hàng, Cao Kiệt không nhìn thấy gì cả. Trong môi trường bóng tối thế này, hẳn phải tập trung toàn bộ lực chú ý vào thính lực_____thân thủ đối phương vô cùng nhanh nhẹn. Chẳng biết thế nào, trong đầu hẳn xuất hiện một con hắc báo mạnh mẽ. Bộ lông đen nhánh của nó hòa làm một với bóng đêm, tứ chi thon dài hữu lực nhẹ nhàng đập trên mặt đất, nó đang từng chút tiến gần đến con mồi...Đột nhiên, nó bổ nhào về phía trước, hàm răng sắc bén nhắm ngay cổ con mồi....Cao Kiệt sợ run người, hẳn hẳn cảm nhận thấy một cổ khí tức đang nhanh chóng tới gần.

Không khí lạnh như băng luồn vào cổ áo Cao Kiệt, hắn nghe thấy tiếng chuyển động của không khí nhưng vẫn không thấy có bất kì vật gì. Loại uy hiếp như có như không này hành hạ hắn tới phát điên. Lưu Hạ đè hắn lại, dùng tay ra hiệu_____bình tĩnh.

Cao Kiệt cắn chặt răng_____nguy hiểm!

Đừng cử động, chờ một chút. Lưu Hạ vội vã ra dấu. Ngay khi Lưu Hạ vừa kết thúc động tác, Cao Kiệt nhảy dựng lên...

“Đội trưởng”. Lưu Hạ khẽ quát.

“Câm miệng!”. Cao Kiệt thở hổn hển, một bàn tay mạnh mẽ bóp lấy cổ hắn, hắn cảm thấy khó thở: “Tôi bắt hắn...”.

Dưới tình thế cấp bách, Lưu Hạ mở đèn khẩn cấp, một luồng ánh sáng chói mắt chiếu về kẻ tập kích_____

“Thân Đồ?!”.

Thân Đồ Thành sửng sốt, lập tức buông lỏng tay: “Là anh?”. Hắn nhìn về phía Cao Kiệt đang ngồi xổm trên đất ho khan: “Xin lỗi, tôi không biết là các anh”.

Lưu Hạ nâng Cao Kiệt dậy, để đối phương tựa vào người mình: “May mà là anh ta, nếu là kẻ khác không chừng bị cậu bóp chết rồi”.

“Môi trường bóng tối làm tôi cảm thấy căng thẳng”. Thân Đồ Thành mỉm cười, lần nữa biểu hiện sự áy náy, “Đội trưởng Cao, rất xin lỗi”.

Cao Kiệt phất phất tay tỏ vẻ không sao: “Cậu, khụ, tại sao lại ở đây?”.

“Vì cái này”. Thân Đồ Thành móc từ trong túi ra một phong thư và một cái chìa khóa.

Nội dung bức thư rất ngắn, chỉ có 3 phần, phần thứ nhất là bản vẽ bao quát của phố đi bộ, trong đó vị trí siêu thị được đánh một dấu ngôi sao đỏ, hẻm nhỏ đi vào kho hàng cũng được đồ đỏ lên. Phần thứ hai là chữ viết tay: ngày 25 tháng 2, 01:15, phần thứ ba chính là chữ kí của Liên Xảo Dã.

Lưu Hạ đưa bức thư cho Cao Kiệt kiểm tra, cúi đầu trầm tư_____rất rõ ràng, bức thư này dùng để dẫn dụ Thân Đồ Thành đến siêu thị này, thế nhưng tại sao lại là ngày hôm nay. Tại sao lại vào thời gian này? Nhìn hai phần chữ viết, chắc là xuất phát từ một người, nếu như người kia đúng là Liên Xảo Dã, vậy tại sao cô ấy lại làm vậy?

Lẽ nào, cô ấy đã biết được gì đó?

Cao Kiệt xem xong thư, hỏi Thân Đồ Thành: “Cậu nhận được bức thư này khi nào?”.

“Lúc 8 giờ tối”. Thân Đồ Thành trả lời.

“Liên Xảo Dã đưa cho cậu sao?”.

“Không, lúc tôi quay về phòng thì thấy nó được đặt trên giường rồi”.

Cao Kiệt suy nghĩ rồi lại hỏi: “Mấy giờ cậu đến đây?”.

“1 giờ”. Thân Đồ Thành cư xử với các cô gái rất có phong độ, cho nên từ trước tới nay chỉ biết đến sớm chứ không đến trễ.

“Lúc đi vào cậu có nhìn thấy gì không?”.

“Không”.

“Cậu không cảm thấy kì lạ sao?”. Cao Kiệt nhú mày, “Trể thế này mà còn hẹn ở chỗ này”.

Thân Đồ Thành đang muốn trả lời, Lưu Hạ đột nhiên “Xuyt” một tiếng. Hắn đưa tay chỉ vào lối ra, hai người nhất tề nhìn lại_____ánh sáng. Ra khỏi nhà kho chính là khu thực phẩm tươi sống của siêu thị. Cao Kiệt nhìn đồng hồ đeo tay, 1 giờ 15 phút, chưa tới giờ tuần tra của bảo vệ.

Là ai ở đó chứ?

Ba người rất ăn ý nhanh chóng đi tới phía sau cánh cửa, Lưu Hạ nháy mắt ra dấu với hai người, nhẹ nhàng đẩy cửa hé ra một khe nhỏ.

Hít!

Cao Kiệt hít một hơi mạnh.

Hắn nhìn thấy được gì?

Hắn nhìn thấy, người ngập tràn trong siêu thị.

Việc siêu thị đầy ắp người là chuyện rất bình thường, nhưng vấn đề là bây giờ là hơn nửa đêm 1 giờ, siêu thị đã đóng cửa...Những “người” này là cái gì, không cần nói cũng biết.

Cao Kiệt không phải chưa từng gặp qua ma quỷ, ở cõi âm, hắn đã nhìn thấy vô số loại quỷ với mọi hình dạng màu sắc, so ra còn nhiều hơn những thứ này, nhưng hắn chưa từng thấy qua loại quỷ như vậy.

Thân thể con người dùng để chứa đựng ba hồn bảy phách, thân thể mất đi, hồn phách cũng tiêu tán. “Quỷ” thông thường mà mọi người biết, thường thường chỉ vì một chấp niệm hoặc lưu luyến lưu lại ở nhân gian. Phần “Phách” chỉ hành động dựa vào chấp niệm, đó phương pháp sử dụng đơn giản nhất. Nói ví dụ, nó muốn một người chết, chỉ cần chờ người đó qua đường rồi đẩy một cái. Đây là loại phương thức rất trực tiếp, nhưng bởi vì mọi người không nhìn thấy nó, cho nên đặc biệt đáng sợ. Thế nhưng,

phách không có trí khôn. Chúng nó có rất ít biểu tình, chúng nó tựa như một cái máy đã được lập trình, người nào nhẹ vía thì có thể tránh thoát.

Nhưng “hồn” lại không giống vậy. Nó có trí khôn, nó giữ nguyên tất cả tài trí lúc con người còn sống, ngoại trừ thân thể, nó không có gì thiếu sót. Việc này rất đáng sợ, nó có thể trắn trộn dùng đủ loại cách thức giết hại nhân loại.

Cũng chính vì nó đáng sợ như vậy, “hồn” lưu lại nhân gian sẽ bị cưỡng chế áp giải vào Quỷ môn quan.

Thứ bây giờ Cao Kiệt nhìn thấy trong siêu thị, chính là “Hồn”. Chúng nó nữ có nam có, rất ít người già, chúng tụ thành tốp ba tốp năm, cũng có cô đơn chiếc bóng, chúng mang theo chiếc xe đẩy, đi lại tựa như con người mua sắm trong siêu thị.

Cao Kiệt không nhận được nảy sinh suy nghĩ_____ bình thường đi mua sắm ở siêu thị, những người đi qua cạnh mình, thực sự không phải người mà chính là quỷ?

Có thể hay không, vừa nãy hẳn đi ngang qua dãy hàng hóa kia, con quỷ kia sẽ chuyển hướng đi theo phía sau người mà theo hẳn về nhà?

“Mau nhìn chỗ đó”. Lưu Hạ chỉ vào một nhóm các cô gái đang đứng chọn thịt tươi.

“Là Lâm Băng Băng...”. Thân Đồ Thành nhận ra, “Còn có Chu Dĩnh, Sở Phi Yến, Hùng Linh Linh”.

“Không phải”. Lưu Hạ trầm giọng nhắc lại, “Cậu nhìn kĩ vào”.

...

Liên Xảo Dã!

Thân Đồ Thành nhìn thấy Liên Xảo Dã. Cô nằm trong tủ lạnh, hai tay giao trước ngực, mặt trắng bệch không còn chút máu. Chu Dĩnh đứng gần Liên Xảo Dã nhất, cô ta mở miệng, cái lưỡi đỏ tươi thòng xuống. Cái lưỡi dài như lưỡi rắn liếm lên gương mặt Liên Xảo Dã, Sở Phi Yến cười quái dị, móng tay nhọn hoắc đâm vào mắt Liên Xảo Dã...

“Dừng tay!”. Thân Đồ Thành hét to.

Trong nháy mắt, cảnh tượng trong siêu thị biến mất, tất cả “hồn” đều không thấy đâu nữa, Cao Kiệt cảnh giác nhìn xung quanh, cuối cùng không phát hiện dị thường thì mới yên lòng.

Thân Đồ Thành và Lưu Hạ vội chạy đến tủ lạnh, “Thế nào rồi?”. Lưu Hạ cầm theo đèn khẩn cấp lo lắng hỏi.

Thân Đồ Thành trầm mặc một lúc mới lên tiếng: “Không có nhịp tim”.

Làm sao có thể.

Lần đầu tiên trên mặt Lưu Hạ xuất hiện sự mất mát, Thân Đồ Thành nhìn Lưu Hạ như vậy, đang muốn đem Liên Xảo Dã trong tay giao lại cho đối phương, đột nhiên, một bàn tay lạnh ngắt nắm lấy tay hắn.

THÂN BIÊN (NHÂN QUÝ) (BỘ 2)

Miêu Oa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 22: Liên Xảo Dã

Cả một tuần lễ khai giảng Liên Xảo Dã không nhận được điện thoại của Thân Đồ Thành hay nhìn thấy hân xuất hiện ở trường, ngược lại cô chờ được một lá thư.

Lá thư chỉ là một tờ giấy trắng đơn giản, mặt trên viết tên Liên Xảo Dã, không có tem và địa chỉ người gửi, chắc hẳn là người gửi đặt trực tiếp lên giường cô. Nhưng mà, Chu Dĩnh vẫn chưa về trường, Lâm Băng Băng khuya hôm trước rời đi tới giờ vẫn chưa trở lại, vậy là ai để lá thư này ở đây? Cô vừa nghĩ lát nữa gọi điện thoại cho Lưu Hạ, vừa mở thư ra xem.

Nội dung thư cũng khiến cô sửng sốt hồi lâu_____đó là một bức bản vẽ bao quát, căn cứ vào kích cỡ to lớn của mấy cửa hàng tổng hợp mà phán đoán, chắc là khu trung tâm thương mại ở phố đi bộ. Vị trí một siêu thị nhỏ được vẽ một ngôi sao năm cánh màu đỏ.

Lẽ nào có nghĩa đây là chỗ gặp mặt? Liên Xảo Dã nhìn xuống phía dưới, dưới bản đồ có một hàng chữ nhỏ_____ngày 25 tháng 2, 12 giờ 15 phút.

Ngày 25 tháng 2 chính là hôm nay. Các cửa hàng ở phố đi bộ đều đóng cửa vào đúng 12 giờ, đến siêu thị sau khi đóng cửa để làm gì?

Bàn tay cầm lá thư của Liên Xảo Dã run lên, leng keng, một cái chìa khóa rơi trên mặt đất. Bên cạnh siêu thị có một con hẻm nhỏ được tô màu đỏ...ý là đi theo con đường đó vào bên trong chẳng?

Bất luận là lai lịch của phong thư này hay là nội dung bên trong của nó đều hết sức quỷ dị, Liên Xảo Dã do dự. Nhưng khi nhìn thấy phía dưới góc

phải có chữ kí cứng cáp mạnh mẽ của Thân Đồ Thành, tim cô đập điên cuồng, âm thầm hạ quyết tâm.

Vài giờ sau, Liên Xảo Dã chỉ tập trung vào việc thay đổi quần áo. Váy lông màu đen bó sát người phối với giày boot cao tới đầu gối? Không được, quá lịch sự. Áo rộng với quần sọt và giày đi tuyết? Không được, quá bình thường. Áo len thêu hoa? Rồi đội thêm cái nón len dễ thương? Không được, không được, quá trẻ con. Chọn tới chọn lui, hầu như thử hết mọi trang phục mà mình có, cuối cùng Liên Xảo Dã cũng chọn được một bộ hài lòng, một cái đầm lông màu đỏ tía ôm sát thân người, vớ cao màu đen và đôi giày cao gót làm cho chân cô càng thêm thon dài và quyến rũ, sau đó choàng thêm áo khoác măng-tô...Mái tóc dài buông hờ trước ngực, Liên Xảo Dã trong gương quyến rũ nhưng cũng kín đáo. Không có thời gian suy nghĩ vì sao mình lại tốn nhiều thời gian vào việc lựa chọn quần áo thế này, đến khi Liên Xảo Dã trang điểm xong thì đã gần 11 giờ khuya.

Liên Xảo Dã là khách quen của trung tâm thương mại nên cô vô cùng quen thuộc con phố đi bộ này, vì thế rất nhanh đã đến được chỗ hẹn. Cô nâng tay nhìn đồng hồ, 12 giờ đúng. Bản đồ đánh dấu siêu thị nằm ở lối vào của phố đi bộ, diện tích không lớn, chỉ có một tầng. Liên Xảo Dã dễ dàng tìm được lối vào_____chính là nhà kho phía sau siêu thị.

Lạch cạch, cánh cửa theo tiếng vang mở ra.

“Học trưởng Thân Đồ?”. Liên Xảo Dã dè dặt gọi một tiếng.

Thanh âm vang vọng trong kho hàng rồi truyền lại vào tai cô, nghe như thể là tiếng vọng lại của một người khác.

Liên Xảo Dã đứng trước cửa, suy nghĩ mãi rồi cuộc cũng bước vào trong. Cuối cùng cô cũng không cưỡng lại được ba chữ “Thân Đồ Thành” đầy mê hoặc. Chờ lát nữa gặp được cô, anh ấy sẽ nói gì đây? Nếu hẹn ở chỗ này thì chắc phải là chuyện gì đó rất bí mật...Liên Xảo Dã bỗng nhiên nhớ

đến Lâm Băng Băng, khi đó hành vi cử chỉ của Lâm Băng Băng không tài nào đánh lừa được người khác, đó là biểu tình của một cô gái khi rơi vào lưới tình. Người hẹn cô ấy chỉ sợ không phải là em trai mà là người theo đuổi cô ấy. Vậy thì, người đó của Lâm Băng Băng, chắc cũng sẽ mang cô ấy đến một nơi tối om, sau đó từng ngọn đèn đột ngột sáng bừng lên, tiếp đó sẽ là một màn tỏ tình đầy lãng mạn chẳng?

Tỏ tình...

Nghĩ đến đây, mặt Liên Xảo Dã nhất thời nóng lên. Một bên tự nói với bản thân phải trấn định, một bên lại không nhịn được chờ mong. Lời tỏ tình của Thân Đồ Thành đúng là thứ cô đã mong chờ từ lâu, nhưng cũng là thứ duy nhất cô không có dũng khí đi tìm. Càng suy nghĩ mặt của cô càng lúc càng đỏ bừng.

Ngay khi cô cảm thấy hai tai mình cũng nóng lên, phù....Một làn gió lạnh thổi qua cổ cô.

...

Gương mặt nhanh chóng hạ nhiệt, Liên Xảo Dã cảm thấy có một luồng khí lạnh leo lên sống lưng cô, cô không nhịn được run lẩy bẩy.

Trong kho hàng trống trải chỉ nghe thấy tiếng hít thở của Liên Xảo Dã, cô nắm chặt điện thoại trong tay, đứng cứng đờ tại chỗ, gần như muốn bật khóc_____cô cảm thấy có thứ gì đó đang nằm trên lưng mình.

Liên Xảo Dã không khống chế được suy nghĩ, đó không phải là thứ gì đó, mà là một cô gái. Mái tóc cô ta rối bù, chỉ để lộ một con mắt, con mắt lớn dị thường, chỉ có tròng trắng mà không có tròng đen. Làn da tái nhợt, không có huyết sắc, tựa như lớp da bị đã bị lột mất.

Cô ta nằm sấp trên lưng cô, hai tay quấn lấy cổ cô, hai chân quấn quanh hông cô...Cô ta đặt cằm trên vai cô, cái cổ vận vẹo, thối từng hơi khí lạnh

đến người cô.

Đừng... mau đi đi, đừng đến gần tôi. Liên Xảo Dã há miệng nhưng không phát ra được âm thanh nào. Có thứ gì đó lạnh lẽo chảy ra từ hốc mắt.

Cô gái kia há mồm, đầu lưỡi thật dài rủ xuống. Nó tiến vào lỗ tai của Liên Xảo Dã, lạnh lẽo, dính dính....không thể chịu được. “Biến đi”. Liên Xảo Dã dùng hết sức la to.

Cô theo bản năng nhắm lại hai mắt. Tuy rằng từ nhỏ so với người khác, cô đã hiểu rõ cái gì gọi là “Quý”, nhưng tới tận bây giờ cô chưa từng thấy qua. Trên thực tế, chỉ tưởng tượng thôi cũng đã đủ làm cô sợ phát run. Cô e sợ khi mở mắt ra sẽ nhìn thấy cảnh tượng mà trái tim cô không chịu nổi_____cô nghĩ nếu như phải chết thì hãy để cô chết trong nhắm mắt.

Nhưng ngoài dự liệu, xung quanh hoàn toàn yên tĩnh.

Cảm giác trên lưng đã biến mất. Liên Xảo Dã đứng tại chỗ rất lâu, không có chuyện gì xảy ra. Cô không nhìn được mở mắt hi hí. Khi mắt đã thích ứng với bóng tối, cô không dám cử động, chỉ cẩn thận đánh giá xung quanh_____không có gì cả.

Ảo giác sao?

Không, không có khả năng này. Cái loại cảm giác này, loại cảm giác lạnh đến xương tủy, cả đời này cô không nghĩ sẽ gặp lại lần thứ hai. Cô dè dặt di chuyển, một phút sau, lại di chuyển một chút. Sau vài lần thử, cô đã xác định vật kia đã biến mất. Cô dùng tốc độ nhanh nhất từ trước tới nay chạy thẳng tới cửa sắt_____chạy mau, chạy mau!

Ngay khi cô sắp chạm tới chốt cửa, một luồng khí lạnh thổi qua cổ cô.

Cửa, không kéo ra.

Liên Xảo Dã nghe thấy tiếng rảng mình đánh “lập cập”, cô cứng đờ xoay người_____

Chu Dĩnh.

“Cô trốn không thoát đâu”.

Liên Xảo Dã ngã người vào cánh cửa, tựa như làm vậy sẽ tiếp thêm cho cô sức mạnh. Cô nhắm mắt rồi lại mở mắt ra.

Chu Dĩnh vẫn đứng ở đó.

Có lẽ, không nên nói là “đứng”. Chu Dĩnh lơ lửng cách mặt đất khoảng 10cm, đầu ngón chân hướng xuống dưới, tựa như một con rối bị treo lơ lửng.

Liên Xảo Dã hít sâu một hơi, cắn răng hỏi: “Cậu, đã, đã chết?”.

Miệng Chu Dĩnh há to mà không hề cử động, nhưng âm thanh lại phát ra: “Không sai, chúng ta đều phải chết, cô chạy không thoát đâu”.

“Vì sao?”.

“Bởi vì hã muốn chúng ta chết”.

Thực tế, Chu Dĩnh nhìn giống như đang bay, ngoại trừ sắc mặt trắng xanh và tư thế “đứng” quỷ dị thì chẳng khác lúc còn sống là bao. Liên Xảo Dã cũng dần dần can đảm lên, cô suy nghĩ một chút rồi hỏi: “Hã, là chỉ người nào?”.

“Điệp tiên”. Chu Dĩnh u oán nhìn Liên Xảo Dã, “Người nào cũng phải chết”.

“Nhưng tôi chẳng làm gì cả?”. Liên Xảo Dã nỗ lực giải thích.

“Người nào cũng phải chết”. Chu Dĩnh vẫn không đáp lại lời cô, âm thanh thê lương vang vọng trong không khí, cô ta không ngừng lặp lại câu nói: “Đều phải chết. Người nhìn thấy, đều phải chết”.

Liên Xảo Dã cảm thấy mình bị oan, có lẽ cô cho rằng mình chẳng còn hi vọng sống còn, vì thế không thèm đếm xỉa đến điệu bộ của mình nữa: “Tôi không hề nhìn thấy cái người gọi là Điệp tiên kia!”.

Chu Dĩnh đột nhiên dừng lại. Cô ta ngoẹo đầu nhìn Liên Xảo Dã, trông như một đứa bé ngây thơ. Đột nhiên, cô ta nở nụ cười, đầu lưỡi đỏ sẫm thò ra ngoài. “Cô nhìn thấy”. Cô ta nói.

A a a a a a a!

Liên Xảo Dã bị hình ảnh đó kích thích, cô tựa như phát điên chạy vọt tới phía trước, trong bóng đêm cô không biết đã vấp ngã bao nhiêu lần, hàng hóa bén nhọn đâm lung da thịt mềm mại của cô, chỉ chốc lát sau, trên người của cô chẳng chừa vết thương lớn nhỏ.

Nhưng cô đã không còn cảm giác đau đớn. Cô chỉ cảm thấy mình như muốn chết đi. Tại sao? Tại sao cô phải gặp chuyện như vậy? Tuy rằng cô không tính là người tốt nhưng trước giờ cô chưa từng làm chuyện gì xấu, tại sao phải làm như vậy với cô? Cô chưa từng tham gia trò chơi Điệp tiên mà! Cô chưa từng gặp qua cái người gọi là Điệp tiên! Vì sao? Vì sao hẳn muốn cô phải chết? Vì sao?

...

Ầm!

Liên Xảo Dã vấp vào mấy kiện hàng hóa. Lúc này đây, cô không còn khí lực để bò dậy. Cô từ từ ngồi dậy, mặt chôn giữa hai gối. Cô bắt đầu nhỏ giọng nức nở _____ em rất sợ, rất sợ... Thân Đồ Thành, anh đang ở đâu?

Đúng lúc này, tiếng nói chuyện truyền đến từ cách đó không xa. Tựa như gần trong gang tấc, khi cẩn thận lắng nghe thì lại thấy rất xa. Không, việc này không quan trọng. Quan trọng là_____có tiếng nói chuyện. Điều này chứng tỏ gần đây có người! Liên Xảo Dã ngẩng đầu, đôi mắt ngấn nước tràn đầy hi vọng, có người, vậy chứng tỏ cô được cứu rồi!

Cô mừng rỡ ngồi bò dậy, khập khễnh đi về hướng phát ra âm thanh.

Đẩy cánh cửa ra, bên trong đèn đuốc sáng trưng. Là siêu thị. Liên Xảo Dã thở phào nhẹ nhõm, thoáng cái ngã ngồi trên mặt đất. Cô thấy có một người mang theo cái giỏ, đang đứng lựa thịt trong tủ đông lạnh. Váy len màu xanh nhạt, đó là_____Lâm Băng Băng.

Liên Xảo Dã kích động nhảy dựng lên: “Lâm Băng Băng!”.

Người kia cứng đờ nhưng không quay đầu lại.

Liên Xảo Dã tựa hồ phát hiện có điểm khác thường, cô từng bước từng bước lui về sau. Khi cô đang chuẩn bị mở cửa chạy đi thì người kia xoay đầu lại.

“Cô nhìn thấy”.

Trong cái giỏ của Lâm Băng Băng, là đầu của Chu Dĩnh với cái lưỡi kéo dài, phát ra âm thanh.

THÂN BIÊN (NHÂN QUÝ) (BỘ 2)

Miêu Oa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 23: Mượn Thân (1)

Khi Liên Xảo Dã mở mắt lần thứ hai, cô đang nằm tại một nơi rất lạnh. Xung quanh tối om, cô thử cử động ngón tay, cộp cộp, gõ trúng một vật cứng cứng. Cô lặng yên nằm đó, cảm thấy cả người rất lạnh nhưng lại không có bất kì phản ứng nào. Cô sợ hãi vô cùng_____rõ ràng ở trong môi trường lạnh như vậy, nhưng vì sao cơ thể lại không run rẩy?

“Cô tỉnh rồi?”. Có giọng nói vang lên trong bóng tối. Trong trẻo mà dịu dàng, cô chưa từng nghe qua.

Tôi làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì? Liên Xảo Dã vội vàng há miệng, nhưng cũng giống khi này, cơ thể không có chút phản ứng nào. Thứ duy nhất có thể cử động cũng chỉ có một, đó chính là đôi mắt. Vì vậy cô cố gắng mở to hai mắt.

Người nói chuyện hình như cũng phát hiện ra sự khó khăn của cô, Liên Xảo Dã cảm thấy một luồng ánh sáng êm dịu_____

Nếu như cơ thể người kia không phải là bán trong suốt thì Liên Xảo Dã gần như cho rằng mình đã gặp được thần tiên.

Đứng trước mặt cô là một người....con trai. Liên Xảo Dã không biết tại sao, nếu như dùng từ đàn ông hoặc chàng trai trên người người đó thì không hề thích hợp. Người đó ôn hòa hơn so với thuộc tính của một người đàn ông, kiên nghị hơn so với một chàng trai. Người đó khoác một cái áo choàng màu xanh nhạt, nhìn rất tùy ý nhưng lại có vẻ giản dị và tinh tế. Liên Xảo Dã không nhận được nghĩ đến hai câu_____quân tử đoan phương, ôn lương như ngọc. Người con trai trước mắt này, tựa như ôn ngọc

được bao bọc trong làn nước, khiến người khác vừa nhìn thấy liền sinh ra hảo cảm.

Ánh sáng nhu hòa phát ra từ trên người người đó, cậu ta lẳng lặng đứng đó quan sát Liên Xảo Dã, khéo miệng mang theo ý cười, thoạt nhìn là một người vô cùng hòa nhã.

Liên Xảo Dã gần như đã thích cậu ta ngay từ cái nhìn đầu tiên. Thế nhưng, cú sốc cô vừa trải qua không bao lâu khiến cô trở nên cẩn thận hơn.

“Cậu là quỷ”. Cô trừng mắt nhìn người kia. Tuy cô không thể mở miệng nhưng cô biết đối phương nhất định nghe thấy.

Người nọ cười cười: “Nói đúng ra, tôi là hồn phách”. Khi cậu ta đến gần, Liên Xảo Dã nhìn thấy rõ đôi mắt của cậu ta_____trong mắt cậu ta có gợn nước lưu động. Liên Xảo Dã nhìn vào nó, kì lạ thay cô dần dần bình tĩnh lại.

Cậu đứng ở khoảng cách có thể khiến cho Liên Xảo Dã cảm thấy an toàn, cẩn thận giải thích: “Cách hiểu thông thường về “ma quỷ” được chia làm hai loại, một loại là “Phách”, một loại là “Hồn”. Loại quỷ vì một chấp niệm mà lưu luyến nhân gian gọi là “Phách”, nó không có trí khôn, không có biểu tình. Chỉ cần đạt thành tâm nguyện, nó sẽ biến mất. Còn “Hồn” thì rất khôn ngoan, hơn nữa lại giàu cảm xúc. Sức mạnh tinh thần của nó mạnh hơn rất nhiều so với “Phách”, tuy nhiên, cũng rất dễ đi vào cực đoan. Hai người mà cô vừa gặp phải lúc này, chính là “Hồn” vừa mới hình thành không bao lâu”.

Liên Xảo Dã chưa từng nghe qua chuyện như thế, hơn nữa mỗi lần nhắc tới thần quỷ tinh quái cô đều thấy rất hứng thú, nghe đến đó, cô nghi hoặc: “Cậu nói rằng cậu là hồn phách?”.

Chiếu theo lời nói của cậu ta, “Hồn” và “Phách” là hai cá thể độc lập. Nhưng tại sao cậu ta lại vừa là “Hồn” vừa là “Phách”?

“Có lẽ là vì tôi vừa có chấp niệm, vừa có tình cảm”. Người nọ nói.

Nói cách khác, cậu ta là thứ gì đó không phải người cũng không phải quỷ? Thế nhưng, Liên Xảo Dã cũng không đành lòng dùng từ “thứ” để hình dung cậu ta, cậu ta ôn nhu mỹ hảo, so với đại đa số người còn tốt hơn.

“Chấp niệm của cậu...là gì?”.

“Tôi cũng không biết”. Cậu ta mỉm cười, ánh mắt lại ảm đạm đi mấy phần, “Tôi không nhớ rõ”.

Liên Xảo Dã còn muốn hỏi tiếp nhưng đột nhiên có thứ gì đó xuất hiện trong tầm mắt cô, cô mở to hai mắt nhìn_____

Cẩn thận!

Muốn nhắc nhở nhưng đã không kịp_____Chu Dĩnh đã nhào về phía người kia.

Cái lưỡi to dài như sợi roi máu, hung hăng quất về phía người nọ. Người nọ hơi sững sốt, sau đó nhanh chóng di chuyển thân người. Cậu ta tránh khỏi công kích của Chu Dĩnh, mặt trầm xuống, âm thanh ôn nhu tựa như khuyển bảo: “Đi đi”.

Chu Dĩnh nhào vào khoảng không, lập tức quay đầu trở lại, hung tợn rít gào nhìn người nọ. Nhìn xuyên qua cơ thể bán trong suốt của người nọ, Liên Xảo Dã thấy Chu Dĩnh cúi thấp người, chân chạm đất, giống như động vật đang gập người phát ra âm thanh cảnh báo. Đúng là Liên Xảo Dã không thể cử động, nhưng cũng cảm thấy ớn lạnh.

Người nọ nhưng lại lơ đãng, chỉ là hơi nhíu mày, sau đó nhanh chóng giãn ra. Cậu ta đứng che phía trước Liên Xảo Dã và đứng sừng sững đối diện với Chu Dĩnh, từ dưới góc độ của Liên Xảo Dã, chỉ có thể nhìn thấy hàm dưới sáng

bóng của cậu ta đang căng ra_____kéo thành một độ cung vô cùng duyên dáng.

“Tôi muốn thực hiện một giao dịch với cô”. Người nọ đột nhiên nói. Cậu ta đưa lưng về phía Liên Xảo Dã, nhưng Liên Xảo Dã biết người đó đang nói chuyện với mình.

“Sao?”.

“Tôi muốn mượn cơ thể của cô”.

Mặc dù nhìn cậu ta rất hiền lành và không có ác ý, nhưng mà ... cho một con quỷ mượn cơ thể? Không khó để Liên Xảo Dã tưởng tượng được tương lai sẽ xảy ra chuyện gì_____cậu ta sẽ kéo dài thời gian ở trong cơ thể cô, càng lúc càng xuất hiện nhiều lần, thẳng đến khi cậu ta đã hoàn toàn thích ứng với nó, đến lúc đó “Hồn phách Liên Xảo Dã” sẽ bị đuổi ra khỏi “Thân thể Liên Xảo Dã”.

Người nọ không cần quay đầu nhưng cũng nhìn thấu lo lắng của cô: “Tôi chỉ xuất hiện khi cần thiết”. Cậu ta hứa.

“Không được, không được”. Liên Xảo Dã cự tuyệt. Quỷ thì không thể tin tưởng được.

Người nọ không thể hiện cảm xúc gì đặc biệt, chỉ nhẹ nhàng nói: “Cô không muốn nghe lí do vì sao tôi phải làm thế sao?”.

“Vì sao?”. Nghi vấn thốt ra.

“Là vì bảo vệ cô”. Người kia nói, “Cũng là vì Thân Đồ Thành”.

“Thân Đồ?”. Liên Xảo Dã vô cùng kinh ngạc, “Cậu biết anh ấy?”.

Người nọ suy nghĩ rồi nói: “Không biết. Có lẽ là biết, có lẽ là không biết”. Cậu ta khẽ cười: “Nhưng tôi chỉ nhớ rõ cái tên này”.

“Cậu nói, là để bảo vệ tôi?”.

“Đúng vậy”, người nọ nói: “Cô nhìn thấy Điệp Tiên”. Đây là lời nguyên rủa, bất cứ ai nhìn thấy Điệp Tiên đều phải chết.

“Không có, tôi không có”. Liên Xảo Dã cảm thấy oan ức, ngay cả Điệp Tiên là ai cô còn không biết!

“Cô thấy đấy!”. Người nọ mỉm cười, chỉ vào thân ảnh ở trong góc, “Không phải cô ấy đang ở đây sao?”.

Điệp tiên...là Lâm Băng Băng?!

Liên Xảo Dã rất muốn lắc đầu: “Không, không thể nào”.

“Đúng là cô ấy”. Người nọ chỉ vào Lâm Băng Băng, “Cùng với cô ấy”, vừa chỉ vào Chu Dĩnh, “Các cô ấy đều là Điệp Tiên”.

Liên Xảo Dã tựa hồ hiểu ra: “Ý cậu nói, những người chết đi đều sẽ biến thành Điệp Tiên?”. Cô nhìn thấy Lâm Băng Băng...vậy cô chẳng phải là... Liên Xảo Dã không dám nghĩ nữa.

“Cô đã nghĩ đúng”. Người kia nói, “Cô đã chết”.

“Không thể nào!”. Liên Xảo Dã hét to, cự tuyệt tin tưởng tất cả mọi thứ mình nghe thấy.

Cùng với tiếng hét của cô, Chu Dĩnh lần thứ hai nhào tới.

Lúc này, người nọ không còn bận tâm chơi đùa với cô ta nữa, cậu ta vẫy ống tay áo, chẳng biết dùng vật gì mà Chu Dĩnh như bị đinh ghim chặt trên vách tường. Người nọ liếc mắt nhìn Lâm Băng Băng tựa như cảnh cáo, cậu xoay người lại, đối diện với Liên Xảo Dã, “Nơi này ‘Sinh hồn’ rất nhiều, tôi sợ rằng không thể đối phó hết”.

Đây là...uy hiếp? Nếu không cho cậu ta mượn cơ thể, cậu ta sẽ để mặc mình bị “Hồn” ăn sống nuốt tươi? Liên Xảo Dã tức giận lườm cậu.

“Không phải ý đó”. Cậu mỉm cười tốt bụng, “Với năng lực của tôi thì chỉ có thể bảo vệ hồn phách của cô hoặc là cơ thể của cô mà thôi. Bảo vệ hồn phách, cơ thể của cô sẽ bị “Sinh hồn” khác xâm chiếm, bảo vệ cơ thể, hồn phách của cô sẽ bị đánh tan, chứ không phải biến thành “Hồn” hay là “Phách”. Chỉ cần cậu có thể đi vào cơ thể Liên Xảo Dã, là có thể trực tiếp khống chế cơ thể của cô, còn hồn phách của cậu sẽ được giấu bên trong chỗ sâu thẳm nhất_____cô ấy vừa mới qua đời, cơ thể quá yếu để có thể có sức lực. Về điểm này, linh hồn cô ấy chỉ có thể nằm bên trong cơ thể mà không thể nào kiểm soát cơ thể để ngồi dậy hoặc đi đứng.

Chu Dĩnh không ngừng giãy dụa ở trên tường, Liên Xảo Dã nhìn biểu tình dữ tợn của cô ta, cơn ớn lạnh tràn khắp người. Cô cảm thấy lời người kia rất có đạo lý, cô cũng nguyện ý tin tưởng cậu ta, nhưng mà giao đi thân xác chỉ vì chuyện này...

“Hiện tại cô quá yếu ớt”. Người kia nói, “Đây là biện pháp duy nhất tôi có thể nghĩ ra”.

“Sau đó thế nào?”. Liên Xảo Dã dừng một chút rồi hỏi. Chuyện Điệp Tiên có thể giải quyết tốt đẹp, nhưng cô cũng đã chết.

Đối với Liên Xảo Dã mà nói đây là một đả kích rất lớn, đã chết, chính là không có gì cả. Cho dù Điệp Tiên biến mất, cô cũng không thể sống lại đúng chứ?

“Tôi không có cách nào khiến cô sống lại”. Người nọ áy náy nhìn cô, “Tôi chỉ có thể cố gắng duy trì cơ thể cô hành động như bình thường”. Cậu suy nghĩ một chút rồi nói: “Chờ cô khỏe lên một chút, cô có thể trực tiếp khống chế cơ thể của mình”. Khi đó, cô có thể điều khiển cơ thể đi thực

hiện tâm nguyện cuối cùng. Lời nói quan tâm này cậu không nói ra, nhưng Liên Xảo Dã vẫn hiểu được.

Cô đau khổ nhắm mắt, mệt mỏi nói: “Có thể cho tôi suy nghĩ một chút được không?”.

Lời vừa dứt, tách một tiếng, toàn bộ đèn trong siêu thị sáng lên. Liên Xảo Dã nhìn thấy rất nhiều “người” xuất hiện, bọn họ hoặc là đẩy xe hoặc là xách giỏ, cẩn thận lựa chọn hàng hóa.

Lúc này Liên Xảo Dã mới nhìn rõ, nơi cô đang nằm chính là một cái tủ lạnh.

Có người đẩy xe đi ngang qua tủ lạnh, Liên Xảo Dã nhắm mắt lại, lẳng lặng nằm đó, cô nghe thấy tiếng nói chuyện_____

“Hôm nay muốn ăn gì nào?”.

“Ăn gì cũng được”.

“Anh thật là, cái gì cũng nói tùy tiện, cuối cùng cũng là em lo nghĩ thôi”.

Lúc nhỏ, cô và ba mẹ cùng nhau đi siêu thị, khi đó hình như mẹ cũng oán trách ba như vậy. Nhưng cô luôn là người đầu tiên mua món ăn mà ba yêu thích.

“Mẹ ơi, mẹ ơi, con muốn ăn kem”.

“Không được, mua rồi con lại ăn không hết”.

“Chỉ mua một hộp thôi, con sẽ ăn hết chứ không bỏ mứa đâu”.

Khi mẹ đang chọn đồ ăn, cô sẽ kéo kéo góc áo của mẹ mà nói như vậy. Mẹ lúc nào cũng cự tuyệt cô ngay từ đầu, nhưng cuối cùng cũng bị lời cầu xin của cô hạ ngục, mà mua cho cô tận hai hộp.

...

Hạnh phúc lắm!

Vì sao khi còn sống mình lại không cảm nhận được? Dịch thể lạnh như băng rơi ra từ khóe mắt cô, cô lẳng lặng nằm đó, không ngừng rơi lệ.

“Haiz...”. Hình như cô nghe thấy tiếng người kia thở dài.

THÂN BIÊN (NHÂN QUỶ) (BỘ 2)

Miêu Oa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 24: Mượn Thân (2)

“Người” lui tới xung quanh hình như không nhìn thấy cô, Liên Xảo Dã năm đó, dốc sức nhớ lại những kỷ niệm trước đây. Cô nhớ bà ngoại nói rằng chuyện xưa muôn hình vạn trạng, cũng có liên quan tới thần tiên, cũng có cả ma quỷ. Đa số chuyện cô không tài nào nhớ hết, giọng nói của bà không nhẹ nhàng mà có hơi khàn khàn, nhưng cô hoài niệm khoảng thời gian an nhàn đó. Cô nhớ cậu của cô bỗng cô lên cao, mang cô đi khắp thôn, tự hào nói với mọi người rằng đây là cháu gái nhà tôi. Cô nhớ tới người con trai đầu tiên khen cô xinh đẹp. Lúc ở tiểu học, cậu con trai gầy ốm tong teo đứng trước mặt bọn tiểu lưu manh nói rằng, đừng sợ, tôi sẽ bảo vệ cậu. Cô nhớ tới cô giáo dạy Anh văn của mình, hòa nhã và rất thân thương, mặc cho bọn nhỏ âm ỉ đến đâu, cô không bao giờ tức giận. Cô giáo đã từng là người xinh đẹp nhất trong mắt cô. Cô đã từng cố gắng trở thành người như cô giáo.

Cô nhớ tới bụi hoa đại mọc trước cửa nhà, nòng nọc trong hồ, thao trường trung học cũ kỹ, tiết vật lý buồn ngủ... Những thứ này tựa hồ xẹt qua trong đầu cô, nhưng vô luận là tốc độ nhanh đến cỡ nào, thời gian phảng phất như dùng không đủ.

Cô nhớ tới Thân Đồ Thành.

Lần đầu tiên cô thành thật đối diện với con tim mình, cuối cùng cô cũng thừa nhận, lần đầu tiên gặp mặt, người con trai đó đã khiến cô không thể rời mắt.

“Chào, em là sinh viên mới của Đại học Z đúng không?”. Ở bên xe, một chàng trai cao lớn cản cô lại, tươi cười hỏi.

Người con trai đó rất cao, cô phải ngẩng đầu mới nhìn thấy rõ bộ dáng của anh. Anh nhìn rất đẹp trai, nhất là sống mũi cao và ánh mắt lúc nào cũng mang theo ý cười.

Cô đã từng thấy rất nhiều chàng trai mỉm cười với mình, trong mắt những người đó hoặc là mang theo ý thưởng thức, hoặc là ngưỡng mộ, hoặc là dẫn dụ... Từ trước tới nay chưa từng có người nào mỉm cười như vậy với cô.

Nụ cười kia chân thật, trực tiếp truyền đạt qua ánh mắt anh. Trong mắt của anh chỉ có ý cười chứ không hàm ý nghĩa gì khác. Không có thân thiện, không có nhiệt tình, cũng không có ngụy trang.

Nụ cười của anh rất chân thành nhưng cũng trống rỗng.

Thật là một người thú vị. Cô giả vờ lạnh nhạt gật đầu, trong lòng lại nhớ kỹ người này.

“Thân Đồ Thành”. Người nọ dễ dàng xách vali hành lí của cô lên, “Sinh viên khoa Công nghệ Thông tin Đại học Z, là học trưởng của em”.

Thân Đồ Thành, cái tên này thực sự không thích hợp với anh. Cô thầm nghĩ.

Hắn là phải thanh lịch hơn, nhẹ nhàng hơn, cái tên như vậy mới xứng với anh.

Từ đó về sau, số lần hai người gặp nhau dần dần tăng lên. Cho dù đã qua cái tuổi huyền tưởng hoàng tử bạch mã của mấy cô học sinh, nhưng cô vẫn đang nghĩ đó chính là duyên phận. Gặp nhau nhiều lần như vậy, có đôi khi cô không kiềm được suy nghĩ có phải người kia cố ý sắp xếp không? Mỗi lần nghĩ tới đây, tim của cô không ngừng đập thành thịch. Từ trước tới nay cô vẫn rất tự tin, cô chưa từng nghĩ tới phải dùng ngoại hình hay tài năng và

trí tuệ của mình để hấp dẫn người nào, thế nhưng lúc này đây, cô ước trong lòng rằng người kia sẽ nhìn thấy tất cả mọi thứ tốt đẹp của cô.

Thế nhưng, cho dù cô đẹp thế nào thì chưa từng lọt vào mắt người nọ.

Trong lòng Thân Đồ Thành đã sớm có một người.

Sau đó, cô đã biết người đó là ai_____cậu ấy gọi là Cố Phán Hảo, là một chàng trai rất tuấn tú. Cô chưa từng gặp qua cậu ấy, bởi vì cậu ấy chỉ xuất hiện trong giấc mơ của Thân Đồ Thành.

Điều này quá hoang đường, mộng là hư ảo, không tồn tại. Một người, vì sao lại yêu thích cảnh trong mơ của chính mình?

Nhưng hiện tại Liên Xảo Dã đã biết. Cô đã biết “người” vừa tự xưng là hồn phách kia chính là Cố Phán Hảo, chỉ có cậu ấy mới xứng với cái tên tốt đẹp như vậy, cố phán sinh huy, tinh tú quyên hảo. Cô đã biết vì sao Thân Đồ Thành đối với cậu ấy nhớ mãi không quên. Chỉ cần nhìn một lần thì cô đã rõ vô luận là người hay là hồn phách, Cố Phán Hảo, cô không tranh được. Không tranh được nhưng cũng không quên được.

“Thời gian không còn nhiều”. Bên tai truyền đến giọng nói của Cố Phán Hảo.

“Cậu nói...cậu muốn dùng cơ thể tôi để bảo hộ anh ấy?”. Liên Xảo Dã im lặng hỏi.

“Đúng vậy”.

“Vì sao lại là tôi?”. Cơ thể của một cô gái, làm sao có thể bảo vệ Thân Đồ Thành?

Cố Phán Hảo trầm mặc một hồi, nói: “Anh ấy không bài xích cô”.

Thế giới của Thân Đồ Thành rất nhỏ bé, mặc dù ánh sáng chiếu rọi khắp nơi, nhưng tường thành lại được xây dựng rất cao rất cao.

“Có thể cho tôi biết là ai giết tôi không?”.

“Lâm Băng Băng”.

“Người giết Lâm Băng Băng chính là Chu Dĩnh, giết Chu Dĩnh chính là Sở Phi Yến, giết Sở Phi Yến chính là Hùng Linh Linh, giết Hùng Linh Linh chính là Bạch Lộ”. Liên Xảo Dã bật cười, “Đúng chứ?”.

“Đúng”. Việc này giống như một lời nguyền rủa. Người nào chạm vào đều sẽ chết, không ai có thể trốn thoát.

“Là ai giết Bạch Lộ?”.

“Diệp Tiên”.

“Diệp Tiên là ai?”.

“Xin lỗi”.

“Có thể cho tôi biết được không?”.

“Nếu nói cô biết thì những người còn lại đều sẽ chết”. Tựa như cô nhìn thấy Lâm Băng Băng, Lâm Băng Băng nhìn thấy Chu Dĩnh.

“Cậu sẽ cứu bọn họ chứ?”.

“Tôi không biết”.

“Vậy cậu sẽ cứu Thân Đồ Thành”.

“Đúng vậy”.

Liên Xảo Dã bỗng nhiên nở nụ cười: “Được rồi”. Ít nhất phải để anh còn sống. Anh ấy còn sống là tốt rồi.

Cô nghe thấy Cố Phán Hảo khẽ thở dài, nói: “Nhắm mắt lại, ngủ đi”.

Trong khoảnh khắc cô nhắm mắt lại, cô nghe thấy giọng nói vô cùng quen thuộc_____

“Dừng tay!”.

Thân Đồ Thành...

...

Thân Đồ Thành ôm thân thể lạnh như băng của Liên Xảo Dã, nhất thời có phần mờ mịt: “Không có hơi thở”.

Trong nháy mắt hai mắt Lưu Hạ mở to, tựa hồ không thể tin được điều mình vừa nghe được. Môi run lên nhưng một chữ cũng không nói nên lời. Hắn vươn tay, muốn đón lấy Liên Xảo Dã từ trong tủ lạnh ra ngoài, nhưng khi sắp chạm tới cô thì lập tức thu tay về.

Tại sao có thể như vậy...

Rõ ràng hắn đã có manh mối, rõ ràng hắn đã xác nhận cô vẫn an toàn, rõ ràng đã...

Nhưng tại sao vẫn là không kịp! Lưu Hạ đột nhiên siết chặt nắm tay, móng tay cắm sâu vào da thịt, máu tươi chảy dọc theo ngón tay nhỏ giọt trên mặt đất_____tích, tích, tích, tựa như nước mắt màu đỏ.

Thân Đồ Thành nhìn gương mặt xinh đẹp của người nằm trong lòng, gương mặt trắng bệch không chút sức sống. Khó có thể tưởng tượng một tiểu sư muội xinh đẹp, thông minh, mạnh mẽ cứ như vậy mà rời khỏi thế gian. Hắn chạm vào ngực mình, tựa như thực sự đau lòng.

Hắn muốn giao Liên Xảo Dã cho Lưu Hạ, nhưng chính lúc này đây, một bàn tay lạnh như băng bắt lấy hắn_____ Thân Đồ Thành vô cùng ngạc nhiên khi nhìn thấy Liên Xảo Dã mở mắt.

Liên Xảo Dã há miệng, cổ họng phát ra tiếng “Ách ách ách” nghe rợn cả người, nhưng nửa chữ cũng không nói nên lời.

“Đừng nói gì cả”. Thân Đồ Thành cầm lấy tay Liên Xảo Dã, trấn an cô.

Lưu Hạ xông tới: “Cô không sao chứ?!”. Thấy Liên Xảo Dã gật đầu đáp trả, Lưu Hạ kích động nhảy lên: “Thật tốt quá, tốt quá!”.

“Gác lại chuyện này đã”. Thân Đồ Thành nâng Liên Xảo Dã đứng lên, “Chúng ta phải đưa cô ấy đến bệnh viện trước”. Mặc dù Liên Xảo Dã mạng lớn, nhưng ở lâu trong tủ lạnh như vậy, chắc chắn có tác hại lớn đến cơ thể.

“Đúng, đúng vậy...Tôi, tôi rất vui”. Lưu Hạ nói năng có chút lộn xộn, hắn đưa tay chọt Cao Kiệt, “Anh mau gọi xe cứu thương”.

Cao Kiệt không hề cử động, hắn lẳng lặng đứng nhìn Liên Xảo Dã chết đi sống lại, ánh mắt thâm trầm.

“Gọi nhanh lên!”. Lưu Hạ ở bên giục.

“Tôi nghĩ không cần đâu”. Cao Kiệt nhìn chăm chăm vào Liên Xảo Dã.

“Cái gì?”. Lưu Hạ ngẩn người, lập tức không vui nói: “Cô ấy bị đông lạnh trong thời gian dài như thế, đương nhiên phải đi bệnh viện kiểm tra chứ”.

Cao Kiệt không thèm quan tâm đến lý lẽ của Lưu Hạ, trực tiếp hỏi Liên Xảo Dã: “Cô nói đi?”.

Liên Xảo Dã lắc lắc tay Thân Đồ Thành, rồi lại lắc đầu, ý bảo không cần đi bệnh viện.

Thân Đồ Thành nhú mày, không đồng ý nói: “Tốt hơn nên đi kiểm tra thử xem”. Thấy Liên Xảo Dã khẳng khái giữ nguyên ý kiến, Thân Đồ Thành đành phải cởi áo khoác ngoài ra choàng lên người cô.

“Cám ơn”. Một giọng nói nhu hòa truyền vào tai Cao Kiệt. Hắn nhìn Liên Xảo Dã nói: “Ở đây không an toàn, chúng ta đi ra ngoài rồi nói tiếp”.

Bốn người dựa theo đường cũ ra khỏi siêu thị nhỏ, Cao Kiệt cản lại ý muốn đưa Liên Xảo Dã về kí túc xá của Thân Đồ Thành, nói: “Tối Sở cảnh sát một chuyến đã”.

Thân Đồ Thành không tán thành nhú mày: “Hiện giờ cô ấy còn rất yếu”.

Lưu Hạ nhìn thấy bộ dạng nhợt nhạt vô lực của Liên Xảo Dã, vội vã đệm thêm: “Muốn lấy lời khai thì mai làm còn kịp mà”.

Cao Kiệt quay đầu, đối diện trực tiếp với Liên Xảo Dã, vẫn chính là câu nói ban nãy: “Cô nói đi?”.

Liên Xảo Dã kéo áo khoác trên người xuống một chút, đầu tiên ngẩng đầu nhìn Thân Đồ Thành và Lưu Hạ nở nụ cười, sau đó quay sang Cao Kiệt gật đầu.

“Xe đỗ bên đó, đi thôi”.

Xe cảnh sát lao đi trong đêm tối, lần đầu tiên Cao Kiệt giao quyền cầm lái cho Lưu Hạ, còn mình ngồi nhắm mắt dưỡng thần ở chỗ phó lái.

“Anh là...hồn phách?”. Giọng nói kia lần thứ hai xuất hiện.

Không cần mở mắt Cao Kiệt cũng biết hai người khác trong xe không nghe được gì, một cảm giác quen thuộc xuất hiện trong đầu_____lúc anh trai Cao Thông vẫn chưa mất đi, hắn vẫn dùng phương thức này ở trong

cơ thể anh trai mà trao đổi với những người vô hình. Hắn thử tập trung tinh thần: “Cậu là ai?”.

Âm thanh kia tựa hồ nở nụ cười: “Tôi không biết”.

“Tại sao muốn chiếm dụng cơ thể Liên Xảo Dã?”.

“Tôi không cho phép bất cứ thứ gì tổn thương đến Thân Đồ Thành”.

“Vì sao?”.

Thanh âm kia dừng lại, rồi tiếp tục: “Tôi không biết. Tôi chỉ biết không thể để anh ấy bị thương”. Tựa như, chỉ cần người này còn sống, một ngày nào đó cậu sẽ biết được mình là ai. Từ khoảnh khắc Thân Đồ Thành lần đầu tiên xuất hiện trước mặt cậu, trực giác nói cho cậu biết, người này nhất định sẽ nói cho cậu biết quá khứ của cậu. Cậu tên là gì, là ai, đến từ đâu, rồi tại sao lại chết. Xuất phát từ bản năng, cậu phải bảo vệ người này.

Cao Kiệt tựa hồ không tin lời cậu nói, cố chấp hỏi: “Cậu rốt cuộc là ai?”.

“Tôi nói rồi, tôi không nhớ”.

“Đừng đùa giỡn kiểu này!”. Cao Kiệt hét chói tai.

Thanh âm kia không bị hù dọa, cũng không tức giận, chỉ nhàn nhạt nói: “Thật sự tôi không nhớ gì cả. Anh tin tưởng, chúng ta có thể cùng nhau giải quyết chuyện này. Anh không tin, thì tôi vẫn là người có thể bảo vệ Thân Đồ Thành chu toàn”.

“Dựa vào cái gì tôi phải tin cậu?”.

“Tin hay không là tùy anh”.

Cao Kiệt trầm mặc.

Thằng đến khi đến Sở cảnh sát, hăn lơ đãng liếc nhìn Liên Xảo Dã vẫn tái nhợt như cũ, nói: “Tạm thời”.

Tôi lựa chọn tin tưởng cậu, nhưng chỉ là tạm thời.

Liên Xảo Dã nghe thấy, sau đó xoay người mỉm cười với hăn.

THÂN BIÊN (NHÂN QUỶ) (BỘ 2)

Miêu Oa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 25: Đầu Mối Cuối Cùng

Đây là lần đầu tiên Thân Đồ Thành đến cái nơi được gọi là “Đại đội điều tra” và nó không giống như trong tưởng tượng của hắn. Không có kiến trúc hiện đại uy nghiêm, đập vào mắt là một tòa nhà cũ kỹ, thậm chí là cũ nát, lộ ra vẻ đau buồn không nói rõ trong bóng đêm. Tựa như lắng đọng rất nhiều thứ, thời gian, kí ức, còn có oán hận. Bóng đèn kê tách tách tỏa ra ánh sáng vàng, Thân Đồ Thành cảm giác mình có thể nhìn thấy chúng nó lưu chuyển trong không gian, từng luồng sáng tựa như khói xám.

“Cẩn thận chút”. Liên Xảo Dã đột nhiên thấp giọng nói một câu, “Ở đây không sạch sẽ”.

Thân Đồ Thành không tự chủ nở nụ cười, thử hỏi: “Em cũng nhìn thấy?”.

Liên Xảo Dã bỗng nhiên ngẩng đầu, biểu tình vô cùng kinh ngạc: “Anh nhìn thấy sao? Chuyện khi nào vậy?”.

“Vốn không nhìn thấy đâu”. Thân Đồ Thành gãi đầu, “Từ lúc em tỉnh lại ở siêu thị thì mơ hồ thấy được chút ít”. Hắn không nhìn được nhìn vào “Sợi tơ” màu xám tro trong không khí, “Bây giờ rõ ràng hơn rồi, tựa như có thể chạm vào”.

Liên Xảo Dã mím môi, cúi đầu im lặng. Có vật gì đó lóe lên trong ánh mắt hắn, Thân Đồ Thành nhìn thấy_____đó là một vệt thủy sắc.

Trong nháy mắt đó, trong mắt Liên Xảo Dã có gợn nước lưu động, Thân Đồ Thành không khỏi cảm thấy quen thuộc. Khi hắn muốn nhìn rõ hơn một

chút, thì đột nhiên Cao Kiệt xoay người, nghiêm mặt nói: “Sau khi vào hành lang thì không được nói chuyện”. Hắn đặc biệt liếc mắt nhìn Thân Đồ Thành, “Ngoài trừ tiếng hít thở và tiếng bước chân, đừng phát ra bất cứ âm thanh gì”.

Thân Đồ Thành cảm thấy hơi khó chịu, khẩu khí ra lệnh của người cảnh sát nhỏ con trước mặt khiến Thân Đồ Thành lập tức cau mày, một suy nghĩ kì lạ xuất hiện trong đầu hắn_____không phải thế này. Không người nào có thể ra lệnh cho hắn, áp chế hắn hay phản kháng hắn. Người nào không tuân theo, đều phải giết chết. Con giận giữ không thể kiềm nén xông lên ngực, ngay khi muốn bùng phát thì hắn chợt nghe người bên cạnh nhẹ giọng nói: “Nghe anh ta đi”.

Âm thanh không lớn, dù trong lúc nửa đêm tại nơi yên tĩnh này nghe cũng vô cùng nhỏ nhẹ, không có lần thứ hai. Nói xong câu này Liên Xảo Dã không nói gì nữa, chỉ bốn chữ đơn giản nhưng lại đi sâu vào trong tai Thân Đồ Thành. Hít sâu một hơi, chậm rãi bình tĩnh lại, Thân Đồ Thành gật đầu tỏ ý đã hiểu.

Cao Kiệt đắm chiêu nhìn Thân Đồ Thành, xoay người đẩy cửa tòa nhà cũ.

Khi đã thực sự bước vào bên trong, Thân Đồ Thành mới cảm giác được đây chính là trụ sở cảnh sát_____trần nhà hơi thấp, cách vài bước chân có một bóng đèn sợi đốt, không biết xuất xứ từ đâu, bóng đèn tuy nhỏ nhưng lại vô cùng sáng tỏ, còn tỏa ra một chút ánh sáng xanh.

Hai bên hành lang chỉ chút các căn phòng nhỏ. Bên trái là một hàng cửa sắt, bên phải là một hàng cửa gỗ. Trên mỗi cánh cửa treo một tấm bảng nhỏ. Dọc đường đi Thân Đồ Thành nhìn thấy, phòng điều khiển, phòng thẩm vấn, phòng vật chứng, phòng thí nghiệm... Ánh sáng xanh âm u hắt lên cửa sắt, sau đó lại phản xạ lên cửa gỗ, nhìn một lúc lâu đầu óc liền hỗn loạn.

Trên trần nhà mạng nhện giăng đầy, có một số bám trên vách tường, một số di động bên cạnh bốn người. Thân Đồ Thành yên lặng đi theo sau Cao Kiệt, bên tai chỉ còn lại tiếng hô hấp và tiếng bước chân. Hắn cảm thấy hành lang này dường như không có điểm cuối, dần dần ba người kia rời bỏ hắn rất xa. Có cái gì đó từng chút bám lên lưng của hắn, chân hắn bị ghì lại không thể bước đi, hắn cúi đầu thì nhìn thấy một lớp mạng nhện vương ở chân.

Trên lưng càng lúc càng nặng, không cần quay đầu nhìn cũng biết chắc chắn là một lớp mạng nhện rất nặng rất dày, Thân Đồ Thành há miệng, lại nghĩ đến lời Cao Kiệt thì liền khép miệng lại.

Hắn nghe thấy tiếng hít thở của mình, càng lúc càng nặng nề. Cánh cửa sắt phản xạ lại dáng vẻ của hắn, hai mắt hơi lồi, hàm răng trắng hếu lộ ra bên ngoài. Thật khó nhìn, tựa như cá rời khỏi nước, hoặc là dã thú sắp chết chìm. Cơ thể không chịu nổi sức nặng, hai chân hắn gập xuống, mất đi không chế ngã về phía trước.

Đúng lúc này, một đôi tay vững vàng đỡ lấy hắn. Mạnh khản nhưng rất có lực. Thân Đồ Thành cảm thấy an tâm, hắn cố sức ngẩng đầu, gương mặt lo lắng của Liên Xảo Dã thu vào trong mắt.

Liên Xảo Dã hiển nhiên cũng chú ý đến đám mạng nhện bám trên người Thân Đồ Thành. Hắn nhìn thấy ám sắc trong mắt đối phương_____ đủ để thôn phệ tất cả sóng dữ.

Giống như lúc ở siêu thị, trong nháy mắt, tất cả mạng nhện như nhìn thấy thiên địch lập tức văng ra, lấy tốc độ mắt thường không theo kịp rồi biến mất.

Cảm giác nặng nề biến mất, Thân Đồ Thành đứng thẳng người dậy, nhìn thấy Liên Xảo Dã đặt ngón tay lên miệng ra dấu “Xuyt”, vừa chỉ vào mấy

sợi mạng nhện đang tỏa ra khắp góc phòng âm u_____chúng nó biến mất chỉ mới vài giây, rồi lại nhanh chóng xuất hiện lần nữa!

May mà Cao Kiệt rất nhanh tìm được đích đến. Hắn dừng lại trước một cánh cửa sắt, có chút do dự liếc nhìn Liên Xảo Dã, thấy thần sắc của cô vẫn bình thường, liền móc ra một cái chìa khóa màu đồng. Thân Đồ Thành để ý lỗ khóa của cánh cửa có hình “*”, phía dưới khám một khối đá màu đen, Cao Kiệt tựa hồ rất kiêng kị nó.

Lưu Hạ thấy Cao Kiệt không khỏe, liền cầm lấy chìa khóa mở cửa, nhanh chóng kéo người vào trong.

Không gian bên trong thoạt nhìn lớn hơn khi nhìn từ bên ngoài, có đặt vài cái bàn làm việc, trên mặt bàn bám một lớp bụi, xem ra không được sử dụng thường xuyên. Đối diện cửa có đặt một cái tủ gỗ lớn màu đỏ thẫm, cửa tủ đóng chặt, được khóa lại bằng một cái khóa bằng đồng.

Thân Đồ Thành quan sát những thứ này, quay qua nói với Liên Xảo Dã: “Dường như em có chỗ nào đó không giống như lúc trước”. Hắn chưa từng nói chuyện tùy tiện như vậy với một cô gái, giống như một thằng nhóc choai choai bị kích động rồi thất lễ vậy. Nhưng hắn rất muốn biết_____Liên Xảo Dã trước mặt có phải là Liên Xảo Dã mà hắn quen biết hay không, nhưng rồi lại như quen thuộc nhất.

Liên Xảo Dã ngẩng đầu nhìn hắn rồi nhanh chóng cúi thấp đầu. Thân Đồ Thành nhìn chăm chăm đỉnh đầu đối phương rồi dời ra.

Cao Kiệt ngồi lên bàn làm việc thở dốc, Lưu Hạ mở nắp chai nước đưa tới cho hắn, “Anh không sao chứ? Nhìn sắc mặt anh không tốt lắm”. Cao Kiệt lắc đầu, nghỉ ngơi một lát rồi nói: “Trước tiên làm việc chính đã”.

Lưu Hạ nhún vai, học theo bộ dáng của Cao Kiệt mà ngồi dựa bên cạnh hắn, đôi chân dài lắc lư, nói với hai người còn lại: “Viên đá trên cánh cửa

được cạy xuống từ cửa Quỷ môn quan, những thứ bên ngoài không vào trong được”.

Cao Kiệt thở hỗn hển, dùng khẩu khí chắc chắn hỏi Thân Đồ Thành: “Cậu thấy được những thứ kia, đúng không?”.

Thân Đồ Thành gật đầu rồi lại nghe Lưu Hạ nói: “Trong Sở cảnh sát khó tránh khỏi những thứ không sạch sẽ, nào là nhà xác, hung khí vật chứng, nếu như có người nói tôi biết trong cái xó xỉnh nào đó có thể sinh ra yêu tinh quái vật gì đó thì tôi cũng có thể tin tưởng”.

Nói đến đây hẳn dừng lại một chút, bất đắc dĩ thở dài rồi nói tiếp: “Nhưng hình như hiện tại chỉ bằng mắt thường là có thể nhìn thấy rồi, cái này quá khoa trương đi”.

Thân Đồ Thành có hơi mờ mịt, “Yêu tinh quái vật” trong miệng Lưu Hạ chính là chỉ đám mạng nhện di động ngoài hành lang sao? Chẳng phải tất cả Sở cảnh sát đều thờ phụng Quan nhị gia? Quan nhị gia không phải thần tiên sao? Nơi này có thần tiên phù hộ, thì tại sao lại xuất hiện mấy thứ này? Hơn nữa còn nghiêm trọng đến mức mọi người đều nhìn thấy?

“Tòa nhà này đặt sai vị trí”. Liên Xảo Dĩ nhẹ giọng nói, “Địa thế nơi này tương đối thấp, tất cả hơi nước đều hướng về đây, nước thuần âm, vạn vật sinh sôi, khơi thông hai giới âm dương”. Liếc mắt về hướng cửa sổ, cô còn nói, “Bố cục cảnh sát có hình thoi, cửa vào cửa ra đóng chặt, hướng Bắc lại thuần âm, lệ khí không tiêu trừ được”.

“Huống chi nhà xác lại đặt ở đây”. Lưu Hạ tiếp lời, “Tòa nhà văn phòng trước mặt cao hơn nhiều so với Sở cảnh sát, tất cả những thứ dơ bẩn đều bị nhốt ở đây”.

Thân Đồ Thành nhìn ba người tôi một lời anh một lời phân tích địa thế kết cấu, trong lúc nhất thời không nghĩ ra đội trưởng Cao Kiệt kiên quyết muốn bọn họ đến đây chỉ để thảo luận vấn đề phong thủy này thôi sao?

“Những thứ kia xuất hiện sau khi thi thể Bạch Lộ biến mất”. Cao Kiệt nói.

Thân Đồ Thành ngạc nhiên nói: “Không phải thi thể Bạch Lộ đã được hỏa táng rồi sao?”. Hắc và Liên Xảo Dã cùng tham dự lễ tang của Bạch Lộ, hơn nữa còn đi cùng Lưu Hạ, ngay cả Cao Kiệt cũng có mặt. Cha Bạch Lộ tiều tụy không dứt, mẹ Bạch Lộ khóc đến đứt từng khúc ruột, lễ nào, hiện trường lễ tang dưới sự chứng kiến của hơn mười người lại bị làm giả?

“Cậu nhớ lúc đó Vương Thế Vĩ nói gì không?”.

“Thế Vĩ?”. Chuyện liên quan tới Thế Vĩ? Thân Đồ Thành nỗ lực nhớ lại_____trong lễ tang Bạch Lộ, tinh thần Thế Vĩ rất không ổn định, thậm chí cậu ta còn công kích hắc, nói rằng: “Mau biến đi! Chớ quấy lấy Thân Đồ Thành!”. Hắc? Quấy lấy hắc?

“Nó cần máu của anh”. Liên Xảo Dã bên cạnh nhàn nhạt nói.

“Đã vậy thì trực tiếp giết tôi là được rồi”. Thân Đồ Thành nhíu mày, “Tại sao muốn giết những người khác?”.

“Nó cần máu của anh nhưng cũng cần giết người”. Liên Xảo Dã giải thích, trên mặt không có biểu tình, ngay cả ngữ điệu cũng thấp hơn ngày trước rất nhiều. Nếu như nói trước kia, bao vây xung quanh Liên Xảo Dã là một khối băng lửa, nhưng hiện tại trong mắt Thân Đồ Thành, cô hoàn toàn là một hồ nước. Hồ nước này rất sâu, Thân Đồ Thành không thấy được phần đáy. Nhưng so với băng lửa, hắc khẳng định mình thích nước hơn.

“Suy nghĩ kĩ lại xem, Vương Thế Vĩ vẫn còn nói gì đó”. Lưu Hạ thúc giục.

...

Tay của Điệp Tiên!

Khi đó, Vương Thế Vỹ nói: “Tay! Tay! Không phải cô ấy”.

Lẽ nào...

“Cậu nhớ lại xem, vừa nãy trong siêu thị, cậu thấy những ai?”. Cao Kiệt nói.

Lâm Băng Băng, Chu Dĩnh, Sở Phi Yến, Hùng Linh Linh.

Thân Đồ Thành to gan lập giả thiết: “Lẽ nào....tro hỏa táng kia...không phải là Bạch Lộ?”.

“Chúng tôi có lí do tin tưởng điều đó”.

“Cho nên đầu mối duy nhất hiện tại chính là Vương Thế Vỹ”. Lưu Hạ khoác tay lên người Cao Kiệt, uể oải nói.

“Nhưng cậu ta...”.

“Cậu biết nơi nào được canh giữ nghiêm ngặt nhất trong thành phố W này không?”.

Thân Đồ Thành lắc đầu.

Lưu Hạ dựa vào người Cao Kiệt, mỉm cười nói: “Bệnh viện tâm thần”.

THÂN BIÊN (NHÂN QUÝ) (BỘ 2)

Miêu Oa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 26: Bệnh Viện Tâm Thần Núi Ngưu (1)

Bệnh viện tâm thần nằm trên núi Ngưu phía Tây thành phố W, cách khu vực nội thành không xa, nhưng về đêm rất ít người qua lại_____không biết vô tình hay hữu ý, trong tiềm thức của những cư dân lân cận, họ rất kiêng kị nơi này. Không phải xuất phát từ việc kỳ thị những bệnh nhân tâm thần, mà bệnh viện tâm thần nằm ở núi Ngưu này, nói như thế nào đây... Chung quy luôn có không khí âm trầm, trầm lặng. Vậy mà ban ngày lại không cảm thấy, nhưng khi về đêm, chỉ cần nhìn về phía ngọn núi đó một chốc thì liền có thể cảm giác từng đợt không khí lạnh thổi qua người.

Màn đêm buông xuống, con đường lên núi Ngưu bật sáng đèn, nhưng do cây cối xung quanh che phủ, toàn bộ ngọn núi tỏa ra ánh sáng xanh biếc âm u.

Chiếc xe cảnh sát thành phố Z được cấp phép chậm rãi chạy trên con đường núi gập ghềnh, bỗng nhiên xe thẳng gấp dừng lại.

“Sao vậy?”. Cao Kiệt ngồi cạnh chỗ tài xế đột nhiên mở mắt.

Lưu Hạ nhấn nhấn ắc đường, cười nói: “Không có gì, nhìn ánh sáng quá lâu nên có chút nhức mắt”.

Cao Kiệt “ừ” một tiếng rồi không nói gì nữa, nhắm mắt lại. Lưu Hạ ngây ngẩn nhìn con đường phía trước, do dự không biết có nên khởi động xe hay không_____vừa rồi có vật gì đó xẹt nhanh qua trước đầu xe, hình như hẵn đã đụng phải nó. Lưu Hạ khẳng định đó không phải là người cũng không phải là con, thậm chí cũng không phải là vật sống. Có cần xuống xe kiểm tra hay không đây?

“Anh yên tâm, núi này có thần phù hộ, không xuất hiện đồ bẩn đâu”.
Phía sau truyền đến giọng nói êm ái.

Ánh mắt Lưu Hạ sáng lên, hần xoay người trêu đùa: “Tôi nghĩ là tôi hoa mắt rồi. Không chỉ hoa mắt mà ngay cả tai cũng hỏng luôn rồi, đồng học Liên vừa dùng khẩu khí nhỏ nhẹ nói chuyện với tôi đúng chứ?”.

Liên Xảo Dĩ nhiên mắt không nói lời nào, Thân Đồ Thành trái lại không hài lòng trừng mắt nhìn Lưu Hạ.

“Lái xe đi!”. Cao Kiệt nhàn nhạt lên tiếng.

Xe cảnh sát lần nữa khởi động, Cao Kiệt nhắm mắt lại rồi “trao đổi” với người phía sau_____

“Vừa nãy là cái gì?”.

Một giọng nam nhẹ nhàng truyền vào tai: “Sơn tinh tiểu quái đùa giỡn”.

Cao Kiệt không khỏi ngạc nhiên: “Sơn thần có thật ư?”. Hần là bào thai trong bụng, tử anh, vừa sinh ra đã bị mắc kẹt trong cơ thể anh trai Cao Thông, hai anh em cùng chung một cơ thể, vì thế dù đã làm quý 30 năm nhưng hắn chưa từng gặp qua “Thần” trong truyền thuyết.

“Ừ”. Âm thanh kia dừng một chút, trấn an nói: “Không cần lo lắng, anh sẽ không thấy khó chịu đâu”.

Nghe đến đó Cao Kiệt nhú mày lại, mặc dù hiện tại đã có được thân thể của anh trai, nhưng trong tiềm thức hắn vẫn cho mình là một con quỷ. Bản năng của quỷ là căm kị các vị thần.

Giọng nam giới nhàn nhạt kia tựa hồ không hề quan tâm hắn có lắng nghe hay không, tiếp tục nói: “Không cảm giác được khí tức của Thần, nó

không thể xâm chiếm cũng không thể dung nạp, chắc sẽ không xảy ra xung đột với bất cứ vật gì đâu”.

“Chiếu theo lời cậu nói, vậy chẳng phải “Điệp Tiên” có thể quay lại bất cứ lúc nào sao?”

“Đúng vậy”.

Cao Kiệt “hừ” một tiếng, “Đã vậy thì sao nó mãi chần chừ không giết Vương Thế Vỹ?”.

“Nó không dám”. Sơn Thần bảo vệ ngọn núi này không can thiệp vào bất cứ ai, bất cứ chuyện gì, nhưng “Điệp Tiên” lại không dám. “Cho dù biết làm cũng không bị xử phạt, nhưng vẫn không dám làm gì...Đây chính là Thần”.

Cao Kiệt có thể hiểu lời cậu ta nói, Thần không quan tâm, không can thiệp, vô hỉ vô bi, vô ái vô hận, Thần âm thầm dõi theo bạn, dù bạn cảm thấy hạnh phúc hay sợ hãi. Trong phút chốc, trong lòng Cao Kiệt xuất hiện một cảm giác_____đối thoại với hắn không phải là Quỷ, mà là Tôn Thần.

“Cậu rốt cuộc là ai?”.

“Tôi không nhớ...”.

Xe nhanh chóng chạy đến đích, lần thứ hai dừng lại.

Bệnh viện tâm thần nằm trên sườn núi Ngưu, kiến trúc tắp nấp ba ẩn núp giữa rừng cây cao vút, thoát nhìn không giống như bệnh viện mà là một khu nghỉ mát. Trước đó, bọn họ đã được cho biết việc canh gác ở đây rất nghiêm ngặt, nhưng ngoại trừ việc kiểm tra khi mới bước vào và làm thủ tục đăng kí tên thì Thân Đồ Thành không nhìn thấy bất cứ trạm canh gác nào. Khi đang tò mò, một luồng chớp màu trắng bạc rơi vào mắt, Thân Đồ

Thành cả kinh lập tức quay về phía luồng sáng_____màn đêm đen nhánh, không có gì cả.

“Đừng nhìn nữa, là súng đó”. Lưu Hạ nói.

Bảo vệ bệnh viện tâm thần lại mang theo cả súng sao? Hơn nữa, còn đang mai phục?

“Yên tâm, bọn họ sẽ không thương tổn chúng ta”. Lưu Hạ mỉm cười, “Họ đang bảo vệ chúng ta thôi”.

Bóng đêm làm cho Thân Đồ Thành trở nên mẫn cảm, hẩn nhướng mày hỏi: “Có nguy hiểm không?”.

“Rất có thể”. Lưu Hạ nhún vai. Hẩn chú ý khi hẩn nói như vậy thì Liên Xảo Dã đồng thời nhanh chóng đến gần Thân Đồ Thành, như có như không bày ra tư thế bảo vệ.

“Đây không phải là bệnh viện tâm thần”. Cao Kiệt thấp giọng nói, “Đây là nhà giam”.

“Nhà giam?”. Liên Xảo Dã bất bình nhìn Cao Kiệt, tựa như đang trách đối phương kéo Thân Đồ Thành vào tình huống nguy hiểm.

“Tôi đảm bảo Thân Đồ Thành sẽ bình an vô sự”. Cao Kiệt im lặng đảm bảo. Sau đó nói: “Hoặc là có thể nói đây là trường học”.

Thân Đồ Thành cười trừ: “Càng nghe tôi càng không hiểu”.

“Câu tin trên thế giới này có siêu năng lực không?”

Thân Đồ Thành suy nghĩ một lát rồi gật đầu. Có thể nhìn thấy quỷ thì còn cái gì không thể tin được.

Cao Kiệt vội liếc mắt nhìn xung quanh: “Người bị giam giữ ở đây, hơn phân nửa đều là người có siêu năng lực”.

“Vậy sao?”.

“Trong bọn họ có người có thể kiểm soát năng lực tự nhiên, có người có thể khống chế năng lực phi tự nhiên.

“Năng lực phi tự nhiên?”.

“Giống như cậu vậy”. Cao Kiệt nói, “Có thể nhìn thấy quỷ”.

Lưu Hạ mỉm cười, nói: “Có thể thấy chúng nó, có thể trao đổi với chúng nó, thậm chí có thể khống chế chúng nó, những người có năng lực này có thể dễ dàng thực hiện được một số nhiệm vụ đặc biệt”.

“Nói ví dụ như, giết người?”.

“Không sai”. Lưu Hạ nhìn Thân Đồ Thành đầy tán thưởng, “Không hung thủ, không vật chứng, không hung khí, ngay cả dấu vân tay cũng không, không giải thích được nguyên nhân tử vong, thật dễ dàng phải không?”.

“Vì vậy bệnh viện kiểm soát những đối tượng này để tiến hành các giao dịch bí mật?”.

Lưu Hạ mỉm cười lắc đầu: “Bệnh viện làm sao có thể lực lớn vậy”.

“Chẳng lẽ là...”. Một suy nghĩ hình thành trong đầu Thân Đồ Thành. Càng là người có quyền thế thì càng có lòng tham, đến một ngày, bọn họ chạm tay vào túi tiền, chủ nhân túi tiền sẽ tính toán và sắp xếp bọn họ. Bởi vì bọn họ có quyền có thể nên không thể trực tiếp tham gia, vì thế mới có nơi này. Có điều, canh phòng nghiêm ngặt như vậy, người quyền thế có thể làm được sao? Trừ phi đó là...

“Không sai”. Lưu Hạ khẳng định suy nghĩ của hẳn.

“Tôi thực sự rất tò mò”. Biết được bí mật kinh hoàng này không khiến Thân Đồ Thành cảm thấy vui vẻ, trái lại dừng bước, “Tại sao các anh biết nhiều vậy?”. Nếu quả thật như hẳn nghĩ, Cao Kiệt và Lưu Hạ chỉ bằng thân phận đội trưởng đội điều tra hình sự Sở cảnh sát thành phố Z thì không thể nào biết rõ như vậy_____thậm chí bọn họ còn không đủ điều kiện để bước vào nơi này.

“Cậu cũng thận trọng ghê”. Lưu Hạ vẫn nở nụ cười, sự nhạy bén của Thân Đồ Thành nằm trong dự liệu của hẳn.

Liên Xảo Dã đứng bảo vệ phía sau Thân Đồ Thành, nét mặt lạnh như băng nói ra một chữ: “Nói”.

“OK”. Lưu Hạ giả bộ giơ tay lên đầu hàng, thẳng thắn nói: “Tôi là con trai của Thiết Oản Lưu”.

Thân Đồ Thành nhìn Lưu Hạ với ánh mắt hoài nghi_____phải là người trong cuộc thì mới biết được cái tên “Thiết Oản Lưu”, đó chính là nhân vật tối cao trong quân đội! Mà con trai của Thiết Oản Lưu lại chỉ là một đội phó nho nhỏ của đội điều tra?!

“Nhìn phản ứng của cậu thì cậu cũng biết Thiết Oản Lưu”. Lưu Hạ mỉm cười đi tới, tay khoác lên vai Thân Đồ Thành, “Cậu có thể là một sinh viên bình thường ở Đại học Z thì tại sao tôi không thể là một cảnh sát nho nhỏ hả?”.

“Anh biết tôi”. Sắc mặt Thân Đồ Thành càng thêm lạnh.

“Đúng thế”. Lưu Hạ cười hì hì nói, “Ông nội cậu và cha tôi đã đấu mấy chục năm, tôi làm sao có thể không biết”.

“Tôi không hề biết Thiết Oản Lưu có con trai đã chừng 30 tuổi”. Thân Đồ Thành mặt không thay đổi đẩy tay Lưu Hạ.

“Đừng tính toán vậy chứ”. Lưu Hạ mặt dày áp sát lại, “Cậu là sinh viên, đương nhiên là lấy việc học tập làm trọng, tôi là cảnh sát, công tác là điều cần thiết!”

Thân Đồ Thành quan sát Lưu Hạ từ trên xuống dưới, tựa hồ đang đánh giá uy tín của hắn, cuối cùng thu hồi ánh mắt, nhìn về phía Cao Kiệt: “Vậy anh ta là ai?”.

Nếu Lưu Hạ nói cho hắn biết Cao Kiệt là con trai của cái gì “Thiết Huyết Cao” hay “Thiết Thủ Cao”, hắn sẽ lập tức quay đầu rời đi.

“Anh ta hả...”. Lưu Hạ ôm vai Cao Kiệt, “Anh ta là lão bà của tôi đó!”.

Không cần Thân Đồ Thành ra tay, Cao Kiệt đã đi trước đánh tới một đấm. Thừa dịp Lưu Hạ ngồi xổm bầy ra công phu khóc lóc, Cao Kiệt quay sang giải thích với Thân Đồ Thành, “Tôi là đội trưởng đội điều tra đại đội ba, ngoài cái đó ra thì không còn thân phận gì khác”.

Thân Đồ Thành gật đầu, suy nghĩ một lát rồi hỏi: “Vậy Liên Xảo Dã thì sao? Tại sao các anh lại kéo cô ấy vào?”.

Cao Kiệt liếc mắt nhìn Liên Xảo Dã, muốn nói rồi lại thôi. Nên giải thích như thế nào đây? Nói rằng “Người trước mắt cậu không phải nữ sinh cao ngạo thông minh Liên Xảo Dã kia?”. Nói rằng “Liên Xảo Dã thật đã chết?”. Nói rằng “Đó thật ra là một con quỷ khoác lên bộ da Liên Xảo Dã?”. Nói “Cậu ta vì bảo hộ cậu nên mới tới đây?”. Suy nghĩ mãi khiến Cao Kiệt thở dài: “Cô ấy không đơn giản như cậu đã thấy”.

“Vấn đề cuối cùng_____ vụ án của Bạch Lộ đã nghiêm trọng đến mức cần quân đội nhúng tay vào sao?”.

“Không phải”. Lưu Hạ ngồi xổm dưới đất, vừa thở vừa trả lời, “Chỉ là do Vương Thế Vỹ bị nhốt ở đây”.

Câu trả lời của Lưu Hạ khiến Thân Đồ Thành thở dài một hơi, đang muốn kéo Lưu Hạ đứng dậy thì có một người từ trong bụi rậm xông ra, chọt nhào tới phía hắn. Thân Đồ Thành không hề do dự, chân theo phản xạ đạp mạnh xuống, thân thể người nọ linh hoạt lắc một cái né tránh công kích, thuận thế ôm lấy chân Thân Đồ Thành.

Thân Đồ Thành không ngờ người nọ không lùi lại mà còn tiến tới, tựa hồ đã bị đe dọa, tay Thân Đồ Thành bóp lấy cổ người nọ. Lúc này đây, người nọ không né tránh, mặc cho Thân Đồ Thành bóp cổ mình, vẻ mặt chẳng những không hề có chút đau đớn, trái lại còn thè lưỡi nói với hắn: “Tôi đang chạy trốn chết, nếu như anh sẵn lòng buông tôi ra thì tôi sẽ rất biết ơn đấy”.

Lúc này mọi người mới nhìn rõ, trong tay Thân Đồ Thành là một cô bé. Trên người còn mặc quần áo bệnh nhân, Lưu Hạ đoán rằng nó lén trốn ra khỏi bệnh viện. Ra hiệu Thân Đồ Thành buông tay, Lưu Hạ khụy người nhìn thẳng vào cô bé, ôn hòa hỏi: “Tại sao em lại phải chạy?”.

Đối diện với gương mặt đẹp trai tươi cười thế này, mặt cô bé đỏ bừng, qua lát sau mới nhỏ giọng nói: “Em muốn nhìn chó con”.

“Em chưa thấy qua chó con sao?” Lưu Hạ tiếp tục tỏa ra mị lực của người đàn ông trưởng thành.

“Chưa thấy qua”. Cô bé lắc đầu, “Từ khi sinh ra thì em đã ở chỗ này rồi”.

Lúc này, cách đó không xa truyền đến tiếng động ồn ào, cô bé luống cuống nắm lấy ống quần Lưu Hạ trốn phía sau hắn. Một bàn tay mềm mại sờ sờ đầu cô bé rồi nói, “Đi nhanh đi”. Liên Xảo Dã mỉm cười.

Tựa như biết cô là gì, cô bé nhìn thoáng qua, ngay sau đó dùng tốc độ không thể tưởng tượng phóng xuống chân núi.

“Cô bé là Địa Tinh”. Nhìn thân ảnh nho nhỏ biến mất trong màn đêm, Liên Xảo Dã giải thích với ba người.

Lưu Hạ trầm ngâm: “Nó...”.

“Nó bị các người nhốt ở đây”. Liên Xảo Dã lạnh lùng cắt đứt lời hăn.

Lưu Hạ cười khố: “Là quân đội mà, chứ đâu phải tôi”.

“Giống nhau thôi”.

Thân Đồ Thành hoàn toàn không chú ý đến Lưu Hạ, hăn suy nghĩ về câu nói mà cô bé đã nói với hăn trước khi chạy đi____Chúng ta sẽ gặp lại, tại nơi này.

Duy chỉ một mình hăn nghe được.

THÂN BIÊN (NHÂN QUÝ) (BỘ 2)

Miêu Oa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 27: Bệnh Viện Tâm Thần Núi Ngưu (2)

“Anh sao thế?”. Giọng nói Liên Xảo Dã truyền vào tai Thân Đồ Thành, cơ hồ mang theo sự quan tâm.

Thân Đồ Thành lấy lại tinh thần, lần đầu tiên cẩn thận quan sát Liên Xảo Dã_____ cô không có gì thay đổi, vẫn xinh đẹp như lần đầu tiên nhìn thấy. Cho tới hiện tại, Thân Đồ Thành luôn cảm thấy Liên Xảo Dã rất đẹp, nhưng cũng chỉ là “đẹp”, không có cái gì khác. Đối với Thân Đồ Thành mà nói, Liên Xảo Dã chỉ là một niên muội “xinh đẹp”. Thế nhưng ngày hôm nay, Liên Xảo Dã khiến Thân Đồ Thành cảm thấy kinh diễm, không phải ở vẻ bề ngoài, mà là loại khí chất từ phát ra bên trong lẫn bên ngoài. Trước kia, Liên Xảo Dã xinh đẹp sắc bén, còn hiện tại, Liên Xảo Dã mang theo một loại khí tức ấm áp, không rực rỡ, không gai nhọn, tựa như một thanh kiếm nhọn đã được vỏ kiếm gỗ đàn hương bao lại, có lẽ là một viên kim cương được bọc bằng lông thiên nga.

Tựa hồ vẻ quyến rũ đã chuyển sang thanh lịch, Liên Xảo Dã như vậy khiến cho tim Thân Đồ Thành đập thành thịch.

“Nè, cậu không sao chứ?”. Lưu Hạ thấy Thân Đồ Thành ngơ ngác liền đưa tay ra vẫy vẫy trước mặt hắn.

Thân Đồ Thành khó chịu đẩy bàn tay nhiều loạn tầm nhìn của mình, hắn chỉnh đốn lại tâm tư, hỏi: “Còn bao lâu nữa?”.

Lưu Hạ chỉ vào tòa kiến trúc bốn tầng nằm cách đó không xa: “Kìa, chính là chỗ đó”.

Dọc đường đi, Thân Đồ Thành gặp được đủ loại kiến trúc đa dạng phong cách, phần lớn là kiến trúc Châu Âu, có tinh xảo, có mỹ lệ, mà tòa nhà Lưu Hạ chỉ ban này, là loại kiến trúc kiểu Gothic điển hình.

Trong ấn tượng của Thân Đồ Thành, ba chữ “Kiến trúc Gothic” này đại diện cho “Tổ chất thần kinh sắc bén”. Kiến trúc Gothic thông thường có khung vòm nhọn, mái vòm đặc trưng và những cây cột thanh mảnh, tòa nhà trước mặt hoàn toàn phù hợp với những đặc điểm này.

Nghiêm túc mà nói đây là một tòa nhà rất đẹp, chớp nhà nhọn và dài cùng với các bức tường màu xám tro càng khiến nó nổi bật trong đêm tối. Đợi đến khi đến gần thì Thân Đồ Thành mới quan sát rõ, tòa nhà này thực tế chỉ có hai tầng, độ cao của tầng 1 gấp ba lần tầng 2. Cửa chính rất cao, Lưu Hạ dẫn mọi người đứng đợi ở trước cửa, Thân Đồ Thành thừa dịp cẩn thận quan sát xung quanh_____bốn phía vẫn là cây cối rậm rạp, có lẽ vì cây sinh trưởng tươi tốt, toàn bộ cành cây đều nghiêng về phía trung tâm tòa nhà, tạo thành hình dạng bát úp, vững chắc bao bọc ngôi nhà bên trong.

Xung quanh không được lắp đặt đèn đường, ánh trăng chiếu xuyên qua kẽ lá, chẳng những không có tác dụng chiếu sáng, trái lại khiến cho tòa nhà càng thêm âm u.

Mọi người đều không nói gì, xung quanh im lặng đáng sợ. Đột nhiên, cửa chính hé ra một cái khe nhỏ, một bàn tay như cành cây khô đưa ra ngoài, móng tay sơn đỏ khiến Thân Đồ Thành thấy buồn nôn. Lưu Hạ đưa tới tấm thẻ thông hành. Bàn tay kia tiếp nhận, thoáng cái biến mất bên trong cánh cửa.

Một lát sau, cửa từ từ mở ra, Lưu Hạ dẫn theo ba người nghênh ngang đi vào. Bất ngờ là bên trong không có người, Thân Đồ Thành cẩn trọng quan sát xung quanh, trừ mấy người bọn họ ra thì không có bất kì khí tức của người nào khác.

Ban này ở bên ngoài nên không cảm thấy nhưng bây giờ đã vào bên trong, Thân Đồ Thành mới cảm giác được áp lực. Tựa như có một đôi bàn tay vô hình dùng sức ấn bả vai của hắn xuống. Trong nháy mắt, cả cơ thể Thân Đồ Thành đều căng lên.

“Đi thôi”. Lưu Hạ dường như đã từng tới đây, hắn đi thẳng tới phía cầu thang nằm bên phải, xung phong dẫn đầu.

Lầu 1 rất cao, vì thế cầu thang cũng dài, toàn bộ quá trình Cao Kiệt không nói câu nào, thế nhưng khi chân của hắn vừa chạm vào sàn nhà của lầu hai, không khỏi “A” lên một tiếng.

“Sao vậy?”. Lưu Hạ sợ hết hồn, vội vã quay người lại hỏi.

Cao Kiệt chống một tay vào tường, cố gắng trấn tĩnh lại_____loại cảm giác linh hồn và cơ thể tách biệt là như thế nào? Khi hắn vừa bước tới lầu hai, hắn thành linh cảm giác được một luồng sức mạnh khủng khiếp xé rách hắn, như thể muốn lôi hắn ra khỏi cơ thể của anh trai Cao Thông.

“Anh sợ hả?”. Lưu Hạ hiếm khi thấy được bộ dáng suy yếu của Cao Kiệt, nhin không được trêu ghẹo: “Có muốn tôi ôm anh không?”.

Cao Kiệt hung hăng trừng mắt liếc hắn, cho đến khi hô hấp đã thông thuận lại, mới từ từ đứng thẳng người. Khi đang mở miệng muốn nói, đột nhiên có một suy nghĩ xông ra_____Lưu Hạ và Thân Đồ Thành không có bất kì phản ứng khó chịu nào, như vậy, người kia có phản ứng hay...

Mặc dù hiện tại trong cơ thể này chỉ có linh hồn của hắn, nhưng dù sao cũng là cơ thể của anh trai, nếu như lầu hai có vật gì có thể loại trừ linh hồn không thuộc về cơ thể ra ngoài, vậy thì Liên Xảo Dã cũng... Hắn lập tức nhìn về phía sau lưng Thân Đồ Thành_____thần sắc Liên Xảo Dã vẫn như thường. Thế nhưng, hình như có chỗ nào đó không đúng.

Sau khi Liên Xảo Dã bị phụ thân(1), cho dù chỉ lặng lẽ đứng thì cũng có thể xuất hiện một loại mùi vị, không phải mùi vị phong tình vạn chủng chuyên biệt của nữ giới, mà có xu hướng nghiêng về hơi thở của nam giới hơn. Nhưng hiện tại trên người Liên Xảo Dã không hề có loại hơi thở này.

(1) Phụ thân: chữ phụ có nghĩa kè; gần kè; gần; phụ. Phụ thân có nghĩa một người nào đó bị linh hồn, ma quỷ bám theo bên cạnh.

Con quỷ kia đâu rồi? Khi Cao Kiệt đang suy nghĩ, một giọng nói ôn thuận vang lên bên tai hắn: “Tôi ở đây”.

Xem ra không có chuyện gì. Cao Kiệt thở dài một hơi, dùng phương pháp cũ nói chuyện với “người kia”: “Thân thể kia đâu?”.

“Không có chuyện gì, linh hồn Liên Xảo Dã đang không chế”.

“Cậu...không đuổi cô ấy ra ngoài?”. Cao Kiệt ngạc nhiên hỏi. Hai linh hồn cùng chung một cơ thể vô cùng khó chịu, bị đè ép đến hít thở không thông, cảm thụ này hẳn rõ hơn ai hết.

“Đó là thù lao dành cho cô ấy”. Thanh âm kia hơi hột trả lời. Tựa như không có bất kỳ đau đớn hay khó chịu nào.

Kỳ thực so với thế giới loài người, thế giới ma quỷ còn tàn khốc hơn. Bọn chúng không có cái gì gọi là tình cảm từ bi, chỉ có cá lớn nuốt cá bé. Người có năng lực mạnh dĩ nhiên hưởng lấy tất cả, lãnh địa, thức ăn, đại quyền sanh sát. Hoặc là giết chết năng lực yếu, hoặc là bị năng lực mạnh giết chết. Trật tự, công bằng, đạo nghĩa, nhân từ, đó là những điều chúng không thể hiểu được. Chúng nó không có tâm tư tình cảm, chỉ có bản năng. Vì thế Cao Kiệt không rõ, dưới tình huống hoàn toàn chiếm ưu thế, vì sao con quỷ kia lại không đuổi tận giết tuyệt Liên Xảo Dã, trái lại cam chịu cảm giác linh hồn bị chèn ép?

Quân tử đoan chính...Trong đầu Cao Kiệt bỗng nảy ra cụm từ này. Thực sự quá buồn cười, hẳn lại có thể dùng từ này để hình dung một con quỷ, thế nhưng ngoài từ đó ra, Cao Kiệt không biết dùng từ nào tốt hơn nữa.

Đây là lần đầu tiên Liên Xảo Dã có thể sử dụng trạng thái “Quỷ” để điều khiển cơ thể “Người”, cho dù đó là chính bản thân cô, cũng tựa như mặc một bộ trang phục không hợp với mình vậy, có điều chỉ bước vài bước ngắn, tư thế của cô vô cùng cứng nhắc và kì dị. Cũng may cô học rất nhanh, dưới vài lần giúp đỡ bí mật của Cao Kiệt thì nhìn không có gì bất thường.

Lúc này Cao Kiệt mới an tâm quan sát bố cục của lầu 2_____bọn họ đang đứng ở hành lang, bên trái là tay vịn, có thể trực tiếp nhìn thấy phòng khách của lầu 1, bên phải là một loạt các phòng nhỏ. Bố cục toàn bộ lầu hai có hình chữ 回, vì vậy bằng thị lực của Cao Kiệt có thể thấy rõ ràng hành lang phía đối diện cũng có một loạt phòng. Mỗi căn phòng nhỏ đều sáng đèn, Cao Kiệt chú ý cửa phòng bên cạnh có màu xanh nhạt, cửa phòng đối diện thì lại có màu đỏ.

Nhìn thấy ánh mắt của hắn, Lưu Hạ đến gần khẽ giải thích: “Màu đỏ đại diện cho mức độ nguy hiểm cao, màu xanh thì thấp hơn”. Nếu mà không phải thế này thì cho dù với thân phận con trai của “Thiết oản Lưu”, hắn cũng không được phép thăm hỏi.

“Vậy thì hai bên cửa màu vàng kia thì sao?”. Cao Kiệt nhìn về hai bên hành lang còn lại của bố cục 回.

“Đại biểu đã có thể chấp hành nhiệm vụ”.

Cao Kiệt gật đầu, thảo nào hai bên đó không có ánh đèn, có thể thấy người có thể chấp hành nhiệm vụ không nhiều lắm.

“Vương Thế Vỹ ở đâu?”.

“Căn phòng thứ hai từ dưới đếm lên, đi khẽ thôi”.

Khi đang nói chuyện thì mọi người đã tới được phòng của Vương Thế Vỹ. Thân Đồ Thành nhìn xuyên qua cửa kính thủy tinh nằm trên cánh cửa, chỉ thấy Vương Thế Vỹ cuộn người trong góc, miệng lẩm bẩm, thỉnh thoảng còn đưa tay vung vẩy vài cái.

Lưu Hạ ngẩng đầu nhìn một vòng, lập tức đưa tay ra dấu về hướng đèn trên trần nhà, lúc này Thân Đồ Thành mới chú ý, hóa ra bên cạnh đèn còn được trang bị một máy theo dõi cực nhỏ.

“Lách cách”, then cài cửa chuyển động, cánh cửa tự động bật ra bên ngoài.

Trong phòng ngập tràn ánh sáng, thậm chí có chút chói mắt, Thân Đồ Thành nheo mắt, sau khi thích ứng với ánh sáng liền nhanh chóng đi về phía Vương Thế Vỹ.

“Thế Vỹ?”. Hẳn thử gọi một tiếng.

Vương Thế Vỹ mờ mịt ngẩng đầu, tựa hồ không nhận ra người trước mắt là ai.

“Mình là Thân Đồ đây”.

“Thân Đồ...”. Vương Thế Vỹ cúi đầu lặp đi lặp lại, hình như đang cố gắng suy nghĩ, “Thân Đồ...Thành...Thân Đồ Thành”.

“Đúng vậy, là mình đây”. Thân Đồ Thành nghe xong liền thấy Lưu Hạ ra dấu, hẳn cố gắng nói thật nhẹ nhàng, tránh làm kinh động Vương Thế Vỹ.

“Thân Đồ, Thân Đồ!”. Vương Thế Vỹ nắm lấy cánh tay Thân Đồ Thành, vội vã kêu lên: “Mình có chuyện muốn nói với cậu! Nó sẽ không bỏ qua cho cậu! Không bỏ qua cho cậu!”.

“Thế Vỹ!”. Thân Đồ Thành đè lại Thế Vỹ đang kích động, bởi vì sợ tổn thương đối phương nên động tác chậm lại khiến cho hắn bị nhận vài đấm từ Vương Thế Vỹ. Lưu Hạ và Cao Kiệt thấy thế liền định đến hỗ trợ. Nào ngờ hai người chẳng những không khiến Vương Thế Vỹ bình tĩnh lại, trái lại càng làm cậu ta thêm kích động.

“Đi đi! Đừng tới gần đây!”. Vương Thế Vỹ giãy giụa gào thét trong tay Thân Đồ Thành, “Đi đi! Đi đi!”.

“Thế Vỹ, cậu hãy bình tĩnh lại”. Thân Đồ Thành tăng thêm lực tay, “Nói cho mình biết Điệp Tiên là ai, mình sẽ giúp cậu”.

Không biết bởi vì sự áp chết của Thân Đồ Thành hay là vì hai chữ “Điệp Tiên”, Vương Thế Vỹ lập tức yên tĩnh lại, như đứa trẻ nhỏ nín lấy Thân Đồ Thành, hai mắt ươn ướt, “Nó tới...nó tới...”. Cậu ta rúc đầu vào người Thân Đồ Thành, nhỏ giọng khóc: “Nó sẽ không bỏ qua cho mình, sẽ không...”.

Thân Đồ Thành và Lưu Hạ liếc mắt nhìn nhau, sau khi được sự cho phép của đối phương, hắn ngồi xổm trước mặt Thế Vỹ, thấp giọng nói: “Không cần sợ, chúng mình sẽ mang cậu ta khỏi đây”.

Vương Thế Vỹ ngẩng đầu nhìn Thân Đồ Thành, song rất nhanh lại chôn mặt vào giữa hai đầu gối. Một lúc sau, Thân Đồ Thành mới nghe cậu ta khẽ nói: “Mình không đi”.

Thân Đồ Thành an ủi: “Không sao đâu, Thế Vỹ, cậu không có bệnh. Chúng ta quay về trường học, cậu không muốn tiếp tục đi học sao?”.

Vương Thế Vỹ tựa hồ rất nghiêm túc cân nhắc lời đề nghị của Thân Đồ Thành, vào lúc này cậu ta thoát nhìn vô cùng tỉnh táo, suy nghĩ một hồi, cậu ta đối mặt với Thân Đồ Thành, chậm rãi nói: “Mình không đi”.

Cậu điên rồi...Sau khi nghe câu trả lời, Thân Đồ Thành lập tức nghĩ đến lời này, nhưng trong mắt Vương Thế Vỹ rất trấn tĩnh. Vì vậy, Thân Đồ Thành hỏi: “Tại sao?”.

Vương Thế Vỹ không cần suy nghĩ liền trả lời: “Đi ra sẽ chết”.

“Không đâu”.

“Sẽ”. Vương Thế Vỹ cắt ngang lời Thân Đồ Thành, “Không ai có thể thoát khỏi”.

Thân Đồ Thành còn muốn khuyên nhủ, nhưng lại thấy Vương Thế Vỹ trở về trạng thái si ngốc ban đầu. Cao Kiệt từ lâu đã mất hết kiên nhẫn, hăn xốc Thế Vỹ lên, hung ác hỏi: “Điệp Tiên là ai?!”.

Vương Thế Vỹ không cảm thấy sự giận dữ của hăn mà chỉ ngây ngốc cười hì hì.

Lưu Hạ thở dài: “Xem ra không hỏi được gì rồi”.

Thân Đồ Thành tuy không đành lòng để mặc Vương Thế Vỹ ở lại đây nhưng hăn quả thực không có cách nào khác. Ngay khi mọi người xoay người rời đi, hăn nghe thấy giọng nói khe khẽ của Vương Thế Vỹ bay vào trong tai_____

“Chí Triết”.

THÂN BIÊN (NHÂN QUỶ) (BỘ 2)

Miêu Oa
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 28: Bbs

Con chuột di chuyển nhanh trong tay Tôn Trí Triết. Đây là diễn đàn kinh dị lớn nhất mạng Internet, tổng cộng có 5 mục. Bốn mục đầu tiên ở chế độ công khai, bao gồm chuyện kinh dị, hình ảnh, phim, âm thanh, tất cả đề tài liên quan đến kinh dị đều có thể tìm thấy ở đây. Và một trong những tin nóng nhất chính là chủ đề “Cô sơn quỷ thoại”, mỗi ngày đều có rất nhiều người đăng tải “Chuyện bản thân từng trải qua”, mục đích là để tham gia vào mục cuối cùng của diễn đàn_____Cõi Âm, Cõi Âm là mục riêng tư, chỉ có những người được thành viên nội bộ của “Cõi âm” đồng ý thì mới có thể tham gia, nhưng không ai từng thấy qua bọn họ. Điều duy nhất mọi người biết được chính là nếu muốn tìm bọn họ, chỉ có thể đăng tải “Câu chuyện ma quỷ”, câu chuyện càng chân thật càng có khả năng được chú ý.

Tôn Trí Triết hài lòng xem lại bài viết trên máy vi tính, ngón trỏ cử động, nhấn vào nút đăng tải bài.

...

Tôi biết nó đã quán lấy chúng ta, Điệp Tiên.

Mọi người đều nói Thế Vỹ điên rồi, thật buồn cười, cậu ấy chẳng những không điên, mà còn tỉnh táo hơn bất cứ người nào trong chúng ta. Cậu ấy nói cho tôi biết, Điệp Tiên đến, chúng ta sẽ chết.

Đây là sự thật. Ai cũng biết Thân Đồ Thành nhìn thấy tay Điệp Tiên, nhưng bọn họ lại không biết, tôi, nhìn thấy Điệp Tiên.

Lúc đó nó đứng bên cạnh Thân Đồ Thành, đưa lưng về phía chúng tôi. Tôi nhìn thấy mái tóc dài của nó, dài vô cùng, dài đến mặt đất và đen nhánh. Toàn thân nó ướt đầm nước, một cơn gió thổi vào, tôi liền cảm giác được một ít hơi nước, nó giống như mỹ nhân bò ra từ trong hồ.

Tôi không dám nhìn thẳng vào nó, chỉ muốn nhanh chóng kết thúc trò chơi chết tiệt này.

Chúng tôi thật sự đã gọi quý đến! Tôi muốn hét lớn như vậy, nhưng tôi không dám, tôi sợ kinh động đến nó. Nó đứng bên cạnh Thân Đồ Thành, đối diện với tôi. Ngón tay tôi cứng đờ đặt lên ngọc điệp, theo nó di chuyển lên xuống, tôi không còn nhớ được nó nói những gì, chờ tôi lấy lại tinh thần, Thế Vũ đã hét lên.

Thân Đồ Thành lập tức đứng lên, Điệp Tiên bên cạnh hẩn biến mất.

Chúng tôi cố ý đợi đêm khuya mới bắt đầu trò chơi này, kí túc xá đã tắt đèn, rất hợp ý chúng tôi, Tiểu Huy lấy ra mấy cây nến rồi đốt lên. Vào giờ phút này, ánh mắt hoảng sợ của Thế Vũ dưới ánh nến lập lòe nhìn vô cùng đáng sợ.

“Cậu...cậu cũng thấy sao?”. Cậu ấy run rẩy hỏi Thân Đồ Thành, đôi mắt tràn ngập sợ hãi.

Vẻ mặt Thân Đồ Thành rất nghiêm túc, hẩn càng im lặng, nỗi tuyệt vọng trong mắt Thế Vũ càng tăng cao. Một lát sau, Thân Đồ Thành gật đầu.

“Nó...Điệp Tiên, bắt, bắt được tay mình rồi”. Thế Vũ hốt hoảng nắm tay áo Thân Đồ Thành, bật khóc nức nở không ngừng hỏi làm sao bây giờ.

Chúng tôi đều bị vẻ mặt kinh hãi của cậu ấy dọa sợ, vì vậy liền dọn dẹp hết mọi thứ. Khi cầm lấy tờ giấy vàng được truyền xuống từ khoa Lịch Sử, tôi cảm thấy bên trên có ươn ướt, cảm giác ẩm ướt chui lên não, tay run lên, tờ giấy vàng rơi xuống đất.

Đêm hôm đó không ai ngủ ngon, cả đám bình thường ồn ào náo nhiệt lúc này đều im lặng nằm trên giường. Tôi cảm thấy lạnh, vì vậy trùm chăn kín người. Tôi nghe thấy Vương Thế Vỹ run lẩy bẩy trên giường cậu ta, tôi hi vọng biết bao nhiêu rằng cậu ấy sẽ nhảy dựng lên, kiêu ngạo cười lớn nói to: “Ha ha, sợ không? Lão tử trêu chọc bọn mày đó!”.

Thế nhưng, cho dù cậu ấy đùa thật, tôi thật sự cũng đã nhìn thấy. Tôi không thể đánh lừa bản thân, tôi thật sự nhìn thấy Diệp Tiên, thấy nó đứng bên cạnh Thân Đồ Thành, không cử động, cả người chảy nước.

Khi sắp rơi vào giấc ngủ, tôi nghe thấy Tiểu Huy trở mình, thì thào nói: “Chết tiệt, sẽ không tà môn vậy chứ...”.

Sáng hôm sau, Thế Vỹ không thèm xin phép đã chạy trốn về nhà. Sau một đêm nghỉ ngơi, mọi người không để chuyện trong lòng, vẫn đùa giỡn như thường. Bọn Tiểu Huy cười Thế Vỹ nhát gan, chỉ có tôi và Thân Đồ Thành biết mọi chuyện là thật.

Mỗi ngày trôi qua, hai ngày cuối tuần cũng trôi qua bình yên. Khi tôi đang muốn dần quên đi chuyện này thì “Nó” lại xuất hiện.

Đó là ngày cuối tuần thứ hai sau khi Thế Vỹ về nhà, đêm hôm đó kí túc xá có rất nhiều muỗi, trên người mọi người đầy các nốt chích. Bất đắc dĩ chúng tôi chỉ có thể mắc mùng. Kí túc xá không có rèm cửa, tôi nằm trên giường, vừa vặn có thể nhìn thấy ánh trăng ngoài cửa sổ. Tôi nghĩ đến một người, Bạch Lộ. Cô nàng là sinh viên mới, trông rất ngọt ngào nhưng tiếng tăm ở trường lại không hề tốt. Tôi ít nhiều cũng từng nghe qua, tôi biết cô nàng và Đại Hùng, Dĩ Nhân và Ân Quân Tử có mối quan hệ mật thiết, thậm chí còn từng lên giường với bọn nó, nhưng như vậy thì thế nào? Tôi vẫn cứ thích dạng cô gái như cô nàng.

Tôi vẫn luôn im lặng quan sát cô, đối với đứa học sinh gương mẫu từ nhỏ đến lớn như tôi đây, sự gan dạ, nhiệt tình và cởi mở ở cô đều có lực hấp

dẫn trí mạng.

Tôi không thể khống chế mà cứ liên tục hình dung dáng vẻ của cô trong đầu, tôi tưởng tượng dáng vẻ của cô khi cùng những gã thanh niên khác lên giường. Dần dần, gương mặt của họ biến thành tôi, tôi lén lút đưa tay vào bên trong quần...

Cao trào qua đi, tôi cảm thấy có hơi choáng váng, tôi thở hỗn hển, chìm đắm trong khoái cảm vận vẹo. Vào lúc này, tôi chợt cứng người_____

Xuyên qua tấm màn màu trắng, tôi thấy một cái bóng đen đứng trước giường Thế Vỹ, cả người ướt nhem, mái tóc đen dài chạm đất.

Tại sao nó lại ở đây? Nó đã ở đây bao lâu? Nó đến tìm Thế Vỹ sao? Nó muốn giết chết cậu ấy sao? Vô số câu hỏi hiện lên trong đầu tôi, Lô Tử bên dưới trở mình, chiếc giường phát ra tiếng kêu cọt kẹt, tôi cố sức nắm tay thật chặt, ngăn lại tiếng hét chói tai sắp thốt ra.

Tôi rất sợ, rất rất rất sợ.

Cuối cùng tôi nhận ra được, mọi chuyện sẽ không kết thúc như vậy.

Tôi cố gắng chống cự cơn buồn ngủ, tôi sợ nó sẽ cướp đi tính mạng tôi trong lúc vô thức, nhưng sau đó tôi lại nghĩ, thay vì trực tiếp đối mặt với nó, không bằng để tôi chết đi trong lúc ngủ. Vì vậy tôi nhắm mắt lại, điên cuồng thôi miên mình mau ngủ, mau ngủ, mau ngủ...

Tôi trùm chăn kín người, đầu cũng vùi vào bên trong. Tôi không muốn bất cứ thứ gì cho dù chỉ là một luồng gió thổi vào, tôi cảm thấy những sợi tóc của nó như luồn vào bên trong. Không biết qua bao lâu, tôi cảm thấy khó thở, khi tôi sắp không nhịn được muốn nhô đầu ra hít thở thì một cái gì đó lạnh lẽo dính lên trán tôi. Tôi theo bản năng giương mắt nhìn, liền đối diện với một đôi mắt sâu thẳm xanh biếc.

“A”. Tiếng thét rớt cuộc cũng bật ra.

Một bàn tay đẩy tôi một cái, tôi nghe thấy giọng nói của Tiểu Huy: “Chí Triết? Chí Triết? Tao nói này, mày không sao chứ?”.

Tôi mở choàng mắt, trời đã sáng.

Tôi ngơ ngẩn tê liệt trên giường, không rõ lắm đây là mơ hay là thực tại. Sau đó tôi nghe Tiểu Huy mắng một câu: “Con mẹ nó, người nào thiếu đạo đức quá vậy, làm giường Thế Vỹ toàn là nước thế này!”.

Tôi nhắm mắt lại, tôi biết, nó đã đến.

...

Tôi phải vứt cái ngọc điệp kia đi! Cả buổi trưa tôi không có tâm trạng nghe giảng bài, tôi vẫn luôn suy nghĩ, nếu như ngọc điệp đại diện cho cái chết, vậy thì tôi nhất định phải vứt bỏ nó. Tựa như những người trong “Vòng xoáy chết” chuyển giao cuốn băng cho người khác vậy, cái chết sẽ được chuyển sang cho người khác.

Thế nhưng chọn ai mới được? Thân Đồ Thành? Hẳn là người nhặt được ngọc điệp, có chết cũng phải là hắn chết trước. Nhưng tôi nhớ rõ năm ấy tôi gặp rắc rối và phải cần 6 vạn tệ để giải quyết, khi tôi không dám nói với ba mẹ thì hắn không nói hai lời đã đưa thẻ tín dụng cho tôi. Thế Vỹ? Người bị Điệp Tiên bắt được là cậu ta, cậu ta vốn sẽ chết. Có điều cậu ta tuy rằng nhát gan, nhưng lúc chúng tôi gặp phải rắc rối trong khi cắm trại, cậu ta không chút do dự thu hút lực chú ý của nó. Tiểu Huy? Cậu ta tuy bốc đồng nhưng cũng vô cùng trọng nghĩa. Lô Tử? Thằng cha này là anh em họ hàng của mình...

Suy nghĩ một vòng, tôi không thể nhẫn tâm đẩy anh em mình vào chỗ chết. Trong lúc đang khổ não, tôi nhìn thấy Bạch Lộ đang kéo tay tên bạn trai mới đi ngang qua phòng học. Cô nàng mặc một cái áo len mỏng màu

hồng, loại hở vai, quần sọt cực ngắn, đôi chân dài mang đôi boot đen, trông cực kì gợi cảm.

Có phải bọn họ muốn đi thuê phòng không? Tựa hồ nghe được tiếng rên của cô nàng, tôi cảm thấy hạ thân rực rạch. Tôi vốn không định đuổi theo, tôi không muốn có người ở phía sau chỉ trỏ. Tôi là chủ tịch hội sinh viên khoa Y học, nổi tiếng hiền lành, thành tích học tập suất sắc, làm sao tôi có thể không tự trọng tiếp xúc với một cô nàng phóng đảng như vậy? Thế nhưng mỗi lần tôi nhìn thấy cô ở cùng với người khác, tôi không thể kiểm soát được ghen tuông và tức giận.

Chuyện này đã từng quấy nhiễu tôi một thời gian dài, mà hiện tại, tôi đã nghĩ ra biện pháp giải quyết.

Sau giờ cơm trưa, tôi chuẩn đến Hội sinh viên của khoa Ngoại ngữ, tôi có mối quan hệ không tệ với hội trưởng Vương Lâm Ngân, cho nên khi cô đến lớp học buổi chiều, đã rất tốt bụng cho tôi ở lại trong phòng làm việc của mình.

Tôi lục lọi hồ sơ sinh viên, tìm được số di động của Bạch Lộ. Tôi gửi cho cô nàng một tin nhắn ngắn, nói rằng tôi sẽ chờ cô ở hậu trường của phòng hội trường. Tôi từng muốn viết thư cho cô, nhưng lại sợ bức thư không đến được tận tay mà lại đi qua tay kẻ khác. Tôi không thể để người khác biết tôi liên lạc với Bạch Lộ, cho nên chỉ có thể dùng sim rác liên lạc với cô. Tôi không thể mang cô đến khách sạn tốt nhất ở trung tâm thành phố, bởi vì cần đăng kí. Phòng hội trường bình thường sẽ không ai đến, hơn nữa chỉ có tôi có chìa khóa, nó trở thành địa điểm hẹn gặp không gì tốt hơn.

Đêm đến, Bạch Lộ đến.

Cô nàng nhiệt tình phóng đảng như trong tưởng tượng của tôi, cứ tưởng tượng cô nàng không ngừng rên rỉ phía dưới tôi khiến tôi cảm thấy vô cùng thỏa mãn. Khi tôi chuẩn bị ôm cô đặt trên miếng nệm xõp, cô nói: “Nếu có

người bằng lòng nói yêu em trước mặt mọi người, cả đời này em sẽ không bao giờ phản bội người đó”.

Nguyên lai mong muốn của cô chẳng qua chỉ được bạn trai thừa nhận, tôi cảm thấy hơi thương tiếc. “Cái này có gì khó”. Tôi kéo cô đến trước sân khấu, “Năm xuống đi”, tôi nói, “Để anh yêu em”.

Cô thoát nhìn rất hạnh phúc, không ngừng hét lên. Tôi vô cùng hưng phấn, không nhịn được bấu mạnh để lại dấu bầm xanh tím trên da thịt cô. Khi chúng tôi đạt đến cao trào lần thứ hai, cô ngoan ngoãn vùi vào lòng tôi tựa như một con mèo nhỏ. Tôi đột nhiên có chút khôngỡ.

“Anh đối với em thật tốt”. Cô nói.

Vậy có là gì, tôi nghĩ trong đầu, tất cả cửa hội trường đều bị khóa lại, không có khả năng có người đi vào. “Anh có thể đối tốt với em hơn nữa”. Tôi nói.

Cô lắc đầu: “Chỉ cần một người là đủ rồi”.

“Sao?”.

Mặt cô ửng hồng: “Anh là chủ tịch hội sinh viên mà vẫn chịu yêu em trước mặt người khác, em rất hạnh phúc...”.

Tôi hình như bắt được trọng điểm: “Người khác?”.

“Đúng vậy”. Bạch Lộ vui vẻ chỉ tay xuống khán đài, “Chính là anh ta, này giờ ngồi ở đó”.

Cơ thể tôi cứng đờ.

Tôi không dám quay đầu lại xác nhận, không thể làm gì khác hơn nhỏ giọng hỏi Bạch Lộ: “Bộ dáng người đó thế nào?”.

“Ừm, bộ dáng không tệ...”. Bạch Lộ nói, “Tóc rất dài”.

Tôi ép buộc bản thân trấn định lại, từ trong ngực móc ra ngọc điệp đeo vào cổ Bạch Lộ, “Tặng em”.

“Đây là cái gì?”. Vẻ mặt Bạch Lộ vô cùng ngây thơ.

“Đây là ngọc”. Tôi cố gắng nặn ra nụ cười, “Anh thích em”.

Tôi trao đổi số điện thoại với Bạch Lộ, đeo lên vẻ mặt hạnh phúc đưa cô về kí túc xá. Lúc rời đi cô gọi tôi lại, “Cái ngọc điệp này thực sự tặng cho em sao?”.

Tôi cảm thấy hình như cô đã biết gì đó, vì vậy lập tức luống cuống, sự yếu mền trong mắt trở nên oán độc.

“Thực sự tặng cho em sao?”. Cô xác nhận lần nữa.

Tôi gật đầu, hôn có lệ lên trán cô, sau đó rời đi như chạy trốn.

Ngày hôm sau khi tin tức Bạch Lộ tử vong rải rác khắp trường, tôi trốn trong chăn không ngừng khóc. Tôi nghe tiếng bọn Tiểu Huy mở cửa.

“Anh thật sự muốn tặng ngọc điệp cho em sao?”.

...

Màn hình máy vi tính đột nhiên biến thành màu đen, lông mày Tôn Chí Triết giật giật, vừa muốn cúi người kiểm tra nguồn điện thì một dòng chữ to màu đỏ xuất hiện.

Chào mừng đến Cõi Âm.

Bàn tay trắng nõn vươn ra khỏi màn hình ôm lấy hân. “Chào mừng thành viên mới, Tôn Chí Triết”.

THÂN BIÊN (NHÂN QUÝ) (BỘ 2)

Miêu Oa
www.dtv-ebook.com
Quyển 2

Chương 29: Chuyển Đi Đến Thành Phố W (1)

“Không ngờ vẫn đến chậm một bước”. Bên ngoài hành lang trung tâm khám nghiệm tử thi thành phố W, Lưu Hạ thất vọng đâm mạnh vào tường.

Liên Xảo Dã lặng lẽ quan sát Thân Đồ Thành, chỉ thấy đối phương cau mày, không biết đang suy nghĩ gì. Tuy hiểu rõ suy nghĩ này rất vô lý, nhưng Liên Xảo Dã không thể không thừa nhận rằng cô đang ghen tị. Cùng là cơ thể cô, vì sao khi con quý kia phụ thân điều khiển, ánh mắt của Thân Đồ Thành không hề rời khỏi cô, đợi đến khi cô nắm được quyền khống chế bản thân mình, thì Thân Đồ Thành lại như không nhìn thấy?

Cao Kiệt cúi đầu ngồi trên ghế, bộ dáng uể oải như Lưu Hạ, thậm chí ngón tay cầm điếu thuốc đã tàn nhưng vẫn không có cảm giác.

Trong một lúc không ai nói gì, bầu không khí nặng nề đầy áp lực, ngay khi Liên Xảo Dã do dự muốn mở lời thì cửa phòng khám nghiệm tử thi đóng chặt hơn hai giờ cuối cùng cũng mở ra.

“Anh!”. Lưu Hạ lập tức nhảy dựng lên, vội hỏi: “Thế nào rồi?”.

Lưu Ngạn nhú mày, câu đầu tiên không phải nói với em trai mình, mà là nói với Cao Kiệt: “Ở đây không được phép hút thuốc”.

Cao Kiệt sừng sốt, vội vã dập tắt thuốc, lúng túng nói: “Tôi là đội trưởng đội trinh thám đại đội ba Cao Thông, Lưu pháp y có thể cho tôi biết kết quả khám nghiệm tử thi được chứ?”.

Lưu Ngạn đảo mắt sang Lưu Hạ, bỏ lại một câu “Đi theo tôi” rồi dẫn đầu đi trước. Động thái này rõ ràng là xem nhẹ Cao Kiệt, Thân Đồ Thành

và Liên Xảo Dã. Nếu là bình thường, Lưu Hạ nhất định sẽ chằm chọc trêu đùa đôi câu, nhưng hiện tại hẳn không có tâm trạng, chỉ vỗ vỗ cánh tay Cao Kiệt rồi đi theo sau.

Khúc ngoặt đầu tiên của hành lang chính là phòng làm việc của Lưu Ngạn, anh ngồi trên ghế, cũng không chờ bọn Lưu Hạ, bộ dạng như đang giải quyết việc chung mở văn kiện ra: “Tôn Chí Triết, nam, 23 tuổi, sinh viên năm 3 lớp 2 khoa Y đại học Z, không có tiền sử bệnh án, không có vết thương, sau khi giám định xác định là do mệt mỏi quá độ dẫn đến đột tử”.

“Thời gian tử vong là khi nào?”. Lưu Hạ hỏi.

Lưu Ngạn suy nghĩ rồi trả lời: “Hơn năm tháng”.

“Không thể nào!”. Liên Xảo Dã kinh hô. Hơn năm tháng là khái niệm quý quái gì? Chính là Tôn Chí Triết đã chết vào tháng mười năm ngoái! Vậy người đi cùng với Chu Dĩnh trong chuyến du lịch kia là ai? Trong lớp học, người xử lý công việc là ai?

Liên Xảo Dã hoàn toàn cho rằng Lưu Hạ và Thân Đồ Thành sẽ đồng ý với quan điểm của mình, nào ngờ Lưu Hạ ngạc nhiên nhìn về phía cô: “Năm ngoái chúng tôi nhận được thông báo mất tích của Tôn Chí Triết từ phía gia đình cậu ta và nhà trường”. Hắn dừng một chút, còn nói: “Cha mẹ Tôn Chí Triết còn ghé qua Sở cảnh sát vài lần”.

Liên Xảo Dã hoài nghi trợn to hai mắt: “Không thể nào! Lúc nghỉ đông cậu ấy còn đi du lịch với Chu Dĩnh mà!”.

“Cô nghe ai nói?”. Lưu Hạ cau mày hỏi ngược lại.

“Chu Dĩnh”. Liên Xảo Dã khẳng định: “Các anh có thể đi hỏi sinh viên trong trường, mọi người đều biết”.

Lưu Hạ thất vọng chùng vai: “Cô nghĩ rằng chúng tôi không làm việc sao...Từ lúc nhận được báo cáo về cái chết của Chu Dĩnh, tôi và đội trưởng đã đến trường điều tra”.

“Bọn họ nói không hề có chuyện này sao?”. Liên Xảo Dã quả thực không thể tin những gì mình nghe được.

Lưu Hạ lắc đầu, nói: “Quả thực có chuyện như vậy”.

“Vậy làm sao...”.

“Chúng tôi đã cẩn thận hỏi qua bạn cùng lớp với Chu Dĩnh và bạn bè ngoài trường của cô ấy, bọn họ đều nói Chu Dĩnh đúng là có nói với bọn họ rằng cô ấy sẽ đi du lịch cùng với bạn trai”.

“Đừng nói với tôi cô ấy nói bạn trai cô ấy không phải là Tôn Chí Triết”.

“Là Tôn Chí Triết”. Lưu Hạ nói, “Nhưng mọi người lại không tin. Bởi vì cả trường đều biết chuyện Tôn Chí Triết mất tích”.

“Vì sao tôi lại không biết...”.

“Ngoại trừ Thân Đồ Thành, cô có trò chuyện với ai khác sao?”. Lưu Hạ bất đắc dĩ nói, “Ngay cả bạn cùng phòng cô còn không quá quan tâm nữa là”.

“Nhưng...lúc Chu Dĩnh nói muốn đi du lịch...những người bạn kia còn hỏi thăm chuyến đi của cô ấy mà...”.

“Chính xác”. Lưu Hạ nói, “Nếu không thì chúng tôi cũng không thể nhanh chóng tìm được khách sạn nơi cô ấy trọ”.

“Bọn họ rất ghen tị với cô ấy...”.

Lưu Hạ mỉm cười hỏi: “Thật sự ghen tị sao?”.

Đúng vậy, thật sự ghen tị sao? Sau khi Lưu Hạ đề cập đến, Liên Xảo Dã mới hiểu được, nguyên lai che đậy dưới ánh mắt hâm mộ, không phải như cô nghĩ là ghen tị, mà là hâm chọc. Trong mắt bọn họ, Chu Dĩnh là một đứa con gái không biết xấu hổ, mơ mộng hão huyền hẹn hò với chủ tịch hội sinh viên Tôn Chí Triết học giỏi, đa tài và ôn nhã của khoa Y. Hóa ra bọn họ nhiệt tình hỏi thăm là để thỏa mãn sự cười nhạo không thềm che đậy của bọn họ. Liên Xảo Dã đột nhiên cảm thấy buồn. Không thể phủ nhận là cô không thích Chu Dĩnh, thậm chí còn có chút khinh khi. Vô luận là vẻ ngoài không xinh xắn hay thân hình mập mạp của Chu Dĩnh, cũng làm cho cô sinh ra một loại cảm giác vượt trội. Hơn nữa, thái độ làm người của Chu Dĩnh không tốt vừa lại có chút tư lợi, người cô không thích nhất trong phòng chính là Chu Dĩnh.

Nhưng bây giờ, cô bắt đầu cảm thông cho Chu Dĩnh. Nói cho cùng Chu Dĩnh cũng không làm mịch lòng mình điều gì, cô ấy đôi khi còn nịnh hót mình. Trước kia phòng 308 có Bạch Lộ, không chỉ nam sinh, ngay cả Hùng Linh Linh cũng lệ thuộc vào Bạch Lộ, Chu Dĩnh vì vậy cảm thấy tự ti. Cho nên sau khi Bạch Lộ qua đời, cô ấy mới có thể ngấm biếu lộ sự vui vẻ, trước đó Liên Xảo Dã cảm thấy Chu Dĩnh không có tình người, nhưng hiện tại đứng ở góc độ của Chu Dĩnh mà suy xét, cô đã có thể hiểu được.

Cũng bởi vì thấu hiểu nên Liên Xảo Dã cảm thấy Chu Dĩnh thật sự đáng thương. Cô ấy chưa từng trải qua cảm giác được người khác theo đuổi, thậm chí ánh mắt tán thưởng cũng không có. Thật khó khăn mới quen được một người bạn trai ưu tú, nhưng đó chỉ là cô tự dệt mộng. Vào lúc này Liên Xảo Dã mong muốn giấc mộng đẹp của Chu Dĩnh trở thành sự thật, ít nhất là chết đi trong mộng cảnh xinh đẹp của mình. Cho dù chết trong lòng Tôn Chí Triết hư ảo cũng tốt, chỉ cần cô ấy không cần nhìn thấy sự hâm chọc, cười nhạo và giả dối này.

Liên Xảo Dã trầm mặc, khó chịu cúi đầu, không nhìn thấy ánh mắt đăm chiêu của Thân Đồ Thành.

Thân Đồ Thành cảm thấy Liên Xảo Dã lúc này cùng với buổi tối trong Sở cánh sát và bệnh viện tâm thần không giống nhau, cô ấy lại biến thành ngọn lửa, mãnh liệt và hấp dẫn. Khi Liên Xảo Dã tựa như nước thì tạo cho hần cảm giác rất quen thuộc, ánh mắt của cô, động tác của cô, thậm chí là giọng nói của cô, hần như từng thấy qua, nghe qua ngàn lần vạn lần vậy.

“Hình như cậu ta đã phát hiện”. Cao Kiệt biết con quỷ kia đang ở gần, liền dùng phương pháp trò chuyện với nó.

“Ừ”. Âm thanh truyền đến từ bên người Thân Đồ Thành.

“Cậu định làm thế nào?”.

“Liên Xảo Dã không chống đỡ được bao lâu, lát nữa tôi sẽ trở về cơ thể cô ấy”.

Cao Kiệt “ừ” một tiếng, nói: “Ít nhất trước khi mọi chuyện kết thúc, đừng làm cậu ta loạn”. Trước kia hần không tán thành việc Thân Đồ Thành và Liên Xảo Dã tham dự vào chuyện này, về sau Liên Xảo Dã còn bị con quỷ này phụ thân còn chưa tính, ít nhất Thân Đồ Thành là “người thường” không nên bị cuốn vào. Thế nhưng hiện tại Cao Kiệt phải thừa nhận, Lưu Hạ đã đoán đúng. Từ trước cái đêm dò xét siêu thị, Lưu Hạ đã tiên đoán những nam sinh từng chơi trò Điệp Tiên cũng sẽ gặp nạn.

Đã vậy thì Thân Đồ Thành cũng nằm trong số đó, thay vì mặc kệ một mình cậu ta ở trường học, không bằng cho cậu ta tham gia vào vụ án, thế này cho dù Điệp Tiên thật sự đến thì chuyện cũng xảy ra dưới mắt mình, không đến mức bị động như mấy lần trước.

Có điều, Cao Kiệt liếc nhìn Thân Đồ Thành, để một con quỷ không rõ lai lịch ở cạnh cậu ta, làm như vậy có được không?

“Tôi sẽ không để anh ấy gặp chuyện không may”. Cao Kiệt nghe được con quỷ kia nói, giọng nói ôn nhu như trước, còn có kiên định và cương

quyết.

Bên này Cao Kiệt đang khổ não, bên kia Lưu Hạ đang quần lấy lão ca nhà mình, tìm những ghi chép liên quan đến vụ án của Tôn Chí Triết.

Theo lời Lưu Ngạn, Tôn Chí Triết đột ngột “tử vong” tại một tiệm Net có tên “Hải Lam Tinh”. Sự việc xảy ra lúc 7 giờ sáng, khoảng thời gian đó, những người chơi thủ đêm đều đã đi học, không thì cũng về nhà ngủ bù. Nhóm khách tiếp theo thì cũng phải ít nhất 10 giờ mới đến, vì thế đó là thời gian tiệm Net vắng vẻ nhất. Lúc đó khu Tôn Chí Triết ngồi chỉ có mình cậu ta, vì vậy loại trừ khả năng giết người.

Người phát hiện cậu ta không còn hơi thở chính là hai người trực đêm của “Hải Lam Tinh” _____ Tiểu Hồ và Tiểu Tạ. Theo lời khai của họ, bắt đầu từ tháng 1 năm nay, Tôn Chí Triết mỗi ngày đều sẽ đến tiệm, tiêu 15 đồng rồi lên mạng cả đêm. Cảnh sát thành phố W lật xem bản đăng kí, phát hiện Tôn Chí Triết đúng 12 giờ đêm sẽ xuất hiện, đến 7 giờ sáng hôm sau rời đi.

Những máy tính Tôn Chí Triết sử dụng đều là máy cũ, không tra được lịch sử truy cập. Sau khi nhân viên kĩ thuật nỗ lực suốt thêm, cuối cùng tra được Tôn Chí Triết lên mạng từng truy cập trang web _____ Hồng Vũ Hải, đó là diễn đàn linh dị lớn nhất mạng Internet. Tôn Chí Triết đã từng đăng một bài viết trong chủ đề “Cô sơn quý thoại”, gần như cùng lúc đó, bài viết được chuyển vào khu vực tên là “Cõi Âm”, đó là khu vực riêng tư, bất luận nhân viên kĩ thuật cố gắng thế nào cũng không có cách nào để đăng nhập vào.

Lưu Hạ tổng kết sau cùng: “Nói cách khác, người ở tiệm Internet “Hải Lam Tinh” năm tháng trước thực tế là thi thể của Tôn Chí Triết?”.

Lưu Ngạn nhấp ngum cà phê, vẻ mặt mãn nguyện, tựa hồ chẳng để tâm đến lo lắng ảo não của em trai.

“Tuy rằng nói thế này hơi bất lịch sự...”. Lưu Hạ khinh bỉ sự thờ ơ của anh trai, đặt mông ngồi lên bàn làm việc của đối phương, “Nhưng anh này, có khả năng là anh suy đoán sai thời gian tử vong không?”.

Lưu Ngạn đặt ly cà phê xuống bàn, nhìn về phía Lưu Hạ, không nói lời nào, chỉ là lẳng lặng nhìn. Một lát sau, Lưu Hạ đầu hàng giơ hai tay: “OK, là em sai”. Dừng một chút, hần lại hỏi: “Vậy anh có thể giải thích cho em, em nói là dùng nguyên lý khoa học_____vì sao sau khi chết Tôn Chí Triết vẫn có thể làm việc này?”.

Lưu Ngạn đẩy kính mắt, rất bình tĩnh trả lời: “Không thể”.

“Vậy sao anh có thể giải thích với cấp trên? Lẽ nào viết hai chữ: Thi biến?”

Lưu Ngạn ném một bản báo cáo tới, Lưu Hạ tiếp lấy_____thời gian tử vong: 7 giờ sáng hôm nay.

“Anh_____”. Lưu Hạ lập tức hiểu được, xoa xoa ấn đường, nói: “Anh biết anh cần có trách nhiệm với bản báo cáo này chứ?”. Tuy rằng “Thi biến” nghe khó thể tưởng tượng nhưng sửa báo cáo khám nghiệm tử thi sẽ bị xử phạt hành chính, nghiêm trọng nhất Lưu Ngạn sẽ mất đi công việc này.

Tuy rằng Lưu Ngạn thoát nhìn cũng không tha thiết với công việc, nhưng con trai của “Thiết oản Lưu” bị cách chức, vô luận là “chức” gì, chỉ cần truyền tới tai cha bọn họ, thì chẳng đơn giản “Lấy cái chết tạ tội” đâu.

So với Lưu Hạ, Lưu Ngạn có vẻ trấn định hơn, anh ưu nhã nhấp một ngụm cà phê thơm lừng, thờ ơ cầm lấy bản báo cáo Lưu Hạ ném về cho anh: “Chẳng lẽ viết ‘thi biến’?”

Lưu Hạ suy nghĩ, cuối cùng thở dài: “Anh làm sạch sẽ một chút, đừng để người khác nắm thóp”.

“Chỉ cần không có người lớn miệng là được”. Lời này mặc dù trả lời Lưu Hạ, nhưng cũng bao gồm Cao Kiệt, Thân Đồ Thành và Liên Xảo Dã.

Sắc mặt Cao Kiệt lập tức lạnh băng. Hắn không phải người tốt bụng gì, trước đó Lưu Ngạn khinh thường đã khiến hắn không vui, nhưng để lấy tin tức trong tay đối phương, hắn nhịn. Nhưng Lưu Ngạn, một lần, hai lần khiêu chiến sự nhẫn nại của hắn, hình như hắn không tức giận thì hắn sẽ có lỗi với bản thân mình. Vì vậy Cao Kiệt biết lắng nghe, đứng lên rời đi.

Lưu Hạ vừa định đuổi theo nhưng bị Lưu Ngạn ngăn lại: “Đứng lại, anh có chuyện cần nói”.

“Có gì thì chờ chút nữa đi”. Lưu Hạ không kiên nhẫn đẩy tay Lưu Ngạn.

“OK”. Lưu Ngạn buông tay, “Qua lúc này, nếu em còn muốn biết anh cũng sẽ không nói”.

Lưu Hạ rất hiểu Lưu Ngạn, hắn biết anh hai chưa bao giờ nói đùa_____chẳng lẽ là đầu mối quan trọng trong vụ án Tôn Chí Triết? Thân Đồ Thành và Liên Xảo Dã nhìn thoáng qua, không hện cùng ấn Lưu Hạ xuống, sau đó xoay người ra ngoài.

“Được rồi, có lời gì nói mau”. Lưu Hạ cúi kính vuốt mặt.

Lưu Ngạn không hề vội vã: “Em rất quan tâm tiểu cảnh sát kia?”.

“Anh ta không phải tiểu cảnh sát”. Lưu Hạ nói, “Anh ta tên Cao Thông, 31 tuổi, là đội trưởng đội trinh thám đại đội ba, là đội trưởng của em”. Đặc biệt cường điệu hai chữ “Của em”.

Lưu Ngạn nhún vai, dời trọng tâm câu chuyện: “Không tin Tôn Chí Triết đã chết 5 tháng?”.

“Nói thật là khó có thể chấp nhận”. Lưu Hạ nói, suy nghĩ một chút rồi vội vã nói: “Rốt cuộc anh muốn nói cái gì?”.

“Trên thế giới này có rất nhiều chuyện em không thể lý giải, một số có thể xảy ra bên cạnh em. Chỉ là em không biết mà thôi”. Biểu tình Lưu Ngạn có chút bí hiểm. Vừa rồi anh đã nhìn ra, vô luận là tiểu cảnh sát kia hay là tiểu nữ sinh bên cạnh hắn, bọn họ đều không phải người sống. Nhưng anh không cảm thấy kinh ngạc, thậm chí nếu có ngày anh bị bắt ra ngoài không gian anh cũng sẽ không bất ngờ, mọi việc xảy ra đều có lý do, chỉ là hiện tại bọn họ không biết mà thôi.

Lúc này, điện thoại trên bàn làm việc vang lên, Lưu Hạ nhìn thoáng qua tên hiển thị trên màn hình, nhấn nút nhận. Một giọng nói vui sướng vang lên: “A Ngạn, A Ngạn, anh đoán xem tôi vừa tìm thấy gì?”.

Lưu Ngạn liếc nhìn bản báo cáo, xem ra không muốn trả lời. Người đầu dây bên kia tựa hồ không mong đợi nhận được câu trả lời, tự mình nói: “Là số QQ! Tôi đã tìm được số QQ đăng nhập lần cuối của Tôn Chí Triết!”.

Lưu Ngạn liếc nhìn ánh mắt mong mỏi dán vào điện thoại của em trai, lười biếng hỏi: “Bao nhiêu?”.

“764483495!”.

Lưu Ngạn “ừ” một tiếng, cúp điện thoại.

“Đây là thứ anh muốn nói?”. Rốt cuộc cũng tìm được đường đột phá, Lưu Hạ thoát nhìn rất vui vẻ, “Có điều, làm sao anh biết được người kia sẽ tra được số QQ của Tôn Chí Triết?”.

“Đây không phải ai khác”. Khác với thái độ lãnh đạm khi nói chuyện điện thoại, biểu tình Lưu Ngạn có thể nói là ôn nhu: “Cậu ta là thiên tài”.

“Cám ơn, anh trai!”.

Lưu Ngạn vẫy tay: “Cút đi”.

THÂN BIÊN (NHÂN QUÝ) (BỘ 2)

Miêu Oa
www.dtv-ebook.com
Quyển 2

Chương 30: Chuyển Đi Đến Thành Phố W (2)

Vừa ra khỏi cửa trung tâm giám định, Lưu Hạ liền nhìn thấy Thân Đồ Thành và hai người kia ngồi trên ghế dài chờ hăn. Cao Kiệt nhìn thấy hăn liền hỏi: “Thế nào?”. Giọng điệu không được tốt, xem ra vẫn còn mất hứng. Lưu Hạ mỉm cười, kéo vai Cao Kiệt rồi kể lại mọi chuyện.

Cao Kiệt nghe rất chăm chú, vì thế quên băng cánh tay đang khoác lên vai mình. Thân Đồ Thành và Liên Xảo Dã nhìn nhau, quyết định không vạch trần chuyện mờ ám của Lưu cảnh quan.

“Chẳng qua chỉ tra ra số đăng kí QQ thì có ích lợi gì?”. Liên Xảo Dã nghi hoặc nói.

“Biết được số QQ thì có thể phá được mật mã... Ngay cả ông anh của tôi cũng phải khen ngợi người kia là thiên tài, chắc hăn hiện giờ đã phá được rồi”. Tâm trạng Lưu Hạ rõ ràng rất tốt, cười híp mắt giải thích: “Tiếp đó có thể tra được người cuối cùng Tôn Trí Triết liên lạc là ai”.

Thân Đồ Thành lập tức phản ứng: “Nếu như nói phương thức giết người của Điệp Tiên là theo dây chuyền người này truyền cho người tiếp theo, như vậy người cuối cùng mà Tôn Chí Triết liên lạc sẽ gặp nguy hiểm”. Nói đến đây bầu không khí nhất thời ngưng trọng, tạm thời không nói những thứ khác, chính bản thân Thân Đồ Thành lúc đó đã cùng chơi trò Điệp Tiên với mấy nam sinh khác, tuy rằng quan hệ giữa hăn với bọn họ không quá thân thiết, nhưng dù sao cũng học cùng trường, cũng xem là bạn bè, hiện tại Vương Thế Vỹ bị điên, Tôn Chí Triết đã chết, kế tiếp lại không biết đến lượt ai... Vào giờ phút này, trong lòng Thân Đồ Thành rất khó chịu. Hăn

không sợ báo ứng, chỉ sợ liên lụy người vô tội. Nhặt được ngọc điệp chính là hăn, vì sao người chết lại là những người khác?

“Trên thế giới này, không có người nào là hoàn toàn vô tội”. Đường như biết hăn đang nghĩ gì, Liên Xảo Dã đột nhiên lên tiếng.

Thân Đồ Thành ngạc nhiên nhìn về phía cô_____đây không giống những lời mà Liên Xảo Dã sẽ nói. Theo hiểu biết của hăn đối với Liên Xảo Dã, cô ngoài mặt tuy lạnh lùng, nhưng bên trong rất nóng nảy và dữ dội. Giống như cách nhìn của cô đối với con người và sự việc_____không trắng thì đen. Trong nhận thức của Liên Xảo Dã không có khu vực màu xám, cô cho rằng giết người chính là sai trái, bị giết là vô tội, tuyệt đối sẽ không nói ra câu người chết cũng không hoàn toàn vô tội như thế này.

Nhanh như vậy đã nhìn ra....Cao Kiệt nhìn hai người. Mới vừa rồi, ngay khi linh thể Liên Xảo Dã sắp không chống đỡ nổi, con quỷ kia đúng lúc chiếm lấy cơ thể cô. Lúc này mới nói một câu, Thân Đồ Thành lập tức cảm giác thấy sự khác biệt_____đây cũng không phải là hiện tượng tốt. Cao Kiệt có chút khổ não, hăn không thể xác định Thân Đồ Thành biết Liên Xảo Dã đã chết chưa, còn người vẫn luôn bên cạnh hăn là một con quỷ không có cảm xúc.

Thở dài một hơi, Cao Kiệt quyết định giải quyết vấn đề Tôn Chí Triết đầu tiên, “Cậu biết người tra được số QQ là ai không?”.

Lưu Hạ vừa nghe, dường như sớm đoán được đối phương sẽ hỏi câu này. Đầu tiên cười thần bí, rồi như ảo thuật kéo ra từ ống tay áo một tờ giấy.

Cao Kiệt nhướn mày: “Lấy ở đâu đó?”. Hăn không cho rằng Lưu Ngạn lại tốt bụng cung cấp đầu mối cho bọn họ.

Lưu Hạ bình chân như vại mà nhún vai: “Tiện tay lấy từ phòng làm việc của ông anh”.

...

Mặc kệ như thế nào, tư liệu đã nằm trong tay. Cao Kiệt không phải nghi ngờ gì: “Đi tìm người kia trước”.

Khi bọn họ đang muốn lấy xe, lại thấy một chiếc Audi bạc rẽ ngoặt một cái rồi dừng trước mặt bọn họ. Lưu Hạ thầm kêu một tiếng không tốt, còn chưa kịp chạy đi thì cửa xe đã hạ xuống.

“Lên xe”. Lưu Ngạn nghiêm mặt nói.

Lưu Hạ sờ sờ mũi, bất đắc dĩ nhìn Cao Kiệt, rồi mở cửa xe ngồi vào. Chờ hẳn ngồi vào chỗ, nhưng Lưu Ngạn vẫn không có ý tứ lái xe. Thân Đồ Thành đang do dự thì lại bị Liên Xảo Dã kéo vào, ngông nghênh ngồi xuống.

“Đội trưởng, mau lên xe thôi”. Lưu Hạ mang theo giọng điệu dụ dỗ, rướn người ra ngoài xe kêu to. Chẳng biết thế nào, trong đầu Cao Kiệt nhảy ra ba chữ_____gọi lão bà. Hắn kiềm chế xung động muốn đánh người, Cao Kiệt bước vào xe ngồi cạnh Thân Đồ Thành.

Dọc đường đi không ai nói chuyện, Cao Kiệt xem tờ giấy Lưu Hạ đưa khi này, lật tới lật lui nhìn, gần như học thuộc lòng luôn những gì ghi phía trên_____

Bàng Đình, nam, 25 tuổi, nhân vật số một của phòng tin tức kỹ thuật thuộc Sở nghiên cứu khoa học kỹ thuật tình báo cấp tỉnh, nhà ở hẻm Thố Địa số 186.

Trái ngược với Cao Kiệt, Thân Đồ Thành có vẻ thoải mái hơn rất nhiều. Khác xa với vẻ bề ngoài khiêm tốn của chiếc xe, không gian bên trong được Lưu Ngạn trang trí vô cùng thư thái, thậm chí có thể nói là xa hoa. Lấy tấm đệm bọn họ đang ngồi mà nói, lớp lông vàng mềm mại không gì sánh được, một khi ngồi xuống thì không muốn đứng dậy, vô luận mặt đường xóc nảy

cỡ nào, người ngồi phía trên hoàn toàn không cảm giác được một chút rung động. Đây là sản phẩm lông dê cao cấp nhất, theo như hiểu biết của Thân Đồ Thành, nếu tính toàn bộ thì giá cả không dưới 15 vạn tệ.

Không nghi ngờ gì Lưu Ngạn rất thông minh, anh ta tiêu tiền ở chỗ bí mật. Giống như tính cách của anh ta, ngoài mặt nhã nhặn lễ độ, nội tâm ngạo mạn đường hoàng. Nghĩ như vậy, Thân Đồ Thành không khỏi quan sát Lưu Ngạn. Chung quy, Lưu Ngạn và Lưu Hạ rất giống nhau, so với Lưu Hạ lúc nào cũng mang theo ý cười trong mắt, mắt Lưu Ngạn hình như dài hơi một chút, cũng chính vì vậy mới biểu hiện sự khôn khéo thông minh, song lỗ mũi nằm dưới mắt kính lại trung hòa cảm giác sắc bén trên người anh ta, khiến anh ta thoát nhìn càng thêm nhã nhặn, trông như một quý công tử nhẹ nhàng phong độ.

Lấy cái nhìn một người đàn ông mà nói, Lưu Ngạn gần như hoàn mỹ. Nếu như ngồi ở đây hôm nay là một sinh viên bình thường, vậy thì Lưu Ngạn sẽ trở thành mục tiêu nỗ lực sau này của cậu ta. Thế nhưng, là Thân Đồ Thành ngồi ở đây, hẳn ngồi phía sau, ở giữa Liên Xảo Dã và Cao Kiệt, tư thế thả lỏng, thần sắc thoải mái, vô cùng thành thực. Hẳn ngồi trong xe của Lưu Ngạn gần như hoàn mỹ, so với Lưu Ngạn gần như hoàn mỹ, không hề kém cạnh chút nào. Hẳn lơ đãng lộ ra khí thế quân lâm thiên hạ, tựa hồ vượt qua sự hoàn mỹ của Lưu Ngạn, biến anh ta trở thành một người tài xế bình thường.

“Anh tốt hơn so với anh ta”. Lời Liên Xảo Dã cắt đứt suy nghĩ của Thân Đồ Thành.

Thân Đồ Thành sững sốt, có hơi buồn cười, nhin không được trêu ghẹo, hỏi: “Tốt hơn chỗ nào?”.

Liên Xảo Dã ngoẹo đầu nghiêm túc suy nghĩ, cô như vậy trong mắt Thân Đồ Thành, không còn thấy vẻ xinh đẹp tuyệt vời, không còn thấy phong tình vạn chủng, chỉ còn thấy ánh mắt ngậm nước của cô.

Cô thật đáng yêu, Thân Đồ Thành nghĩ như vậy, bỗng nhiên có cái gì đó nhanh chóng thoáng hiện lên trong đầu hẳn_____

“Người tốt hơn so với gã”.

“Tốt chỗ nào?”.

“Người rất tốt với ta”.

“Vậy nếu như gã đối tốt với người hơn so với ta, vậy có phải người sẽ thấy gã tốt hơn?”.

“Sẽ không”.

“Vì sao?”.

“Ta thích người, không thích gã”.

“Vậy người phải nhớ kỹ, người nói thích ta, cả đời này đều phải thích ta”.

“Được”.

...

“A Hảo”. Một cái tên thốt ra.

“Ừ?”. Liên Xảo Dã cũng tự động đáp lại.

Lần này, Thân Đồ Thành là người gọi trước lại ngây ngẩn cả người. Qua một lúc lâu, mới hỏi: “Cái gì?”.

Liên Xảo Dã mơ màng: “Anh gọi tôi?”.

Thấy tình huống này, Cao Kiệt thầm la hồng hét, may mắn là chiếc Audi màu bạc đã dừng lại vào lúc này.

“Đến rồi”. Lưu Ngạn ra hiệu bảo mọi người xuống xe.

Cao Kiệt gần như nhảy dựng lên, nhanh chóng kéo Thân Đồ Thành xuống xe.

Lưu Ngạn dừng xe xong, cũng không có ý định rời đi, ngược lại dẫn đầu đi vào một con hẻm trông cũ nát. Lưu Hạ đảo mắt, dường như hiểu ra cái gì, liền kéo Cao Kiệt đi theo.

Con hẻm trên đường Thổ Địa là một trong những con hẻm cũ còn lại của thành phố W, độ rộng nhiều lắm chỉ có thể cho ba người cùng sánh vai bước đi, hai bên là những ngôi nhà hai tầng, niên đại đã lâu, thậm chí có một số còn xây từ gỗ.

Khí trời tháng 3 không ẩm áp lắm, có đôi khi gió thổi qua càng lạnh thêm vài phần. Khi đi đến nửa con hẻm thì Lưu Hạ mới nhận thấy, rõ ràng chỉ là những ngôi nhà hai tầng, vì sao có thể che khuất hết ánh nắng mặt trời. Hắn ngẩng đầu, kinh sợ khi cả con hẻm bị bao phủ trong bóng tối.

“Cẩn thận chút”. Hắn nghe thấy Liên Xảo Dã nhắc nhở Thân Đồ Thành.

Lưu Hạ cười khổ trong lòng, có chuyện không hiểu, nhưng không dễ dàng sợ hãi. Không biết có phải ảnh hưởng tâm lý hay không, nhưng từ khi hắn phát hiện con hẻm này rất âm u, thì liền mơ hồ cảm thấy từng đợt gió lạnh thổi tới, lạnh đến tay chân hắn nhanh chóng mất đi cảm giác. Con hẻm dài không tường, mỗi lần rẽ ngoặt lại khiến Lưu Hạ nghĩ đến con rắn to đang bò uốn lượn. Mấy người bọn hắn tựa như đang bước đi trong bụng rắn, không cẩn thận sẽ bỏ xác nơi này.

Lại một trận gió thổi vào cổ áo, Lưu Hạ nhin không được rung mình.

“Vù vù”. Gió thổi qua khe hở tảng đá phát ra âm thanh.

Lưu Hạ dừng chân, tìm kiếm âm thanh bắt nguồn từ đâu.

“Vù vù”.

“Ai đó? Là ai ở đó?”. Lưu Hạ hô lớn. Âm thanh quanh quẩn trong con hẻm yên tĩnh, khắp người Lưu Hạ phát lạnh_____những người khác đều đã biến mất!

“Vù vù”.

“Khanh khách”.

“Vù vù”.

“Khanh khách”.

...

Hai loại âm thanh phát ra từ hai hướng, chọt trái chọt phải, chọt trước chọt sau, Lưu Hạ cảm thấy đầu đau muốn rách toạc. Hắn muốn bắt lấy gì đó rồi đánh một trận, nhưng xung quanh không có bất cứ vật gì, chỉ còn lại hai loại âm thanh càng lúc càng gần, vù vù, vù vù, khanh khách, khanh khách...

“A!”. Lưu Hạ ôm đầu, ra sức dấm mạnh xuống mặt đất.

“Ôi!”. Có người hít một hơi, “Hắn không đau hả?”.

“Đừng giỡn, Bàn Đình”. Là giọng nói Lưu Ngạn.

“Song quỷ khốn tâm”. Một tay đỡ Lưu Hạ đứng dậy, “Thất khiếu càng linh hoạt, càng dễ bị nhốt lại”.

Cái gì?

Lưu Hạ vẫn chưa phản ứng kịp, tiếng cười quái dị đã biến mất, Lưu Hạ mở mắt nhìn thấy Cao Kiệt, Thân Đồ Thành, Liên Xảo Dã cùng Lưu Ngạn

đang đứng trước mặt mình.

Các người đi đâu vậy? Lưu Hạ định lên tiếng hỏi, suy nghĩ một chút, dường như hiểu ra điều gì, liền hỏi: “Tôi bị sao vậy?”.

“Đó là Song quý khốn tâm trận”. Lúc này Lưu Hạ mới chú ý đến một cậu nhóc đứng cạnh Lưu Ngạn, nghe giọng nói tựa hồ chính là người đỡ hấn dậy khi này, “Tâm tư càng phức tạp thì càng dễ lạc đường trong trận pháp”.

Lưu Hạ oán hận liếc mắt nhìn ông anh nhà mình_____nói đến đầu óc, anh trai hấn nhận đệ nhị thì không ai dám nhận đệ nhất. Tại sao anh ấy lại không bị mắc kẹt?

Cậu bé tựa hồ cảm nhận được “Oán khí” của Lưu Hạ, liếc mắt nhìn Lưu Ngạn, khinh thường nói: “Lòng lang dạ sói cũng coi là tâm hả?”.

Lưu Ngạn làm lơ, đẩy kính mắt giới thiệu: “Bàn Đình, người các cậu muốn tìm”.

Cậu nhóc lập tức xông lên, hướng về phía Lưu Ngạn dấm đá chân tay: “Đã nói không được gọi tôi là Bàn Đình, lão phúc hắc nhà anh!”.

Lưu Ngạn nhìn cậu nhóc dấm đá loạn xạ, dường như không đem “công kích” đối phương để vào mắt. Cao Kiệt do dự, không chắc chắn hỏi: “Cậu là...Bàng Đình?”. Hai mươi lăm tuổi, nhân vật số một của phòng tin tức kỹ thuật thuộc Sở nghiên cứu khoa học kỹ thuật tình báo cấp tỉnh?

Cậu nhóc bò xuống từ trên người Lưu Ngạn, tức giận nói: “Sao hả, tôi tập trung hết năng lượng vào trong đầu óc không được sao?”.

Cao Kiệt lúng túng ho khan, nói: “Bàng tiên sinh, tôi là ...”.

Bàng Đình phất tay cắt đứt: “Tôi biết mấy người muốn hỏi gì, nhưng tại sao tôi lại phải nói cho mấy người biết chứ?”.

Cao Kiệt hiếm khi nở nụ cười: “Tôi nghĩ, cậu rất muốn gặp người thiết trận?”.

“Ngao!”. Thái độ Bàng Đình lập tức xoay chuyển 180 độ, hỏi liên tiếp: “Anh biết Thu Thu hả? Mau nói tôi biết cậu ta đang ở đâu, tôi phải một mắt một còn với cậu ta, ngao!”.

Lưu Hạ lấy tay bịt miệng Cao Kiệt, mỉm cười tươi rói: “Vậy phải xem cậu lấy cái gì để đổi đây”.

Bàng Đình tức giận nhìn Lưu Hạ, một lát sau, cực kì không cam lòng đưa đến một tờ giấy: “Cầm!”.

Cao Kiệt nhanh chóng mở ra_____

Số QQ:764483495

Đăng nhập lần cuối:ngày 5 tháng 3 năm 2011

Nơi đăng nhập lần cuối:thành phố W, khu Ngũ Thành, đường Hoàn Lộ, số 17, tiệm Net Hải Lam Tinh.

Và, thành phố Z, khu Tân Thành, tòa nhà bạch kim Nghênh Xuân, tòa số 2, phòng 802.

Chủ nhà:Quách Khải.

THÂN BIÊN (NHÂN QUÝ) (BỘ 2)

Miêu Oa
www.dtv-ebook.com
Quyển 2

Chương 31: Qq

Quách Khải run rẩy tắt trình duyệt web, bỗng chốc ngồi thừ ở trên ghế.

Hắn nhìn thấy gì?

Đó là, trong mục riêng tư tên là “Cõi Âm” của diễn đàn kinh dị, hắn nhìn thấy câu chuyện do chính tay Chí Triết viết!

Sẽ không sai, nhất định là Chí Triết viết, Quách Khải sờ gương mặt đầm mồ hôi lạnh, mọi tình tiết rất chặt chẽ, không có lỗi sai_____chẳng lẽ nói...Điệp Tiên là có thật? Hắn vốn tưởng đó chỉ là trò đùa giống thật do Thân Đồ và Thế Vỹ bày ra, hắn chưa từng lưu tâm đến. Nhưng hiện tại, ba giờ rưỡi sáng ở trong phòng mình, hắn cảm thấy ớn lạnh khắp người.

Mùa đông của trấn nhỏ phía Nam yên tĩnh và lạnh lẽo, Quách Khải bọc chăn quanh người, lơ đãng nhìn thoáng ra ngoài cửa sổ, tuyết đã bắt đầu rơi. Hắn nhớ tới cảnh tượng Tôn Chí Triết miêu tả sống động như thật_____thi thể đầy khắp núi đồi, đàn ông, đàn bà, người già, trẻ nhỏ...Cường tráng, mỏng manh, khô héo, non nớt...Từng lớp chồng chất lên nhau. Có người đốt một cây đuốc, bắt đầu từ đầu ngón tay của đứa trẻ con, ngọn lửa thoáng cái bùng lên, ngọn lửa âm u trong nháy mắt nuốt trọn cả đỉnh núi. Sau đó, trời bắt đầu nổi tuyết, Tôn Chí Triết nói, đó là thiêu đốt tro cốt.

Vài hạt tuyết rơi vào cửa kính, bịch bịch, trong bóng tối tiếng vang phá lệ vô cùng rõ ràng, tựa như có người đứng ngoài cửa sổ, từng nhịp từng nhịp gõ vào cửa kính. Hai hàm răng của Quách Khải đánh vào nhau lập cập, đầu óc trống rỗng, hắn không nghĩ ra được gì, có lẽ nên nói, hắn không có

suy nghĩ gì cả. Giờ phút này, cả người hân đều lâm vào sợ hãi, hân có một loại cảm giác vô hình. Nó đến_____Điệp Tiên, đến rồi.

Tít tít tít tít.

Tiếng báo tin nhả đến như bùng nổ trong phòng, Quách Khải hoảng sợ nhảy cẫng lên. Mắt không khống chế nhìn vào màn hình máy vi tính, một hộp thoại bật lên_____

Oa Từ 03:30:00

Có ở đây không?

Quách Khải ngơ ngác nhìn chăm chăm kiểu chữ đỏ như máu của đối phương, dưới tình huống thế này mà có người nói chuyện phiếm thì không có gì tốt hơn, thế nhưng nickname của đối phương không hiểu sao làm hân cảm thấy không thoải mái. Khi bản thân đang do dự, đối phương gửi thêm một dòng chữ.

Oa Từ 03:30:09

Có thể tâm sự với tôi không?

Quách Khải co người ngồi trên ghế, suy nghĩ một chút, cuối cùng đánh một hàng chữ.

Oa Từ 03:32:00

Là người đẹp thì mới tâm sự.

Đúng rồi, chính là điều này. Tên của đối phương và tên của hân giống nhau như đúc, ngay cả màu sắc kiểu chữ cũng giống nhau, cảm giác này rất quái dị, giống như đang cùng chính mình nói chuyện vậy.

Oa Từ 03:32:00

Là trai đẹp có được không?

Đối phương nhanh chóng trả lời, Quách Khải không khỏi nở nụ cười, người này quá tự luyến. Nghĩ đến bản thân bình thường cũng trêu đùa như vậy với các cô nữ sinh, hẳn càng phát hiện “Oa Tử” này có cùng sở thích với mình.

Oa Tử 03:32:32

Một núi không thể chứa hai cọt, trai đẹp không thể cùng trai đẹp nói chuyện phiếm.

Oa Tử 03:32:44

Đừng có khó tính như vậy, nếu không tôi kể chuyện tình yêu cho bạn nghe?

Oa Tử 03:33:01

Quá trình yêu ướt át chứ?

Oa Tử 03:33:06

Đều có.

Có chút thú vị, hứng thú của Quách Khải đã bị khơi lên. Hắn quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, trời tối đen như mực, có lẽ câu chuyện của đối phương có thể giúp mình chịu đựng đến khi trời sáng. Chỉ cần trời vừa hừng sáng, mọi thứ gặp phải sẽ trở thành quá khứ. Nghĩ như vậy, tinh thần của hắn hoàn toàn thả lỏng. Nhét bàn tay vào trong chăn ấm, Quách Khải hưởng thụ nheo mắt lại, lười biếng không muốn cử động. Người bên kia tựa hồ biết hắn đang nghĩ gì, bắt đầu gửi tiếp tin nhắn.

Oa Tử 03:33:20

Lúc học trung học thì tôi không còn là trai tân, là cùng với học tỷ lớn hơn 2 lớp. Tôi không nhớ tên chị ấy là gì, đôi khi tôi nghĩ đến chị ấy thì bắt đầu nhớ về mùi mực nước nhàn nhạt.

Oa Từ 03:33:29

Ngày đó quần áo là tự chị ấy cởi ra, chị ấy nói khi đi học làm ngã lọ mực nên rơi vào trong váy, ha ha.

Quách Khải mỉm cười, tựa hồ có thể nhìn thấy hình ảnh cô gái kia xấu hổ chậm rãi cởi nút buộc, mùi mực nhàn nhạt xông lên đầu mũi.

Oa Từ 03:33:34

Chúng tôi chỉ làm một lần, sau đó chị ấy chuyển trường, còn tôi cũng nhanh chóng quên đi.

Oa Từ 03:33:42

Sau đó tôi tốt nghiệp, có lẽ nhờ vào gương mặt này nên suốt ba năm trung học tôi không ngừng nói chuyện yêu đương. Cũng không phải lúc nào cũng lên giường với nhau, chẳng qua cảm thấy nếu không yêu đương thì không còn việc gì để làm.

Oa Từ 03:33:47

Mặt của tôi rất baby, đa số cô nàng nào cũng thích. Họ nói rằng tôi kích thích bản năng làm mẹ bên trong họ, sau đó không thể kiềm chế được mà đối xử tốt với tôi.

Oa Từ 03:33:55

Các cô ấy rất yêu thích tôi, suy cho cùng, một người đàn ông có gương mặt như vậy không phải dùng để thu hút phụ nữ sao. Tôi không quan tâm mấy thằng con trai trong lớp gọi tôi là Tiểu Bạch Kiềm. Tôi không muốn

làm bạn với bọn họ, tôi chỉ thích ở cùng với mấy cô nàng kia, cùng nhau nói chuyện yêu đương.

Xem đến đây Quách Khải không nhịn được lấy tay sờ vào mặt mình. Thật quá trùng hợp, gương mặt của hắn cũng được gọi là mặt baby, hắn cũng nhờ vào gương mặt này mà trải qua khoảng thời gian vui vẻ với các cô nữ sinh. Lẽ nào một cái tên đăng nhập QQ có thể gắn liền hai người có cùng đời sống sinh hoạt? Hắn hăng hái nhìn chăm chăm vào khung đối thoại.

Oa Từ 03:34:02

Sau đó lên đến cao đẳng, tôi vẫn nói chuyện yêu đương. Bao gồm cả bạn học, học tử, còn có những niên muội hồi trung học.

Oa Từ 03:34:11

Mỗi ngày tôi rất bận rộn, phải nhận rất nhiều cuộc gọi và tin nhắn. Các cô ấy rất thích tôi, tựa như tôi mà rời đi thì cuộc sống của bọn họ không còn ý nghĩa gì nữa. Tôi cũng vậy, vì thế khoảng thời gian đó tiền hóa đơn điện thoại của tôi lên đến hơn 200 đồng.

Oa Từ 03:34:16

Tiền tiêu vật mỗi tháng của tôi chỉ có hơn 10 đồng, làm sao mà có tiền trả hóa đơn điện thoại. Thế nhưng tôi lại không muốn chia tay các cô ấy. Phải làm sao bây giờ đây?

Đương nhiên là đi trộm! Quách Khải hét thầm trong lòng. Lúc điện thoại hắn bị cắt do thiếu nợ đến lần thứ ba, hắn đã có ý nghĩ đi trộm.

Nhà Quách Khải rất lớn, gồm có hai tầng. Lầu 1 là phòng khách, phòng ăn cùng nhà bếp, lầu 2 là phòng ngủ và thư phòng. Phòng cha mẹ hắn nằm ngay đầu cầu thang, ngày đó, hắn ăn tối thật sớm, sau đó rón rén lên vào

phòng ba mẹ. Hăn nghe thấy tiếng nói chuyện của ba mẹ ở dưới lầu, ba thì nói chuyện đối tác kinh doanh, mẹ thì nói chuyện chị em bạn bè của mình. Hăn nghe thấy tiếng cười ở dưới chân của mình, vì vậy hăn cố gắng thật nhẹ nhàng kéo chiếc tủ đầu giường.

Một chiếc đồng hồ vàng, ba cái điện thoại, hai hộ chiếu và một bản tài liệu, mấy thứ này vô dụng đối với Quách Khải, bởi vì hộ chiếu tiếng Nhật không thể đổi thành tiền, còn đồng hồ vàng và di động, bất luận thiếu một món nào thì người mẹ cẩn thận của hăn cũng sẽ phát hiện. Cái hăn cần chính là tiền mặt, hăn biết ba có thói quen cất tiền trong phòng ngủ, hăn chỉ cần một hai tờ, hăn khẳng định người cha đăng trí của hăn sẽ không phát hiện. Nhưng chúng nó được giấu ở đâu? Hăn đóng lại ngăn tủ, mở cửa tủ quần áo. Trong tủ quần áo toàn là quần áo và túi xách hàng hiệu của mẹ được sắp xếp ngăn nắp, quần áo của ba không nhiều nhưng đều là âu phục xa xỉ. Tiền đâu? Tiền ở đâu? Hăn bắt đầu bực bội...

Oa Từ 03:34:19

Sau đó cuối cùng tôi cũng tìm thấy, bốn xấp, bạn biết nó nằm ở đâu không?

Tủ TV! Quách Khải gần như hét lên, ngăn thứ hai từ trên đếm xuống!
Tròn 4 vạn đồng!

Oa Từ 03:34:24

Giữa lúc tôi muốn cầm đi, tôi nghe âm thanh dọn dẹp chén đĩa của mẹ, còn ba tôi thì đang lên lầu.

Oa Từ 03:34:29

Tôi sợ vô cùng, tôi nghe thấy tiếng tim mình đập thành thịch, giống như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực!

Oa Từ 03:34:36

Thế nhưng tôi rất bình tĩnh, tôi nhanh chóng đóng tủ, chạy ra khỏi phòng bọn họ. Trong cả quá trình không hề gây ra tiếng động nào.

Oa Từ 03:34:40

Sau khi trở lại phòng mình, tôi ôm ngực thở hổn hển, tôi không cảm thấy sợ, ngược lại còn thấy rất kích thích.

Đúng, rất kích thích. Quách Khải hưng phấn nhớ lại chuyện mình từng trải qua, cảm giác mình như một tên trộm, một đạo soái (tên trộm) trong tiểu thuyết võ hiệp vậy, hoặc là quái đạo trong truyện manga, xuất sắc cực kì. Trộm đồ vật không có gì sai, nhưng trộm mà không bị người phát hiện thì mới gọi là xuất sắc.

Oa Từ 03:34:48

Lần thứ hai thuận lợi hơn nhiều, tôi lấy một tờ từ mỗi xấp, tổng cộng là 400 đồng. Đầu tiên tôi dùng tiền trả hóa đơn điện thoại, số còn lại dùng mua vòng tay cho một trong những cô bạn gái của tôi.

Cô ấy cực kì vui vẻ, Quách Khải nhớ tới bộ dáng nhảy nhót của cô nàng tựa như một chú chim nhỏ, dọc đường đi nói chuyện lú ra lú rít. Cổ tay cô đeo vòng tay hắc vừa mới tặng, pha lê màu xanh nước biển lấp lánh ánh sáng trên làn da trắng nõn, xinh đẹp vô cùng.

Oa Từ 03:34:53

Sau đó, lá gan của tôi lại lớn hơn, một lần trộm đến tám trăm, có lần nhiều nhất tôi lấy tận một ngàn rưỡi.

Oa Từ 03:35:08

Số tiền kia làm cho tôi được chào đón nhiều hơn. Cô gái nào cũng thích tôi, bởi vì tôi tựa như cậu ấm quý tộc trong tưởng tượng của họ, dịu dàng, hiền lành và ra tay vô cùng phóng khoáng. Tôi đều tặng mỗi cô bạn gái một món quà, tôi thích họ ăn mặc thật đẹp, tựa như một món đồ chơi.

Oa Từ 03:35:11

Nhưng tiệc vui chóng tàn, chưa được một tháng thì mẹ tôi đã phát hiện.

Đây là chuyện đương nhiên, Quách Khải nghĩ, mỗi xấp tiền bị rút đi rất nhiều, chỉ còn lại phân nửa, không bị nghi ngờ mới lạ.

Oa Từ 03:35:15

Có lẽ do trộm tiền quá nhiều lần, trái tim của tôi cũng được trui rèn đến cứng cáp. Bị mẹ bắt tại trận mà mặt tôi vẫn không hề đổi sắc.

Không có sợ hãi, cụm từ này xuất hiện trong đầu Quách Khải. Bởi vì hẳn biết mẹ rất cưng chiều hẳn, nên nhiều nhất cũng chỉ trách mắng hai câu chứ không thật sự làm gì hẳn.

Oa Từ 03:35:26

Đúng như tôi nghĩ, mẹ mắng tôi. Thế nhưng bà không nặng lời với con trai bảo bối của mình, những lời trách cứ rơi trên người tôi nhẹ như hạt bụi, giống như gãi ngứa. Tôi không sợ mẹ mắng, thứ khiến tôi sợ chính là khi tôi đối với mặt vẻ mặt thất vọng của bà, tôi không hề có chút hổ thẹn.

Vẻ mặt đau lòng của mẹ...Tựa như nhớ lại, Quách Khải đặt cằm lên gối, trong lòng đang nghét.

Oa Từ 03:35:38

Chuyện này không giải quyết được gì. Từ nay về sau, tôi không còn trộm tiền nữa.

Oa Từ 03:35:45

Tôi nói với bạn gái rằng có lẽ thời gian sắp tới tôi không thể liên lạc với họ được. Bọn họ rất ngạc nhiên, truy hỏi tôi nguyên nhân. Đương nhiên tôi sẽ không nói những món quà ngày trước tôi tặng cho bọn họ được mua từ tiền tôi trộm trong nhà. Tôi chỉ nói là tôi mệt.

Oa Từ 03:35:59

Cũng chính từ lúc đó, tôi phát hiện gương mặt mình rất hợp với biểu tình đau buồn. Bạn gái bắt đầu yêu thương tôi hơn, vì vậy bắt đầu chen nhau làm mọi việc cho tôi. Từ việc yêu đương đến việc giặt đồ lót, đóng tiền điện thoại đến tặng quà. Vai trò của chúng tôi thoáng cái đảo lộn, tôi biến thành người được bọn họ chăm sóc.

Oa Từ 03:36:06

Không biết vì sao tôi không hề cảm thấy xấu hổ. Vào lúc đó, tôi xem việc được các cô gái tranh nhau yêu thích là một loại bản lĩnh.

Cuộc sống như thế trôi qua hai năm, Quách Khải thở dài, nếu như không phải sau này gặp được cô ấy, cuộc đời của hắn thực sự bị hủy rồi.

Oa Từ 03:36:12

Cấp 3 năm đó, mẹ mời một gia sư dạy kèm cho tôi, họ Lâm. Ngay từ đầu tôi rất không ưa cô ấy, vóc người nhỏ nhắn lại còn quê mùa. Cô ấy dạy rất nghiêm túc nhưng tôi không để tâm lắng nghe. Lỗi tại nghe cô ấy giảng bài, trong đầu lại nghĩ đến bạn gái.

Oa Từ 03:36:20

Hai tháng trôi qua, thành tích của tôi vẫn dậm chân tại chỗ. Mẹ tôi sốt ruột, muốn cho cô ấy nghỉ việc. Đúng như mong ước của tôi nhưng ngoài

mặt tôi lại giả bộ không có việc gì. Cô ấy nghe xong lí do của mẹ tôi, không nói một câu, dạy xong buổi cuối cùng rồi rời đi_____cho tới bây giờ cô ấy vẫn không giải thích cho tôi hiểu, nếu như cô ấy giải thích thì tôi nghĩ tôi sẽ không ghét cô ấy như vậy.

Oa Tử 03:36:30

Người dạy kèm mới là một thầy giáo nam. Tôi lại càng không có hứng thú. Một ngày kia sau khi tan học, tôi đang đi bộ trên đường thì vô tình nhìn thấy cô ấy. Xem chừng cô ấy đang dạy kèm cho học sinh tiểu học, thằng nhóc kia vừa nhìn đã biết không ngoan hiền gì. Tôi có chút hả hê, tôi nhìn thấy thằng nhóc kia đem lọ mực đổ hết lên quần cô ấy. Cô ấy muốn nổi giận nhưng lại cố gắng chịu đựng cái nhìn soi mói của người qua đường, biểu tình xấu hổ, giận dữ và ủy khuất của cô ấy đã khuấy động trái tim tôi.

Quách Khải biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo_____đêm hôm đó hắn về đến nhà, nói với mẹ rằng muốn mời lại cô giáo dạy kèm cũ, đồng thời còn hứa sẽ học thật tốt.

Oa Tử 03:36:38

Cô ấy đã trở về. Tôi bắt đầu nói chuyện pha trò với cô ấy mỗi khi có thời gian nghỉ. Lúc đầu cô ấy không phản ứng lại, sau đó có lẽ bị sự kiên nhẫn của tôi làm cảm động, thỉnh thoảng cô ấy cũng nói với tôi vài lời. Cậu biết không? Khi đó động lực mỗi ngày của tôi chính là cùng cô ấy nói vài câu ngắn ngủi.

Hắn làm sao không biết, Quách Khải nghĩ, sáng sớm vừa mở mắt ra hắn liền nghĩ đến cô, liên tục nghĩ đến những lời cô đã nói đêm trước, sau đó vất óc suy nghĩ xem hôm nay phải làm sao thì cô mới chịu mở miệng nói chuyện. Hắn chia tay với tất cả các cô bạn gái của mình, để vì cái gì? Chính là vì cô ấy. Vừa tan học hắn liền về nhà, còn ngoan hơn so với học sinh tiểu học, là vì cái gì? Còn không phải là vì muốn nhìn thấy cô sớm hơn sao!

Oa Từ 03:36:46

Dần dần, cô ấy nói nhiều hơn. Lúc này tôi mới chú ý, hóa ra cô ấy không phải lạnh như băng, mà là xấu hổ. Khi cùng tôi nói chuyện, cô ấy rất ít khi nhìn thẳng vào tôi, cô ấy luôn chuyển tầm nhìn sang chỗ khác, một khi đối mặt với tôi, mặt cô ấy lập tức sẽ hồng lên. Đương nhiên, cô ấy sẽ cúi đầu không cho tôi nhìn thấy, hoặc là giả vờ hung dữ với tôi rồi nói rằng giờ nghỉ kết thúc, tiếp tục học thôi.

Quách Khải không nhịn được cười rộ lên, hắc nhĩ cô nàng vô cùng dễ thương, giống như người từng dạy kèm hắc vậy.

Oa Từ 03:37:03

Tôi nghĩ tôi đã yêu cô ấy. Trong nhận thức của tôi, thích hoặc được thích, sau đó tỏ tình hoặc được tỏ tình, tiếp đó quen nhau, mọi thứ đều là thuận lý thành chương. Vì thế khi tôi hiểu rõ tôi đã thích cô ấy thì đầu tiên tôi phải nói với cô ấy đã. Nhưng kết quả nhận được là lời từ chối.

“Vì sao?”. Quách Khải nhớ kỹ lúc đó hắc hỏi như vậy, “Em không tốt sao?”.

Lâm Băng Băng rú mắt không dám nhìn hắc, không nói một câu.

“Nói đi!”. Hắc rất sốt ruột, “Em không tốt chỗ nào? Rốt cuộc cô không hài lòng điểm nào ở em?”.

Hắc kích động nắm lấy vai Lâm Băng Băng lắc mạnh. Trên mặt Lâm Băng Băng không có biểu tình gì, đợi khi hắc mệt mỏi, dừng lại hành động điên cuồng thì cô mới nhẹ giọng nói: Em là học trò của cô.

Cái gì vậy? Quách Khải cảm thấy buồn cười, hắc cười lạnh buông tay, nói: “Hiện tại_____cô bị đuổi việc”.

Trong nháy mắt Lâm Băng Băng cứng người, bộ dạng luống cuống của cô ấy làm lòng Quách Khải nhất thời dịu xuống, hắng thở dài một hơi, nói: “Đừng như vậy, cô chẳng qua chỉ là cô giáo của em, chỉ lớn hơn em hai tuổi”.

“Nhưng mà...”.

“Em cũng sẽ trưởng thành, cô biết là hai tuần nữa em bắt đầu thi đại học rồi”.

“Cô...”. Biểu tình Lâm Băng Băng thả lỏng.

“Cho em cơ hội được không?”.

Cảm giác đã lâu không xuất hiện, Quách Khải nghe tim mình đập thành thịch, tựa như một khắc sau sẽ nhảy ra khỏi lồng ngực. Phảng phất như một thế kỉ trôi qua, hắng mới thấy Lâm Băng Băng nhẹ gật đầu.

Oa Từ 03:37:10

Tôi thành công thi đậu đại học Z, tôi liền chạy vọt tới dưới lầu kí túc xá của cô ấy...Cậu đoán xem tôi thấy gì?

Bạch Lộ. Vị học tử hồi trung học kia, mang theo mùi thơm nhàn nhạt của mực, là người dâng tặng lần đầu tiên cho hắng.

Trong phòng quanh quẩn tiếng hít thở, cửa sổ đóng chặt, nhưng không biết từ đâu xuất hiện một cơn gió lạnh thổi đến, khiến Quách Khải nổi hết da gà. Hắng vươn tay, run run đánh một hàng chữ.

Oa Từ 03:37:25

Cậu rốt cuộc là ai?

Là ai? Là ai? Rốt cuộc là ai? Tại sao lại biết nhiều chuyện về hắn như vậy? Tại sao biết Bạch Lộ... Đây vốn là bí mật giữa hai người bọn họ... Vì sao...

Hắn không khống chế được run rẩy, nhưng đối phương không nhìn thấy, tiếp tục kể tiếp câu chuyện cũ của mình.

Oa Tử 03:37:36

Tôi giống như bị ma nhập, không cần nhiều lời tôi liền đi với chị ấy. Trường học vẫn chưa khai giảng nên không ai biết tôi, chị ấy ung dung kéo tay tôi đi xuyên qua sân trường, đi vào một khách sạn nhỏ.

Mày rốt cuộc là ai? Rốt cuộc là ai! Rốt cuộc là ai! Quách Khải điên cuồng đánh một loạt chữ.

Cuối cùng hắn mở thông tin tài khoản của đối phương ra_____

Oa Tử (764483495)

Giới tính: Nam

Tuổi: 21

Họ tên: Quách Khải

Đây là ... mình?

Không thể nào?

Oa Tử 03:38:00

Cơ thể của chị ấy rất tuyệt vời, lúc bên cạnh chị ấy tôi quên mất tất cả, không nghĩ được gì, kể cả Lâm Băng Băng mà tôi yêu thích cũng quên mất.

Là ai? Là ai...Van cầu cậu, đừng làm tôi sợ, buông tha cho tôi được không? Quách Khải đột nhiên co giật, không ngừng rơi nước mắt. Hắn run rẩy cầm lấy con chuột, nhưng bất luận thế nào cũng không thể tắt được khung hội thoại. Hắn điên cuồng nhấn nút nguồn nhưng từng dòng chữ đỏ như máu vẫn như cũ đập vào mắt...

Oa Từ 03:38:44

Cậu biết tôi chết như thế nào không?

Không, không

Oa Từ 03:39:59

Trong lúc nghỉ đông, 3 giờ rưỡi sáng trên QQ, tôi nghe một người bạn kể chuyện, sau đó trái tim của tôi nhảy văng ra khỏi lồng ngực.

Không!

Quách Khải nhảy dựng lên_____rút! Rút dây điện!Đừng nhìn nữa, đừng để hắn nhìn thấy nữa!

Hắn cúi đầu nhìn...

Một trái tim chảy máu đầm đìa nhảy ra khỏi lồng ngực hắn.

THÂN BIÊN (NHÂN QUÝ) (BỘ 2)

Miêu Oa
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 32: Trở Về Thành Phố Z

“Thế nào?”. Thân Đồ Thành lo lắng dò hỏi.

Lưu Hạ di chuyển cái chìa khóa vạn năng trong tay, trán đổ đầy mồ hôi: “Còn chút nữa”.

Lúc này bọn họ đang đứng bên ngoài nhà Quách Khải, gõ cửa không ai mở, gọi điện thoại cũng không ai bắt máy.

“Chết tiệt”. Lưu Hạ lắc lắc bàn tay đau xót, mắng: “Còn một cái khóa điện tử nữa!”.

Cao Kiệt nhú mày: “Hay là gọi quản lí đến mở đi”.

“Không được”. Liên Xảo Dã phản đối, “Nếu như oán khí chưa tan thì sẽ ảnh hưởng đến người quản lí”.

Thân Đồ Thành bực bội vò tóc, bàn tay nắm chặt tay vịn cầu thang bên cạnh. Hắn cảm thấy có thứ gì đó đang chạy bên trong người hắn, mỗi khi hắn nôn nóng hoặc khẩn trương, những thứ đó sẽ xuất hiện, âm ỉ khiến hắn muốn phát điên. Chúng nó nói hủy diệt, hủy diệt...Hủy diệt tất cả, tất cả những thứ khiến người hưng phấn, chán ghét, bất an, nóng giận, hủy diệt hết toàn bộ. Chúng nó dụ dỗ hắn_____không thấy tên cảnh sát kia rất chậm chạp sao? Vậy thì, giết tên đó đi, tại sao lại không chứ? Là sự vô dụng của tên đó khiến người vô cùng sốt ruột, nếu như tên đó có thể nhanh nhẹn một chút thì người cũng không cần khó chịu như vậy.

Giết đi, giết tên đó đi...

Trên trán nổi đầy gân xanh, vụn gỗ nhỏ đâm vào lòng bàn tay hằn, Thân Đồ Thành cố gắng nhẫn nại.

“Các người không thấy vô lí sao?”. Lưu Hạ ngậm chìa khóa trong miệng, ngón tay di chuyển thật nhanh trên bàn phím, “Chúng ta đến đây đã lâu, vậy mà căn hộ đối diện không hề có chút phản ứng”.

“Đừng nghi thần nghi quỷ”. Cao Kiệt không nặng không nhẹ đánh hắt một cái, “Bây giờ là giờ làm việc, không có ai ở nhà là chuyện rất bình thường”.

“Vậy cha mẹ của Quách Khải đâu? Tôi nói, nếu như Quách Khải thật sự gặp phải chuyện gì đó... Việc này... không phải người bình thường sẽ la to....hoặc có thể...tạo ra chút tiếng động gì đó?”.

“Cậu ta ở một mình”. Thân Đồ Thành đột nhiên lên tiếng. Giọng nói mang theo kiềm nén, hình như đang chịu đau đớn cực lớn.

Lưu Hạ sửng sốt, xoay người lại hỏi: “Cậu sao thế?”.

Đúng lúc đó, đèn cảm ứng trong hành lang bỗng tắt ngúm, thân thể Thân Đồ Thành chợt căng thẳng, mùi máu tươi thoang thoảng bay tới.

Gầm!

Dã thú trong cơ thể đã phá kén chui ra, Thân Đồ Thành không còn áp chế được nữa. Hắt một tay nhấc Lưu Hạ lên rồi ném sang một bên, sau đó ra sức đánh vào cánh cửa chống trộm.

Lưu Hạ bị quăng ngã thất điên bát đảo, đang muốn mở miệng thì bị Liên Xảo Dã ngăn lại: “Hiện tại đừng chọc anh ấy”.

“Cậu ta phát điên gì đó?”. Lưu Hạ nghiêng răng phun ra từng chữ. Hắt phát hiện ánh mắt Liên Xảo Dã đang nhìn Thân Đồ Thành không giống như

khi nhìn hăn. Vì vậy thốt ra một câu hỏi, “Cô thích cậu ta?”.

Liên Xảo Dã bởi vì câu hỏi của hăn mà sửng sốt, hé miệng, lại nghe thấy bên kia “Ầm” một tiếng_____cửa đã bị đấm thủng.

“Thằng nhóc này!”. Lưu Hạ giậm chân, “Tạo ra tiếng động lớn như vậy là sợ không có người biết phải không!”.

Cao Kiệt quát dọn đường: “Còn không qua đây hỗ trợ! Dài dòng cái rắm!”.

Dưới sức mạnh của ba người đàn ông, cánh cửa dày cộm cũng bị phá vỡ.

...

Mùi máu tanh, đây là cảm giác đầu tiên sau khi ba người bước vào phòng. Không phải chỉ vết máu có thể nhìn thấy được vì thực tế phòng khách khá sạch sẽ. Đối với một cậu con trai sống một mình mà nói, trên sàn nhà không có đồ vật hỗn loạn, trên ghế sa lon cũng không có quần áo dơ, không có ly chén ném lung tung, không có bụi bặm, mọi thứ đều ở đúng vị trí của nó. Nhưng trong không khí đều là mùi tanh hôi, toàn bộ căn phòng tựa như một cái nồi hấp đóng kín, bên trong dùng hấp bánh màn thầu. Không mất bao lâu, trên trán Thân Đồ Thành đổ đầy mồ hôi.

Lưu Hạ có chút ngạt thở, chống tường hỏi: “Phân công nhau ra tìm ha?”.

“Không”. Liên Xảo Dã nói, “Ngần vạn lần đừng tách rời nhau”.

“Lên lầu hai”. Thân Đồ Thành đi về hướng cầu thang.

Diện tích lầu hai nhỏ hơn so với lầu một, chỉ có một căn phòng và một WC. Thân Đồ Thành suy nghĩ rồi đẩy cửa phòng ngủ, bước vào.

Bên trong không có ai.

Một luồng hơi nóng ập vào mặt, Lưu Hạ lau mồ hôi trên trán, thở hồng hộc: “Giờ đã là tháng ba mà còn mở lò sưởi”.

Cao Kiệt tìm tới bảng nguồn rồi tắt nó đi, tiếp theo mở cửa sổ thông khí, sau đó mới quan sát toàn bộ phòng ngủ. Chỗ dễ nhìn thấy nhất chính là bàn vi tính đặt đối diện.

“Máy còn đang hoạt động”. Cao Kiệt sờ vào ổ CPU, “Rất nóng, xem ra đã lâu chưa tắt nguồn”.

Lưu Hạ đưa mũi đến người, nghi ngờ nói: “Cháy rồi”.

“Không thể nào!”.

“Các người không nghe mùi cháy khét sao?”. Lưu Hạ vừa nói vừa mở nắp CPU, “Nhìn đi, linh kiện bên trong đều đã cháy trụi”.

“Nói cách khác...”. Máy tính không có khả năng tiếp tục hoạt động? Hai người ăn ý nhìn về phía nút hiển thị vẫn đang hoạt động.

Cao Kiệt đứng dậy, quyết định xem đến cùng.

“Đừng cử động”. Liên Xảo Dã dè hăn xuống.

Cao Kiệt nhú mào, lại nghe Liên Xảo Dã nói: “Anh không cảm thấy con chuột kia rất giống cái đĩa sao?”.

“Đĩa?”. Lưu Hạ cẩn thận quan sát, hỏi, “Ý cô nói cái đĩa dùng chơi trò Điệp Tiên?”.

Liên Xảo Dã gật đầu: “Đúng vậy, mọi người không ở trong vòng tròn, đừng tùy tiện đi vào”.

Vòng tròn dùng chỉ phạm vi giết người của Điệp Tiên. Nó không cố định, có thể mở rộng hoặc thu nhỏ_____khi có người chạm vào vật hoặc

người mà Điệp Tiên vạch rõ trong vòng tròn, như vậy người đó sẽ bị Điệp Tiên tìm đến rồi kéo vào trong vòng tròn, cứ như vậy, vòng tròn sẽ lớn ra. Khi người bên trong vòng tròn bị Điệp Tiên giết chết hoặc tự tàn sát lẫn nhau, vòng tròn sẽ thu nhỏ lại.

Đơn giản mà nói, đây là dây chuyền oán hận, nói ví dụ, một người bị kéo vào trong vòng tròn, người đó sẽ oán hận vì sao lại là mình? Vì sao không phải là những người khác? Vì vậy người đó trăm phương ngàn kế kéo người bên cạnh vào trong vòng tròn. Người bị kéo vào trong vòng tròn lại tiếp tục tự hỏi vì sao lại là mình, vì sao không phải hã? Vì vậy người nọ tiếp tục kéo người khác vào vòng tròn. Đây là một tuần hoàn vô tận, trừ phi người trong vòng tròn tự đi ra ngoài, bằng không vòng tròn vĩnh viễn không bao giờ biến mất.

Cao Kiệt hiểu rõ quy luật này nhưng không thể ủng hộ ý kiến của đối phương, “Tôi có trách nhiệm của tôi”.

“Trách nhiệm của anh chính là bảo vệ người bên ngoài vòng tròn”. Liên Xảo Dã không biết vô tình hay cố ý liếc nhìn Thân Đồ Thành, “Chuyện trong vòng tròn, chỉ có thể do người trong vòng tròn giải quyết”.

Nói xong cô đưa tay cầm lấy con chuột. Nhưng có một bàn tay nhanh hơn cô_____ Thân Đồ Thành di chuyển con chuột, cẩn thận quan sát nó một lần, sau đó quay đầu mỉm cười với Liên Xảo Dã, “Hiện tại tôi đã ở trong vòng tròn”.

Liên Xảo Dã sửng sốt rồi cười rộ lên: “Anh đã sớm ở bên trong rồi”.

Anh, và, tôi đã sớm ở bên trong. Loại cảm giác này khiến tâm trạng của hai người thay đổi tích cực, tựa như bọn họ không phải ở trong vòng tròn nguyên rủa chết người, mà là một vòng tròn ngào ngạt hương thơm lừng của bánh mì.

“Có tiếng động!”. Lưu Hạ la lên.

Xoạch! Xoạch! Xoạch!

WC!

Mọi người đồng loạt chạy ra ngoài.

“Oe”_____cho dù thân kinh bách chiến(thân trải qua trăm trận đánh, ý nói có nhiều kinh nghiệm)nhưng khi nhìn thấy cảnh tượng như vậy, Lưu Hạ vẫn không nhìn được muốn nôn mửa_____trong bồn tắm tràn ngập xác chết, xác chết động vật. Sắc mặt Cao Kiệt cũng không khá hơn, cố nén đi tới phía trước.

Đập vào mắt đầu tiên là một con mèo nhỏ, chỉ lớn bằng hai bàn tay người, lông trên người dính đầy máu, chất máu sền sệt khiến cho lông nó vón lại thành cục, thấy rõ da thịt hồng hào bên dưới. Con mèo nhỏ bị rách một vết thật dài từ cổ cho đến đùi, dây ruột mảnh dài rơi ra từ trong bụng, rũ lên đùi.

Không chỉ mèo, bên trong bồn tắm còn có rất nhiều loài động vật khác_____thỏ, gà, vịt, heo con...thậm chí còn có chuột. Chúng nó đều bị người dùng vũ khí sắc bén rách bụng.

Dưới tình huống như vậy, không ai muốn đến gần, người trấn định nhất lại là Liên Xảo Dã. Cô ngồi xổm xuống cẩn thận quan sát, sau đó vươn ngón tay mảnh khảnh nhẹ nhàng đẩy vết thương của mèo ra. Tựa như vừa nghiệm chứng được điều gì, cô kiểm tra xác chết của từng con còn lại.

“Hóa ra là thế”. Cô đứng lên, chậm rãi rửa sạch tay, nói, “Những động vật này không có trái tim”.

Bọn họ ra khỏi WC, Lưu Hạ hung hăng lau mặt một cái, mắng: “Thật là buồn nôn”.

Cao Kiệt suy nghĩ rồi hỏi Liên Xảo Dã: “Tại sao nó muốn làm như vậy?”. Điệp Tiên không phải chỉ giết người trong vòng tròn thôi sao? Tại sao những động vật kia lại xảy ra chuyện?

Câu trả lời của Liên Xảo Dã khiến hắc kinh ngạc không thôi: “Không phải Điệp Tiên”.

“Vậy là ai?”.

Liên xảo dã trầm mặc một hồi, nói: “Về phòng xem đã”.

...

QQ của Quách Khải đã logout, Liên Xảo Dã chỉ vào dòng chữ màu xám, “Giải mật mã đi”.

“Không cần giải”. Tốc độ khôi phục của Lưu Hạ dĩ nhiên không thể so sánh với người bình thường, chỉ thấy hắc xảo quyết lấy ra trong túi một mảnh giấy nhỏ, cười hì hì nói, “Mật mã ở trong này”.

“Lấy ở chỗ Bàng Đình hả?”. Dĩ nhiên Cao Kiệt rất hiểu Lưu Hạ, nhanh chóng nói toạc ra.

“Hữu dụng là được rồi”. Lưu Hạ nhanh chóng điền mật mã vào, sau đó đăng nhập QQ của Quách Khải.

...

“Không thể nào...”. Lịch sử trò chuyện của Quách Khải trống không.

“Làm sao bây giờ?”.

Liên Xảo Dã hiển nhiên không ngờ sẽ xảy ra chuyện này, nhất thời không có biện pháp gì. Trái lại Thân Đồ Thành lên tiếng: “Kiểm tra hộp thư đi”.

Lưu Hạ mở hộp thư, quả nhiên bên trong có một lá thư, có điều không phải nằm trong hộp thư đến mà là nằm trong hộp thư đang gửi_____

Người gửi:764483495 <764483495@qq. com>

Thời gian gửi:ngày 5 tháng 3 năm 2011 (thứ bảy) 03:29am

Người nhận:382425072 <382425072@qq. com>

Nội dung bức thư chỉ có một địa chỉ.

“Mở ra xem”.

“Không mở được”. Lưu Hạ nhấn vài lần, “Lỗi địa chỉ rồi”.

“Tra xem người nhận là ai”. Liên Xảo Dã lên tiếng.

Danh sách bạn bè của Quách Khải có hơn một trăm người, hơn nữa không có phân loại, tìm một lúc lâu, Lưu Hạ rốt cuộc cũng dừng chuột: “Cái này”.

Lữ Trọng Huy.

THÂN BIÊN (NHÂN QUÝ) (BỘ 2)

Miêu Oa
www.dtv-ebook.com
Quyển 2

Chương 33: Phân Công Hành Động (1)

Thân Đồ Thành ngẩn người, lúc này mới nhớ lại Lữ Trọng Huy chính là Lữ Tử. Bởi vì bình thường mọi người đều gọi biệt danh của cậu ta, vì thế chợt nghe thấy tên thật làm cho hắn không kịp phản ứng.

“Lữ Tử hắn đang ở trường”. Thân Đồ Thành suy nghĩ rồi nói: “Bây giờ tôi đi tìm cậu ấy”.

“Chờ đã”. Lưu Hạ theo bản năng đưa tay ngăn cản, nhưng không kịp chặn lại bước chân Thân Đồ Thành. Chỉ như thế mà Lưu Hạ cảm thấy tay mình đau nhức nhối.

Thân Đồ Thành thấy sắc mặt Lưu Hạ thay đổi, cũng giật mình, vội vã đỡ cánh tay đối phương: “Không sao chứ?”.

“Hôm nay cậu... uống lộn thuốc gì”. Lưu Hạ đau khổ xoa xoa tay, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Thực tế là, ngay cả bản thân Thân Đồ Thành cũng không ý thức được, khi bàn tay của Lưu Hạ chìa tới từ phía sau, hắn vô thức đưa tay vặn ngay động mạch tay của Lưu Hạ, tốc độ nhanh đến mức hắn cũng không biết mình lén lút làm vậy như thế nào. (?)

Nhưng Cao Kiệt và Liên Xảo Dã đứng ở một bên nhìn thấy rất rõ ràng. Cao Kiệt nhìn Liên Xảo Dã, giọng nói không vui: “Cậu đã làm gì cậu ta?”.

Trả lời hắn không phải là giọng nói nữ tính ngọt ngào, mà là một giọng nam trầm. Giọng nói kia cũng giống những lần trước, không cần há miệng

nhưng âm thanh vẫn có thể truyền trực tiếp vào tai hắn: “Tôi không làm gì cả”.

“Tôi không nói Lưu Hạ”. Cao Kiệt giận tái mặt, “Tôi nói Thân Đồ Thành, kể từ khi cậu xuất hiện, cậu ta ngày càng trở nên không giống với chính mình... cậu ta trở nên... trên người cậu ta có một loại lệ khí thí thần sát quỷ_____đến tột cùng cậu đã làm gì cậu ta hả?

Giọng nói kia phản vấn: “Anh ấy trở nên không giống chính mình? Anh có biết tính cách vốn có của anh ấy thế nào không?”.

“Tôi không muốn nghe cậu ngụy biện nữa”.

“Tôi không hề ngụy biện”, cậu thở dài, giọng nói nhuốm đầy u sầu, “Tôi chẳng qua rất muốn biết, anh ấy nguyên lai có tính cách thế nào?”.

Cao Kiệt không nhin được nữa, quát lên: “Đến lúc này cậu còn không thừa nhận là cậu biết cậu ta?”.

“Tôi rất muốn biết anh ấy”. Cậu lờ đi phần nộ của Cao Kiệt, tựa như chìm vào kí ức, tự nói, “Nhưng tôi thực sự... không nhớ ra”.

“Lúc ở thành phố W, trên xe Lưu Ngạn, cậu ta gọi cậu là ‘A Hảo’”.

“Ừ”. Khi cậu nghe cái tên đó, hình như một chút kí ức được thức tỉnh_____trên thảo nguyên bao la có một con ngựa đang băng băng chạy, toàn thân nó màu đen, phía trên vó ngựa có một vòng lông trắng. Cậu biết nó là “Nạp Lộ Già”, dịch sang tiếng quần tộc thì có ý nghĩa là “Thần Giá”. Có một người từng nói với cậu, Thần Giá, hay còn gọi là tọa giá của Thiên Thần, mỗi một nam nhi trên thảo nguyên đều muốn có được nó.

Trong hình ảnh đó, người kia ôm lấy cậu bay nhanh trên thảo nguyên, sau đó liên tục gọi tên cậu, A Hảo, A Hảo...

Thế nhưng, cậu không thể nào thấy rõ mặt người kia, vẫn không nhớ nổi tên quần tộc của hắn. Cậu chỉ nhớ rõ bàn tay người kia rất rộng, rất ấm, lồng ngực rất vững chãi.

Cậu chỉ nhớ được như thế.

...

“Lúc đó, khi cậu ta gọi cái tên này, cậu đáp ừ”. Cao Kiệt nói lạnh như băng.

“Ừ”.

“Cậu vẫn chưa biết cậu là ai sao?”.

“... A Hào? Tôi là A Hào?”.

Cao Kiệt không nói lời nào, khoanh tay lẳng lặng nhìn đối phương đến nỗi nước mắt rỉ ra_____hắn thấy sợ. Lúc trước, khi hắn còn là một con quỷ, hắn đã gặp qua muôn hình vạn trạng dã quỷ quái vật, chúng nó hoặc là thân thể khiếm khuyết hoặc là mặt mày đáng sợ, vừa hại người vừa hại quỷ. Thủ đoạn của chúng nó âm ngoan, tàn sát lẫn nhau, không hề có chút thương xót. Hắn thậm chí từng thấy qua cảnh tượng yêu quái nuốt sống con người. Thế nhưng, tất cả chúng nó, bất luận là quỷ hay là quái, Cao Kiệt chưa từng sợ hãi.

Nhưng bây giờ hắn lại thấy sợ hãi khi đối mặt với một con quỷ đầm đìa thể này, hắn sợ.

Hắn không có cách nào tưởng tượng nghìn năm tịch mịch, người con trai nhìn có vẻ yếu ớt thế này, dưới tình huống hoàn toàn mơ hồ, lại cô độc vượt qua mấy nghìn năm.

Khoảng thời gian dài đằng đẳng này, Cao Kiệt nghĩ cũng không muốn nghĩ, không ai biết hắn, hắn cũng không biết ai. Thậm chí hắn là ai hắn cũng không biết. Không ai ở bên cạnh hắn, ngay cả một người nói chuyện cũng không có. Hắn cứ như vậy, vẫn tồn tại, vẫn cô độc.

Cô độc là một chuyện rất đáng sợ, nó khác với việc ngây người. Lúc ngây người, thời gian sẽ trôi qua rất nhanh, có đôi khi Cao Kiệt nghĩ việc ngây người sẽ giúp cho não bộ được nghỉ ngơi tốt hơn. Nhưng cô độc không giống vậy, cô độc khiến thời gian dừng lại. Đôi khi muốn di chuyển, nhưng lại không biết phải đi về hướng nào, muốn mở miệng nhưng lại không biết nói với ai đây. Loại cảm giác này sẽ khiến con người ta phát điên.

Cao Kiệt đã từng nghiêm túc suy nghĩ, nếu như người đợi ngàn năm, tìm kiếm ngàn năm chính là hắn, thì hắn sẽ làm gì. Vấn đề này, hắn suy nghĩ chưa đến năm phút thì đã có đáp án_____hắn sẽ trăm phương nghìn kế khiến mình hồi yên phi diệt, ngay cả một chút hơi thở cũng không lưu lại. Hoặc là, hắn sẽ trăm phương nghìn kế giết người. Khi đó giết người trở nên đơn giản, trò chơi giết thời gian này, thời gian càng lâu thì hắn sẽ không còn cảm thấy tội lỗi.

Thế nhưng con quỷ gọi là A Hảo này không làm như vậy, cậu ta không để cho mình hồi yên phi diệt, cũng không giết người_____không biết vì sao Cao Kiệt khẳng định cậu ta hoàn toàn không giết người. Hắn tựa hồ ngửi được mùi trên người cậu ta, không phải mùi hôi thối buồn nôn, mà là mùi vị nhàn nhạt thanh thanh của nước. Cậu ta lặng lẽ sống cuộc sống của mình, nhưng chưa từng từ bỏ việc tìm kiếm sự thật. Mấy nghìn năm trôi qua, nước hồ chẳng những không lẫn lộn tạp chất, trái lại càng trở nên sâu thẳm và trong veo.

Đây là nghị lực mạnh mẽ cỡ nào!

Con quỷ này mạnh mẽ đến mức khiến Cao Kiệt thấy sợ hãi. Hãn chưa bao giờ chịu thua, nhưng hôm nay hãn phải cảm phục, con quỷ này nói cho hãn biết, thân thể khỏe mạnh vẫn chưa đủ, sự mạnh mẽ chân chính chính là dưới tình huống hai bàn tay trắng mà vẫn có thể bảo vệ sự chân thật nhất của bản thân mình.

Bên kia, tranh luận giữa Lưu Hạ và Thân Đồ Thành cắt đứt suy nghĩ của hãn. Thân Đồ Thành nhú mày, không đồng ý nói: “Lá thư đã gửi được một ngày, tôi không thể chờ thêm nữa”.

“Không phải ‘cậu’ mà là ‘chúng ta’”. Lưu Hạ lắc đầu, “Cậu chưa từng coi chúng ta là một đội... cậu chưa bao giờ cho người khác đến gần cậu”. Lưu Hạ bất đắc dĩ gãi đầu, “Không phải tôi không sốt ruột, chỉ là cậu nhớ lại xem, hôm nay là thứ mấy?”.

Thân Đồ Thành im lặng. Ngày cuối tuần cuối cùng của mỗi tháng là ngày Lữ Trọng Huy ấn định về quê thăm bà nội.

“Lúc này sợ rằng cậu ta đã đi rồi”. Lưu Hạ khuyên nhủ, “Hơn nữa theo tôi được biết, thôn của bà nội cậu ta không có mạng Internet. Nói chính xác là cho dù muốn lên mạng thì cũng phải chờ đến khi quay về, không phải sao?”.

Nghĩ đến Lữ Trọng Huy không có máy tính xách tay, Thân Đồ Thành thoáng an tâm. “Thế nhưng vạn nhất Lữ Tử đã xem thư trước khi về quê thì sao?”.

“Yên tâm đi”. Lưu Hạ vỗ vỗ vai Thân đồ thành, “Trên đường về tôi có gọi điện hỏi rồi, trước khi thư được gửi đi, vừa khéo trường học các cậu xảy ra sự cố lớn, vì thế cúp điện toàn diện, thẳng tới buổi chiều hôm nay mới khôi phục”.

Thân Đồ Thành nghiêm túc suy tính: Quách Khải gửi thư lúc 3h30 sáng hôm nay, Lữ Tử chưa bao giờ thức đêm, chắc chắn lúc đó đã ngủ rồi. Dựa

theo thói quen lúc trước, vào thứ 6, sau khi Lư Trọng Huy ăn trưa xong sẽ tranh thủ đón xe về quê. Buổi sáng có tiết học, cơ hội cậu ta tiếp xúc với máy tính không lớn... Cho dù có tiết tin học thì hôm đó trường bị cúp điện. Suy xét rõ ràng, cuối cùng Thân Đồ Thành cũng an tâm.

“Hiện tại, người nên lo lắng chính là Quách Khải”. Nghĩ đến thi thể động vật trong WC nhà Quách Khải, Lưu Hạ đau đớn nói, “Chỗ đó có rất nhiều điểm đáng ngờ”.

“Đầu tiên là QQ”. Cao Kiệt tiếp lời, “Chúng ta điều tra được số QQ cuối cùng Tôn Chí Triết sử dụng là thuộc về Quách Khải, cùng một số nhưng đăng nhập ở hai nơi, lại còn cùng thời điểm... Mọi người không cảm thấy kì lạ sao? Bình thường chúng ta muốn đăng nhập QQ khác thì phải thoát QQ trước đó, nhưng bọn họ lại có thể đăng nhập cùng một lúc”.

“Tiếp theo, trước đó chúng ta từng phân tích qua cách thức Điệp Tiên giết người”. Lưu Hạ ăn ý nói tiếp, “Theo phán đoán của chúng ta: Kỳ thực Điệp Tiên chỉ giết một người, sau đó, người bị giết sẽ giết người thứ hai_____điểm này chúng ta nghiêng về suy luận Bạch Lộ là người bị giết đầu tiên. Bọn họ thông qua một vật gì đó là môi giới, khiến cho nữ sinh phòng 308...”. Nói đến đây Lưu Hạ dừng lại, lo lắng nhìn Liên Xảo Dã.

“Tôi không sao”. Liên Xảo Dã nói, nhìn thần sắc như không bị ảnh hưởng.

Lưu Hạ hơi đau lòng sờ sờ đầu Liên Xảo Dã, kinh ngạc phát hiện đối phương không hề nổi giận, vả lại còn không thèm để ý để hấn. Hắn nghi ngờ thu tay về, nói tiếp: “Tín hiệu tử vong của nữ sinh phòng 308 được đoán trước khi chúng ta nhìn thấy người chết trước đó, tôi nhớ kĩ lúc Liên Xảo Dã cho lời khai ở sở cảnh sát đã từng nói rằng trước khi chết Hùng Linh Linh có kêu tên Bạch Lộ, sau đó chúng ta phát hiện quần áo và đồ dùng hằng ngày của Sở Phi Yến trong vali của Chu Dĩnh”.

“Tín hiệu tử vong của phòng nam sinh lại rõ ràng hơn, diễn đàn, QQ, thư điện tử... Dễ nhận thấy là nó được truyền thông qua Internet”. Lưu Hạ tựa người trên tường, cẩn thận suy xét, “Dựa vào đó, vấn đề đã xuất hiện_____từng người một trong phòng 308 chết đi, nói chính xác sau khi có người chết thì người tiếp theo mới chết. Như vậy hiện tại, Quách Khải đã gửi thư...”.

Có phải việc này chứng tỏ Quách Khải đã chết không? Nếu như vậy, thì thể cậu ấy ở đâu?

Thân Đồ Thành cau mày, cố gắng kiềm chế yếu tố hung bạo trong cơ thể. Về cái chết của các nữ sinh, nói thật ra, hắn rất đồng cảm với họ, cũng từng trách chính mình không nên nhặt cái ngọc điệp kia, nhưng hắn không hề căm phẫn. Nhưng khi cái chết phủ xuống các nam sinh, hắn không chịu được nữa. Bọn họ không chỉ là bạn học của hắn, mà còn là bạn bè tốt nhất của hắn, là anh em của hắn. Có lẽ Thân Đồ Thành hắn trời sinh có tính cách đạm bạc, nhưng tuyệt đối không phải kẻ bạc tình.

Hắn chưa từng thân thiết với ai, cũng chưa từng để ý trong lòng người khác nghĩ gì. Tâm tư của hắn kỳ thật rất đơn giản_____không cần thân thiết, chỉ cần người khác thật lòng đối đãi với hắn, thì Thân Đồ Thành này sẽ một lòng đáp lại.

THÂN BIÊN (NHÂN QUỶ) (BỘ 2)

Miêu Oa
www.dtv-ebook.com
Quyển 2

Chương 34: Phân Công Hành Động (2)

“Phiền toái nhất chính là mấy thứ trong WC”, Cao Kiệt khó chịu nhíu mày, “Người trong cục nhất định sẽ chụp ảnh hiện trường, đến lúc đó gặp cấp trên sẽ rất khó giải thích”.

“Nhưng ít nhất chúng ta có thể thu được dấu vân tay, hoặc là da vụn”. Lưu Hạ nói, “Đây sẽ là đầu mối rất tốt”.

Cao Kiệt lắc đầu nói: “Chúng ta chỉ có thể giữ lại một con để xét nghiệm, nếu vậy chỉ cần nói tìm thấy ở đây là được rồi, coi như là không tra được gì, còn thật sự tra được thì trong báo cáo cũng chỉ ghi một câu thôi”. Lời này cũng không phải là không có đạo lý_____ nhân viên có chuyên môn xét nghiệm trong Sở cảnh sát đều có kinh nghiệm dày người, hung thủ giết người có hành vi biến thái cũng đã thấy nhiều, một con mèo không có trái tim tuyệt nhiên chỉ là chuyện nhỏ. Nhưng vô luận là ai, đối mặt với bồn tắm chứa đầy thi thể động vật đều sẽ cảm thấy quỷ dị.

“Cũng tốt”.

“Cái này không ổn”. Thân Đồ Thành trầm giọng nói, “Không ai có thể chứng minh những thứ này là do một người làm, biết đâu có tận hai người, hoặc là nhiều hơn thì sao”. Ý kiến này nếu đặt ở tình huống bình thường thì Cao Kiệt luôn nghiêm cẩn sẽ đồng ý với cậu ta, thậm chí không cần cậu ta nói, hẳn cũng sẽ tìm mọi cách đem hết số thi thể này về xét nghiệm. Thế nhưng, dưới bối cảnh “Điệp Tiên tác quái”, thủ phạm giết hại động vật rõ ràng là_____ Quách Khải.

Đầu tiên, Quách Khải sống một mình, nói chính xác là không phải lúc nào ba mẹ Quách Khải cũng có mặt ở nhà, vậy thì bất luận cậu ta làm gì, chỉ cần giấu diếm một chút thì sẽ không ai biết. Thứ hai, loại trừ khả năng người lạ xâm nhập. Trước không nói tòa nhà cao cấp này có quy định nghiêm ngặt trong vấn đề đăng kí khi khách đến thăm, nếu không có “người chuyên môn” như Cao Kiệt và Lưu Hạ thì người bình thường không thể tiến vào mà thần không biết quỷ không hay. Lấy Quách Khải mà nói, cậu ta sẽ cho người khác làm cái chuyện điên rồ này trong nhà mình sao? Trừ phi cậu ta chính là hung thủ. Cuối cùng, quay trở lại ban đầu, coi như có người thừa dịp lên vào khi Quách Khải không có ở nhà, lẽ nào cha mẹ Quách Khải mười ngày nửa tháng không đến thăm con mình một lần? Những thi thể động vật trong bồn tắm đã bị thối rữa, chứng minh bọn nó đã bị khoét tim ít nhất một tháng. Người nào có thể ngăn cản cha mẹ Quách Khải phát hiện những thứ này? Đương nhiên, chỉ có bản thân Quách Khải.

Thân Đồ Thành hiểu được những lí do này, vì vậy Cao Kiệt và Lưu Hạ không định phân tích cho cậu ta nghe, cả hai không hện cùng im lặng, cho cậu ta một chút thời gian để tiếp nhận sự thật.

Thân Đồ Thành đau đớn bóp trán, trầm mặc một lúc lâu, đột nhiên cười gượng, khẽ nói: “Nếu như có thuốc hút thì tốt rồi...”. Như vậy, hẳn có thể rít một hơi, vị đắng của nicotin xông vào phổi, khiến hẳn liều mạng ho khan_____có lẽ như vậy sẽ dễ chịu hơn một chút, hẳn nghĩ.

“Hiện tại không có thời gian để anh đau buồn đâu”. Liên Xảo Dã đột nhiên nói.

Thân Đồ Thành ngạc nhiên ngẩng đầu_____tính cách của Liên Xảo Dã thật sự đã thay đổi, khí chất, cách thức nói chuyện, hành vi thói quen đều thay đổi. Liên Xảo Dã lúc trước tuy rằng bên ngoài luôn mạnh mẽ cứng rắn lạnh lùng, nhưng bên trong nhu hòa vô cùng. Còn Liên Xảo Dã hiện giờ đã trở nên dịu dàng, trên người cô có một loại đặc chất khiến người khác cảm thấy yên bình. Nhưng nội tâm của cô lại trở nên ngoan cường và cứng rắn.

Cô như bờ biển rộng, tĩnh lặng không chút gợn sóng, không có người nào có thể lay động cô.

Cẩn thận nhớ lại, trong những chuyện xảy ra gần đây, người tinh táo và trấn định nhất chính là Liên Xảo Dã. Cô dùng câu chữ ngắn gọn nói ra vấn đề mấu chốt, đơn giản, nhanh chóng, chính xác làm cho ba người đàn ông bọn hắn thấy tự ti. Nếu như không phải vẫn luôn đi cùng, Thân Đồ Thành thậm chí phải hoài nghi Liên Xảo Dã là do người khác giả trang.

Mà lúc này, Liên Xảo Dã không phụ với đánh giá “nhanh và chuẩn” của hắn, dứt khoát nói: “Nếu như người khác nói cho anh biết thì anh sẽ dễ dàng chấp nhận hơn, vậy thì tôi nói cho anh biết, tất cả đều do Quách Khải làm”. Cô dừng lại một chút, nhấn mạnh nói: “Chỉ một mình cậu ấy làm”.

Lời vừa nói ra, Thân Đồ Thành vẫn chưa phản ứng thì Cao Kiệt lập tức hỏi: “Dựa vào đâu mà khẳng định như vậy?”.

“Vết thương”. Liên Xảo Dã nói, “Những vết thương kia không phải do vũ khí tạo thành”.

“Vậy thì là gì?”. Lưu Hạ tò mò hỏi.

“Móng tay”.

“Không thể nào”. Cao Kiệt lẩm bẩm. Những vết thương kia rất gọn gàng, có thể thấy được động tác rất liên tục, nếu không phải người chuyên môn hoặc thường xuyên dùng dao thì người bình thường thậm chí còn khó làm được. Cũng bởi vì nguyên nhân này nên Cao Kiệt cứ trì trệ không đi đến kết luận. Nhưng hiện tại, kết quả lại là... móng tay? Lẽ nào móng tay Quách Khải có khả năng biến thành dao nhọn sao?

“Nhân loại muốn có sinh mệnh vĩnh hằng, vì vậy bắt đầu tu luyện hàng chục năm. Có người thành công, nhiều nhất là kéo dài mấy trăm năm tuổi thọ, nhưng cả đời phải trốn nhui trốn nhủi. Có người thất bại, biến thành

yêu quái”. Liên Xảo Dã nhàn nhạt nói, “Bọn họ muốn sống sót, bất đắc dĩ phải ăn thịt sống, có người không cam lòng, nuốt tươi người sống”.

Việc này Lưu Hạ và Thân Đồ Thành không biết, nhưng Cao Kiệt lại rất rõ. Trong kí ức của hắn, hắn từng là quái vật nuốt chửng người sống. Thế nhưng, dù sao Quách Khải cũng là con người, lại chỉ là một sinh viên bình thường, cậu ta làm sao hiểu được những điều này. Ý nghĩ đầu tiên trong đầu Cao Kiệt chính là nếu Quách Khải thực sự biến thành yêu quái, vậy thì sau khi chết mới bắt đầu biến đổi. Chẳng qua khi đó, cậu ta đã không còn là con người.

Liên Xảo Dã nói: “Quý thua kém con người chỉ ở thân thể và linh khí”.

Cao Kiệt không phải không thừa nhận ý kiến của đối phương, nhất là khi hắn cũng từng là một con quỷ, hắn biết rất rõ. Nhân loại là con cưng của trời cao, bọn họ hầu như có được mọi thứ tốt đẹp nhất trên đời. Cơ thể không ngừng phát triển, trí tuệ và năng lực được ông trời ưu ái. Bọn họ sống trong bê tông cốt thép trong thành phố, trải qua cuộc sống bình thường, có dục vọng thấp hèn nhất, thế nhưng không thể phủ nhận, năng lực của bọn họ là lớn nhất.

Yêu quái có một truy cầu đơn giản nhất, là sống, sống lâu một chút. Nhân loại phức tạp hơn nhiều, vừa muốn sống lâu vừa muốn sống tốt. Muốn tình thân, muốn tình bạn, cũng muốn tình yêu. Nhà cũng muốn, xe cũng muốn. Muốn vợ chồng, cũng muốn tình nhân. Bọn họ muốn tất cả.

Họ là những người tham lam nhất, nhưng cũng nhận được nhiều nhất.

Mà ma quỷ, lại bần cùng.

Chúng nó e ngại rất nhiều thứ_____ánh mặt trời, pháp khí, chùa chiền. Khi anh trai Cao Thông vẫn còn, mỗi khi anh trai đến gần phạt điện, Cao Kiệt sẽ rời khỏi cơ thể Cao Thông rồi tránh đi thật xa. Hắn nhớ tới buổi

chiều mùa đông nọ, bởi vì anh trai được thăng chức, nên mua rất nhiều hương nến đến tạ lễ Bồ Tát.

Anh trai xem nó là nhiệm vụ, không nhất thiết quá thành kính, chỉ là trước đó cầu xin Bồ Tát, nên hiện tại phải thực hiện, không tạ lễ sẽ bị nghiêm phạt. Chắp tay trước ngực, anh trai quỳ lạy rất thành kính.

Hắn đứng ngoài điện nhìn bóng lưng anh trai, trong lòng rất hâm mộ. Hắn muốn nhìn xem Bồ Tát cứu khổ cứu nạn mà mọi người nói có phải mang khuôn mặt hiền hậu hay không, hắn rất muốn thắp một nén hương, không cầu khẩn gì, chỉ đơn thuần thắp một nén hương rồi hành lễ. Nhưng hắn là một con quỷ. Từ khi hắn nhận thức tới nay, hắn chỉ biết quỷ không thể đến gần chùa chiền. Hắn là bào thai chết trong bụng mẹ, vẫn chưa sinh ra đã trở thành quỷ, không trách chính hắn, cũng không trách bất luận người nào. Vô cùng không công bằng, nhưng không thể oán hận. Cao Kiệt hiểu rõ cảm giác bị ai này.

“Ý cô là...”.

“Thiếu cái gì, bổ sung cái đó”. Liên Xảo Dã nói, “Thiếu tim, ăn tim. Ăn để sống, đặc biệt khi vừa rời khỏi cơ thể”.

Cao Kiệt muốn mở miệng thì lại bị Lưu Hạ dùng tay che lại. Cùng lúc đó, Thân Đồ Thành và Liên Xảo Dã đã lặng lẽ chạy đến cầu thang.

“Suyt_____”. Lưu Hạ khẽ nói bên tai Cao Kiệt, “Dưới lầu có tiếng động”.

“Xuống dưới”. Cao Kiệt khẽ nói.

Lưu Hạ gật đầu, nửa kéo Cao Kiệt di chuyển xuống dưới.

...

Xuống cầu thang sẽ đến nhà bếp. Khi mọi người xuống tới lầu một liền nhìn thấy một người ngồi xồm ở nhà bếp, lưng đưa về phía họ.

Bốn người cùng nháy mắt ra hiệu, đồng thời nhẹ nhàng hô hấp.

Người nọ không phát hiện sự tồn tại của bọn họ, chỉ chuyên tâm làm chuyện của mình_____ăn thứ gì đó. Chỉ là thứ người nọ ăn không phải là cơm, hai tay bưng thứ gì đó nuốt ngấu nghiến.

Khoảng cách không gần vì thế bọn họ không nhìn thấy thứ đó là gì. Chỉ là, bàn tay người nọ ướt đầm máu, hơn nữa Liên Xảo Dã vừa nói... Lưu Hạ và Cao Kiệt liếc mắt nhìn nhau, trong lòng hiểu rõ.

Là tim, là tim động vật. Người nọ ăn ngon lành, mùi tanh tỏa ra trong không khí.

Thân Đồ Thành không thể tin những gì mình nhìn thấy_____bóng lưng kia, trong hai năm hắn đã nhìn thấy biết bao nhiêu lần. Gương mặt trẻ con kia, là học đệ Quách Khải, cậu ta đang làm gì! Cậu ta giống như thú vật, ngồi chồm hồm trong góc nuốt chửng trái tim động vật.

Tại sao phải như vậy... hắn nhìn chăm chăm vào Quách Khải, gần như muốn xuyên thủng một lỗ trên người đối phương.

Lúc này, Quách Khải cuối cùng cũng phát hiện bọn họ, cậu ta dừng lại, không quay đầu, cứ như vậy cứng người đưa lưng về phía họ.

“Quách Khải”. Thân Đồ Thành nghiêng răng bật ra hai chữ. Hắn cố gắng đè nén xung động muốn giết người_____khi hắn vừa nghĩ “Thay vì để cậu ta sống người không ra người, quỷ không ra quỷ thế này, không bằng trực tiếp giết chết cậu ta”, dục vọng trong cơ thể lại bắt đầu rục rịch.

Nghe được giọng nói quen thuộc, cuối cùng Quách Khải cũng cử động.

Cậu ta đứng lên.

Lưu Hạ lập tức phản ứng, bước dài vọt tới. Nhưng Quách Khải nhanh hơn, cậu ta đập bể cửa kính, dùng tốc độ quỷ dị chạy trốn ra ngoài.

“Quách Khải!”. Thân Đồ Thành hét to, hăn hồi hận vừa rồi mình không động thủ.

“Anh không có quyền điều khiển sinh tử của một người”. Liên Xảo Dã kéo hăn, lãnh đạm nói.

Cao Kiệt và Lưu Hạ đuổi theo, “Phân công hành động!”. Lưu Hạ tranh thủ quay đầu hô to.

Liên Xảo Dã đè lại Thân Đồ Thành đang cúi kinh bất an, tùy ý vẫy tay.

Trong lúc truy đuổi, một giọng nam nhẹ nhàng truyền vào tai Cao Kiệt, “Phật vô hỉ vô bi, Phật không thương thế nhân. Không chấp nhận, không bài xích... có thời gian thì đi xem một chút”. Lấy hình dạng quỷ, đi viếng tượng Phật.

Cao Kiệt đỏ mắt, “Cố Phán Hảo!”, hăn gọi, “Cám ơn!”.

“Không có gì”.

THÂN BIÊN (NHÂN QUỶ) (BỘ 2)

Miêu Oa
www.dtv-ebook.com
Quyển 2

Chương 35: Chương Trình Phát Thanh

“Chào buổi tối các bạn nghe đài, hoan nghênh đến với chương trình phát thanh tiếng nói đêm khuya”. Đang giữ máy tính xách tay đi mượn, Lữ Trọng Huy đeo tai nghe thường thức giọng nói ngọt ngào của nữ phát thanh viên: “Thấm thoát trôi qua, chương trình đã phát sóng được 10 kỳ, hôm nay, Tiểu Mễ muốn thay mặt toàn bộ nhân viên tổ chương trình nói một tiếng cảm ơn đến mọi người. Không có mọi người thì chương trình đã không đi được đến ngày hôm nay, cũng sẽ không có tiếng nói đêm khuya hiện tại”.

Xe khách chạy trên đường quốc lộ, bỗng nhiên Lữ Trọng Huy cảm thấy trước mắt tối sầm, hóa ra xe đi vào đường hầm. Tai nghe “rít” lên một tiếng, âm thanh đột ngột biến mất. Ngọn đèn vàng xuyên qua cửa kính hắt lên mặt Lữ Trọng Huy, xe lắc lư một chút, hẳn lại nghe thấy được giọng nói của phát thanh viên Tiểu Mễ: “Có đôi lúc Tiểu Mễ nghĩ, nếu kể vài câu chuyện kinh dị không biết mọi người có thích không?”.

Lữ Trọng Huy nở nụ cười, đang muốn đưa tay kéo rèm cửa thì bất thành linh một bóng người hiện lên trước mắt.

Một... cô gái?

Cô gái đứng trong bóng tối, chỉ thấy hình dáng mơ hồ, trên tay hình như còn dắt một đứa bé.

Làm sao lại có một cô gái đứng trong đường hầm cao tốc? Tim Lữ Trọng Huy đập “thình thịch”, lúc muốn nhìn rõ hơn thì xe đã chạy nhanh vào bên trong.

Ánh sáng đèn lóe lên trong kính chiếu hậu, Lữ Trọng Huy lơ đãng liếc mắt nhìn_____ở phía sau xe, một cô gái dắt một đứa bé đứng giữa đường, đang chậm chậm vẫy tay về phía hắn...

“A!”. Lữ Trọng Huy thoáng cái nhảy chồm lên.

Thiếu phụ ngồi bên cạnh bị giật mình, liền vội vàng hỏi: “Cậu không sao chứ?”.

Lữ Trọng Huy dụi mắt, định thần nhìn lại, trong gương không có gì cả.

Quả thật... là suy nghĩ quá nhiều sao? Có lẽ là do đang nghe chương trình của Tiểu Mễ, vì thế mới vô tri vô giác nghĩ đến cái nơi đáng sợ đó...

Nghĩ như vậy, Lữ Trọng Huy dần bình tĩnh lại.

Hắn khẽ nói xin lỗi với người thiếu phụ ngồi bên cạnh, hắt lần nữa đeo tai nghe vào tai.

“... Ha ha, tôi chỉ đùa một chút thôi. Có điều nói thật là, mỗi lần Tiểu Mễ chủ trì tiết mục này thì trong lòng đều rất sợ”.

“Bình thường có thánh giả nghe tiết mục rồi nhả tin lại, hỏi rằng Tiểu Mễ đang thu tiết mục ở đâu, để Tiểu Mễ nói cho mọi người biết, hiện tại Tiểu Mễ đang ở trên một ngọn núi, xung quanh toàn là nghĩa địa, ở đây rất yên tĩnh, rất lạnh và cũng rất tối... Tiểu Mễ đang đứng một mình ở đây...”. Âm thanh nữ giới truyền đến dần dần âm trầm, bầu không khí âm trầm kinh khủng này dường như muốn đi xuyên qua máy tính và tai nghe, quần lên thân thể Lữ Trọng Huy.

Có điều Lữ Trọng Huy không cảm thấy sợ, ngược lại còn cảm thấy hưng phấn. Hắn tưởng tượng Tiểu Mễ đang ngồi xổm và khóc giữa những nấm mồ lạnh lẽo tăm tối. Cô thoát nhìn rất diễm đạm đáng yêu. Một tia chớp chợt đánh ngang bầu trời, Tiểu Mễ co người lại run rẩy trong gió lạnh.

“Trời bắt đầu đổ mưa, Tiểu Mễ chỉ có một mình, lạnh quá, cô đơn quá”.

Cơn mưa bụi nhanh chóng biến thành cơn mưa to, Tiểu Mễ không còn sức lực, cô nhắm mắt lại, mặc kệ bản thân nghiêng về một bên. Giọt nước mắt trong suốt hóa thành nước và dung nhập với những hạt mưa đang rơi xuống mang theo mùi tanh của bùn đất.

Vừa lúc đó, một đôi tay mạnh mẽ ôm lấy cô_____chính là mình, Lữ Trọng Huy mỉm cười hài lòng. Hắn ôm chặt Tiểu Mễ yếu ớt vào lòng, sau đó cởi áo khoác, vung vàng bao bọc lấy đối phương.

“Vì sao lại cứu em?”. Tiểu Mễ tựa đầu vào ngực hắn, ngượng ngùng hỏi.

Hắn cười, khẽ hôn nhẹ lên vầng trán lạnh lẽo của cô, “Anh thích em, Tiểu Mễ”.

“Thật sao?”. Tiểu Mễ vòng tay qua cổ hắn, chậm rãi ngẩng đầu.

Bên dưới làn da của cô đang có vật gì đó ngo ngoậy.

Lữ Trọng Huy theo bản năng muốn lui về sau nhưng lại bị Tiểu Mễ ôm chặt.

Da của cô tại sao lạnh như thế... Lữ Trọng Huy kinh ngạc nghĩ, tựa như người chết vậy.

Dưới làn da trơn mịn trắng nõn, vật kia di chuyển càng lúc càng nhanh, càng lúc càng nhanh...

Ret!

Một con dòi tách da chui ra ngoài!

“A a a a a!”. Lữ Trọng Huy phát điên đưa tay đẩy Tiểu Mễ, hắn thấy da thịt cô thối rữa. Đó là những mảng thịt thối rữa chảy nước mủ, vài con

dòi màu trắng điên cuồng giãy dụa.

“Hiện tại, anh còn thích em không?”. Tiểu Mễ nói. Trong phút chốc cô mở miệng, vô số dòng bọt trào ra ngoài.

“Tiểu Mễ!”.

...

“Cậu gì ời, cậu gì ời?”. Một đôi tay khê đánh vào má Lữ Trọng Huy, “Cậu không sao chứ?”.

Mí mắt Lữ Trọng Huy giật giật, cảm giác được độ ấm trên mặt, hân hân mình tỉnh dậy.

Thiếu phụ tốt bụng đánh thức hân bị dọa đến giật mình, qua hồi lâu mới cười nói: “Nhìn cậu cứ như đang mơ thấy gì đó rất đáng sợ”.

Trông mắt Lữ Trọng Huy di chuyển, phát hiện mình vẫn còn trên xe khách, tất cả bình thường. Hân thả lỏng, quay đầu nói cảm ơn với người thiếu phụ tốt bụng.

Thiếu phụ kia thoát nhìn có tuổi xấp xỉ với Lữ Trọng Huy, nhưng trong tay lại ôm một đứa bé đang say ngủ. Lữ Trọng Huy vốn không muốn quấy rầy họ, thế nhưng hân lại thay đổi suy nghĩ, chuyện xảy ra ngày hôm nay rất kỳ lạ, chắc là do nghe “Tiếng nói đêm khuya”. Trong chuyến hành trình buồn chán, thay vì nghe tiếp chương trình phát thanh đáng sợ trên máy tính, còn không bằng hàn huyên với người bên cạnh.

“Làm phiền rồi”. Hân ngượng ngùng gãi đầu, khê nói, “Có thể trò chuyện với cô một chút được không?”.

Người mẹ trẻ hiển nhiên bị sự đánh bạo của hân hù dọa, ngậy người nhìn hân một hồi, sau đó mới che chở con, hơi phồng bị hỏi: “Cậu muốn nói

gì?”.

Lư Trọng Huy nở nụ cười, bất đắc dĩ nói: “Cô đừng khẩn trương, là do tôi vừa mơ thấy ác mộng nên không muốn lại ngủ thiếp đi, vì thế muốn trò chuyện với cô... nếu cô không đồng ý thì coi như tôi chưa nói gì hết... thật xấu hổ quá”.

Nghe hẳn nói như vậy, thiếu phụ kia cuối cùng cũng hiểu rõ, cười nói: “Ngay từ đầu tôi cũng không để ý, nếu cậu không gọi tên tôi thì tôi cũng không phát hiện đâu”.

“Ý cô là... tên của cô là Tiểu Mễ?”. Lư Trọng Huy khó tin.

“Ha ha, đừng gọi cô như thế, gọi Tiểu Mễ là được rồi”.

“Thật là trùng hợp”. Lư Trọng Huy nói, “Tôi vừa nghe đài phát thanh, người chủ trì cũng tên là Tiểu Mễ... nói xong thì tôi cũng cảm thấy giọng nói của cô rất giống với cô ấy”.

“Vậy sao”. Tiểu Mễ che miệng cười, “Kênh phát thanh nào vậy? Tôi cũng muốn nghe thử”.

“Cái này phải dùng máy tính mới nghe được”.

“Tại sao?”. Tiểu Mễ mở to hai mắt tò mò hỏi. Dáng vẻ rất ngây thơ, không hề giống với người đã làm mẹ.

“Cái tôi vừa nghe là chương trình phát thanh trên internet, cần có máy tính mới nghe được”.

Thân xe lắc lư, gương mặt Tiểu Mễ chôn vào bóng tối. Cô nhẹ nhàng vuốt ve đứa bé trong lòng, thấp giọng nói: “Cậu biết không, internet thật sự rất nguy hiểm”.

Lữ Trọng Huy đưa mắt nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ rồi quay trở về: “Sao?”.

“Không, không có gì...”. Tiểu Mễ vén tóc ra sau tai, tựa như không có gì mà nói, “Thật xin lỗi, tôi hơi mệt”. Cô mệt mỏi nhắm mắt lại, tựa hồ không còn hứng thú nói chuyện phiếm.

Lữ Trọng Huy bị sự lạnh nhạt bất ngờ của đối phương làm cho khó hiểu, chỉ có thể ngượng ngùng đeo tai nghe vào tai.

Giọng nói Tiểu Mễ lần thứ hai vang lên bên tai, hình như cô nàng đang kể một câu chuyện nhỏ cho thính giả_____

Nhà của tôi nằm ở một thôn nhỏ phía Nam, thôn rất nhỏ, toàn thôn chỉ có bốn gia đình, cộng lại không tới mười miệng ăn. Đừng nói không tìm thấy nó trên bản đồ, cho dù đến hỏi trấn nhỏ dưới chân núi, đa số người ở trấn nhỏ cũng không biết có một thôn làng như thế.

Thôn phong bế, người ngoài không vào được, chúng tôi cũng không thể ra ngoài. Năm ấy, tôi ba tuổi, con trai của bà Lữ hàng xóm dẫn theo vợ quay trở về.

Toàn thôn đều chạy đến xem, dù sao cũng là người đầu tiên quay về. Mẹ tôi kể, chỉ cần là người có năng lực ra ngoài, vô luận bên ngoài có khó khăn hay vất vả đến đâu thì cũng sẽ không trở về. Tôi bắt lấy ống quần của mẹ, từ kẽ hở giữa chân những người lớn nhìn ra. Hai vợ chồng quần áo gọn gàng, trong tay còn nắm một đứa bé cỡ tuổi tôi.

Vì thế tôi mới chú ý đến cậu ta, bởi vì cậu ta cũng bắt lấy ống quần của mẹ mà nhìn mọi người xung quanh, biểu tình trên mặt rất sợ hãi.

Con trai nhà bà Lữ chỉ nán lại một buổi tối rồi ngày mai liền đi. Có điều lần này, ông ấy để lại vợ và con trai ở lại thôn. Con dâu của Lữ gia có tên là Tạ Tuyết Nhã, tôi không biết mấy chữ kia có nghĩa là gì, chẳng qua so với

cái tên Nhị Nữ thì êm tai hơn rất nhiều. Nhưng trước sau tôi vẫn không biết đứa bé kia tên gì, tôi chỉ theo bà Lư gọi cậu ta là Lư Tử.

Trong thôn cộng thêm tôi và cậu ta cũng chỉ có ba đứa bé, còn đứa kia là em trai tôi. Thôn chúng tôi không có ruộng đồng, trong thôn chỉ trồng chút rau cải, trong sân nuôi vài con gà, tuy không nhiều lắm nhưng cũng đủ hài lòng. Vì vậy, mấy đứa nhỏ chúng tôi cả ngày rất rảnh rỗi. Tôi và em trai đều cảm thấy khó khăn lắm mới có bạn mới để chơi, hơn nữa còn đến từ thành phố, nên phải đối xử với người ta tốt một chút. Vì thế chúng tôi thường xuyên tìm Lư Tử chơi đùa. Mới đầu cậu ấy còn rất sợ chúng tôi, ngày ngày cậu ấy đi theo phía sau lưng mẹ, ai cũng không chú ý. Thế nhưng về sau, cậu ấy cũng dần dần thân thiết với chúng tôi.

Mẹ Lư Tử bị bắt lưu lại, mặc dù không oán trách điều gì nhưng tinh thần càng ngày càng kém. Dường như chuyện xảy ra vào một đêm nào đó, tới ngày thứ hai bà Lư phát hiện thì thi thể mẹ Lư Tử đã nguội lạnh.

Vào thời điểm đó, Lư Tử không hiểu cái chết hoặc đau buồn có ý nghĩa gì, cậu ấy vẫn theo tôi và em trai tôi đi chơi như thường lệ. Cũng chính là bắt đầu từ lúc đó, quan hệ của tôi với cậu ấy trở nên vô cùng thân thiết, có mấy lần tôi thậm chí chạy đến nhà cậu ấy, cùng cậu ấy ngủ chung một giường.

Thẳng đến năm mười sáu tuổi, tôi vẫn cùng cậu ấy ngủ chung một chỗ. Một đêm kia, tôi nằm trên giường Lư Tử, lắng nghe tiếng hít thở của cậu ấy, bỗng nhiên lại đỏ mặt. Cậu ấy xoay người, tôi cảm thấy xấu hổ, nhanh chóng nhắm mắt lại. Cậu ấy nhỏ giọng gọi một câu “Nhị Nữ”, tôi không đáp lại. Một lát sau, tôi cảm giác cậu ấy luồn tay vào trong quần áo của tôi.

Tôi không thể nói được đó là cảm giác gì, sau khi ngẫm lại, tôi kỳ thực lại sẵn lòng, thậm chí còn rất thích... khi tay cậu ấy dừng lại trên ngực tôi rồi lập tức cầm lấy, tôi giả vờ nói mớ một câu, sau đó vội vàng trở mình.

Đêm đó tôi không ngủ, tôi nhớ rõ mỗi một chi tiết sau khi cậu ấy với tay vào trong quần áo tôi, hình như tôi hiểu được cậu ấy đang làm gì, tôi từng nghe mẹ nói qua, thế này chính là vợ chồng, muốn dành cả đời ở bên nhau.

Sáng hôm sau, chúng tôi không hẹn cùng giả vờ không có chuyện gì xảy ra rồi rời giường, tôi trở lại sân nhỏ trong nhà mình, một mặt cho gà ăn, một mặt nghĩ rằng cậu ấy có lại mời tôi đến chỗ cậu ấy ngủ hay không. Khi tôi đang nghĩ thì cậu ấy đã lên tiếng, cậu ấy đỏ mặt hỏi tôi có muốn đến ngủ cùng với cậu ấy nữa hay không. Tôi không khống chế được bản thân, không do dự mà gật đầu.

Tối đó, cậu ấy tắm ngoài sân, tôi nằm ở trên giường, tim đập dữ dội. Tôi nghĩ rằng cậu ấy có thể giống như đêm qua mà chạm vào nơi đó của tôi hay không.

Còn chưa kịp nghĩ nhiều, cậu ấy đã đẩy cửa bước vào. Không biết vì sao, tôi lập tức giả vờ rằng mình đang ngủ. Trải qua một lần, lá gan của cậu ấy trở nên lớn hơn, lần này, cậu ấy không lập tức cầm lấy, mà chỉ nhẹ nhàng vuốt ve. Cơ thể tôi căng cứng không dám cử động, không biết qua bao lâu, “Nhị Nữ, em đang ngủ sao?”.

Đầu óc của tôi nhất thời trống rỗng. Trong khoảng thời gian rất dài cả hai chúng tôi đều không nói gì, tôi thật sự không biết làm gì bây giờ, suy nghĩ hơn nửa ngày mới nói: “Em, em đang ngủ, anh làm cái gì em cũng không biết”.

Tôi không mở mắt, nhưng tôi biết cậu ấy đang nhìn tôi. Qua một lúc lâu, tôi nghe cậu ấy nói, “Em cũng chạm vào anh đi”. Nói xong, cậu ấy cầm tay của tôi đưa vào trong quần của cậu ấy...

Sau lần đó, cả hai chúng tôi trở nên dính lấy nhau hơn, tôi thường xuyên qua nhà cậu ấy hơn, số lần nhiều đến nỗi mẹ tôi bắt đầu nghi ngờ. Tôi phàn nàn về tên của tôi với cậu ấy, chúng tôi nói tới mẹ cậu ấy, tôi nói, cái tên Tạ

Tuyết Nhã này thật sự rất dễ nghe. Cậu ấy nói đó có là gì, cậu ấy chọn cho tôi một cái tên, Lư Vũ Vy, cậu ấy nói, chờ khi cậu ấy có tiền, cậu ấy sẽ lấy tôi, vì thế tôi phải cùng họ với cậu ấy. Sau đó cậu ấy dạy tôi viết ba chữ này, tôi không học được, cậu ấy cũng dần mất kiên nhẫn. Một buổi sáng nọ, cậu ấy nhăm nháp cháo tôi nấu, nói rằng: “Không bằng gọi Tiểu Mễ đi, nghe hay lại còn dễ viết”. Tôi có chút thất vọng, nhưng cũng nhanh chóng quen với tên gọi đó.

Năm mười bảy tuổi, tôi cùng cậu ấy phát sinh quan hệ. Nửa năm sau đó, tôi phát hiện tôi mang thai. Trong lòng tôi chỉ có duy nhất một cảm giác_____sợ. Tôi cực kì sợ, tôi sợ rằng sau khi cha biết sẽ đánh chết tôi. Tôi mang theo vẻ mặt buồn rười rượi đi gặp Lư Tử, vẫn chưa đi tới cửa thì thấy cậu ấy chạy vọt ra, ôm tôi lên rồi xoay mấy vòng.

Bị cậu ấy đùa như vậy, tôi liền quên mất chuyện trước đó, mà chỉ muốn hỏi cậu ấy có chuyện gì tốt sao. Cậu ấy nói ba cậu ấy gọi đến, nói rằng muốn đón cậu ấy lên thành phố học.

Tôi hỏi cậu ấy: “Còn em thì sao?”.

Cậu ấy ngẩn người, nói: “Chờ anh lên đại học, anh sẽ quay về cưới em”.

Tôi nói: “Anh sẽ về sao?”.

Cậu ấy nói: “Sẽ”.

“Không còn kịp nữa”. Tôi lắc đầu, nói, “Em mang thai rồi”.

Cậu ấy đột nhiên trợn to hai mắt nhìn tôi, tựa như đang nhìn một con quái vật đáng sợ.

“Em, nói, nói cái gì”.

Vào lúc đó, cảm giác sợ hãi đã biến mất, tôi nhìn cậu ấy, trấn định nói: “Em đã mang thai”.

“Làm sao, làm sao sẽ...”.

“Chúng ta...”. Tôi cắn môi, những lời này nói ra bởi một người con gái như tôi mà nói, thật sự là có chút không biết xấu hổ. Tôi nhỏ giọng nói, “Chúng ta, đã, đã, cùng nhau ngủ một chỗ rất lâu rồi. Cũng, làm loại chuyện đó... rất nhiều lần”.

“Nhưng mà, nhưng mà”. Cậu ấy hình như vẫn chưa thể tiếp thu, “Làm sao mang thai được”.

Tôi không muốn cùng cậu ấy tranh cãi mãi vấn đề này, tôi trực tiếp hỏi cậu ấy: “Làm sao bây giờ...”.

Cậu ấy trở mắt đứng nhìn, hoàn toàn là bộ dạng kinh sợ đến ngây người.

“Ba em sẽ đánh em chết mất”. Giọng nói của tôi mang theo tiếng nước nở.

Nửa ngày sau, cậu ấy nói: “Bỏ đi”.

“Anh nói... cái gì?”.

“Bỏ đi”. Cậu ấy thở dài nói, “Anh bây giờ vẫn chưa có khả năng chăm sóc em, nếu gia đình em biết chuyện này thì em chỉ có thể bị tổn thương mà thôi”.

“Nhưng...”.

Nó là con của chúng ta!

Cậu ấy ôm tôi vòng lòng, nhẹ nhàng vuốt ve lưng tôi: “Tiểu Mễ, anh xin lỗi!”.

Tôi đột nhiên bật khóc.

Ba ngày sau, cậu ấy khởi hành đi thành phố, lúc trước khi đi, cậu ấy nói: “Chờ anh trở lại”.

Tôi gật đầu, nước mắt không ngừng rơi.

...

Giọng nói của Tiểu Mễ nhuộm nỗi buồn thăm thẳm, tựa như cô ấy đã tự mình trải qua, đem phần bi ai này truyền đến những thính giả đang nghe đài.

Nhưng Lữ Trọng Huy lại cảm thấy cả người lạnh lẽo, tựa như bị ngâm trong tuyết lạnh, lạnh đến thấu xương_____hắn nhớ đến Tiểu Mễ! Người mà hắn đã từng tùy tiện hứa hẹn!

Gương mặt khóc thầm của Tiểu Mễ trước khi hắn đi xẹt qua trước mắt hắn, Lữ Trọng Huy bỗng nhiên hiểu ra, cô ấy khóc bởi vì biết rằng hắn sẽ không quay trở về.

“Tiểu Mễ...”. Hắn lẩm bẩm, em có khỏe không.

“Cậu muốn biết sau đó xảy ra chuyện gì không?”. Thiếu phụ ngồi bên cạnh bỗng nhiên quay đầu lại, không đợi Lữ Trọng Huy phản ứng, thiếu phụ đã tự mình nói, “Sau đó, người kia rời đi. Tiểu Mễ ngày ngày nhớ thương cậu ấy, chỉ một tháng ngắn ngủi đã gầy đi rất nhiều”.

“Cô...”.

“Một ngày có hai mươi bốn tiếng, cô hận không thể dùng hai mươi bốn tiếng để nhớ về người kia. Cô thường xuyên nằm trên giường của cậu ấy, không làm gì cả, chỉ nằm như vậy. Cô vuốt ve bụng mình, chung quy vẫn không nỡ bỏ nó đi. Không phải sợ đau, chỉ là đơn giản không nỡ bỏ đi đứa con của cậu ấy”.

“Cô là...”.

“Sau đó, bụng cô dần lớn lên_____ chuyện cuối cùng cũng không giấu được nữa, nhưng cô cũng chưa từng muốn giấu diếm ai. Cha mẹ đã biết, quả thật đánh cô gần chết. Cô quỳ rạp trên mặt đất vừa khóc vừa muốn bảo vệ con.

Lữ Trọng Huy kinh ngạc nhìn gương mặt đau thương của thiếu phụ mà không nói nên lời.

“Cha cô muốn gả cô cho kẻ ngu si ở trong thôn nhưng cô không chịu, suốt đêm chạy ra ngoài. Cô không biết phải đi nơi nào, cô chỉ tiếp tục đi, cô muốn trèo lên nơi cao để có thể nhìn thấy được nơi cậu ấy đến”.

“Cô, cô là...”. Lữ Trọng Huy cảm thấy cổ họng cô ta phát ra tiếng “lộp cộp”, “Cô là, cô là Tiểu Mễ”.

Thiếu phụ rớt cuộc cũng đối mặt với hắn, “Cô ngã xuống núi”.

“A!”.

“Khi cha cô tìm thấy cô, cô đang hấp hối”.

“Tiểu Mễ...”.

“Cậu biết cô ấy nói gì không? Cô ấy nói, hãy đem cô mai táng ở nơi cao nhất, cô ở nơi đó, nhìn xem đến khi nào cậu ấy trở về”.

“Không... không phải”.

“Anh đã quên”. Ánh mắt Tiểu Mễ nhìn hắn mang theo oán hận, “Sáu năm, anh đã quên”.

“Không, Tiểu Mễ, em hãy nghe anh nói...”. Lữ Trọng Huy muốn đứng lên, nhưng hai chân hắn run lẩy bẩy, không còn sức lực để chống đỡ hắn.

“Anh muốn xem con của tôi không?”.

Tiểu Mễ mỉm cười từ ái, kéo tung cái khăn choàng trong lòng_____

“A a a a a!”.

Nơi đó làm gì có đứa bé nào!

Đó là, đó là, một cái thây khô!

Thi thể khô gầy của đứa bé kia, dòi bọ nhúc nhích bò đầy trên mặt.

“Cứu mạng...”. Lư Trọng Huy co rút ở chỗ ngồi, chợt đột nhiên nhảy
bắn lên, “Cứu tôi! Cứu tôi với!”.

Sau đó, hắn nhìn thấy trên xe đầy thi thể.

Bọn họ nhìn hắn cười rộ lên, dòi bọ trắng trời ra ngoài...

THÂN BIÊN (NHÂN QUỶ) (BỘ 2)

Miêu Oa
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 36: Lũng Sơn Cô Hồn (1)

Rời khỏi phòng bán vé, Thân Đồ Thành xoa xoa ấn đường, “Mỗi ngày chỉ có một chuyến xe đi thôn Lũng, chuyến ngày hôm nay đã xuất phát”. So với Thân Đồ Thành thì Cố Phán Hảo trông có vẻ thoải mái, điềm tĩnh hơn. Cậu dường như không quá để ý mà gật đầu, đưa túi điểm tâm tới: “Anh ăn chút gì trước đi”.

Nếu là lúc trước, Thân Đồ Thành sẽ rất có phong độ với phái nữ, dù cho không muốn nhưng cũng sẽ nhận lấy rồi ăn vài miếng. Nhưng hiện tại, Thân Đồ Thành đối mặt với Liên Xảo Dã, phong độ gì đó đều không cần thiết. Vì vậy, hắn trực tiếp bày tỏ suy nghĩ của mình: “Cám ơn, tôi không đói”.

Việc từ chối thẳng thắn ở ngày trước được Thân Đồ Thành xem là thiếu giáo dục, thậm chí là rất thô lỗ. Thế nhưng, không biết vì sao, hắn luôn phô bày mặt chân thật nhất của mình trước mặt Liên Xảo Dã, không hề ngại ngùng, không hề phòng bị.

Cố Phán Hảo vẫn bình thường, chỉ tự nhiên thu tay về, sau đó chậm rãi nói: “Không ăn cũng không thay đổi được gì”. Cho dù sẽ nóng ruột, sẽ lo lắng, nhưng sự thật đã phơi bày trước mắt_____bọn họ lỡ chuyến xe, không đuổi kịp Lữ Trọng Huy.

Việc này Thân Đồ Thành hiểu rõ, nhưng hiểu rõ và thả lỏng là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau. Hắn cười khổ, nói: “Tôi thật sự không đói bụng”.

“Không đói bụng và ăn, hoàn toàn không có mâu thuẫn”. Cổ Phán Hảo nhìn hắn một hồi, nói: “Phải đến khi nào anh mới đói bụng? Tìm được Lư Trọng Huy? Hay là khi mọi chuyện kết thúc?”. Không quan tâm ánh mắt kinh ngạc của Thân Đồ Thành, cậu không chút khách khí nói, “Không dễ dàng như vậy”. Chuyện này không dễ dàng kết thúc, vòng tròn của Điệp Tiên cũng không bị phá giải đơn giản như vậy. Cho dù hiện tại, bọn họ đều đang ở trong vòng tròn, thế nhưng chỉ cần lời nguyên rửa tử vong một ngày không rơi trên người bọn họ, bọn họ liền một ngày chạy theo manh mối. Sau đó, vĩnh viễn chậm một bước.

Những điều này Thân Đồ Thành hiểu hết cả, hắn là người cực kì thông minh, cơ hội hay thất bại đều rất nghĩ thoáng. Nếu như hôm nay tai họa này rơi trên người hắn, hắn sẽ trấn định hơn so với ai khác, nhàn nhã ăn vài bữa lớn cũng không là vấn đề. Thế nhưng, vấn đề là lời nguyên rửa tử vong đang tiếp cận những anh em tốt của hắn! Thế thì làm sao bảo hắn không nóng nảy, làm sao không khẩn trương. Huống hồ, chuyện này bắt đầu là do hắn gây ra.

Không sai, điểm yếu của Thân Đồ Thành chính là ở đây.

Ngọc điệp là do hắn nhặt được, cũng do hắn mang về kí túc xá. Tuy rằng người đề nghị chơi trò Điệp Tiên không phải là hắn, nhưng hắn vẫn luôn nghĩ rằng đó là trách nhiệm của mình_____nếu như lúc đó hắn không để ý đến cái vật kia, hoặc là, sau khi nhặt nó lên liền lập tức nộp cho trường thì đã không xảy ra chuyện như vậy.

Hắn không cố gắng che giấu sự ân hận này, vì thế Cổ Phán Hảo vừa nhìn liền hiểu rõ. Nhưng cậu chẳng những không khuyên bảo, trái lại còn cố tình nói khích vài câu nhằm kích thích đối phương. Cậu mơ hồ cảm thấy Thân Đồ Thành không phải thế này, hắn hắn phải mạnh mẽ, tự tin, thậm chí là xấc xược.

Có vấn đề thì tất nhiên phải dốc toàn lực để giải quyết, lòng vòng tại chỗ cũng không có ích gì. Tựa như hiện tại, không mua được vé xe, lẽ nào lại không thể bỏ tiền túi đi taxi? Nếu là trước kia, Thân Đồ Thành không cần người khác nhắc nhở, hẳn sẽ là người đầu tiên đưa ra kế hoạch B, thế nhưng từ sau khi gặp Vương Thế Vỹ, lòng hẳn đã rối tung.

Kỳ thật, nói công bằng một chút, với biểu hiện của một sinh viên chừng hai mươi tuổi mà nói, Thân Đồ Thành coi như đã rất xuất sắc. Gặp phải thi thể đáng sợ cũng không kêu la, gặp phải tình huống quý dị cũng không tránh né, có vài lần hẳn thậm chí đón lấy khó khăn, mạnh mẽ bảo vệ người bên cạnh. Tuy nhiên, chỉ như vậy là không đủ. Thân Đồ Thành không nên chỉ dừng lại ở mức độ này. Hẳn có một cơ thể cường tráng, tư duy cẩn thận, bản lĩnh nhạy bén, năng lực nhận thức tuyệt vời... những điều này không nên bị lãng phí.

Khi cậu đang suy nghĩ vấn đề này, Thân Đồ Thành tựa như đã nghĩ thông suốt, hẳn không nói một lời bắt đầu cầm lấy điểm tâm rồi ăn_____thật sự đã dồn ép hẳn rất nhiều sao, Cố Phán Hảo thở dài một hơi, đưa tay vẫy một chiếc taxi.

Mãi đến khi xe chạy được mười mấy phút, Thân Đồ Thành mới khôi phục lại tinh thần, lúng túng ho khụ một tiếng, có chút ngượng ngùng nói: “Xin lỗi, vừa rồi tôi quá nóng nảy...”.

Cố Phán Hảo thu hồi ánh nhìn từ ngoài cửa sổ, cậu nhìn đối phương hơn nửa ngày, mới hiểu rõ mà “Ừ” một tiếng.

Thời tiết hiếm khi tốt được thế này_____kể từ trung tuần tháng ba, không khí lạnh lẽo mấy ngày liền đã khiến cho bầu trời thành phố Z lúc nào cũng u ám. Lúc taxi chạy băng băng trên đường cao tốc, mặt trời đang mọc. Ánh nắng vàng ươm rơi vào vành đai xanh ven đường, tỏa ra một vòng sang rực. Một gốc cây long não mới ra lá non màu xanh nhạt, trông như một chiếc đĩa nhỏ tinh xảo. Một giọt nước trong suốt long lanh nường trên

đỉnh lá, chẳng biết thế nào, Thân Đồ Thành như thể nhìn thấy vài tia sáng nhu hòa xuyên qua giọt nước, xuyên qua cửa kính, từng đốm sáng nhỏ rơi trên mặt Liên Xảo Dã_____ cô thoát nhìn... rất ấm áp. Thân Đồ Thành không khỏi cảm thấy hoài niệm.

“Liên...”. Một chữ vừa ra khỏi miệng, Thân Đồ Thành nhanh chóng thu lại_____hắn luôn cảm thấy người trước mặt không phải là Liên Xảo Dã, chỉ ít không phải là Liên Xảo Dã trước kia.

Cố Phán Hảo chớp mắt, bỗng nhiên cười rộ lên. Đây là lần đầu tiên cậu nở nụ cười với Thân Đồ Thành sau khi cậu phụ thân Liên Xảo Dã. Khóe miệng hơi cong, phác họa đường cung hoàn hảo. Thân Đồ Thành ngây ngốc nhìn cậu, hình như xuyên thấu qua gương mặt xinh đẹp này, hắn nhìn thấy một người khác.

Người kia khi cười rộ lên trông rất đẹp. Người kia vẫn luôn có biện pháp khiến cho mọi thứ xung quanh trở nên ấm áp, khi người kia mỉm cười thì tựa hồ tuyết đọng trên núi Ô Nhĩ Nặc Y cũng sẽ tan chảy.

“Anh đang nhìn ai?”.

“Cố Phán Hảo”.

“Ừ”. Hắn thấy Liên Xảo Dã gật đầu, nói, “Đó là tên của tôi”.

Trong khoảnh khắc, Thân Đồ Thành muốn bóp lấy cái cổ mảnh khảnh của Liên Xảo Dã, trong cơ thể có một âm thanh đang điên cuồng gào thét ầm ỹ_____không ai, không ai có thể trở thành Cố Phán Hảo!

Cố Phán Hảo, ba chữ này là thần sơn thánh hồ được hắn cất giữ trong tim, nơi đó là cấm địa với tất cả mọi người. Ngoài ra, đó là nơi hắn can tâm tình nguyện cúi đầu cung phụng.

Không ai có thể uốn cong sống lưng thẳng tắp của Thân Đồ Thành, không ai có thể bước vào thành lũy kiên cố của Thân Đồ Thành.

Thế nhưng, người kia có thể. Chỉ dựa vào ba chữ này, Cố Phán Hảo, người kia là thần trong mắt của Thân Đồ Thành.

Chỉ dựa vào điểm này, Thân Đồ Thành sẽ không kiêng dè hành động, những chuyện khác có thể bình tĩnh, có thể không tính toán, thế nhưng Cố Phán Hảo, hắn không cho phép bất luận kẻ nào, bất luận chuyện gì dấy bẩn cậu. Thế nhưng, khi Thân Đồ Thành đối mặt với đôi mắt ánh nước, hắn buông lỏng nắm tay_____ở trong mộng cảnh của hắn, cũng có một đôi mắt ánh nước như vậy. Nó thuộc về Cố Phán Hảo. Khoa Ngồi Đặc Nhĩ Đa, giọt nước mắt của Thần Nữ, là thứ nước tốt nhất trên đời. Hiện tại, chúng nó đang lưu chảy trong đôi mắt này.

Do dự một hồi, Thân Đồ Thành mở miệng hỏi, “Cô biết... Cố Phán Hảo?”. Hắn khẩn cấp muốn biết người kia là ai, người kia thuộc về giấc mơ của hắn, hay là thuộc về một thời điểm khác, hay là cách hắn không xa? Còn những chuyện xảy ra trong giấc mơ của hắn, những lời bọn họ nói với nhau, thật sự từng xảy ra sao?

Trên thực tế, cho dù là nhập mộng, nhưng Thân Đồ Thành cũng nửa tin nửa ngờ đối với những chuyện xảy ra trong mộng_____cho dù cảm xúc chân thật như vậy, nhưng Thân Đồ Thành không thể nào tưởng tượng được mình sẽ yêu một người đến mức độ này. Tựa như muốn vò nát người nọ rồi nuốt vào bụng, một khắc cũng không muốn rời khỏi người đó.

Thứ tình yêu này thật đáng sợ. Nó như một con rắn độc xinh đẹp quấn chặt lấy hắn. Hắn vẫy không ra, trốn cũng không thoát. Có lẽ, là không muốn vẫy cũng không muốn trốn, từ đại não cho đến thân thể, mỗi một tế bào đều nói cho hắn biết_____không buông tay. Có chết cũng không buông người kia.

Trước kia, Thân Đồ Thành cảm thấy mình là người thiếu hụt tình cảm, chỉ ít, hẳn thiếu hụt tình cảm rất nhiều so với người khác. Hẳn vững vàng bảo vệ tài phú của riêng mình, chưa từng phân chia cho kẻ khác. Hẳn không cách nào tưởng tượng rằng không chỉ tình yêu, mà còn tất cả cảm xúc khác, thậm chí cả cơ thể và linh hồn của mình đều giao hết cho một người. Thứ tình yêu không giữ lại chút nào, thứ tình yêu không hề phòng bị khiến cho hẳn thoát nhìn yếu đuối như vậy, tựa như chỉ cần một ánh mắt chán ghét của đối phương cũng có thể ném hẳn vào địa ngục.

Có lẽ, đây không chỉ là yêu. Thứ tình cảm xẻo tim móc cốt này hẳn không muốn thể nhiệm, bản năng của hẳn không muốn chính mình bị tổn thương. Thế nhưng, hẳn cũng rất khẩn trương muốn biết người kia, tựa như niềm mong mỏi đã dung nhập vào máu, hẳn khao khát nhìn thấy người khiến hẳn si mê.

Khi bản thân đang mắc kẹt trong tình cảnh khó xử, Thân Đồ Thành nghe Liên Xảo Dã nhàn nhạt nói: “Tôi không biết”.

Không biết mà lại nói mình là Cố Phán Hảo?

Thân Đồ Thành nhú mày, đang nghĩ muốn kết thúc đề tài này rồi lại nghe đối phương hỏi một câu: “Anh tin có kiếp trước kiếp sau không?”.

Thân Đồ Thành há miệng nhưng lại không nói thành lời. Lúc này, tư duy của hẳn đang vô cùng hỗn loạn, ngay cả chính hẳn cũng không biết hẳn rốt cuộc mong là có hay là không.

“Có người nói tôi biết, tôi tên là Cố Phán Hảo”.

“Cô là Liên Xảo Dã”. Thân Đồ Thành hơi mất kiên nhẫn, trầm mặt nói.

Cố Phán Hảo lại lắc đầu: “Không phải”. Cậu bình tĩnh nói: “Tôi là Cố Phán Hảo”.

Sự tao nhã lịch sự của Thân Đồ Thành biến mất, hăn gần như cáu kỉnh gất lên: “Cô dựa vào cái gì? Cô dựa vào cái gì cô nói cô là cậu ấy? Cô có tư cách gì? Cậu ấy là người ấm áp nhất trên đời, cậu ấy có thể khiến cho mọi tình cảm của tôi thăng trầm theo cậu ấy, cậu ấy có thể khiến tôi từ bỏ mọi thứ kể cả danh lợi, nụ cười của cậu ấy tựa như ánh mặt trời trên Thần sơn, đôi mắt cậu ấy chứa đựng thứ nước tốt nhất trên đời... cậu ấy khiến tôi yêu đến như vậy”.

Cô dựa vào cái gì!

So với sự phẫn nộ điên cuồng của hăn, Cố Phán Hảo rất bình thản. Đối diện với đôi mắt đỏ tươi của Thân Đồ Thành, cậu bình tĩnh hỏi: “Nói cho tôi biết, nhìn xuyên qua gương mặt này, anh nhìn thấy gì?”.

THÂN BIÊN (NHÂN QUÝ) (BỘ 2)

Miêu Oa
www.dtv-ebook.com
Quyển 2

Chương 37: Lũng Sơn Cô Hồn (2)

Nhìn thấy gì?

Nhìn thấy nụ cười treo trên khóe miệng, ánh mắt ánh nước... và còn có một linh hồn khác. Một linh hồn trong suốt, tinh khiết và ấm áp.

Trong phút chốc, khi đối diện với ánh mắt ngậm nước kia, Thân Đồ Thành tin rằng_____giấc mộng kia là thật. Phù Sinh và Cố Phán Hảo, bọn họ đã từng tồn tại, đã từng yêu nhau. Hắn thà rằng những chuyện kia đều là thật. Hiện tại, hắn trở thành Phù Sinh, Liên Xảo Dã trở thành Cố Phán Hảo. Hắn vẫn yêu Cố Phán Hảo, thế nhưng khi hắn đối mặt với Liên Xảo Dã, trong lòng lại cảm thấy không tự nhiên. Hình như... hắn không yêu như vậy.

Chỉ khi nhìn thấy đôi mắt kia thì trái tim của Thân Đồ Thành mới có thể rung động, cả người ấm áp, cảm giác quen thuộc.

Hắn có chút rối loạn, nếu như Liên Xảo Dã là chuyển thể của Cố Phán Hảo, vậy thì vì sao hắn không có cách nào yêu cô? Có lẽ là nói, vì sao hắn chỉ có cảm giác với đôi mắt của cô?

Khi hai người đang nhìn nhau, ánh nắng ngoài xe thoáng cái biến mất.

Người tài xế taxi yên lặng hồi lâu cuối cùng cũng tìm được cơ hội nói chuyện: “Vào đường hầm rồi”. Ông ta làm ra vẻ thần bí, dừng một hồi rồi nói tiếp, “Đường hầm này rất đáng sợ, tí nữa nếu hai người nhìn thấy gì thì ngàn vạn lần đừng quay đầu lại”.

Thân Đồ Thành cảm thấy đây có lẽ sẽ là một bước đột phá, hăn lập tức giả vờ không đồng ý, vẫy tay nói: “Vật chất quyết định ý thức, chúng tôi là người theo chủ nghĩa duy vật, tin vào khoa học”.

“Này, sinh viên các cậu... tôi không hiểu cái gì vật chất hay không vật chất, tôi đã đi lại con đường này ba bốn năm nay, khi đó là chính mắt tôi nhìn thấy. Cho nên mới nói, có những chuyện không phải do cậu không tin...”.

“Vậy sao? Tôi cũng muốn nghe một chút, ngài đến tột cùng nhìn thấy những gì?”.

“Đừng có gọi ngài, nghe khó chịu lắm, cứ gọi lão Mạnh là được”. Người tài xế liếc nhìn hai người trong kính chiếu hậu, “Nhắc tới thì đoạn đường này trước đây tốt lắm_____đường bằng phẳng, không có chỗ rẽ, ánh sáng rực rỡ, ai ai cũng thích đi qua chỗ này. Theo tôi biết thì năm năm liên tiếp chưa từng xảy ra vụ tai nạn nào, thật hiếm thấy a...”.

Lúc này, Cố Phán Hảo đột nhiên lên tiếng hỏi: “Vậy chuyện ‘tà ma’ mà chú nói xuất hiện khi nào?”.

Lúc trước, vì ngại bầu không khí hơi nặng nề của hai người phía sau nên lão Mạnh không dám nhìn kỹ. Hiện tại, ông thấy hai người đều hứng thú thì lá gan cũng lớn hơn, tập trung nhìn kỹ thì lão Mạnh lập tức há miệng_____đại mỹ nhân!

Chạy xe nhiều năm như vậy, dạng người nào chưa từng thấy qua, muốn nói đến người đẹp đẳng cấp, tuy rằng hiếm thấy nhưng cũng không phải không có. Anh em có hiểu biết rộng rãi đều biết lão Mạnh luôn tự hào với đôi mắt độc của mình_____người ngồi phía sau có thể nói là cực phẩm. Vì sao lại nói như vậy? Theo lô-gic mà nói, gương mặt cô gái này rõ ràng đã đạt đến đẳng cấp ngôi sao, tuy làm cho trước mắt sáng ngời nhưng tuyệt đối

không đến mức kinh thế hãi tục. Sở dĩ lão Mạnh đánh giá cô gái là cực phẩm là bởi vì khí chất hiếm thấy của cô.

Thật sự rất hiếm khi thấy được... không, là chưa từng thấy qua. Lão Mạnh chưa từng gặp qua cô gái nào khoảng hai mươi tuổi có thể phát ra loại khí chất như vậy, có lẽ nên nói là khí thế thì chính xác hơn. Cô rất trầm tĩnh và nhu hòa, loại nhu hòa này làm ngũ quan của cô trở nên mềm mại, ánh đèn vàng hắt lên người tựa như đang tỏa ra ánh sáng ấm áp, để người chỉ cần nhìn đã cảm thấy thoải mái.

Quan trọng hơn là trên người cô hình như còn có thứ gì đó, cụ thể là gì thì lão Mạnh không nói được, ông chỉ cảm thấy trên người của tiểu cô nương này có mùi vị của năm tháng. Tựa như một vò nước kết tủa đã lâu, dần dần tỏa ra hương rượu nồng đượm, vừa có vị thanh của nước, vừa có vị thuần của rượu.

Suy nghĩ một chút lại không khỏi nghĩ xa hơn, đợi khi lão Mạnh lấy lại tinh thần thì xe đã sắp tới giữa đường hầm. Ông ho khụ một tiếng rồi nói, “Này, chính là chỗ đó_____hai người thấy cái động hình vòm kia không? Chỗ nước sơn màu đen đó”. Nhớ tới vấn đề mỹ nhân, ông lại nhanh chóng bổ sung thêm một câu, “Năm ngoái... có lẽ xuất hiện vào khoảng tháng mười”.

Thân Đồ Thành nương theo ngọn đèn nhìn ra xa, quả nhiên cách đó không xa có một cái động cao cỡ một người, ở dưới ánh đèn nó càng thêm đen kịt sâu thẳm.

Trong một số những đường hầm dài hơn, người ta thường có thể nhìn thấy những cái động như thế này. Thân Đồ Thành biết đó là không gian an toàn để lại cho công nhân làm đường tránh né xe cộ khi đang làm việc, độ rộng đủ lớn để đảm bảo an toàn, phần còn lại dùng để cất giữ thiết bị và công cụ. Nếu trong tình huống có một đường hầm khác gần đó thì cái động này sẽ kết nối cả hai đường hầm. Khi xảy ra tai nạn, hành khách có thể

nhANH chóng sơ tán qua hang động này để đến đường hầm khác. Nghĩ đến đây, Thân Đồ Thành cố ý hỏi xem gần đây có đường hầm nào khác không, sau khi nhận được câu trả lời phủ định, hắn thầm suy nghĩ_____không có chỗ thông nhau, loại bỏ khả năng có người cố ý tạo ra dấu hiệu giả giữa khu vực thông qua hai đường hầm. Cánh cửa của hang động cất giữ công cụ và thiết bị nhất định sẽ bị khóa lại. Vì thế, mục đích duy nhất đào cái động kia chính là để thuận tiện tránh xe cộ.

Nhưng nếu vậy thì vấn đề đã xuất hiện, mục đích con người xây dựng cái động này sẽ không sâu, chiều sâu nhiều nhất có thể đủ cho hai người đứng thẳng. Nếu là do con người tạo ra thì sau vài tháng chắc hẳn sẽ có người phát hiện. Thế nhưng, lão Mạnh nói chắc chắn như vậy, lẽ nào...

“Chờ lát nữa gần tới cái động kia, có thể mấy người sẽ nhìn thấy được vài thứ_____đừng hốt hoảng hay kêu lên đó”. Lão Mạnh giống như người lính già thân kinh bách chiến nói lời an ủi, “Đi qua rồi thì sẽ không sao nữa”.

“Có khả năng nhìn thấy thứ gì?”. Thân Đồ Thành nửa tin nửa ngờ, “Thứ gì vậy?”.

“Tôi cũng không biết”. Lão Mạnh cười ha ha, “Không ai nhìn thấy giống nhau cả”.

“Ồ?”. Thân Đồ Thành cảm thấy hứng thú. Không chỉ hắn, ngay cả Cố Phán Hảo cũng hơi nhướng mày.

Lão Mạnh liếc mắt nhìn hai người, mở máy thu thanh: “Con người mà, nào có cả đời không làm chuyện sai chứ? Là người thì đều có thể phạm sai lầm, chỉ là phạm nhiều hay không, nặng hay không thôi. Lão Mạnh tôi nói một câu, người ta nói sử dụng tiền giả là bất hợp pháp. Có tiền giả thì phải giao nộp, đạo lý này thì ai mà chẳng biết. Thế nhưng, có ai muốn đồng tiền mình cực khổ kiếm được cứ như vậy mà mất đi chứ! Tôi chờ hai người

chuyến này được 150 đồng, vậy vạ nhất hết 100 đồng là tiền giả thì chẳng phải tôi sẽ ghen chết sao! Lờ lãi thì không nói, lại còn phải tốn tiền xăng dầu, ai mà chịu chứ! Vì thế, cho dù biết là tiền giả thì vẫn phải nghĩ cách dùng cho bằng được... tôi biết sinh viên bọn cậu rất có ý thức, nhưng tôi cũng chỉ là một người dân bình thường, phải nghĩ biện pháp nuôi gia đình nữa!”. Nói xong, ông liếc mắt nhìn hai người, “Khụ, đừng hiểu lầm, tôi không có nói hai người đâu. Tôi chỉ giả dụ... vừa nói tới cái gì ấy nhỉ? Ủ, phạm sai lầm. Người phạm sai lầm thì ít nhiều gì cũng phải chịu phạt, lời xin lỗi hay cái gì đó chúng ta đừng nói tới. Giết người phải đền mạng, phạm pháp thì đi tù. Nhà nước đều phải quản lí! Nhưng có người phạm sai lầm mà không ai biết thì làm sao bây giờ? Anh tự biết mình sai, biết nghĩ biện pháp bồi thường thì rất tốt, còn nếu anh chết cũng không biết hối cải thì mắc thêm lỗi lầm cũng có mất gì? Vậy không gọi là trừng phạt, gọi là báo ứng! Ông trời quản đấy chứ!”.

Giọng lão Mạnh càng lúc càng sục sôi, khi xe chạy ngang qua cửa động đen ngịt, Thân Đồ Thành để ý nhìn_____bên trong không có gì cả.

Lão Mạnh nhìn thấy biểu tình nghi ngờ của hắn, cười một tiếng, nói: “Đừng nói tôi lừa cậu nha tiểu huynh đệ, thật sự có người nhìn thấy đó. Nếu cậu không nhìn thấy, vậy chứng minh cậu không phạm sai lầm, chuyện tốt mà!”.

Thân Đồ Thành cũng mỉm cười, hỏi: “Những người khác ngồi xe chú thì chú cũng nói đến chuyện này sao?”.

“Chỉ có vài chuyến thôi, nhưng hơn phân nửa cũng giống như hai người, không tin lời tôi nói”. Lão Mạnh nói, “Có điều tài xế xe buýt cũng không kể đâu, bọn họ quản rất chặt, những tài xế có tuyến xe buýt chạy qua chỗ này đều nghiêm cấm truyền bá những câu chuyện như vậy”.

Xe buýt? Thân Đồ Thành nhú mày, bỗng nhiên có dự cảm xấu.

Quả nhiên lão Mạnh nói: “Ngày hôm qua đã có chuyện xảy ra, tôi nghe chú em tài xế kia nói là có một thằng nhóc... ừm, đại khái là tuổi cũng xấp xỉ hai người, khi xe chạy qua cái cửa động thì bỗng nhiên cậu ta rống to, đập cửa muốn nhảy ra ngoài”.

Tim Thân Đồ Thành nhói một cái, lập tức hỏi: “Cậu ta nhảy sao?”.

“Sao có thể! Nếu nhảy thì ngày hôm nay kí giả tụ đầy ở đây rồi”. Lão Mạnh miêu tả tình cảnh lúc ấy sinh động như thật, cứ như là tận mắt nhìn thấy, “Hành khách bên cạnh kéo cậu ta lại, khổ nỗi người ta là con gái yếu đuối, kéo không được. Sau đó, mấy hành khách gần đó đều đến giúp cản lại, nhưng bọn họ càng giúp thì thằng nhóc kia cứ như nhìn thấy ma, càng nhào ra bên ngoài. Tôi nghe người khác kể thế, bộ dáng cậu ta giống như đang phát bệnh điên vậy”.

“Sau đó thì sao?”.

“Cậu cũng nhìn thấy đó, đường hầm này rất hẹp, lại còn dài, nếu xe tùy tiện đỗ lại thì rất dễ gặp tai nạn. Chú em tài xế kia chỉ biết la lớn bảo người khác giúp một tay, bấm còi inh ỏi, sau đó nắm bắt thời gian chạy xe ra khỏi đường hầm... cậu biết thế nào không? Xe vừa ra khỏi đường hầm thì cậu ta liền bình thường! Cậu nói lạ hay không cơ chứ?”

Thân Đồ Thành lập tức thở phào nhẹ nhõm: “Vậy có nghĩa là cậu ta không sao?”

“Đúng vậy”. Lão Mạnh gật đầu, “Lại nói tiếp, chỗ cậu ta đi cũng giống hai người đó...”. Lão Mạnh hoài nghi nhìn hai người ngồi phía sau.

Thân Đồ Thành nở nụ cười, thẳng thắn nói: “Không có gì bất ngờ đâu, người mà chú kể là bạn học của chúng tôi, lần này chúng tôi đi chính là để tìm cậu ấy”.

Lão Mạnh suy nghĩ một hồi, cẩn thận hỏi: “Cậu ta... có phải phạm vào điều gì không?”.

“Không đâu”. Thân Đồ Thành bật cười, “Cậu ta bị bắt gian lận trong thi cử, sợ bị phạt nên mới trốn về nhà”. Hắc đũa giỡn nói, “Chúng tôi phụng mệnh hội học sinh đi bắt cậu ta lại thôi”.

Nói vậy thì cũng không phải chuyện gì lớn, lão Mạnh âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Nhưng ông không hay biết, kì thi ở Đại học Z không nhiều lắm, mỗi học kì hai lần, mà Lữ Trọng Huy cũng không phải bị bắt gian lận nên mới chạy về nhà. Ông chỉ cảm thấy hai vị nam tuần nữ mỹ ngồi phía sau khí chất cũng thuộc hạng nhất, lại còn trong hội học sinh, lời nói ra nhất định là sự thật”.

Một bên khác, Cố Phán Hảo thấp giọng hỏi: “Anh thấy thế nào?”.

Thân Đồ Thành cũng hạ giọng trả lời: “Nghe chắc Lữ Tử không sao”.

Cố Phán Hảo nhìn hắc, trầm giọng thốt ra hai chữ: “Không hắc”.

THÂN BIÊN (NHÂN QUÝ) (BỘ 2)

Miêu Oa
www.dtv-ebook.com
Quyển 2

Chương 38: Bàng Sơn Cô Hồn (3)

Ra khỏi đường hầm, xe chạy thêm hơn hai mươi phút mới đến núi Bàng. Lời của Cố Phán Hảo khiến cho Thân Đồ Thành càng thêm bất an, hắn không ngừng thúc giục lão Mạnh.

Xe vừa vào đến huyện lỵ, lão Mạnh cuối cùng cũng dừng xe thở phào một hơi, vừa lấy tiền vừa phàn nàn với Cố Phán Hảo: “Cô nói xem, vội vã có cái gì tốt chứ, khẩn cản mạn cản(đuổi theo không ngừng), gấp đến mức muốn lấy cái mạng già này của tôi rồi”.

Cố Phán Hảo trấn an mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Xin lỗi, chúng tôi hơi vội”.

‘Vội cái gì chứ’. Lão Mạnh không hiểu nói, “Người không phải ở nhà sao, còn có thể lạc đi đâu được...”.

“Chúng tôi muốn lên núi”, Cố Phán Hảo điềm đạm giải thích, “Trời sắp tối rồi, tôi sợ đường núi không dễ đi”.

Lão Mạnh rất có thiện cảm với đại mỹ nữ xinh đẹp dịu dàng này, thấy cô nói như vậy thì liền nhiệt tình vỗ vỗ tay đối phương: “Cũng là hai người may đó _____ hai người muốn lên núi Bàng đúng không? Đừng thấy ngọn núi này không cao, thật ra đường núi rất khó đi! Vừa vặn tôi biết một con đường tắt có thể lên núi đó...”

Thân Đồ Thành đứng một bên, trong lòng lo lắng không muốn tham gia vào cuộc nói chuyện, thầm nghĩ lão Mạnh nên ít nói những lời vô ích. Nhưng lúc này, nhìn thấy lão Mạnh khẽ chạm vào mu bàn tay của Liên Xảo

Dã, hần cảm thấy cực kì chướng mắt. Hần nhẫn nại nhích đến gần, không dấu vết tách hai người ra, nén giận hỏi: “Xin hỏi con đường kia đi như thế nào?”.

Lão Mạnh cất tiền vào túi rồi chỉ vào dốc núi cách đó không xa, nói: “Chính là chỗ đó. Các người vượt qua ngọn núi kia thì có thể nhìn thấy một con đường nhỏ_____bình thường trâu bò đều đi đường đó, nên cả con đường toàn là phân bò, hai người nên cẩn thận một chút”.

Thân Đồ Thành nhìn theo hướng lão Mạnh chỉ, quả nhiên có một ngọn núi nhỏ, không cao, cũng không khó đi. Thế nhưng, lần này bên người còn có thêm một cô gái, Thân Đồ Thành cẩn thận hỏi thăm: “Đường có khó đi không?”.

“Bò đi thì dễ”. Lão Mạnh thờ ơ bĩu môi, “Người hả, khó nói lắm ”.

Thân Đồ Thành nhú mào, lại nghe lão Mạnh nói: “Có điều nếu hai người không đi con đường đó thì sẽ phải đến đầu bên kia của trấn, năm ngoài chỗ đó có một con đường nhỏ mới được sửa lại, dùng để lên núi tảo mộ, nhưng mà đi con đường kia thì phải mò mẫm trong bóng tối để lên núi đó”.

“Vậy có thể phiền chú chờ chúng tôi đến con đường kia được không?”. Cố Phán Hảo ôn tồn nói.

Lão Mạnh phất tay: “Chỉ có thể chờ hai người đến bờ sông thôi_____ở đó có một con sông, trên mặt sông chỉ bắc một tấm ván, xe không chạy qua được đâu”.

Cố Phán Hảo và Thân Đồ Thành nhìn nhau: “...”.

“Qua hết sông các người còn phải đi vòng qua thôn, xa lắm!”.

Nghe đến đó, hai người đều hiểu là không thể trông cậy vào con đường kia được rồi. Thân Đồ Thành nói cảm ơn lão Mạnh, suy nghĩ một chút lại rút ví lấy ra năm mươi đồng đưa cho lão Mạnh, nói một tiếng “vất vả” rồi đi về hướng ngọn núi nhỏ.

Cố Phán Hảo vừa định nhắc chân đi theo thì bị lão Mạnh gọi giật lại: “Vừa nãy trong đường hầm cô thật sự không nhìn thấy gì hết à?”.

Cố Phán Hảo cẩn thận suy nghĩ rồi lắc đầu.

Lão Mạnh thở dài, do dự nhiều lần rồi cuối cùng mới nói ra: “Tôi... thấy trong kính chiếu hậu... có cái gì đó lên xe”.

Lông mày Cố Phán Hảo giật giật, khó có thể tin nhìn về phía lão Mạnh_____cậu không nghĩ là do cậu sử dụng cơ thể nhân loại nên trở nên chậm chạp, lấy đạo hạnh mấy ngàn năm của cậu, vậy mà cậu lại không biết có cái gì đi theo bọn họ?

“Nó...”. Lão Mạnh nuốt nước bọt, “Nó nằm úp ở phía sau xe... mặt dán lên cửa kính... vẫn luôn nhìn cô”.

“Dáng dấp của nó ra sao?”.

Lão Mạnh sờ sờ mũi, ngượng ngùng nói: “Tôi không dám nhìn kỹ”.

Cố Phán Hảo nhìn Thân Đồ Thành đang đứng đợi cậu cách đó không xa, cậu gật đầu với lão Mạnh, mỉm cười nói: “Cảm ơn, trên đường về xin cẩn thận”.

Lão Mạnh há miệng muốn nói thêm gì đó, nhưng cuối cùng lại im lặng_____tiểu cô nương này không đơn giản. Còn có tiểu tử cả người sát khí kia nữa, cô nương dịu dàng nhu hòa lại càng khiến người khác cảm thấy thần bí khó lường. Hay là cô gái kia không chỉ là một nữ sinh

viên_____một suy nghĩ kỳ quái xuất hiện trong đầu lão Mạnh. Nhưng mà... nếu cô ta không phải là sinh viên, vậy thì là ai?

...

Lão Mạnh vừa suy nghĩ vừa nhìn theo Cổ Phán Hảo đang rời đi. Đúng lúc đó, ông như nhìn thấy một thứ gì đó rất lạ lùng, bỗng nhiên chột chân động_____ông nhìn thấy bóng lưng của Cổ Phán Hảo. Cái này không có gì lạ lùng, nhưng bóng dáng kia mang theo hơi nước nhàn nhạt, nó trong suốt tựa như vừa liếc mắt là có thể nhìn thấy rõ ràng, rồi lại tựa như sâu thăm thẳm cả đời không nhìn thấy điểm cùng.

Ông như... nhìn thấy được Thủy Thần...

Bên kia, Cổ Phán Hảo đuổi theo Thân Đồ Thành, cậu suy nghĩ một chút rồi nói rằng: “Mạnh sư phụ nói là có nhìn thấy thứ gì đó theo chúng ta lên xe”.

Thân Đồ Thành nhú mày, hình như không quá để ý.

“Tôi không cảm thấy”. Cổ Phán Hảo nói, “Còn anh?”.

Thân Đồ Thành mím môi, lắc đầu.

“Có lẽ bây giờ nó vẫn còn đi theo chúng ta”.

Thân Đồ Thành suy nghĩ một lát rồi nói: “Cô ở lại đây đi, để tôi lên núi”.

Cổ Phán Hảo lắc đầu: “Đi cùng”.

“Đường núi không dễ đi”. Hai người vừa đi vừa nói chuyện, chỉ chốc lát đã đến được con đường nhỏ mà lão Mạnh nói đến. Thân Đồ Thành nhìn mặt đất đầy phân bò, vô thức nghĩ rằng Liên Xảo Dã vốn không nên chịu những thứ này. Hẳn là cô... nên được ở những nơi xinh đẹp và sạch sẽ nhất.

“Lão Mạnh nói người nó đi theo là tôi”. Cổ Phán Hảo nói, “Tôi nói với anh là muốn anh chuẩn bị sẵn tâm lý”.

Âm cuối vừa mới dứt, Thân Đồ Thành hoàn toàn thay đổi biểu tình. Ánh mắt của hắn trở nên thâm trầm, hung hãn nhìn chăm chăm vị trí phía sau lưng Cổ Phán Hảo, tựa như chỉ cần có thứ gì đó xuất hiện thì hắn sẽ lập tức xé nát nó. Theo bản năng, hắn muốn bảo vệ người trước mặt này. Việc này hết sức tự nhiên, cứ như hắn đã làm việc này rất nhiều lần rồi.

Núi Bàng không cao, cũng rất rộng, núi kề núi, gần như vây quanh toàn bộ trấn nhỏ. Khi mặt trời vừa xuống núi, Thân Đồ Thành và Cổ Phán Hảo vừa vịn chui ra khỏi con đường mòn đầy phân bò. Thân Đồ Thành đứng thẳng người nhìn ra phía xa, sau khi phân biệt phương hướng mới lên tiếng: “Nhà Lữ Tử hân là ở một bên khác”.

Cổ Phán Hảo gật đầu, nói: “Phải vượt núi đúng không?”.

Thân Đồ Thành không trả lời ngay. Hắn nhìn hai chân của cô nàng khẽ run rẩy, hỏi: “Cô mệt không?”.

Cổ Phán Hảo lập tức lắc đầu, nhưng khi chạm trúng ánh mắt của Thân Đồ Thành nhìn vào hai chân của Liên Xảo Dã thì không khỏi thở dài trong lòng_____Liên Xảo Dã đã chết, theo lý thuyết thì cơ thể của cô hắn không cảm giác được mệt mỏi hay đau đớn, nhưng không biết vì sao... có lẽ là do bị Cổ Phán Hảo phụ thân, tuy cơ thể không có cảm giác dù có hai linh hồn, nhưng cơ thể lại tự động thể hiện ra dấu hiệu khi mệt nhọc hoặc bị thương.

Trên thực tế, từ ngàn năm trước tới nay, đây là lần đầu tiên Cổ Phán Hảo phụ thân cơ thể nhân loại, trước đây cậu chỉ nghe nói khi phụ thân, linh hồn chỉ có thể khống chế cơ thể hoạt động, nhưng không thể khống chế biểu cảm, nhưng cậu không hề biết vì sao cơ thể chết đi lại còn có nhiệt độ, vẫn còn có thể chảy máu.

Bên này, cậu đang cau mày trầm tư suy nghĩ, bên kia Thân Đồ Thành đã ngồi xổm xuống, đưa lưng về phía cậu.

Cố Phán Hảo theo bản năng lui về sau một bước. Thân Đồ Thành nghe tiếng động, xoay đầu lại, nụ cười mang theo chút cứng chiu vô thức: “Lên đi, tôi công cô”.

“Tôi không mệt”.

Thân Đồ Thành khẽ cười ra tiếng: “Là lưng tôi lạnh”. Nói xong, hắn cảm giác được nhiệt độ ấm áp của cơ thể dán lên lưng hắn. Đó là sự mềm mại đặc biệt của riêng phái nữ. Thân Đồ Thành ngồi xổm tại chỗ, cứ như vậy là ngây ngẩn. Hắn nghĩ, không phải là như vậy. Trong xúc cảm dự liệu của hắn, tuy cũng mềm mại như vậy nhưng không nên mang theo loại hương thơm và kiều mị như thế này. Người kia gầy gò, khi nằm trên lưng hắn, xương sườn tiếp xúc với cột sống của hắn, hắn có thể cảm nhận được hơi thở của người kia, là bình tĩnh, còn có ôn hòa. Hơi thở của người đó phả bên tai hắn, ấm áp, ngứa ngứa, khiến cho hắn không nhin được muốn quay đầu nhìn người kia. Còn mái tóc của người kia... không phải là mái tóc gọn sóng được chăm chút cẩn thận, thật dài rũ xuống trên vai hắn. Mái tóc người kia hắn là đen nhánh, vừa mượt vừa thẳng. Người kia không thích chăm sóc tóc, tự mình cũng không chạm vào, người kia để mặc chúng xõa ra như vậy, mỗi khi gió thổi tới, vài sợi tóc bay tung lên bay đến mặt hắn, khiến hắn không nhin được mỉm cười.

Những kí ức cũ xưa được chôn dấu nơi sâu thẳm tựa như bị đánh thức, Thân Đồ Thành biết, người kia là Cố Phán Hảo. Hắn biết rõ, lưng của mình, vai của mình, ngoại trừ Cố Phán Hảo thì không ai có thể chạm đến.

Thế nhưng, hiện tại người ở trên lưng hắn là ai? Cô ấy đang có chuyện gì xảy ra? Cô không giống với Cố Phán Hảo, cô là con gái. Cô lãnh diễm, cao ngạo, dữ dội và thẳng tính. Cô khoác trên người bộ quần áo thời thượng nhất, trang điểm cực kì tinh tế. Cô và Cố Phán Hảo không giống nhau, Thân

Đồ Thành hiểu rõ điều này nhưng lại không thể khống chế đối xử tốt với cô. Loại cảm giác này hẳn không thể nói được, hẳn nghĩ cô là Cố Phán Hảo, nhưng đôi khi hẳn không cảm thấy vậy.

“Sao vậy?”. Bên tai truyền đến tiếng nói trầm thấp tựa như bao nữ sinh khác của Liên Xảo Dã, nhưng vô thì vô khắc âm thanh nghe rất hấp dẫn.

Thân Đồ Thành lấy lại tinh thần, lắc đầu, nâng người trên lưng đứng lên.

Dọc đường đi không ai nói gì, Thân Đồ Thành vướng mắc với vấn đề Liên Xảo Dã và Cố Phán Hảo, mà Cố Phán Hảo lại đang suy nghĩ về một vấn đề khác_____ở cõi âm có một loại quỷ gọi là bồi thượng linh. Chúng nó dựa vào cơ thể con người, luôn luôn nằm trên lưng con người, đó cũng là nơi không dễ được tìm thấy nhất. Loại quỷ này có khi là báo ân, có khi là báo thù. Dựa vào trên lưng để báo ân, nó sẽ giúp người đó chặn hết tất cả mọi tổn thương vô hình. Còn loại quỷ vì báo thù, sẽ dẫn người đến chỗ nguy hiểm.

Hiện tại, cậu vững vàng bao trùm tấm lưng của Thân Đồ Thành, thứ nhất là bởi vì cơ thể Liên Xảo Dã quả thật cần được nghỉ ngơi, nhưng quan trọng hơn là cậu cần xác nhận xem trên lưng Thân Đồ Thành có thứ gì hay không.

Kết quả làm cậu rất hài lòng_____không chỉ là lưng, bên người Thân Đồ Thành có rất ít thứ không sạch sẽ. Chúng nó tựa như có chung một nhận thức, nhất tề tránh xa Thân Đồ Thành.

Thân Đồ Thành công Cố Phán Hảo đi một mạch, sắc trời càng lúc càng tối, cảnh vật xung quanh càng lộ vẻ quỷ dị_____cỏ dại bên chân cao vút, ban đầu chỉ xấp xỉ đến bắp chân Thân Đồ Thành, hiện tại đã vượt qua đầu gối. Nhánh cây càng lúc càng dày đặc, có nhánh rũ xuống chắn ngang trước mắt, tựa như một cánh tay khô phơi gió.

Còn có, tiếng côn trùng và tiếng chim hót đều biến mất, ngay cả tiếng gió thổi qua cành cây khô cũng không nghe thấy, thế giới tựa như đã an tĩnh tại giây phút này, tựa như chết đi, không còn bất kì âm thanh nào nữa.

“Vượt qua ngọn núi trước mặt là đến”. Thân Đồ Thành vừa nói vừa tăng tốc độ.

Cố Phán Hảo nhìn thấy phía trước hình như có ánh sáng thấp thoáng, đột nhiên nói: “Dừng lại đã”.

THÂN BIÊN (NHÂN QUÝ) (BỘ 2)

Miêu Oa
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 39: Bàng Sơn Cô Hồn (4)

“Sao vậy?”. Thân Đồ Thành trong lòng nghi hoặc, nhưng vẫn nghe theo mà dừng chân.

Cố Phán Hảo tựa lên vai Thân Đồ Thành, suy nghĩ rồi nói: “Phía trước có ánh sáng”. Ánh sáng chỉ là một điểm rất nhỏ nhưng phá lệ rõ ràng trong màn đêm sâu thẳm và đen kịt.

“... Đến rồi?”. Tuy hỏi như vậy nhưng Thân Đồ Thành cũng mơ hồ cảm thấy không đúng_____không thể nào là thôn làng.

Thân Đồ Thành là người rất nhạy bén, loại mẫn cảm trong bóng đêm bất thành linh đột phát. Hoàn cảnh cây cỏ xung quanh càng lúc càng quý dị, bầu không khí càng lúc càng tĩnh lặng âm u, ngay từ đầu hắn đã phát hiện. Hắn nhìn thấy tất cả nhưng lại không nói gì, đồng thời dẫn tất cả tâm tình xuống tận đáy lòng. Thứ nhất là vì không muốn kinh động đến Liên Xảo. Đã_____lúc trước, hắn bảo Liên Xảo đã trèo lên lưng mình là vì muốn bảo vệ cô tốt hơn. Thứ hai là vì Thân Đồ Thành bỗng nhiên có một loại cảm giác rằng nguy hiểm đang cách bọn họ ngày càng gần.

Cố Phán Hảo nhìn Thân Đồ Thành bất động thanh sắc ý muốn bảo hộ, cậu nở nụ cười nhàn nhạt, nói: “Sẽ không có người ở tại đỉnh núi đón gió như vậy đâu”.

Thân Đồ Thành vô thức siết chặt người tựa trên tấm lưng mình, mím môi quét mắt nhìn xung quanh.

“Không thích hợp cho người, nhưng trái lại rất thích hợp cho ma quỷ ở”.
Cổ Phán Hảo cười khẽ một tiếng, “Phía trước chắc là bãi tha ma”.

“Có lẽ là người gác đêm”.

Khi Thân Đồ Thành nói ra khả năng này, vẻ mặt và giọng nói rất bình thản không quan tâm, nhưng Cổ Phán Hảo lại tinh tường nhận thấy lệ khí cả người hắt tăng vọt. Cậu cười một tiếng, nói: “Chúng ta không còn đường nào để đi, đến đó thôi”.

Thân Đồ Thành gật đầu, đang muốn cất bước thì lại nghe Cổ Phán Hảo nói: “Đặt tôi xuống đi”.

Thân Đồ Thành nhú mày, không hề cử động.

Cổ Phán Hảo cũng không nói gì thêm, lẳng lặng chờ Thân Đồ Thành phản ứng.

Thân Đồ Thành đứng tại chỗ một lúc lâu, mày nhú lại, tựa như đang suy nghĩ vấn đề gì đó rất quan trọng_____hắn xác định hẳn không thích người khác phản kháng lại mình. Không chỉ là lời nói, cho dù là ánh mắt hơi kháng cự hẳn cũng không thích. Nhưng khi loại cảm giác không thích này rơi trên người Liên Xảo Dã liền biến thành không thể làm gì.

Hắn rất có phong độ, từ nhỏ, nền giáo dục “Quý ông” đã ăn sâu bén rễ bên trong hắn. Cư xử với quý bà phải điềm đạm lịch sự, thân thiết chứ không thân mật, những điều này đều do người mẹ phong thái tuyệt hảo dạy cho hắn. Nhưng hắn lại chịu ảnh hưởng từ người cha xuất thân quân nhân, thực chất bên trong của Thân Đồ Thành vẫn mang theo tính khí nói một là một, thậm chí lấy bạo chế bạo. Nói hắn âm tình bất định cũng được, hai tầng tính cách cũng tốt, nhưng những thứ này đến trước mặt Liên Xảo Dã đều trở nên vô dụng. Hắn phát hiện ngay cả bản thân cũng không biết khi nào lại phát triển ra tính cách thứ ba_____thỏa hiệp và cứng chiu. Thứ tình cảm này chỉ có với Liên Xảo Dã, bất kì kẻ nào khác cũng không thể

hưởng dụng. Đồng thời, Thân Đồ Thành cũng bối rối, hẳn hiểu rõ sự thỏa hiệp và cứng chiu của hắn không phải dành cho Liên Xảo Dã mà là dành cho người khác, người kia đang ở trong cơ thể của Liên Xảo Dã, hẳn có thể nhìn thấy người đó xuyên qua ánh mắt của cô. Thế nhưng tại sao lại như vậy? Mà người kia, là ai?

Kỳ thực, không cần suy nghĩ sâu xa, Thân Đồ Thành cũng biết người kia là Cố Phán Hảo. Chỉ có Cố Phán Hảo mới có thể khiến cho mình làm bất cứ chuyện gì vì cậu ấy. Lúc trước, Thân Đồ Thành suy nghĩ Liên Xảo Dã là chuyển thể của Cố Phán Hảo, nhưng ý nghĩ này chỉ lóe lên trong đầu hắn rồi lập tức biến mất_____hắn cảm thấy khó hiểu. Bộ dáng của Cố Phán Hảo không phải như thế này, mặc dù Liên Xảo Dã cũng rất đẹp nhưng Cố Phán Hảo tuyệt đối không chỉ như vậy.

Cho dù tất cả giống như hắn đã suy nghĩ, Liên Xảo Dã là chuyển thể của Cố Phán Hảo, vậy thì tại sao mỗi lần hắn nhìn về phía cô, hắn lại nhìn thấy một linh hồn khác thông qua ánh mắt của cô?

Tựa như biết được khổ não của hắn, người trên lưng giãy giụa xuống khỏi lưng hắn, nhìn thẳng vào mắt hắn, kiên định nói: “Tôi là Cố Phán Hảo”.

Tựa như bị đầu độc, Thân Đồ Thành thì thầm: “A Hảo...”.

“Đúng vậy, là tôi”.

“Vì sao?”. Vì sao là cậu, nhưng cũng không phải là cậu?

Liên Xảo Dã cử động đôi môi hoàn mỹ, kéo lên một vòng cung tuyệt đẹp: “Anh nhìn thấy tôi sao?”.

“Đương nhiên nhìn thấy”. Thân Đồ Thành hiểu rõ, “nhìn thấy” ở đây là chỉ Cố Phán Hảo, không phải Liên Xảo Dã. Làm sao lại không nhìn thấy?

Cậu ở nơi này, đang đứng trước mặt hăn, chỉ có Cố Phán Hảo mới có đôi mắt ngậm nước, chỉ có Cố Phán Hảo mới có thể mỉm cười như thế này.

“Như vậy là tốt rồi”. Cố Phán Hảo bỗng nhiên giơ tay sờ lên mặt Thân Đồ Thành, rồi lại nhanh chóng thu tay về, “Tôi chính là Cố Phán Hảo, đừng nghĩ những thứ khác nữa”.

Lúc này đây, Thân Đồ Thành không chút do dự mà gật đầu, trong nháy mắt liền vứt bỏ những vấn đề không có lời giải đáp. Hăn lại tập trung tinh thần đến vấn đề trước mắt, giọng nói trầm ổn kiên định: “Đi”.

Cố Phán Hảo lặng lẽ đi theo phía sau Thân Đồ Thành, nhìn bóng lưng của hăn, cậu đột nhiên vui mừng_____ Thân Đồ Thành đã thay đổi. Hăn đã thay đổi từng chút một, ngay cả chính hăn cũng không rõ, từ một chàng trai ổn định, hăn đã trở thành một người đàn ông thực thụ. Hăn trở nên mãnh mẽ, bình tĩnh, nhạy bén, cứng như từng bách, chắc như bàn thạch.

Tựa như thưởng thức một buổi thịnh yến thị giác ấu thú trưởng thành, Cố Phán Hảo cảm thấy rất vui. Khi còn đang suy nghĩ từng chút về những ngày gần đây, cậu không phát hiện Thân Đồ Thành đã đứng lại nên vô ý đụng phải lưng đối phương. Thân Đồ Thành xoay người, bất đắc dĩ sờ sờ đầu cậu: “Em đi lên trước đi”.

“Vâng?”.

Thân Đồ Thành cảnh giác nghiêng nửa người, thấp giọng nói: “Tôi luôn cảm thấy có gì đó không đúng”.

Cố Phán Hảo kinh ngạc hỏi: “Ở đâu?”.

“Không nói được”. Thân Đồ Thành nhú mày, “Tôi cứ cảm thấy có cái gì đó ở gần đây”.

Hắn nhảy bén nhìn Cổ Phán Hảo mà hắn vẫn luôn tin tưởng từ trước đến nay, chuyển cho đối phương một ánh mắt, Cổ Phán Hảo nhắm lại hai mắt. Sau khi mí mắt che lại sắc nước trong mắt, quanh người Cổ Phán Hảo nổi gió, không khí nhẹ nhàng lưu động xoay quanh người cậu, tựa một đôi tay ôn như vừng vàng bao bọc lấy cậu. Một vài sợi tóc mảnh vung lên, như thể thời gian đã dừng lại trên người cậu...

Ước chừng qua mấy phút, Cổ Phán Hảo mở mắt. Cậu ngạc nhiên nhìn Thân Đồ Thành, khó có thể tin mà nói: “Tôi không cảm giác được gì cả...”.

Có lẽ Thân Đồ Thành không hiểu, nhưng cậu lại hiểu rất rõ, trải qua mấy ngàn năm đã làm cho tinh thần lực của cậu trở nên mạnh mẽ dị thường, việc này tựa như một người trải qua hàng loạt hình phạt tàn khốc, đợi đến khi mọi thứ kết thúc, thân thể đã trở nên trơ lì. Nói cách khác, cho đến hiện tại, không có bất kì yếu khí nào có thể che giấu hoặc áp chế được Cổ Phán Hảo.

Khả năng duy nhất chính là tinh thần lực của người kia mạnh hơn so với Cổ Phán Hảo, có lẽ, những năm tháng người kia đã trải qua càng dài đằng đẳng hơn so với Cổ Phán Hảo.

Đây tuyệt đối không phải là một thông tin tốt, Cổ Phán Hảo hiếm thấy lo lắng_____Thân Đồ Thành mặc dù đã trưởng thành, nhưng tính cách vẫn chưa ổn định, nếu như lúc này xảy ra chuyện thì rất có thể khiến cho tính tình của hắn thay đổi rất lớn, hoặc là trở nên hung tàn cuồng bạo, hoặc là nhút nhát yếu hèn. Nhưng vô luận là loại tính cách nào thì Cổ Phán Hảo cũng không muốn nhìn thấy.

So với nỗi lo lắng của cậu, Thân Đồ Thành có vẻ bình tĩnh hơn. Hắn không nói gì cả, chỉ yên lặng đứng phía sau Cổ Phán Hảo, hoàn toàn là tư thế của người bảo hộ_____hắn cảm nhận được vật kia đang nhắm vào Cổ Phán Hảo chứ không phải là hắn. Khi Cổ Phán Hảo nhìn vào mắt hắn, nỗi lo lắng trong lòng dần dần lắng xuống. Trong đầu cậu xuất hiện một cảm giác

quen thuộc, tựa như chỉ cần có Thân Đồ Thành ở đây thì không có việc gì phải lo lắng cả.

Cố Phán Hảo nở nụ cười, dẫn đầu đi về phía ánh sáng.

...

Khi đi gần đến nguồn sáng, Thân Đồ Thành nhìn đồng hồ trên tay, mười giờ tối. Trời tối đen như mực, tìm không thấy ánh trăng và sao, nó tựa như một cái bao to màu đen trùm lên toàn bộ ngọn núi.

Hai người không mang theo trang bị cần thiết, đèn pin các loại lại càng không. Lúc này, bọn họ chỉ dựa vào di động của Thân Đồ Thành để chiếu sáng, đi khoảng chừng một giờ, cuối cùng cũng thấy được nguồn phát ra ánh sáng_____một ngọn đèn lồng.

Đèn lồng phát triển cho tới nay đã có ngót ngét hai ngàn năm lịch sử. Trong thời đại hiện nay với trình độ khoa học kỹ thuật phát triển, đừng nói là đèn lồng, ngay cả đèn dầu cũng rất ít người sử dụng. Nhưng nếu nói thật thì người ta có thể chưa từng nhìn thấy hộp quẹt, chưa từng nhìn thấy đá đánh lửa nhưng đều biết đến đèn lồng. Đừng nói những cái khác, chỉ nói đến lễ hội đèn lồng vào ngày rằm tháng giêng, nó thực xứng với cái tên “Lễ đèn lồng”.

Nhưng ngọn đèn lồng trước mắt hai người lúc này, không phải là đèn hoa, cũng không phải là đèn lồng đỏ, thậm chí nó cũng không phải làm từ lụa. Thân Đồ Thành thấy rõ ràng đó là một cái đèn lồng giấy. Nó được treo trên nhánh cây khô, kích cỡ chỉ bằng phân nửa đèn lồng bình thường, giấy mỏng đến gần như trong suốt, mặt trên không có bất kỳ hoa văn nào. Ngọn nến bên trong tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo, âm u, rọi lên mặt hai người, trắng bệch nhợt nhạt.

“Lồng đèn dùng để đưa tang”. Cố Phán Hảo nói.

Thân Đồ Thành kéo Cổ Phán Hảo lui về sau vài bước, cau mày nói: “Em có thấy nhánh cây kia nhìn cứ như một bàn tay không”.

“Ừm”. Cổ Phán Hảo buồn cười, “Cứ như một người xách theo đèn lồng đứng ở đó vậy”.

“Hơn nữa...”. Thân Đồ Thành lại nghĩ xa hơn, “Cái đèn lồng nhỏ như thế, vậy mà cách xa như vậy vẫn có thể nhìn thấy ánh sáng”.

“Vâng, giống như đặc biệt chờ chúng ta vậy”.

Thân Đồ Thành nhìn xung quanh một vòng, các giác quan của cơ thể khởi động tìm kiếm, thứ vẫn đi theo bọn họ đã biến mất, vào lúc hăn không để ý, nó tựa hồ đã thoáng cái chui vào trong đất.

Nghĩ đến đây, Thân Đồ Thành không khỏi nhìn xuống mặt đất dưới chân.

Điện thoại di động báo hiệu vài lần, đèn báo hiệu nhấp nháy rồi tối sầm. Trước mắt là một khoảng không đen nhánh, cỏ dại um tùm trên mặt đất nhẹ nhàng chạm vào chân hai người, tựa như cánh tay nghịch ngợm của đứa bé con. Cơ thể của chúng nó chôn dưới bùn đất, đồng loạt vươn tay, từng chút quấy nhiễu hai người, tựa như một giây tiếp theo sẽ kéo bọn họ xuống dưới đất làm bạn cùng chúng nó.

Không biết là chân trở nên nặng nề hay là bùn đất dưới chân bỗng nhiên dính dớp, cảm giác ẩm ướt chui lên từ lòng bàn chân, mùi máu tươi thoang thoảng bay vào mũi Thân Đồ Thành...

THÂN BIÊN (NHÂN QUÝ) (BỘ 2)

Miêu Oa
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 40: Bàng Sơn Cô Hồn (5)

...

Không biết là chân trở nên nặng nề hay là bùn đất dưới chân bỗng nhiên dính dớp, cảm giác ẩm ướt chui lên từ lòng bàn chân, mùi máu tươi thoang thoang bay vào mũi Thân Đồ Thành...

Thân Đồ Thành theo bản năng nắm chặt tay Cố Phán Hảo, nhưng xúc cảm mềm mại, mịn màng khiến hắn không nhịn được muốn vấy ra. Đè xuống cảm giác khó chịu trong lòng, Thân Đồ Thành hít sâu một hơi, trầm giọng nói: “Mùi máu”.

Hắn buồn bực nhấc chân lên, lại phát hiện chân nặng trĩu như bị buộc vào khối chì nặng hơn 5kg. Có gì đó trơn trượt leo lên bắp chân hắn, mùi hôi thối làm hắn muốn nôn mửa.

Cố Phán Hảo nhẹ giọng nhắc nhở: “Đừng yên tại chỗ đừng cử động”.

“Lần này lại là thứ gì?”. Thân Đồ Thành cắn răng nhả ra từng chữ.

Cố Phán Hảo suy nghĩ một hồi rồi thành thật lắc đầu: “Không biết”. Cậu chỉ cảm thấy nếu đứng tại chỗ thì sẽ tốt hơn.

Thân Đồ Thành dừng một chút, muốn nói rồi lại thôi_____mặc kệ ra sao, là A Hảo cũng được, là Liên Xảo Dã cũng được, lúc này người bên cạnh xuất hiện trong hình dạng nữ giới, hắn theo bản năng không muốn hù dọa cô.

“Anh sao thế?”. Cổ Phán Hảo lại thấy Thân Đồ Thành do dự, bật ra tiếng hỏi.

Hắn liên tục nói thầm trong lòng, người bên cạnh là A Hảo, là A Hảo mạnh mẽ, chỉ cần hai người bọn họ ở cùng một chỗ thì không có gì phải sợ... Qua một lát sau, Thân Đồ Thành thấp giọng hỏi: “Em có cảm thấy... hình như chúng ta đang chìm xuống không?”.

Hắn nguyên tưởng rằng dù A Hảo không cảm thấy kinh ngạc nhưng nhất định sẽ phải khó chịu, lại không ngờ Cổ Phán Hảo nhẹ nhàng cười rộ lên, nói rằng: “Không phải chúng ta đang chìm, mà là chúng nó đang cao lên”.

“Chúng nó”.

“Ừ, bùn đất dưới chân chúng ta”. Cổ Phán Hảo hỏi, “Anh có người được mùi gì không?”. Suy cho cùng, cậu vẫn đang phụ thân Liên Xảo Dã, vô luận là thị giác, thính giác, khứu giác, vị giác hay là năng lực hành động cũng không so được với người bình thường.

Thân Đồ Thành suy nghĩ rồi nói: “Mùi máu tươi... còn có mùi thối rửa”. Hắn cố gắng miêu tả thứ mùi lạ quanh quẩn ở mũi, “Giống như vào mùa hè, đặt một miếng thịt tươi vào chảo trong vòng một tuần vậy”. Không biết vì nguyên nhân gì, hắn không thể ngửi thấy mà chỉ có thể cảm nhận. Bồn chồn, ngột ngạt, oi bức... hàng loạt cảm xúc tiêu cực tuôn ra trong đầu khiến cho Thân Đồ Thành cơ hồ muốn nhảy cồm lên.

Cổ Phán Hảo nắm lấy tay Thân Đồ Thành, vỗ nhẹ tựa như muốn cổ vũ hắn. Cậu thở dài, nói: “Chúng nó muốn dẫn chúng ta tới một nơi”.

“Anh không muốn đi”. Thân Đồ Thành không vui, giọng nói lạnh xuống.

“Ừm, nhưng nếu gặp nguy hiểm thì chúng nó sẽ điên cuồng phản công”.

Thân Đồ Thành hừ lạnh, thầm nghĩ, hấn sợ nó sao?

“Anh không sợ. Tôi cũng không cần sợ”. Giọng của Cố Phán Hảo vẫn nhẹ nhàng như cũ, “Nhưng bạn học của anh thì sao?”.

Thân Đồ Thành ngẩn người, chợt nhớ tới mục đích của chuyến đi này là để tìm Lữ Trọng Huy, tuy hấn không rõ những thứ này có liên quan gì đến Lữ Tử, nhưng A Hảo nói thì nhất định sẽ không sai. Hấn nhìn Cố Phán Hảo bên cạnh mình, nghĩ đến trong lời nói của đối phương lộ ra ý tứ “Tôi không cần sợ bởi vì có anh ở đây”, tâm trạng nhất thời đã tốt hơn nhiều. “Cảm giác này thật quá buồn nôn”. Hấn thấp giọng lâu bầu, khóe miệng khẽ giật.

Trong khi nói chuyện, ánh sáng đèn lồng càng thêm rực rỡ tựa như bóng đèn chân không, hai người thoáng chốc nhìn thấy rõ những thứ đang vây xung quanh người_____bùn lầy đang di chuyển. Lấy Thân Đồ Thành và Cố Phán Hảo làm trung tâm, đám bùn màu nâu sẫm tạo thành một vòng tường đất cách bọn họ hơn mười bước chân, dùng tốc độ vô cùng chậm chạp nhúc nhích về phía trước. Thân Đồ Thành theo phản xạ ngẩng đầu lên nhìn, phát hiện tường đất đã cao hơn đỉnh đầu của hai người và vẫn đang dần tụ lại về phía trung tâm.

Bịch.

Một giọt bùn nhão hòa với máu đen rơi bên chân Cố Phán Hảo, khói đen bốc lên.

“Chết tiệt”. Thân Đồ Thành thấp giọng mắng, nhanh chóng hoán đổi vị trí với Cố Phán Hảo.

Bịch. bịch.

Lại có vài giọt bùn nhão rơi xuống, khi chúng vừa chạm đến mặt đất thì liền có vài luồng khói đen bốc lên.

Thân Đồ Thành buồn bực cào tóc, dứt khoát ôm Cổ Phán Hảo vào lòng.

Bên trong bức tường bùn phong kín chỉ có âm thanh sênh sếch của bùn nhão đang chuyển động, qua một lúc lâu, Thân Đồ Thành nghe thấy Cổ Phán Hảo khẽ hỏi: “Không thoải mái sao?”.

Thân Đồ Thành ngậy người nói: “Rất khó chịu”. Giọng nói mang theo buồn bực rõ ràng, nhưng hắn vẫn không buông người trong lòng_____hắn biết cơ thể này là của Liên Xảo Dã, ôm cô như vậy khiến hắn cảm thấy vô cùng khó chịu. Thế nhưng chỉ cần nghĩ tới cô cũng là A Hảo của hắn thì hắn lại không có cách nào khoanh tay đứng nhìn.

Cổ Phán Hảo thở dài, nói: “Anh buông ra đi... những thứ này không tạo thành mối đe dọa nào đâu”.

Thân Đồ Thành nghe xong thì như được đại xá, nhanh chóng buông tay khỏi cơ thể nữ tính.

Cổ Phán Hảo ngồi xổm xuống, cẩn thận quan sát dấu cháy đen của giọt bùn nhão, lại đưa tay sờ vào khi Thân Đồ Thành không kịp ngăn cản, lúc này mới nói: “Oán khí rất sâu...”.

Lúc trước nghe được Thân Đồ Thành miêu tả thứ mùi lạ kia thì lúc này Cổ Phán Hảo tựa như ít nhiều cũng nghĩ thấy, lại gặp phải tường đất di chuyển, cậu đã xác định được một chuyện. Nói cách khác, bức tường nhìn như là do bùn nhão tạo thành kỳ thực là do hủ thi(thi thể thối rữa)tạo thành. Vị trí hiện tại của bọn họ không thể nghi ngờ là một bãi tha ma không người quản lý, ở đây có rất nhiều thi thể được đào mộ rồi mai táng qua loa, thậm chí không có nghi thức. Thông thường mà nói, vị trí như vậy rất dễ tạo thành cục diện dã quỷ hoành hành, nhưng Cổ Phán Hảo chỉ cảm thấy oán khí mà không nhìn thấy bất kì ma quỷ nào.

“Sao vậy?”. Thân Đồ Thành thấy cậu ngồi bất động thì cũng ngồi xổm xuống theo.

Cố Phán Hảo cúi đầu, tựa hồ lẩm bẩm: “Người đã chết, thịt cũng sẽ thối”.

“Ừ?”.

“Những thứ này không phải là bùn đất”. Cố Phán Hảo chỉ vào bức tường đang vây quanh bọn họ, “Là thịt thối, là thịt rơi xuống từ thi thể thối rữa”.

Thân Đồ Thành cả kinh, hắn rũ mắt không nhìn bức tường thịt_____thần kinh của hắn không sắt thép như vậy, chỉ cần cái mùi kinh tởm kia đã làm hắn muốn phát điên, nếu nhìn thêm một chút thì hắn sợ hắn sẽ nôn ra mất.

Cố Phán Hảo không để ý những điều này, tựa như cố ý muốn rèn dũa ý chí của Thân Đồ Thành, cậu nói tiếp: “Thi thể đã được ngâm rất lâu trong đất, tựa như trái chuối tiêu rụng xuống, dùng ngón tay đâm vào sẽ lõm sâu vào... đem chuối tiêu đánh thành hồ, đập thành từng đồng sẽ giống như bức tường hiện giờ”.

Thân Đồ Thành nhắm mắt, không nói gì.

“Theo lý thuyết thì dã quỷ vẫn còn thân thể hắn sẽ rất hung... nhưng chúng nó chỉ bao vây chúng ta như vậy”.

Thịt tương(tương: dịch thể đậm đặc)trên đỉnh đầu không ngừng rơi xuống đất, có vài giọt rơi vào mu bàn tay Thân Đồ Thành khiến cho sắc mặt của hắn ngày càng khó coi. Tuy như thế nhưng Thân Đồ Thành vẫn cố gắng dùng cơ thể che chắn cho Cố Phán Hảo, không cho một chút dơ bẩn nào rơi vào người đối phương. Lúc này, Cố Phán Hảo có thể nói là cả người đều được Thân Đồ Thành bao trùm, cậu ngẩng đầu, đôi mắt lấp lánh ánh nước đối diện với Thân Đồ Thành, đưa ra kết luận: “Có thứ gì đó đang áp chế chúng nó”.

Thân Đồ Thành bị đôi mắt ánh nước nhìn chăm chăm thì lập tức mất hồn, hơn nửa ngày mới ngơ ngác bật ra một chữ: “Ừ?”.

Cố Phán Hảo buồn cười, cúi đầu tiếp tục tìm tòi, ngoài miệng cũng không quên giải thích: “Chúng nó có oán khí nhưng lại không công kích chúng ta, có cái gì đó đang áp chế chúng nó... cũng có thể là không chế”.

“Vì sao?”. Thân Đồ Thành vẫn chưa hồi phục lại tinh thần, lơ mơ hỏi.

“Không biết”. Cố Phán Hảo chớp chớp mắt, nói, “Có điều rất khó đối phó”.

“Ngẩng đầu nhìn tôi”. Thân Đồ Thành đột nhiên nói.

“Ừ...”. Cố Phán Hảo tựa như phát hiện gì đó, cậu không lập tức phản ứng. Thế là một giây tiếp theo, một bàn tay lớn giữ lấy cằm cậu, cưỡng ép cậu ngẩng đầu lên.

“Nhìn tôi”. Thân Đồ Thành cường thế nói, “Tôi muốn đôi mắt này nhìn tôi”.

...

Chỉ một khoảnh khắc như vậy, Cố Phán Hảo đột nhiên cảm thấy có vật gì đó khuấy động bên trong lòng cậu, cảm giác ấm áp lan ra khắp người_____đây là... cái gì? Vì sao cậu là linh thể nhưng lại có cảm giác? Biểu tình điềm đạm trấn tĩnh biến mất, cậu mở to hai mắt, ngơ ngác nhìn Thân Đồ Thành.

Thân Đồ Thành khẽ bật cười, trên vẻ mặt ôn nhu mang theo chút pha trò: “Còn có kết luận gì không?”.

Cố Phán Hảo cả kinh, vội đầu thoát khỏi bàn tay của hắn, khi đang muốn nói chuyện thì lại lơ đãng nhìn thấy hình ảnh phản chiếu trên mặt đất_____“Cẩn thận!”. Cậu la to, cấp bách ôm lấy eo Thân Đồ Thành. Nhưng Thân Đồ Thành lại phản xạ nhanh hơn cậu một bước, hắn ôm lấy Cố Phán Hảo, mặc kệ dưới đất đầy thịt xương, cuộn người thoát khỏi chỗ đó.

Đợi đến khi xác nhận Cổ Phán Hào đã an toàn, ánh mắt sắc bén tựa như lưỡi dao của Thân Đồ Thành quét tới vị trí lúc này bọn họ đã đứng_____một nhánh cây khô sắc nhọn cắm thẳng xuống đất. Hắn mím môi, nhìn về phía cây gỗ ban này_____cành cây treo cái đèn lồng giấy ban này đã biến thành một cánh tay.

Cho dù không cần quan sát tỉ mỉ, Thân Đồ Thành cũng biết đó là tay của một người chết. Nó mảnh khảnh, lớp da như tấm giấy mỏng màu nâu sẫm bao phủ lấy xương cốt. Một phần da trên đốt ngón tay đã nứt ra, tựa như một góc giấy bị cong lên. Chiếc đèn lồng giấy treo trên ngón tay, ánh sáng lay động chiếu rọi bức tường thịt lúc sáng lúc tối.

Bức tường thịt vẫn luôn nhúc nhích trong nháy mắt bỗng như bị đông lại. Thân Đồ Thành vững vàng bảo vệ Cổ Phán Hào, gắt gao nhìn chăm chăm vào cành cây khô cách đó không xa, ánh mắt tựa như mãnh thú hung ác độc địa bất cứ lúc nào cũng có thể phát động tấn công.

“Thân Đồ...”. Cổ Phán Hào cử động.

“Đừng cử động!”. Thân Đồ Thành quát lên, đè lại đầu Cổ Phán Hào. Một lát sau, hắn như vừa phát giác bản thân làm vậy là quá thô bạo, vì vậy mềm giọng nói: “Ngoan, cứ như vậy đi, đừng cử động”.

“Tôi muốn nhìn xem đó là cái gì”. Âm thanh bất mãn buồn bực của Cổ Phán Hào truyền ra từ trong lòng Thân Đồ Thành.

Thân Đồ Thành trừng mắt nhìn thân cây chậm rãi biến thành hình người: “Xác chết”.

THÂN BIÊN (NHÂN QUÝ) (BỘ 2)

Miêu Oa
www.dtv-ebook.com
Quyển 2

Chương 41: Bàng Sơn Cô Hồn (6)

“Tôi muốn nhìn xem đó là cái gì”. Âm thanh bất mãn buồn bực của Cố Phán Hảo truyền ra từ trong lòng Thân Đồ Thành.

Thân Đồ Thành trừng mắt nhìn thân cây chậm rãi biến thành hình người: “Xác chết”.

Nói là xác chết nhưng thực chất không phải vậy.

Dưới cánh tay che chắn của Thân Đồ Thành, Cố Phán Hảo nhìn ra bên ngoài chỉ thấy cây khô đã hình thành một hình dáng. Là “hình người” nhưng chỉ có thân người và cánh tay, không có ngũ quan và chân. Từ phần eo trở xuống nó vẫn là cây khô, bộ rễ khá cứng cáp như ẩn như hiện dưới bùn đất tựa như con bạch tuộc tám vòi bán ẩn mình trong biển.

Đèn lồng giấy lắc lư trong không gian phong kín, đột nhiên_____ “rột” một tiếng, một miếng vỏ cây màu nâu sẫm rơi xuống đất.

Thân Đồ Thành theo phản xạ ghì mặt Cố Phán Hảo vào lồng ngực mình, hắn không muốn người hắn yêu quý thấy được cái thứ bên dưới lớp vỏ cây_____ một khối thịt chảy máu đầm đìa.

Khối thịt có màu hồng nhạt, phía trên phủ đầy tơ máu, kinh mạch màu xanh nhíp nhàng đập ở bên dưới, chất dịch nhớt nháp bán trong suốt không ngừng chảy ra, thoạt nhìn như một con khỉ bị lột mất lớp da mặt.

Thân Đồ Thành chợt nhớ tới hình dung quả chuối tiêu hư thối của Cố Phán Hảo, khối thịt không ngừng giãy giụa trong hốc cây, phát ra âm thanh

đinh dính, giống như trong miệng ngậm đầy chuối tiêu, sau đó dùng đầu lưỡi khuấy động phần thịt quả mềm mại...

Thân Đồ Thành cảm thấy cổ họng ngứa ngứa, kinh tởm như nuốt sống một con chuột, nhưng hắn cần quan sát thân cây đó. Khối thịt chuyển động gần mười phút, dần dần có hai viên châu đen nhánh xuất hiện, chúng nó lay động bên dưới lớp màng biểu bì mỏng tang, sau mấy phút, như thể tìm được vị trí chính xác, chúng nó chợt đứng im.

Phốc! Hai viên châu phá thịt chui ra. Cuối cùng, Thân Đồ Thành cũng thấy rõ ràng, đó là hai con mắt. Đầu tiên, nó chuyển động loạn xạ với tốc độ cực nhanh, tiếp sau đó như đạt được mục tiêu rồi dừng lại mọi cử động.

Con mắt lớn ít nhất gấp năm lần mắt người bình thường, cũng chính vì vậy nên Thân Đồ Thành càng nhìn rõ bên trong tròng mắt không có con người, nó tựa như hai viên đá đen thô ráp, mặt trên không có hoa văn nào.

Nhưng Thân Đồ Thành biết đó là một đôi mắt, thậm chí từ đôi mắt đó, hắn có thể đọc ra rất nhiều cảm xúc, phẫn nộ, thù hận, oán độc... còn có hoài niệm. Một loại cảm giác quen thuộc xông lên não, hắn ngơ ngác nhìn gương mặt nằm giữa thân cây, phần kí ức không chân thật và không trọn vẹn vào giờ khắc này được chấp vá hoàn chỉnh.

Vị trí phần môi trên của khối thịt giật giật, chậm rãi phun ra hai chữ: “Phù, Sinh”.

Thân Đồ Thành chấn động mãnh liệt, còn chưa kịp ngẫm nghĩ thì một cái tên đã được thốt ra: “Phù... Định...”.

“Khắc khắc...”. Tiếng cười quái dị khuếch tán trong không khí, chọc vào da đầu Thân Đồ Thành từng trận tê dại. Trong trí nhớ của hắn, Phù Định là anh trai của hắn, thế nhưng... vì sao anh ta lại xuất hiện với bộ dạng này?

“Không nhớ sao?”. Mặt Phù Định giãy giụa bên trong hốc cây, da thịt dính vào thân cây khô bị kéo rách toạc, máu đỏ biến thành máu đen chảy ra từ khối thịt, bốc lên mùi hôi thối, “Không nhớ... người giết chết ta như thế nào sao!”.

Thân Đồ Thành bất giác lui về phía sau, trên mặt hoàn toàn kinh ngạc_____làm sao hắn có thể giết chết anh trai mình!

“Khắc khắc”. Phù Định cười một tiếng, khàn giọng nói gằn từng chữ: “Cây sống trong nước, nước muốn nó sống thì nó sống, muốn nó chết thì nó chết... ‘A Hảo là dòng nước tốt nhất trên đời này của ta, bởi thế ta liền muốn người làm một cái cây mục nát’...người nhớ không? Đó là lời người nói với ta năm đó. Sau đó, người sai người lột da ta, đục một cái lỗ trên thân cây rồi nhét ta vào đó. Người sai người trồng nó xuống đất, muốn ta và nó huyết nhục tương liên_____người muốn ta sống không được, chết cũng không xong!”

“Không...”. Thân Đồ Thành ôm chặt Cổ Phán Hảo trong lòng, tựa như đang tìm kiếm dũng khí, hắn siết chặt đến mức cổ của Cổ Phán Hảo thoáng chuyển xanh.

“Còn có bọn họ”. Tròng mắt Phù Định xoay chuyển, tường thịt vây xung quanh bọn họ tựa như vực sâu, bắt đầu bốc lên bọt khí, “Bọn họ, cơ thiếp, hài tử, binh sĩ của ta... tổng cộng bốn vạn ba nghìn sáu trăm mười tám người, người băm bọn họ thành thịt vụn, biến bọn họ thành đất để nuôi dưỡng ta!”.

Ý hận ngập trời đập vào mặt, Thân Đồ Thành ôm ngực, chợt cảm thấy khó thở. Hắn vô thức muốn trốn tránh muốn chống cự, nhưng khi hắn sắp không chịu nổi nữa, có một bàn tay ôn nhu ôm ngược lại hắn.

Là Cổ Phán Hảo.

Cậu vuốt ve tấm lưng hắn, nhẹ nhàng như dỗ trẻ con: “Đều là quá khứ”.

“Trước đây tôi... thực sự đã làm vậy sao”. Thân Đồ Thành nâng tay ôm Cổ Phán Hảo, thì thầm trong vô thức_____không cần Phù Định nói thêm, hắn đã biết rõ những chuyện kia thật sự là do hắn làm. Hắn nhìn thấy trong trí nhớ của mình, hắn mang theo lửa giận và hận ý không chỗ phát tiết, tàn nhẫn sát hại rất nhiều người.

Nhưng tại sao hắn phải làm như vậy?

Lẽ nào giống như những gì hiển thị trong trí nhớ của hắn, hắn là sát tinh trời sinh, từ giây phút hắn ra đời đã định trước phải tàn sát cả đời?

Cũng bởi vì vào ngày hắn chào đời, mây đen che khuất trời, cũng bởi vì lời tiên đoán bốn chữ của vị chiêm tinh sư kia mà tổ phụ (ông nội) muốn giết hắn, mẫu thân hắn muốn giết hắn, ca ca cũng muốn giết hắn?

Bỗng nhiên hắn nhớ tới mộng cảnh đã lâu_____trong giấc mộng ban đầu của hắn, thời điểm Cổ Phán Hảo chưa xuất hiện thì nơi đó chỉ tràn đầy đau thương và khắc nghiệt. Khi đó, thông qua thanh bảo đao hắn mang theo bên người, hàn khí trên thanh đao phản chiếu về mặt của hắn. Hắn nhìn thấy rất rõ hắn không hạnh phúc.

Thanh đao kia là lễ vật duy nhất mẫu thân tặng cho hắn, vào cái đêm sinh nhật tám tuổi đó, người nữ nhân chưa bao giờ mỉm cười bỗng nhiên mỉm cười với hắn. Sau đó, thanh đao kia đâm thẳng vào lồng ngực hắn. Ba ngày sau, hắn tỉnh lại, mà nữ nhân kia lại vĩnh viễn nhắm mắt.

Trong đội ngũ đưa tang không có hắn. Hắn đứng trên đỉnh núi Ô Nhĩ Nặc Y cao ngất, đưa mắt nhìn theo mẫu thân hắn trong cơn gió rét. Hắn thấy nàng mặc chiếc váy bố màu trắng thuần, lẳng lặng nằm giữa những đóa hoa tuyết thánh khiết. Hắn nhìn thấy phụ thân của hắn, chứng kiến một người nam nhân cao lớn, cường tráng đau khổ bi thương... Hắn cũng nhìn thấy Phù Định, hắn vốn nên đứng ở vị trí thuộc về hắn, hắn vốn nên tiễn mẫu thân của hắn đoạn đường cuối cùng.

Hắn cảm thấy đổ kị.

Phù Định mang về mặt lạng lẽ cướp đi mẫu thân của hắn. Phù Định không đau đớn, không bị thương, thậm chí còn mang theo sự ác ý vui sướng. Nhưng so với hắn, Phù Định có tư cách đưa tiễn mẫu thân của hắn hơn.

Nhưng hắn rất nhanh đã biết, Phù Định cũng ghen tị với hắn.

Ngày thứ bảy sau lễ tang, hắn ngồi trong lều lau chùi lễ vật duy nhất của mình. Màn cửa khẽ động, gió rét luồn vào, Phù Định bước vào.

“Người là tiểu súc sinh lang tâm cầu phế”.

Hắn nâng mí liếc mắt nhìn Phù Định, rồi tiếp tục cúi đầu lau chùi lễ vật của hắn.

“Nữ nhân sinh ra người đã chết, vậy mà người đến một giọt nước mắt cũng không có”. Phù Định nói, “Cáp Lỗ nói không sai, người là trời sinh sát tinh, nàng chính là bị người khắc chết”.

Hắn nghe xong liền dừng lại công việc trong tay, lẳng lặng nhìn đối phương, thẳng đến khi Phù Định hơi run rẩy, mới chậm rãi hỏi: “Người nói xem, kế tiếp sẽ là ai?”.

“Người tiểu súc...”.

“Là người chẳng?”. Hắn cắt ngang, “Phù Định, ta thực sự rất chờ mong”. Ta rất chờ mong, chờ mong người chết như thế nào.

“Câm miệng!”. Phù Định thoáng cái nhào tới, vừa đánh vừa la, “Tên sát tinh nhà người! Đồ tạp chủng! Ta đánh chết người!”.

Khi đó, Phù Định đã hoàn toàn trưởng thành, thể trạng cường tráng, động tác hữu lực tựa như phi ưng trên thảo nguyên đánh đầu thẳng đó. Một

thằng nhóc tám tuổi như hăn không thể nào phản kháng, chỉ có thể cuộn người lại, cố gắng bảo vệ chính mình.

Một loạt quyền cước không chút lưu tình rơi trên người hăn, dường như muốn cắt đứt hết kinh mạch và xương cốt của hăn, ngay cả khóc hăn cũng không khóc được... Hăn biết ngoài lều có người, cũng biết những người đó nhất định biết chuyện đang xảy ra trong lều, nhưng đồng thời hăn cũng biết, những người đó sẽ không cứu hăn.

Phù Định là người thừa kế tiếp theo, là hảo nam nhi trên thảo nguyên, còn hăn, hăn chẳng qua chỉ là sát tinh ngay cả Thiên thần cũng không dung.

Hăn che chở đầu của mình, nắm chặt đoản đao sắc bén trong tay. Toàn thân hăn run rẩy, không phải vì đau đớn, mà là bởi vì khổ cực. Hăn kiềm chế rất khổ cực, trong thân thể có một loại dục vọng quen thuộc đang không ngừng kêu gào_____giết gã, giết gã...

Giơ đao của người lên, đâm vào giữa ngực gã, giết gã, giết gã!

Tựa như người một đao chặt bỏ đầu thỏ rừng, giết gã!

Tựa như người một đao xé toang thân rắn độc, giết gã!

...

Hăn thống khổ quằn quại trên mặt đất, hít thở từng ngụm, cả người co quắp.

“Tiểu súc sinh...”. Phù Định đánh đến mệt mỏi mới ngừng tay thở dốc. Gã dùng đỉnh giày nhọn đá vào lưng hăn, giọng nói sắc bén độc ác: “Người đoạt mất phụ thân ta! Người và mẫu thân đã chết của người đã cùng nhau cướp mất phụ thân ta!”.

Hóa ra, Phù Định đang đổ kị với hãn. Hãn khẽ nâng mũi đao bên dưới người, nằm trên đất cười đến điên cuồng_____Phù Định, đây là lần cuối cùng trong cuộc đời người mà người có thể đánh ta như vậy.

Cây đao kia cuối cùng không được dùng trên người Phù Định, mà lần đầu tiên hãn sử dụng lại là đối với chính bản thân mình_____“Ta nghe nói kẻ mù một mắt cũng sẽ rơi lệ, này không biết phải thật hay không”. Âm thanh vui vẻ cùng với giễu cợt truyền vào lỗ tai, tổ phụ của hãn nói với những người bên cạnh.

Mỗi lần tổ phụ nhìn thấy hãn đều rất vui vẻ, tựa như một người cô quạnh đã lâu rồi chợt một ngày gặp được một con khỉ có thể trêu chọc. Vì thế, mỗi khi tâm trạng tổ phụ không tốt, phụ thân của hãn đều sẽ đưa hãn đến nơi này.

Đây là nơi tốt nhất trên đời để dựng dục nên các dũng sĩ tuyệt vời, trên thảo nguyên không có đồng cảm. Nó sẽ không bởi vì người còn nhỏ mà nhân nhượng người, cũng không bởi vì người khiếm khuyết mà đồng cảm với người, càng không bởi vì người thỏa hiệp mà ưu đãi cho người. Người phải cường tráng, phải mạnh mẽ, không được sợ hãi, hèn nhát, cảm thông, những thứ đó chỉ mang đến cho người cái chết.

“Phù Sinh, người hãy nói xem”. Tổ phụ ôn hòa hỏi hãn.

Hãn mím môi, không lên tiếng.

“Ta đang hỏi người đó!”. Roi ngựa to dài vung đến, “Nói! Kẻ đui mù sẽ không rơi lệ!”.

Vào giờ khắc này, mãnh thú bên trong cơ thể không kiềm chế được nữa. Hãn rút cây đao bên hông, dốc sức đâm mạnh vào mắt phải của mình.

Hãn cảm thấy đau, đau đến khắc cốt ghi tâm, kim châm muối xát. Mắt phải của hãn chẳng qua chỉ không nhìn thấy, chứ không phải không có cảm

giác.

Nhưng khi mũi đao đâm vào nhãn cầu, hắn lại cảm thấy thống khoái không gì sánh được. Bởi vì hắn nhìn thấy trong mắt của vương giả thảo nguyên_____tổ phụ cao ngạo tại thượng của hắn chỉ toàn là kinh hãi.

Hắn nhẹ nhàng lau đi vết máu trên đoản đao, sau đó ngẩng đầu, ánh mắt tựa như mũi dùi đóng thẳng lên gương mặt tổ phụ. “Lẽ nào đây không phải lệ hay sao?”. Hắn sờ vào giọt máu trên mặt, hỏi một câu như thế.

THÂN BIÊN (NHÂN QUÝ) (BỘ 2)

Miêu Oa
www.dtv-ebook.com
Quyển 2

Chương 42: Bàng Sơn Cô Hồn (7)

Nhưng khi mũi đao đâm vào nhãn cầu, hắn lại cảm thấy thống khoái không gì sánh được. Bởi vì hắn nhìn thấy trong mắt của vương giả thảo nguyên_____tổ phụ cao ngạo tại thượng của hắn chỉ toàn là kinh hãi.

Hắn nhẹ nhàng lau đi vết máu trên đoạn đao của mình, sau đó ngẩng đầu, ánh mắt tựa như mũi dùi đóng thẳng lên gương mặt tổ phụ. “Lẽ nào đây không phải là lệ hay sao?”. Hắn sờ vào giọt máu trên mặt, hỏi một câu như thế.

Sau đó thì sao?

Đầu Thân Đồ Thành đau đến muốn nứt toác, hắn đưa tay vịn trán, rốt cuộc không nhịn được rên lên một tiếng_____ngay sau đó, những đòn roi của tổ phụ rơi xuống dày đặc như một tấm lưới bao trùm lấy hắn khiến hắn cảm thấy khó thở.

Mấy nghìn năm về sau, những vết sẹo này đã biến mất, đau đớn dường như đã cách hắn rất xa. Nhưng Thân Đồ Thành vẫn nhớ rất rõ, năm đó có một người đau lòng vuốt ve vết thương trên lưng hắn, vừa bất đắc dĩ vừa cứng chùi gọi hắn là “tiểu phong tử”.

Từ trước đến nay, Phù Sinh vẫn luôn là một kẻ điên rồ, từ khi bắt đầu đã tự mình hại mình, mầm móng thù hận đã sớm chôn trong lòng hắn. Hắn không nói được đó là thứ cảm giác gì_____có lẽ hắn thực sự là sát tinh, hắn không thể khống chế dục vọng giết người, hắn chỉ muốn tiêu diệt tất cả.

Chỉ có người kia mới khiến hần bình tĩnh, Thân Đồ Thành vô thức ôm chặt Cổ Phán Hảo_____cuối cùng hần cũng nhớ lại.

Hần nhớ lại lúc hai người gặp nhau. Hần nhớ lại tơ liễu tung bay trong Việt thành, nhớ lại mùi hương Trụy mộng câu người trong con hẻm nhỏ, nhớ lại triền túc mềm mại bên sông... còn có Cổ Phán Hảo. Hần nhớ kỹ thần sắc của Cổ Phán Hảo khi y ngược lên nhìn hần, y nói, ta là Cổ Phán Hảo.

Đôi mắt long lanh nước và nụ cười say lòng người hòa lẫn vào hương rượu, thoáng như rơi vào trong cõi mộng. Cái tên này, Thân Đồ Thành đã ghi nhớ cả mấy ngàn năm.

“A Hảo...”. Hần ôm chặt người trong lòng, tựa như nguyện vọng trông chờ đã lâu đã trở thành hiện thực. Mừng rỡ đến bất ngờ, nếu như sóng biển cao hơn mười mét ập vào mặt thì Thân Đồ Thành cũng không biết làm thế nào, hần chỉ có thể ghi chặt lấy người hần coi như trân bảo.

Không cho cậu đi đâu nữa... hần nghĩ. Hần đặt cằm lên vai Cổ Phán Hảo, qua một lúc lâu mới thở dài đầy thỏa mãn.

...

Nếu không phải tương thệ xung quanh tiếp tục sôi trào thì Thân Đồ Thành gần như muốn chớp mắt nghỉ ngơi một chốc.

“Phù, Sinh”. Cành cây xao động bất an, gãy dựa, Phù Định hung tợn gào tên của hần.

Thân Đồ Thành khôi phục lại tinh thần, hơi buông lỏng lực đạo trên tay, thở dài một hơi: “Phù Định, quên đi”.

“Quên đi?”. Phù Định mở to hai mắt như thể nghe được thông tin gì đó rất khủng khiếp, con người không có viền mắt nâng đỡ như muốn rớt ra bên

ngoài, “Mỗi một đêm ta đều suy nghĩ phải làm thế nào để người sống không bằng chết, ý niệm này vẫn luôn chống đỡ ta kéo cái hơi tàn này cho tới bây giờ... người không muốn nghe một chút à? Ta muốn móc thịt của người, ta muốn thả vô số dòi bọ vào trong lớp da của người, để cho chúng nó sinh sôi nảy nở, ta muốn thứ sinh vật thấp hèn nhất từng chút từng chút cắn nát xương cốt của người...”.

“Phù Định...”.

“Vậy mà hiện tại người bảo ra quên đi?”.

Thân Đồ Thành xoa cái trán đau nhức, lần thứ hai thở dài: “Tôi đã không còn là Phù Sinh”.

Phù Định nghe xong nhưng không hề cuống nộ như trong dự tính của Thân Đồ Thành, trái lại chột nộ nụ cười. Bắp thịt nhịp nhàng bỗng nhiên nứt ra một cái lỗ to, dịch thể sền sệt trong suốt tựa như cao su tràn ra từ đó. Thân Đồ Thành cảnh giác che chở Cổ Phán Hảo lui về sau từng bước, lại nghe Phù Định nói: “Người nói... người không phải là Phù Sinh?”. Dịch thể chạy dọc theo thân cây đến mặt đất, ánh mắt Phù Định rơi trên người Cổ Phán Hảo, “Vậy người dựa vào cái gì mà giữ lại y?”.

Tựa như thường ngày, một khi có chuyện liên quan đến Cổ Phán Hảo thì Thân Đồ Thành liền thay đổi thành một người hoàn toàn khác, hung ác trừng mắt nhìn Phù Định.

Phù Định mỉm cười, vẫn là nụ cười quỷ dị, tựa hồ rất hưởng thụ sự tức giận của Thân Đồ Thành.

Thân Đồ Thành cảm giác được nhân tử tàn bạo đang chuyển động không ngừng trong cơ thể, ngay khi hần sắp không khống chế được muốn tiến lên xé nát Phù Định, Phù Định lại nói tiếp: “Cổ Phán Hảo muốn Phù Sinh, chứ không phải Thân Đồ Thành”.

“Người cầm miệng”. Thân Đồ Thành hít sâu một hơi, nói.

“Phù Sinh khiến cho Cố Phán Hảo vĩnh viễn không quên được hẳn, Cố Phán Hảo nhớ rõ hẳn mấy ngàn năm”. Phù Định hoàn toàn không để ý đến ánh mắt hung ác của Thân Đồ Thành, trái lại cười đến vui vẻ, “Người nói người không phải là Phù Sinh, vậy thì người dựa vào cái gì mà giữ y lại?”.

Phù Định lập lại vấn đề, đồng tử Thân Đồ Thành chột co lại, nắm tay kêu lên rằng rắc_____hắn vẫn chưa cẩn thận suy nghĩ qua vấn đề này, hắn dựa vào cái gì mà cho rằng Cố Phán Hảo sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh mình?

Ngày trước, hắn không lo lắng bởi vì hắn không lưu tâm. Đối với hắn, Cố Phán Hảo rất tốt đẹp nhưng chỉ là hư huyền trong giấc mơ của hắn, là không chân thật. Hắn chưa từng nghĩ tới Cố Phán Hảo thật sự tồn tại, lại còn đến bên cạnh hắn.

Sau đó, hắn vẫn không suy nghĩ gì nhiều, không phải là không để ý, mà là... Cố Phán Hảo đối với hắn mà nói vẫn còn rất xa xôi. Tuy rằng xuất hiện bên cạnh hắn nhưng người hắn nhìn thấy lại là Liên Xảo Dã. Thứ duy nhất khiến hắn cảm thụ mãnh liệt được Cố Phán Hảo chính là khi đối diện với đôi mắt ngậm nước, thông qua chúng nó, Thân Đồ Thành biết đó là Cố Phán Hảo, nhưng hắn vẫn như cũ không nhìn thấy cậu, không chạm được vào cậu.

Hiện tại, tất cả đều đã khác xa. Thân Đồ Thành đã nhớ lại, hắn nhớ lại hẳn chính là Phù Sinh, tuy rằng thời đại kia đã rất xa, người cũng xa lạ, nhưng Thân Đồ Thành biết rõ đó chính là hắn. Hắn nhớ lại hắn và Cố Phán Hảo gặp nhau rồi hiểu nhau, vào giờ khắc này, Cố Phán Hảo ở trong lòng hắn, không chỉ là “một người ôn nhu như nước”, “một người điềm tĩnh như nước”, cậu sinh động thông qua những chuyện nhỏ vụn hiện lên trong đầu Thân Đồ Thành, Cố Phán Hảo nhu hòa, Cố Phán Hảo ôn thuận, Cố Phán Hảo đơn thuần, Cố Phán Hảo điềm đạm. Hết thảy đều tươi mới sống động, tựa như từng giọt nước mưa thấm vào lòng Thân Đồ Thành.

Nếu như ý niệm ngày trước “A Hảo sẽ rời khỏi hản” sẽ khiến Thân Đồ Thành phát cuồng, như vậy hiện tại... hiện tại, Thân Đồ Thành lại không biết. Hản không biết cho dù cái ý nghĩ này chỉ xuất hiện trong đầu thì hản sẽ làm ra chuyện điên cuồng đến mức nào.

Đúng như Phù Định nói, người Cố Phán Hảo muốn là ai đây? Phù Sinh sao? Ở mức độ nào đó, Thân Đồ Thành luôn cố gắng vạch rõ quan hệ giữa hản và người tên Phù Sinh kia, thế nhưng... có phải một khi không còn tầng quan hệ này... Thân Đồ Thành đối với Cố Phán Hảo sẽ không còn là gì hết?

Thân Đồ Thành hoảng loạn nắm tay Cố Phán Hảo, trong đầu hỗn loạn. Nhưng Phù Định không cho hản cơ hội tạm nghỉ, lại thả xuống một câu: “Không bằng để ta nói cho người biết Phù Sinh đối với Cố Phán Hảo mà nói, có, bao nhiêu, nặng, yếu”.

Lúc này, Phù Định chỉ khẽ mỉm cười. Vẻ mặt đó, đúng là ôn nhu và luyện tiếc_____

Ngày đó, khí trời tốt hiếm thấy. Ánh nắng mặt trời chiếu rọi trên những ngọn núi phủ tuyết trắng, sợi nắng nhu hòa rơi trên mái tóc Cố Phán Hảo.

Có người nói tóc của người có giá trị rất mềm mại, Phù Định ngồi cách Cố Phán Hảo không xa, gã đột nhiên rất muốn sờ vào mái tóc của y.

Lần đầu gặp Cố Phán Hảo, y chỉ để lại trong lòng của gã một chữ_____nhạt. Lông mày nhàn nhạt, đôi môi nhàn nhạt, ngay cả vẻ mặt cũng nhàn nhạt, tựa như một bức tranh thủy mặc trong veo và lạnh lùng. Nhưng y lại có mái tóc đen mun, giống như dòng loại mực nước đậm đặc nhất để nhuộm vậy, nó tôn thêm gương mặt nhàn nhàn của y, tạo nên lực hấp dẫn trí mạng.

Ngày đó, sau khi Phù Sinh rơi xuống vực thăm thì Phù Định rất nhanh tìm được Cố Phán Hảo. Gã không muốn giết y bởi vì gã mơ hồ cảm thấy Phù Sinh nhất định sẽ trở về. Cố Phán Hảo luôn ngồi trên chiếc chăn nỉ, yên

lặng nhìn về phía núi tuyết phương xa, nhìn đến cả ngày. Có lúc, Phù Định sẽ cùng nhìn với y, có điều, gã nhìn người nhiều hơn là nhìn núi. Gã không rõ một người nam tử được gã xem gần như là “nhu nhược” lại có cái gì đáng giá để Phù Sinh vì y mà phải buông bỏ vương vị.

Mặt trời tỏa ra ánh nắng nhu hòa rơi đến bên người Cố Phán Hảo, Phù Định không nhịn được hỏi y: “Người đang nhìn cái gì?”.

Cố Phán Hảo liếc mắt nhìn gã, nói: “Nhìn xem lúc nào Phù Sinh trở về”.

Phù Định cười ha ha: “Rơi khỏi vách núi mà người vẫn trông chờ nó còn sống sao?”.

Cố Phán Hảo chỉ nói một câu đã khiến Phù Định nhớ mãi trong lòng, một lần nhớ đúng là cả đời. Y nói: “Ta sống, hắn không chỉ chết. Ta chết, hắn không chỉ sống”.

Lúc y nói những lời này, biểu tình trên mặt vẫn nhàn nhạt, phẳng phất như đây là đạo lý hiển nhiên. Chỉ cần Cố Phán Hảo còn sống thì Phù Sinh cho dù đã chết, hắn cũng sẽ bò lên từ địa ngục.

Phù Định nhìn y, đột nhiên rùng mình một cái. Gã vội vã chuyển trọng tâm câu chuyện: “Nghe nói người tới từ Việt thành”.

Cố Phán Hảo nhìn ngọn núi tuyết, không trả lời.

Phù Định cũng không thấy xấu hổ, chỉ cần không đối mặt với Phù Sinh thì gã kỳ thực là một người rất khoan dung. Gã tự mình nói tiếp: “Ta đã từng đến đó một lần, nữ nhân nơi đó rất đẹp. Trong lúc bất chợt, gã rất muốn một lần nhìn thấy vẻ mặt tức giận của Cố Phán Hảo, vì vậy liền bỏ thêm một câu, “Đẹp giống như người vậy”.

Cố Phán Hảo nghe xong, biểu tình không hề thay đổi dù chỉ một chút. Phù Định nổi nóng, kêu lên: “Người không tức giận?”.

Cố Phán Hảo thu lại đường nhìn từ phía xa, phản vấn: “Tức giận cái gì?”.

“Ta nói người như nữ nhân”.

“Người chỉ nói giống như, chứ không phải là?”.

Phù Định không thích Cố Phán Hảo dùng ánh mắt như vậy nhìn gã, tựa như đang nhìn một hài tử ngây thơ non nớt. Vì vậy, gã vội vã biện giải: “Nếu như có người có gan nói ta như vậy, ta nhất định một quyền chặt đứt mũi hắn!”.

Cố Phán Hảo đột nhiên nở nụ cười: “Người đánh người thì có thể thay đổi gì sao? Người đánh người nhưng bộ dáng của người sẽ không vì thế mà thay đổi”.

“Chí ít là cho hắn biết ta là một nam nhân chân chính”. Phù Định không phục.

“Hà tất phải quản kẻ khác”. Cố Phán Hảo khẽ nói, tựa như thì thầm, “Lòng người không rộng như vậy, không quản nhiều được vậy”.

Ngay sau đó, Phù Định đã biết người chân chính tâm lạnh như sắt chính là Cố Phán Hảo. Y chưa bao giờ quan tâm người khác nghĩ như thế nào hay nhìn như thế nào, trong mắt của y chỉ nhìn thấy người y quan tâm, người khác thế nào y vốn lười để ý đến. Đây là một loại coi nhẹ, một loại ngạo mạn bề ngễ thiên hạ.

Trong nháy mắt, Phù Định hâm mộ Phù Sinh. Tình cảm của gã đối với đệ đệ cùng cha khác mẹ này kỳ thật rất đơn giản, ngày trước là chán ghét, chán ghét nó là sát tinh trời sinh, sau đó là đổ kị, đổ kị nó có được sự trọng dụng của phụ thân, cuối cùng là e ngại_____tại thời điểm gã không biết, tiểu lang tử (con sói con) đã lớn lên thành một con mãnh thú, nó chắn trước mặt gã, muốn xé tươi gã. Để tự bảo vệ mình, gã phải hạ thủ xử lí con mãnh

thú này, dốc hết lực đánh nó, hãm hại nó, cho dù bản thân thương tổn tám trăm thì cũng muốn đối phương thương tổn một nghìn.

Thế nhưng, tính một đằng ra một nẻo. Chẳng những gã không đánh được Phù Sinh, trái lại tự đặt mình bên dưới móng vuốt sắc bén của dã lang. Gã sợ hãi, gã căm hận, gã... vùng vẫy suy tàn.

Chính vào lúc này, Cố Phán Hảo xuất hiện. Phù Sinh vượt thiên sơn vạn thủy đến Việt thành, dã lang hung hãn bất khả tư nghị đã trở nên ôn thuận. Tựa hồ chỉ cần Cố Phán Hảo bằng lòng cười một cái, Phù Sinh lập tức nguyện ý dâng tất cả những thứ tốt nhất trên đời cho y.

Phù Định đã từng quan sát Cố Phán Hảo trong một khoảng thời gian rất dài_____ngoan ngoãn, là nhận định gã đưa ra cho đối phương. Bởi vì Phù Sinh mà Cố Phán Hảo phải rời xa quê hương, rời xa người nhà, nhưng y không khóc không nháo, không hận không oán. Ngoài trừ không nở nụ cười, y trải qua cuộc sống của mình một cách an nhàn, ăn, ngủ, ngắm tuyết, không có bất kì điều khó chịu nào.

“Người không muốn về nhà sao?”. Phù Định hỏi.

“Ta muốn”. Cố Phán Hảo hơi hột nhìn gã, nói, “Nhưng ta có thể sao?”.

Việt thành cách nơi này rất xa, cách núi trùng trùng, cách sông điệp điệp, không có ngựa, không có lương khô và lộ phí, làm sao quay về? Y không phải không nghĩ đến nhà, không nghĩ đến ca ca. Y chỉ không muốn uống phí như vậy. Khóc nháo, đau lòng cũng không có ích lợi gì, nếu đã tới thì sao không thừa dịp ngắm tuyết, ngắm cảnh sắc chưa từng thấy qua?

Phù Định suy nghĩ rồi nói: “Ca ca người có lẽ đã gặp đến độ phát điên vì thấy người biến mất”.

“Vậy thì”. Cố Phán Hảo hỏi, “Người có thể thả ta trở về để tìm ca ca ta không?”.

“Tuyệt đối không thể”.

“Vì thế ta chỉ có thể tự bảo vệ tốt chính mình”. Cố Phán Hảo nói, lại chuyển đường nhìn ra phía xa.

Đây là lần đầu tiên trong đời Phù Định hâm mộ một người, mà người kia lại là đệ đệ Phù Sinh gã chán ghét nhưng kiêng kỵ. Bởi vì nó có Cố Phán Hảo. Thoạt nhìn, Cố Phán Hảo có vẻ rất nghe lời nhưng kỳ thật lại cố chấp hơn bất cứ ai khác. Y cố chấp cho rằng Phù Sinh rơi xuống vách núi nhất định không chết, cố chấp nghĩ rằng cho dù cách thiên sơn vạn thủy cũng nhất định có thể gặp lại ca ca.

...

“Một người cố chấp như vậy, người nói xem, y muốn Phù Sinh hay là người?”.

THÂN BIÊN (NHÂN QUÝ) (BỘ 2)

Miêu Oa
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 43: Bàng Sơn Cô Hồn (7)

Đây là lần đầu tiên trong đời Phù Định hâm mộ một người, mà người kia lại là đệ đệ Phù Sinh gã chán ghét nhưng kiêng kỵ. Bởi vì nó có Cổ Phán Hảo. Thoạt nhìn, Cổ Phán Hảo có vẻ rất nghe lời nhưng kỳ thật lại cố chấp hơn bất cứ ai khác. Y cố chấp cho rằng Phù Sinh rơi xuống vách núi nhất định không chết, cố chấp nghĩ rằng cho dù cách thiên sơn vạn thủy cũng nhất định có thể gặp lại ca ca.

...

“Một người cố chấp như vậy, người nói xem, y muốn Phù Sinh hay là người?”.

“Câm miệng! Mau câm miệng lại!”. Thân Đồ Thành không kìm chế được nữa, hắt hất bàn tay Cổ Phán Hảo đang kéo lấy hăn, xông tới nhánh cây to khỏe kia.

“Người là Phù Sinh, người sát hại vô số người, tội ác tày trời. Người là Thân Đồ...”. Tay của Thân Đồ Thành ấn mạnh vào gương mặt huyết nhục mơ hồ của Phù Định, ngón tay của hăn cắm vào đồng thịt mềm hư thối.

“A!”. Phù Định gào hét, điên cuồng la to: “Người là Thân Đồ Thành, Cổ Phán Hảo không yêu người! Cổ Phán Hảo không yêu người!”.

“Câm miệng!”. Thân Đồ Thành thét lớn, lực nắm ngón tay đột nhiên thắt chặt, cuối cùng xé xuống một miếng thịt từ trên mặt Phù Định.

“A_____a a a a!”.

Máu mang theo thịt vụn bắn tung tóe lên mặt Thân Đồ Thành, hắn dừng lại, đưa tay lau sạch rồi bất chợt lộ ra nụ cười lạnh. Phù Định ngừng kêu la, vô thức rụt người vào trong thân cây_____gã biết nụ cười kia đại biểu cho điều gì. Ngày trước lúc Phù Sinh giết người, hắn sẽ mỉm cười như vậy.

Hắn là kẻ trời sinh giết chóc, nơi nào có hắn nơi đó sẽ có máu tươi, phần còn lại của chân tay đã bị cắt, chết chóc... Hắn là huyết chi quỷ hung ác nhất, càng giết càng thỏa thuê. Phù Định không chỉ một lần nhìn thấy Phù Sinh cười như vậy, gã nhắm mắt nhớ tới lần cuối cùng gã nhìn thấy Phù Sinh mỉm cười như vậy vào nghìn năm trước.

...

Trên thành lũy cao vút của Lộc thành, Phù Định thân áo giáp, từ trên cao nhìn xuống.

Bên ngoài thành quân đội chi chít rất trật tự, nhất tề một màu đỏ tươi, Phù Định biết đó là quân đội do Phù Sinh tự tay huấn luyện. Bọn họ là ác quỷ của địa ngục, móng vuốt sắc nhọn không lưu tình đâm thẳng vào lồng ngực của địch nhân.

Phù Sinh đứng tại tiền tuyến, nơi vị trí rất dễ nhận ra, xung quanh trống trải, chỉ cần một cung thủ có tài nghệ khá là có thể bắn đến nơi đó. Trên tường thành đã sớm bày tiền trận, nhưng lúc này lại không có kẻ nào dám động thủ bắn chết người đứng đầu của địch quân.

Phù Định đứng thẳng người... gã dùng hết sức lực chống đỡ toàn bộ cơ thể, dốc sức răn đe chính mình không được khom lưng lùi bước. Gã muốn khiến cho mình trông uy nghiêm lắm liệt như Thiên Thần bất khả xâm phạm... Nhưng chỉ mình gã biết, gã không chịu nổi một kích, tựa như chỉ cần có một trận gió cực mạnh đã có thể bẻ gãy hông của gã.

Gương mặt dưới mũ giáp phủ đầy mồ hôi lạnh, ngay cả đường nhìn cũng mơ hồ. Gã chớp mắt, không dám nhúc nhích. Ngay khi gã cảm thấy

mình không cầm cự nổi nữa thì có một người chạy nhanh tới.

Phù Định nghe thấy tiếng thở phào nhẹ nhõm của chính mình. Giọng nói run rẩy, gã nhỏ giọng vấn: “Thế nào?”.

Thân tín Cáp Lỗ bởi vì chạy quá nhanh mà sắc mặt trắng bệch, môi run rẩy, qua nửa ngày mới thốt ra lời: “Không, không thấy...”.

“Cái gì?!”.

Cố Phán Hảo đã biến mất! Người duy nhất có thể ngăn chặn ác quỷ đã biến mất!

Phù Định kinh hãi ôm ngực, gã cảm giác ánh mắt Phù Sinh nhìn về phía gã tựa như một bàn tay vô hình, hung hăng bóp chặt trái tim gã.

Đúng như Cố Phán Hảo từng nói, Phù Sinh sẽ đến. Hắn ngã xuống vách đá nhưng vẫn không chết, hắn đã đến đón Cố Phán Hảo. Phù Định nhìn chòng chọc vào Phù Sinh đang ngồi ngay ngắn trên tuấn mã, trong đầu chỉ có một ý nghĩ_____Phù Sinh đã bò ra từ địa ngục.

“Chúng ta... sẽ chết... sao?”. Cáp Lỗ đứng bên cạnh nước nỡ. Nam nhi thảo nguyên kiên cường như thép không bao giờ rơi lệ, nhưng vào giờ khắc này, khi hắn hiểu được Phù Sinh đáng sợ ra sao thì nước mắt cứ không ngừng chảy xuống, dường như muốn tuôn hết toàn bộ nước mắt của cả đời này, sau đó hắn bật khóc.

Kỳ thực, thay vì nói hắn đang tìm kiếm đáp án ở Phù Định, chi bằng nói hắn đã nói đáp án cho Phù Định rồi.

Bọn họ sẽ chết.

Hán tử thảo nguyên chưa bao giờ sợ chết. Phù Định và Cáp Lỗ cũng vậy. Bọn họ không sợ chết nhưng bọn họ sợ Phù Sinh.

Phù Định chợt nhớ tới ánh mắt kiên định của Cố Phán Hảo, còn có câu nói kia của y_____“Ta sinh, hắc không chỉ tử. Ta tử, hắc không chỉ sinh”.

“Vì sao...?”. Gã thì thào như đang hỏi Cáp Lỗ, cũng như đang hỏi bản thân. Vì sao? Vì sao trên thế gian lại có loại cảm tình như thế này? Nó dày đặc như tuyết trên đỉnh Ô Nhĩ Nặc Y, không tan chảy qua nghìn năm dưới ánh nắng mặt trời.

“Cố Phán Hảo! Cố Phán Hảo!”. Phù Định đột nhiên gỡ bỏ khôi giáp, hai tay giơ lên trời thét dài.

Gã gào thét, cái tên đó bỗng chốc vang vọng cả đất trời. Cho đến khi khàn cả giọng, gã tê liệt té trên mặt đất, trong miệng phun ra một búng máu. Gã biết, cổ họng của gã đã bị hủy. “Cố Phán Hảo... Cố Phán Hảo”, miệng của gã hé ra khép lại, tựa như không cam lòng tựa như đang mong mỏi.

Cố Phán Hảo, Cố Phán Hảo... nếu như không có người thì ta sẽ không thể sống.

Cố Phán Hảo, Cố Phán Hảo... ra đi... van cầu người, hãy đi ngăn cản tên ác quỷ kia. Nếu không có người, ta chắc chắn sẽ chết không yên lành!

Ngay vào lúc này, ở phía sau lưng Phù Định, một ngọn cờ lớn đỏ tươi mọc lên giữa Lộc thành. Phù Sinh nở nụ cười, hắc ngửa đầu nhìn về phía Phù Định, môi khẽ động, một đạo quân lệnh được hạ xuống, chỉ vồn vện hai chữ: “Đồ thành”.(Đồ thành: tàn sát toàn bộ dân trong thành).

Phù Định không nghe thấy âm thanh phản kháng trong thành. Đây là trận tàn sát yên lặng. Đến cuối cùng, ngay cả khi gã bị Cáp Lỗ kéo lên gã cũng không có chút phản kháng nào. Gã chỉ nghĩ, vì sao người không đến? Cố Phán Hảo, Cố Phán Hảo...

...

Ọc! Bàn tay của Thân Đồ Thành co lại, không chút lưu tình đâm thẳng vào vị trí xung quanh mắt Phù Định.

“A a a!”. Máu đỏ sẫm thoáng cái nhuộm đỏ vỏ cây. Phù Định đau đớn, không nhịn được hét lên: “Cố Phán Hảo! Cố Phán Hảo!”.

Thân Đồ Thành nhướng mày, tựa hồ không thích nghe Phù Định gọi tên Cố Phán Hảo, vì vậy tay càng ra sức. Khi thấy mắt Phù Định sắp bị móc xuống, một bàn tay lạnh lẽo đặt lên tay Thân Đồ Thành_____Cố Phán Hảo nhẹ nhàng rút bàn tay của Thân Đồ Thành ra, dùng vạt áo cẩn thận lau đi vết máu phía trên, toàn bộ quá trình rất thông dong và trầm tĩnh, không có bất kỳ biểu tình gì. Thẳng đến khi tay của Thân Đồ Thành sạch sẽ trở lại, Cố Phán Hảo mới ngẩng đầu lên, khẽ mỉm cười, nói: “Đều đã qua rồi!”.

Thân Đồ Thành rũ khóe miệng, rõ ràng cực kỳ bất mãn khi bị cắt ngang. Tuy là như thế nhưng hắn không rút tay lại, trái lại cầm lấy tay của Cố Phán Hảo.

Cố Phán Hảo cũng không nhìn đến Phù Định, chỉ nói với Thân Đồ Thành: “Tìm bạn học anh quan trọng hơn”. Lời nói này rất hời hợt, không có nửa điểm sốt ruột lo lắng, nhưng thật sự khiến cho cả người Thân Đồ Thành bình tĩnh trở lại.

Vừa nãy Thân Đồ Thành bị vây trong cực nộ nên không phát hiện “tường thịt” vây quanh bọn họ đã biến mất. Cố Phán Hảo được Thân Đồ Thành bảo hộ rất chu toàn nên nhìn thấy rất rõ ràng_____trên người Thân Đồ Thành có lệ khí. Không phải nói trước đây hắn không có mà là Cố Phán Hảo nhìn thấy lệ khí trên người Thân Đồ Thành đã hữu hình hóa. Lệ khí mang hình dạng sương mù đen kịt vây quanh Thân Đồ Thành, thỉnh thoảng lóe lên những tia sáng đỏ như máu. Đó là khí tức ngay cả lệ quỷ cũng e ngại.

Dĩ nhiên Cố Phán Hảo không sợ “tường thịt”, chỉ là mùi hôi thối kia khiến cậu khó chịu, hiện tại để tránh né lệ khí trên người Thân Đồ Thành, những con quỷ kia lại chui về lòng đất, không khí nhất thời trong lành không ít. Cố Phán Hảo thở phào nhẹ nhõm, đầu tiên vỗ vỗ vào tay Thân Đồ Thành bảo hắn hãy bình tĩnh chờ nóng giận, sau đó mới đưa mắt tập trung vào mặt Phù Định.

Bởi vì đã bị Thân Đồ Thành tàn phá bừa bãi, gương mặt của Phù Định nằm giữa thân cây không chỉ đơn giản là “huyết nhục mơ hồ”. Trước đó còn có thể phân biệt được ngũ quan, hiện tại chỉ còn là một viên thịt co quắp nhúc nhích. Con mắt bên trái đã rời khỏi vị trí ban đầu, treo lủng lẳng ở phía trên, không biết lúc nào sẽ rơi “bịch bịch” xuống đất.

Nếu người bình thường khi nhìn thấy cảnh tượng như vậy thì thét lên té xỉu coi như là nhẹ, chưa kể đến bị hù dọa đến mất trí, hay sợ đến chết tươi cũng có khả năng. Nhưng Thân Đồ Thành và Cố Phán Hảo không phải người thường, con mắt trái của Phù Định lơ lửng ra một chút, chỉ nghe Thân Đồ Thành trầm giọng hỏi: “Lư Trọng Huy ở đâu?”.

Phù Định lại rụt vào thân cây, nhưng không trả lời. Thực tế thì gã không cần phải e sợ Thân Đồ Thành, sau khi gã chết thì Thân Đồ Thành với Cố Phán Hảo mới gặp lại, nói cách khác, đạo hạnh của gã cao thâm hơn Cố Phán Hảo. Nếu như gã liều mạng đến hơi thở cuối cùng để đồng vu quy tặc với hai kẻ trước mặt thì không phải là không được, huống chi hiện tại đứng trước mặt gã không phải là Phù Sinh, mà là một người trông rất lạnh lùng và ôn hòa. Thế nhưng, dấu vết Phù Sinh để lại trong lòng Phù Định tựa hồ vĩnh viễn không thể phai mờ, chỉ cần Thân Đồ Thành bộc lộ một điểm tương tự Phù Sinh thì gã đã sợ vô cùng.

Thân Đồ Thành thấy gã không trả lời, hắn định tiến lên thì bị Cố Phán Hảo kéo lại. Cậu đẩy Thân Đồ Thành tránh xa vài bước, không để ý đến đối phương đang hờn giận, ôn hòa nói: “Chúng tôi đang tìm một người tên là

Lữ Trọng Huy, cậu ta đang bị Diệp Tiên quấn lấy, tình huống rất nguy hiểm”.

Phù Định rớt cuộc cũng nâng mắt lên, nhìn thẳng vào Cố Phán Hảo, lời thốt ra không phải câu trả lời mà là một vấn đề: “Khi đó vì sao người không đến?”. Ta liệu đến hơi thở cuối cùng để gọi tên người, nhưng vì sao người lại không đến?

Cố Phán Hảo sững sốt một lúc lâu, giống như hiểu ra gì đó, vẫn như cũ ôn hòa nói: “Tôi không còn nhớ gì cả”.

Phù Định nghe vậy cả kinh, cành cây to dài quất lên mặt đất_____ta nhớ người mấy nghìn năm, niệm tên người mấy nghìn năm chỉ vì mong cầu một đáp án, vậy mà người lại... cái gì cũng quên hết?

“Xin lỗi, tôi thật sự đã quên mất”. Giọng nói của Cố Phán Hảo tràn ngập áy náy.

Phù Định lại đột nhiên cười ha ha, gã nhìn thẳng vào Thân Đồ Thành, máu thịt trên mặt run run: “Phù Sinh! Phù Sinh! Người nghe xem! Người nghe xem! Y đã quên mất người kìa!”. Gã cười đến toàn bộ thân cây đều rung động, “Ta còn nhớ rõ người, vậy mà y đã quên mất người... Ha ha, đây chính là cảm tình của các người sao? Ha ha, ta lầm rồi, chúng ta đều đã lầm rồi... Kẻ vô tình không phải là người, mà chính là y!”.

Thân Đồ Thành không vui kéo Cố Phán Hảo trở về bên người, tức giận tích lũy trên mặt nhưng hãn không nổi giận như lúc trước. Hãn lặng lẽ nhìn Phù Định, một lúc lâu mới lên tiếng: “Xin lỗi”.

Tiếng cười của Phù Định ngưng bật, tựa như nghe được chuyện rất khó tin, gã nhìn chăm chăm Thân Đồ Thành: “Người nói... cái gì?”.

“Xin lỗi”. Thân Đồ Thành rất bình thản, “Ta là Phù Sinh, ta không nên đối với người như vậy”.

“Người...”. Môi Phù Định giật giật, muốn nói gì đó nhưng lại nói không nên lời.

Trong bãi tha ma hoang vu, tĩnh mịch, một tia nắng ấm áp chiếu tới, trong chốc lát không ai nói gì. Phù Định ngẩng mặt tiếp nhận cái vuốt ve của tia nắng ấm, qua một hồi lâu mới nói: “Nguyên lai, đợi ta chẳng qua chỉ là một câu “Đã quên”, một câu “Xin lỗi”...”.

THÂN BIÊN (NHÂN QUÝ) (BỘ 2)

Miêu Oa
www.dtv-ebook.com
Quyển 2

Chương 44: Thất Bại

Trong bãi tha ma hoang vu, tĩnh mịch, một tia sáng ấm áp chiếu tới, trong chốc lát không ai nói gì. Phù Định ngẩng mặt tiếp nhận cái vuốt ve của tia nắng ấm, qua một hồi lâu mới nói: “Nguyên lai, đợi ta chẳng qua chỉ là một câu “Đã quên”, một câu “Xin lỗi”...”.

Ánh nắng mặt trời chiếu rọi cảnh vật xung quanh dần dần rõ nét, tiếng ve kêu và tiếng chó sủa truyền đến từ phía xa, đợi khi Thân Đồ Thành lấy lại tinh thần thì Phù Định đã biến mất.

“Đi rồi”. Cố Phán Hảo khẽ nói.

Trước mắt hai người là một cái cây già cỗi, lá rụng đầy đất, chỉ còn lại nhánh cây trơ trụi, trông vô cùng cô tịch dưới sáng sớm tinh mơ.

Chiếc đèn lồng giấy màu trắng lắc lư trên cành cây khô, Cố Phán Hảo đi đến lấy nó xuống rồi thổi tắt nến bên trong. “Nó nên nghỉ ngơi...”. Cậu nói.

“Thật sự không nhớ gì sao?”. Giọng nói Thân Đồ Thành vang lên phía sau.

Cố Phán Hảo lắc đầu.

Thân Đồ Thành thoát nhìn không hề thất vọng, chỉ nói là: “Tôi sẽ chậm rãi nói cho em biết”.

Hai người hợp lực đỡ lại thân cây sắp ngã, sau đó đắp đầy đất, lúc này, trời đã sáng tỏ.

Bỗng có một con chuột rất to bò ra từ trong bụi cỏ dại, xoay tít nhìn hai người rồi nhanh chóng chạy lủi ra ngoài. Cổ Phán Hảo nhìn theo hướng con chuột xuất hiện, vẻ mặt nhất thời thay đổi_____

Lữ Trọng Huy!

Cậu ta nằm trong bụi cỏ cao cỡ nửa người, phần da lộ ra ngoài đã xám đen, một cánh tay đã bị gặm đến hở da tróc thịt.

Cổ Phán Hảo hít sâu một hơi, theo bản năng nhìn về Thân Đồ Thành. Thân Đồ Thành cũng đã phát hiện thi thể Lữ Trọng Huy. Cổ Phán Hảo dời tầm mắt không muốn nhìn tiếp nét bi thương trên mặt Thân Đồ Thành, trong tiềm thức của cậu, người này sẽ không đau đớn thế này. Hắn luôn luôn mạnh mẽ và độc đoán, một khi nhận thức mục tiêu sẽ dũng mãnh tiến tới, tranh cũng được, đoạt cũng được, chung quy chỉ cần hắn muốn thì sẽ đạt được. Cổ Phán Hảo chưa từng thấy qua sự đau thương trong mắt Thân Đồ Thành, cho dù chỉ là một linh thể nhưng cậu cảm thấy được lòng cậu đang siết đến phát đau. Cậu nhìn Thân Đồ Thành như vậy, cậu không tưởng tượng được khi Phù Sinh chứng kiến cậu chết đi, có phải... cũng mang biểu tình này nhìn cậu?

Lúc này, một đôi tay ôm lấy Cổ Phán Hảo từ phía sau, đầu Thân Đồ Thành chôn ở cổ cậu, mặt mũi và buồn bã nói: “Đau đến mức muốn chết mà không được”. Khi đó, tôi nhìn em cứ như vậy mà đoạn khí trong lòng tôi, cơ hồ mang theo cả hơi thở của tôi. “Tôi nhớ rõ tất cả mọi chuyện giữa chúng ta, duy chỉ lần đó, tôi không nhớ được”. Duy chỉ lần đó, duy chỉ cảnh tượng em chết đi, tôi không có chút kí ức nào. Sau khi em chết, trí nhớ của tôi trống rỗng, tôi nghĩ đó nhất định là vì tôi đã chết theo em rồi.

Cổ Phán Hảo đặt tay mình lên tay Thân Đồ Thành, không nói gì. Đây là lần đầu tiên Thân Đồ Thành có động tác thân mật như vậy đối với cậu... đối với cơ thể Liên Xảo Dã. Có lẽ đau đớn trong lòng đã làm Thân Đồ Thành không để gánh vác nổi, một lần rồi một lần, cái chết lần lượt của bạn

bè đã mang đến cho Thân Đồ Thành sự tự trách và thương tâm, người đàn ông luôn luôn kiên nghị này đã đến mức cần đến an ủi của cậu. Nghĩ tới đây, Cổ Phán Hảo thở dài, sau đó xoay người ôm lấy Thân Đồ Thành, hai tay vỗ nhẹ vào lưng đối phương. Cậu cảm giác được trái tim của Liên Xảo Dã đang đập điên cuồng trong cơ thể, một dòng tư vị ngọt ngào tràn ra trong lòng, cậu biết đó là sự ái mộ và thỏa mãn của Liên Xảo Dã.

Chỉ chốc lát sau, có lẽ sự an ủi âm thầm của cậu đã có tác dụng, khi Thân Đồ Thành đứng thẳng người, trong mắt đã khôi phục lại bình tĩnh. Hai người liếc mắt nhìn nhau, ăn ý đi đến bụi cỏ. Đợi đến khi đến gần thì hai người mới nhìn thấy rõ, tình trạng thi thể của Lữ Trọng Huy đã vượt xa những gì từng nhìn thấy_____ nửa cơ thể của cậu ta chôn dưới đất, bên trong dòi bọ lúc nhúc, da thịt đã không còn hoàn chỉnh.

Trải qua một đêm thử thách thi thể động vật thối rữa trong bồn tắm của nhà Quách Khải, Thân Đồ Thành không còn cảm thấy buồn nôn khi nhìn thấy tình cảnh này. Hắn cẩn thận đào đất ra khỏi người Lữ Trọng Huy, bởi vì trên người vẫn còn mang lệ khí nên khi ngón tay hắn vừa đến gần thì giò bọ liền lập tức tránh xa.

Thân Đồ Thành không muốn thi thể Lữ Trọng Huy chịu thêm tổn thương, vì vậy động tác rất cẩn thận_____ khi hắn hoàn thành thì cũng đã là một giờ sau. Thân Đồ Thành cởi áo khoác trên người đắp lên thi thể Lữ Trọng Huy, đang suy nghĩ nên xử lý thế nào thì lại nghe được tiếng nhạc truyền đến từ trên người Lữ Trọng Huy.

Tiếng nhạc “Ngộ dạ hung linh” quanh quẩn giữa bãi tha ma hoang vắng khiến người khác rợn hết tóc gáy, Thân Đồ Thành giật mình, vội vã lấy di động ra khỏi túi Lữ Trọng Huy.

“A lô?”.

“Cám ơn trời đất, cuối cùng cậu cũng nghe điện thoại”. Khiến hẳn bất ngờ là trong điện thoại truyền đến giọng của Lưu Hạ, “Tôi gọi cho cậu thì báo là điện thoại đã tắt, Xảo Dã cũng không mang điện thoại, làm tôi sốt ruột quá trời... đành phải gọi thử cho Lư Trọng Huy, nào ngờ...”.

Giữa giọng nói vội vã của Lưu Hạ, Thân Đồ Thành khôi phục lại tinh thần, cúi đầu nhìn thoáng qua thi thể vô cùng thê thảm của Lư Trọng Huy, nói: “Cậu ấy đã chết”.

Lưu Hạ dừng một hồi: “Hả?”.

“Lư Tử, đã chết”.

“Sao vậy được...”. Lưu Hạ kêu lên bên đầu kia điện thoại, “Không phải hai người đã tìm được cậu ta sao?”.

Thân Đồ Thành nhắm mắt không đành lòng nhìn nữa, trầm giọng nói: “Chúng tôi tới trễ”.

“Máy vi tính đâu?”. Lưu Hạ gấp gáp, “Máy vi tính ở đâu?”. Những nam sinh đều chết bên cạnh máy vi tính, vì vậy nếu Lư Trọng Huy đã chết thì bên cạnh cậu ta nhất định có máy vi tính. Và thứ xuất hiện trong máy vi tính chính là người chết tiếp theo!

Thân Đồ Thành nghe xong liền sửng sốt, nhìn lại thì đã thấy Cố Phán Hảo bắt đầu tìm kiếm máy vi tính có chứa đầu mối quan trọng!

Bên kia, người nghe điện thoại đã đổi thành Cao Kiệt: “Bên này tôi đã phái người đi tìm, tìm được sẽ lập tức quay về, chúng ta không thể để lỡ một giây nào được... chỗ Lư Trọng Huy, người tôi phái đi sẽ giải quyết ổn thỏa”.

Sau khi bố trí ngăn gọn, Cao Kiệt hỏi vị trí cụ thể của hai người, đồng thời nói rằng người được phái đi sẽ tìm đến chỗ bọn họ trong vòng một giờ

nữa. Thân Đồ Thành gật đầu, sau khi cúp điện thoại thì động tác thứ nhất là kéo Cổ Phán Hảo qua một bên. Giống như một đêm trước Cổ Phán Hảo cư xử với hắn, Thân Đồ Thành kéo tay Cổ Phán Hảo, lau sạch bùn đất bám trên tay cậu: “Đứng yên ở đây, để tôi đi tìm”.

Cổ Phán Hảo gật đầu, không nói lời nào. Cậu hiểu Thân Đồ Thành, một khi hắn đã quyết định chuyện gì thì hiếm khi thay đổi. Lúc này, thay vì phí thời gian tranh luận với hắn thì không bằng đứng yên một bên không để hắn phân tâm thì tốt hơn.

Thân Đồ Thành có lẽ đã xác định được vị trí, liền bắt chấp bùn đất bẩn mà quỳ rạp trên mặt đất rồi tìm kiếm. Khoảng chừng nửa tiếng đồng hồ, hắn đào ra được cái notebook nằm cách chỗ Lư Trọng Huy không xa.

Lúc này, người Cao Kiệt phái tới cũng đã chạy đến hiện trường. Đám người này đều mặc thường phục, nhưng Thân Đồ Thành có thể thấy rõ sự khác biệt giữa đám người này với những người cảnh sát lười biếng hắn từng nhìn thấy trong Sở cảnh sát. Những người mặc thường phục tự động tản ra bốn phía, chỉ có hai người ở lại, có lẽ là đến đón người. Cổ Phán Hảo hỏi một người trong đó một chai nước suối, sau đó cầm nó đi đến cạnh Thân Đồ Thành để hắn rửa tay, kế đó mới chậm rãi đi đến nơi đào được notebook_____ Thân Đồ Thành không nhìn thấy nhưng cậu lại thấy rất rõ, trong cái hố rộng chừng nửa mét, có một làn khói mỏng màu đỏ bốc ra bên ngoài.

Cổ Phán Hảo buồn cười, quay về hướng cái hố sâu màu đen kia nói khẽ: “Đừng chọc đến hắn”.

Làn khói đỏ tựa hồ có chút kiêng kỵ cậu nên tạm thời không có hành động gì. Cổ Phán Hảo mỉm cười: “Lư Trọng Huy đã chết, oán khí của người cũng nên hóa...”. Cậu nói không sai, làn khói đỏ là một con lệ quỷ, tuy cậu không biết nó là ai và có ân oán gì với Lư Trọng Huy, nhưng cậu

biết Lữ Trọng Huy chết bởi vì nó. Nó có oán khí với Lữ Trọng Huy, mà Lữ Trọng Huy đã chết, hôm nay thù lớn đã được báo, cũng nên tự tiêu tán.

Thế nhưng, nó báo thù lúc nào?

Sau khi nghe Cổ Phán Hảo nói, làn khói đỏ yên ắng một hồi, cuối cùng chậm rãi tụ lại thành một vòng tròn.

Bịch, một giọt lệ màu đỏ rơi vào trong đất.

Cổ Phán Hảo suy nghĩ một lúc, khi muốn đưa tay đắp lại hố thì lại bị người kéo đứng lên: “Lại chạy loạn”. Thân Đồ Thành cau mày phàn nàn. Cổ Phán Hảo vỗ vỗ cái người càng lúc càng bá đạo, mỉm cười nói: “Quay về thôi”.

...

Vài giờ sau, Thân Đồ Thành và Cổ Phán Hảo đã về tới thành phố Z. Xe vừa đỗ trước cửa Sở cảnh sát, Lưu Hạ lập tức kéo cửa xe, vội vàng kéo hai người vào trong. Khi nhìn thấy bộ dáng hấp tấp nóng giận của Lưu Hạ luôn cà lơ phát phơ, Thân Đồ Thành liền căng thẳng, hẳn lại có dự cảm xấu.

Lưu Hạ dẫn hai người đến căn phòng bị khóa lúc trước, Cao Kiệt đã đợi ở bên trong.

“Thế nào?”. Không đợi hai người ngồi xuống, Cao Kiệt đã lên tiếng hỏi.

Thân Đồ Thành giản lược kể lại quá trình gặp Phù Định và phát hiện Lữ Trọng Huy, sau đó hỏi: “Quách Khải đâu?”.

Lưu Hạ chán nản cúi đầu ngồi trên ghế: “Chúng tôi mất dấu rồi”.

“Sao?”. Cổ Phán Hảo kinh ngạc giương mắt nhìn hăn_____trước không nói Cao Kiệt, bản lĩnh Lưu Hạ tốt bao nhiêu cậu cũng biết ít nhiều.

Theo lý mà nói Quách Khải vẫn chưa ăn xong, cho dù tốc độ rất nhanh thì cũng không cầm cự được bao lâu.

“Cậu ta...”. Lưu Hạ nhìn Cố Phán Hảo, do dự nói, “Biến mất”.

“Biến mất?”. Thân Đồ Thành như có như không ngăn trở ánh mắt của Lưu Hạ, hỏi, “Làm sao biến mất?”.

Cao Kiệt đáp: “Đột nhiên biến mất”.

Lưu Hạ gật đầu nói: “Chúng tôi đuổi theo đến khu dân cư, tốc độ của cậu ta càng lúc càng chậm, mắt thấy sắp tóm được cậu ta thì cậu ta cứ như vậy mà biến mất!”. Nói xong, hắt ra sức dấm vào bắp đùi mình một cái.

Cố Phán Hảo không nói lời nào, lợi dụng lúc Thân Đồ Thành và Lưu Hạ không để ý, cậu dùng ánh mắt hỏi Cao Kiệt_____Lưu Hạ không hiểu là điều rất tự nhiên, nhưng Cao Kiệt không nên không biết.

Nhưng ngoài dự liệu, Cao Kiệt lắc đầu.

Cố Phán Hảo khẽ nhíu mày đầy khó hiểu, lúc muốn mở miệng hỏi cặn kẽ thì chuông điện thoại của Lưu Hạ vang lên.

Lưu Hạ nhanh chóng bắt máy, sau đó nói vài câu rồi đóng điện thoại, vẻ mặt nghiêm trọng nói với ba người: “Bên kia đã có kết quả, người cuối cùng Lưu Trọng Huy liên lạc qua máy vì tính là Vũ Minh”.

THÂN BIÊN (NHÂN QUÝ) (BỘ 2)

Miêu Oa
www.dtv-ebook.com
Quyển 2

Chương 45: Blog Tự Sát

Lưu Hạ nhanh chóng bắt máy, sau đó nói vài câu rồi đóng điện thoại, vẻ mặt nghiêm trọng nói với ba người: “Bên kia đã có kết quả, người cuối cùng Lữ Trọng Huy liên lạc qua máy vì tính là Vũ Minh”.

Internet luôn rất tân thời.

Mạng lưới Internet chẳng chịt đan xen khắp nơi, nối liền mọi người. Mọi người hoặc tra cứu mở mang tầm mắt, hoặc tìm kiếm mối quan hệ đặc biệt... nhưng có một loại người, bọn họ tìm được một dạng kích thích khác trên Internet.

Đây là một trong những trang blog có lượt truy cập trung bình cao nhất hàng ngày_____Sổ tay tự sát.

Vũ Minh đọc nội dung blog, khóe miệng kéo thành nụ cười: “Ha ha, rất thú vị...”.

Người tự sát, blogger của Sổ tay tự sát. Đánh giá của Vũ Minh đối với người đó là: một người thú vị. Người tự sát chỉ xuất hiện sau nửa đêm, hẳn sẽ sắm những vai diễn khác nhau, liên tục tự giết chết chính mình. Có đôi khi là một học sinh nữ, bởi vì bị thầy giáo vũ nhục nên tự mình lột da, có đôi khi là một nhân viên nhỏ, bởi vì bị đuổi việc nên nhảy xuống từ sân thượng của tòa nhà, có đôi khi là một vị bác sĩ bởi vì sơ suất trong việc chữa trị nên tự dùng dao giải phẫu cắt rời chính mình...

Hàng loạt phương thức tự sát khiến Vũ Minh hoa cả mắt. Cảnh tượng chân thật mãnh liệt qua các con chữ càng làm hăng nóng lòng muốn thử.

Người tự sát: Hồng Vi, người tự sát: Lý Chí, người tự sát: Trần Kiến Quân... một loạt tên người tự sát rơi vào mắt Vũ Minh, tựa hồ tận mắt chứng kiến từng sinh mạng biến mất, hân hưng phấn liếm môi.

Tạch tach... con chuột trượt đến cuối bản danh sách. Dòng chữ nhỏ màu đỏ đập vào mắt Vũ Minh_____ra tay đi, người tự sát!

Trong phòng tối om, ánh sáng từ màn hình máy tính hắt lên gương mặt của hắn, hắn buông bàn tay nắm chặt lấy chuột, cầm lấy ly nước ực một hớp, sau đó hít sâu một hơi, phấn khích gõ xuống _____

Tôi đã từng giết người.

Tôi là Vũ Minh, sinh viên năm tư khoa Nghệ thuật, đại học Z.

Người bị tôi giết... tôi không còn nhớ tên cô ta, có lẽ nên nói tôi hoàn toàn không để ý tới. Bởi khi tôi ăn năn với gia đình cô ta, tôi chỉ nói: “Tôi xin lỗi người đã mất, tôi có lỗi với nhà các người”. Tôi chưa bao giờ biết tên cô ta, cũng không cần thiết phải biết là trên thực tế, lỗi không phải hoàn toàn do tôi.

Cha tôi là Thị trưởng thành phố Z, mẹ tôi có ba thẩm mỹ viện. Từ nhỏ, tôi đã là cậu ấm cô chiêu, còn cô ta, cô ta chỉ là một kẻ nhà quê tầm thường.

Ngày đó là sinh nhật bạn gái Jennifer của tôi, cô nàng là người đẹp nổi tiếng ở học viện Ngoại ngữ, tôi phải tốn rất nhiều tâm tư để theo đuổi nàng, lái xe đưa đón không nói, chỉ quà tặng cũng đã mất mấy vạn. Một tháng sau, cuối cùng nàng cũng trở thành người của tôi, hôm ấy trùng với ngày sinh nhật của nàng,

Như thường lệ, tôi lái xe đến kí túc xá nữ để đón nàng. Nàng ăn diện rất đẹp, cho dù đó là chiếc đầm thanh lịch hay phụ kiện Swarovski lấp lánh đều rất phù hợp với khẩu vị của tôi. Trong ánh mắt hâm mộ của mọi nữ sinh,

nàng ngồi lên xe của tôi, dưới ánh mắt hâm mộ của mọi nam sinh, tôi hôn lên má nàng, mọi thứ đều rất hoàn mỹ.

Dọc đường chúng tôi cười cười nói nói, lúc tình ái dâng cao, nàng vịn đầu tôi rồi bắt đầu hôn tôi cuồng nhiệt, nũng nịu hỏi: “Chúng ta đi đâu vậy anh?”.

“Đừng quậy”. Tôi vỗ nhẹ vào bắp đùi mịn màng của nàng, “Anh đang lái xe đó”.

Nàng cười khúc khích, cánh tay mềm mại tựa như con rắn nhỏ quấn lấy tôi, nói ở bên tai tôi: “Em không tin là anh không muốn”.

“Yêu nữ”. Tôi vội vã quay đầu hôn lên mặt nàng, “Ngồi chắc, sắp đến nơi rồi”.

Nơi tôi muốn đưa nàng đến là ngôi nhà của tôi ở nông thôn, nói chính xác là nhà của ông tôi. Nơi đó nước non xanh biếc, phong cảnh hữu tình, lại thêm tôi hết lòng bố trí, tôi tin rằng nàng tuyệt đối sẽ không nói ra ba chữ “Em không thích”.

Nàng nghe xong cũng không đồng ý buông tôi ra mà bắt đầu dán sát lại: “Không được, anh phải nói cho em biết trước”.

“Không phải em muốn bất ngờ sao?”. Tôi buồn cười nói.

“Em mặc kệ”. Lúc này nàng bướng bỉnh tựa như một đứa nhỏ, song tôi rất thích, “Hiện tại em không muốn bất ngờ”.

“Anh cũng mặc kệ”. Tôi cố ý trêu chọc nàng, “Anh chính là muốn tặng em bất ngờ, em không nhận không được”.

Nàng nhìn tôi, tròn mắt xoay chuyển, bộ dáng tinh quái. Xe đã chạy đến gần nhà, tôi đang muốn mở miệng thì nàng lại nhào tới, áp lên miệng

tôi một nụ hôn dài nóng hực.

Ban đầu tôi còn nhớ rõ mình đang lái xe, nhưng sau đó tôi đã không còn biết gì cả... trong mắt tôi chỉ có nàng, tiểu yêu nữ này, tôi muốn nàng trả giá thật lớn!

Tôi đưa tay kéo lấy eo nàng, đặt nàng dựa vào ghế, nàng rên rỉ một tiếng, tôi giật mình, với tay vào trong quần nàng.

Đây vốn là khoảng thời gian tình cảm vô cùng mãnh liệt, nhưng bỗng nhiên đầu xe phát ra tiếng vang rất lớn, chúng tôi cùng dừng lại. Tôi ý thức được hình như tôi đã đụng vào cái gì đó.

Trong nhất thời hai chúng tôi đều không nói gì, một lát sau, nàng khẽ đẩy tôi ra, tâm trạng bất an. Tôi mỉm cười hôn lên chóp mũi nàng, sau đó xuống xe_____quả nhiên tôi đã đụng phải người. Người kia nằm trên mặt đất, toàn thân run rẩy, hai tay đè chặt lấy bụng. Tôi cúi đầu nhìn thì thấy trên mặt đất có vết máu. Tôi cũng không định đến đỡ cô ta_____bộ quần áo cũ kỹ nghèo nàn trên người cô ta làm tôi chán ghét.

“Này, không chết chứ?”. Tôi hỏi.

Cô ta cử động, không nói gì. Xem ra là không chết, tôi nhún vai rồi quay về xe.

Cửa xe vừa đóng, tiểu yêu nữ lập tức ôm lấy tay tôi: “Sao rồi anh?”.

“Yên tâm đi, không chết”. Tôi nói.

“Em thấy cô ta chảy máu...”. Jennifer do dự nói.

“Nhà quê mà, chảy chút máu cũng không chết được”. Tôi suy nghĩ một chút rồi nói, “Cùng lắm bồi thường ít tiền là được”.

Nàng lại nhìn ra ngoài cửa sổ, cô gái kia vẫn còn quỳ rạp trên mặt đất, “Anh dự định bồi thường bao nhiêu?”.

“Vài trăm, vài ngàn, vài vạn”. Tôi chẳng hề để ý. Tiền là thứ tôi không thiếu nhất.

“Đủ không?”.

“Một vạn còn chưa đủ thì dứt khoát đi trộm cướp được rồi”. Tôi chán ghét nhìn đứa con gái quê mùa đang chắn phía trước xe.

“Muốn đuổi đồ quê mùa này đi khó lắm”. Có lẽ là bị tâm tình của tôi ảnh hưởng, Jennifer cũng nhíu mày, “Nhà nghèo lòng tham không đáy”.

Tôi nhàm chán đốt một điếu thuốc, nhàn nhã phun ra một vòng khói_____đồ quê mùa kia diễn trò cũng lâu thật, tôi trái lại muốn nhìn xem cô ta muốn tôi bồi thường bao nhiêu tiền.

“Anh mau nhìn kia!”. Jennifer kêu, “Cô ta ngồi dậy rồi!”.

“Vậy thì không sao”. Tôi vút điếu thuốc, nổ máy xe chuẩn bị chạy đi.

“Cô ta đang nhìn chúng ta...”. Jennifer có hơi chột dạ rút sát cạnh tôi, dừng một chút rồi lại la lên, “Không phải, cô ta đang nhớ số xe!”.

“Cô ta nhất định là muốn nhớ biển số xe, sau đó trực tiếp đến chỗ ba mẹ anh đòi tiền”. Jennifer khẳng định nói.

Tôi sốt ruột nhấn kèn, cô ta vẫn không chịu tránh ra. “Phùng” một tiếng, tôi cảm giác có một ngọn lửa vô danh vọt lên từ lồng ngực. Tôi xuống xe, lấy ra từ trong cốp xe một con dao lưỡi nhỏ đi về phía cô ta, kể đó liên tục đâm vài dao vào ngực cô ta. Tôi che miệng cô ta lại để cô ta không thể kêu lên_____nếu lại dẫn tới thêm nhiều đồ quê mùa thì bọn họ nhất định lại kêu la bồi thường cái này bồi thường cái kia.

Dần dần, bàn tay cô ta nắm lấy cánh tay tôi mất đi khí lực, mấy phút sau, tay cô ta vô lực rơi trên mặt đất. Tôi buông cô ta ra, chán ghét nhìn vết máu dính trên người_____tồn cả chục ngàn trên người, toàn bộ bị phá hỏng hết rồi.

Tôi trở lại xe, Jennifer che miệng, trợn to hai mắt nhìn tôi, “Anh... anh giết người!”.

Cái gì? Tôi nghi hoặc nhìn nàng.

“Anh giết người! Vũ Minh, anh giết người rồi!”. Nàng thét lên chói tai.

Tôi... giết người? Tôi cứng đờ nghiêng đầu, nhìn thấy cô gái kia đang mở to hai mắt nhìn chăm chăm vào tôi.

“A!”. Tôi hoảng sợ, vội vã bịt lấy miệng Jennifer, máu trên người nhuộm lên chiếc đầm trắng tinh của nàng. “Đừng la, bị người khác phát hiện chúng ta chết chắc!”.

“Tôi không có...”. Đôi mắt xinh đẹp của Jennifer lập tức tuôn nước mắt, tôi không có lòng dạ nào an ủi nàng, chỉ nói, “Hiện tại chúng ta ngồi chung một thuyền”.

“Tôi không có”. Jennifer khóc đến hai mắt đỏ lên, “Tôi không có giết cô ta...”.

“Đừng khóc nữa!”. Tôi quát lên, “Không ai tin tưởng cô đâu”.

Jennifer nức nở rất lâu, cuối cùng cũng ngừng khóc. Nàng run rẩy hỏi tôi: “Chúng ta làm gì bây giờ?”.

“Xử lý thi thể”. Tôi nói.

May mắn là nhà của ông tôi cách nơi này không xa, hai người chúng tôi hợp sức đưa thi thể cô gái kia vào trong sân. Tôi đào một cái hố ở rừng cây

nhỏ phía sau nhà rồi ném cô gái kia vào. Tôi qua loa đá vài đồng đất đập lên, thẳng đến khi chúng che lại đôi mắt đáng ghét của đồ quê mùa kia.

Đêm hôm đó, Jennifer không cùng tôi lên giường, nàng cẩn thận duy trì khoảng cách với tôi, giống như tôi lúc nào cũng có thể nổi điên rồi giết nàng. Tôi cũng không có tâm tình gì_____đôi mắt mở trừng của cô gái kia vẫn luôn quanh quẩn trong đầu tôi, quấy nhiễu đến tôi tâm thần không yên.

Ngày hôm sau chúng tôi quay về trường học, Jennifer nhìn dòng người tới lui, bỗng nhiên nói: “Chúng ta chia tay đi”. Nàng đã không còn nhát gan như trước mà ngẩng cao đầu nói với tôi: “Tôi không muốn qua lại với kẻ giết người”.

Tôi yêu chết bộ dạng tựa như nữ hoàng tôn quý này của nàng, đem cả thiên hạ dẫm nát dưới chân. Tôi dự định sẽ dỗ nàng_____hứa sẽ mua những đồ trang sức đắt tiền nhất, nàng nhất định sẽ không keo kiệt tặng cho tôi một nụ hôn.

Kết quả, tôi đã sai_____khi tôi vừa mới đến gần, nàng khẩn trương tránh ra_____“Đừng tới đây!”. Nàng điên cuồng la to. Sau đó tựa như phát hiện đã khiến nhiều người chú ý, nàng bất đắc dĩ đến gần tôi, hạ giọng nói, “Nếu như anh còn dám đến gần tôi, tôi nhất định sẽ nói ra chuyện anh giết người!”.

Tôi nheo mắt lại, lui về sau một bước. Nàng mỉm cười đắc ý, đập giày cao gót bước nhanh đi.

...

Ba ngày sau, tôi bị bắt.

Trong trại giam đã sớm có người báo trước nên không có ai gây khó dễ cho tôi... có lẽ nên nói bọn họ đều tranh nhau chăm sóc tôi.

Đó là tự nhiên, ba tôi là Thị trưởng thành phố Z, lấy lòng tôi chẳng khác nào lấy lòng ông ấy. Vì vậy, ban ngày tôi ngồi khóc lóc kể lể nhận sai trước camera, khi đêm xuống tôi tận hưởng những thú vui bọn người kia đưa đến.

Tôi không sợ, thật sự, một chút cũng không sợ. Tôi biết cha tôi nhất định sẽ giải quyết chuyện này. Kết quả cuối cùng cũng không nằm ngoài dự đoán của tôi_____tôi chỉ mới chơi đùa trong tù hơn một năm, cha tôi đã sắp xếp người khác đến thế chỗ tôi.

Vì vậy, tôi trở lại thành phố Z, thay đổi gương mặt, thay đổi thẻ căn cước, chuyển vào khoa Nghệ thuật của Đại học Z. Khoa đó có rất ít người, không ai có cơ hội phát hiện tôi là ai.

Nhưng cuộc sống mới phải đại diện cho những khởi đầu mới sao? Không, tôi còn hận cũ cần phải báo.

Jennifer, mọi chuyện là do cô ta tiết lộ. Cho dù ngay cả cảnh sát có biết trước thì tôi cũng không đến mức mỗi ngày phải quỳ xuống nhận sai.

Tôi bắt đầu theo đuổi cô ta, dùng những mảnh khố lúc trước, hàng hiệu, hoa tươi, cô ta dễ dàng mắc câu. Một tuần sau, cô ta nằm trên giường tôi, cả người tỏa ra mùi vị tình ái, xinh đẹp vô cùng.

Tôi hôn lên đôi mắt của cô ta, sau đó dùng con dao trang trí đâm thẳng vào lồng ngực cô ta. Cùng một vị trí, tôi nhớ rất rõ, tổng cộng 24 dao.

...

Vũ Minh nhìn một đoạn chữ dài mình đã đánh, từ trong lồng ngực lấy ra một con dao, hẩn thỏa mãn hít hà mùi vị lưu trên đó, bàn phím vang lên tanh tách_____

Hiện tại, tôi muốn bắt đầu tự sát.

Sẽ dùng chính con dao này, con dao đã giết chết hai người.

Mũi dao nhắm thẳng vào mắt, đầu tiên rạch một chữ thập, sau đó, moi ra toàn bộ tròng mắt. Tiếp đó, tôi muốn vào phòng tắm... tôi ngồi trong bồn tắm, lấy lông mày trái làm trọng tâm, chậm rãi xoay mũi dao tròn theo vòng tròn... Từ vết thương chảy ra rất nhiều máu, đối với người đã không còn tròng mắt, đã không còn nhìn thấy gì.

Tôi nhẹ nhàng gỡ lớp da đầu, rất cẩn thận đem toàn bộ nhấc lên, tiếp đó tôi tìm kiếm, mở một lỗ nhỏ chính giữa sọ. Chính là lúc này! Tôi mở vòi sen, nước nóng hồi tràn vào trong óc tôi...

Vũ Minh ngừng tay, đột nhiên cảm thấy một trận tê dại. Tay hắn run run, quyết định tắt trang blog.

“A, óc tôi chảy ra...”. Ngón tay không thể khống chế gõ ra một hàng chữ.

Gì thế này, chuyện này xảy ra như thế nào? Vũ Minh hoảng hốt, ngón tay, ngón tay của hắn tự chuyển động!_____

“Ha ha...”. Một trận cười quen thuộc truyền vào trong tai, cả người Vũ Minh run lên, hắn thấy... một trái một phải, có hai cô gái đang đè lấy bàn tay hắn đánh chữ thật nhanh...

THÂN BIÊN (NHÂN QUÝ) (BỘ 2)

Miêu Oa
www.dtv-ebook.com
Quyển 2

Chương 46: Lần Nỗ Lực Cuối Cùng

Vũ Minh ngừng tay, đột nhiên cảm thấy một trận tê dại. Tay hắn run run, quyết định tắt trang blog.

“A, óc tôi chảy ra...”. Bàn tay mất khống chế gõ ra một hàng chữ.

Gì thế này, chuyện này xảy ra như thế nào? Vũ Minh hoảng hốt, ngón tay, ngón tay của hắn tự chuyển động!_____

“Ha ha...”. Một trận cười quen thuộc truyền vào trong tai, cả người Vũ Minh run lên, hắn thấy... một trái một phải, có hai cô gái đang đùa lấy bàn tay hắn đánh chữ thật nhanh...

“Óc trắng và máu đỏ tươi hòa lẫn lại với nhau, sóng sánh trong bồn tắm tựa như bát canh tàu hủ tiết vịt, màu sắc tuyệt đẹp. Bẹp, con mắt trái của tôi bị giẫm nát.

Con mắt phải còn sót lại nảy vài cái trên sàn phòng tắm, tôi nhìn thấy... cô gái kia và Jennifer.

_____người tự sát: Vũ Minh”.

Thân Đồ Thành đọc liền mạch toàn bộ câu chuyện, sau đó lập tức ngồi phịch trên ghế. Miệng của hắn há ra khép lại như cá rời nước, nhưng vẫn không phát ra bất cứ âm thanh gì. Hắn cảm thấy cho dù Vũ Minh là hung thủ hay là nạn nhân thì hai kết quả này vẫn khiến hắn thấy khó chịu.

Trong phòng làm việc bị khóa rất yên tĩnh, nhất thời không ai nói chuyện. Ánh mắt Thân Đồ Thành mất đi tiêu cự, ngón tay vô thức tìm tòi

trên mặt bàn. Lưu Hạ nhìn thấy, lặng lẽ đưa tới một điều thuốc. Thân Đồ Thành cầm lấy ngậm vào miệng nhưng không châm lửa. “Cho tôi ly nước”. Giọng nói của hắn khàn khàn.

Tay của Cố Phán Hảo vẫn luôn bị Thân Đồ Thành nắm chặt, cậu thở dài, dùng ánh mắt ra hiệu Lưu Hạ hãy làm theo. Lúc này, cậu vẫn còn ở trong thân thể Liên Xảo Dã, động tác thân mật của hai người trong mắt Lưu Hạ khiến cho cậu cảm thấy có phần không đúng. Nhưng may mắn Lưu Hạ không phải là người không phân biệt được nặng nhẹ, chỉ trừng mắt nhìn Thân Đồ Thành, sau đó vẫn đưa ly nước tới.

Thân Đồ Thành lấy điều thuốc trong miệng xuống, đầu tiên uống một ngụm nước lớn, sau đó mới châm thuốc_____nhưng không phải đưa vào miệng mà là ném nó vào trong ly nước.

Điều thuốc mang theo đốm lửa dần dần tắt ngúm trong làn nước lạnh, Thân Đồ Thành nhìn một hồi, cuối cùng hô hấp cũng bình ổn_____hắn xưa nay là một người không sợ sóng lớn, hắn có rất nhiều cách kỳ quái để khôi phục bình tĩnh cho bản thân, về điểm này, Cao Kiệt và Lưu Hạ đều rất bội phục.

Cùng Lưu Hạ trao đổi ánh mắt, Cao Kiệt cầm lấy chồng văn kiện trên bàn rồi lần lượt mở ra xem, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Chúng tôi vừa nhận được báo cáo, Vũ Minh xác thực đã chết tại nhà lúc 2 giờ 45 phút chiều hôm nay”. Suy nghĩ một chút, hắn lại bổ sung thêm: “Tử trạng giống như những gì được viết trên blog, sớm nhất thì đến ngày mai mới có báo cáo khám nghiệm tử thi cụ thể”.

Nghe đến đó, bàn tay Thân Đồ Thành nắm lấy tay Cố Phán Hảo không tự chủ siết chặt hơn nữa. Từ khi biết được người bị hại tiếp theo là Vũ Minh, bọn họ đã nhanh chóng hành động, dự định cấp tốc tìm được Vũ Minh, thế nhưng không ai ngờ tới, bọn họ vừa mới bước chân ra khỏi Sở cảnh sát, tiếp đó liền nhận được tin tức tử vong của Vũ Minh.

Cao Kiệt chỉ vào chồng văn kiện chất đầy trên bàn, nói rằng: “Cộng thêm nữ sinh phòng 308, hiện tại đã là người thứ chín”. Hai người không nói với Lưu Hạ việc Liên Xảo Dã đã chết, vì vậy, con số tử vong chính xác phải là mười người.

“Dựa theo thời gian phát hiện thì thứ tự là Bạch Lộ, Hùng Linh Linh, Sở Phi Yến, Chu Dĩnh, Lâm Băng Băng... Tôn Chí Triết, Quách Khải, Lư Trọng Huy, Vũ Minh”. Mỗi khi Cao Kiệt nói đến mỗi cái tên đều sẽ đánh dấu vào bản báo cáo tương ứng, thoáng dừng lại một chút, hần đổi vị trí vài bản báo cáo, “Nhưng dựa theo báo cáo khám nghiệm tử thi và một số đầu mối khác thì trình tự tử vong thật sự của bọn họ phải là: Bạch Lộ, Tôn Chí Triết, Hùng Linh Linh, Sở Phi Yến, Chu Dĩnh, Quách Khải, Lâm Băng Băng, Lư Trọng Huy, Vũ Minh”.

Lưu Hạ gật đầu, nói tiếp: “Từ khi Tôn Chí Triết xem được câu chuyện lưu trữ trên diễn đàn “Cõi Âm”, hẳn là cậu ta tử vong vào sáng hôm sau ngày Bạch Lộ tử vong. Đến buổi tối, Hùng Linh Linh tử vong. Buổi chiều của ngày hôm sau, thi thể Sở Phi Yến được cô lao công của đại học Z phát hiện... tiếp đó vào kỳ nghỉ đông, ngày Chu Dĩnh đến thành phố Z cũng là ngày cô ấy tử vong. Căn cứ theo mức độ thối rữa của xác chết động vật trong nhà Quách Khải, cộng thêm ảnh hưởng của hệ thống sưởi ấm trong nhà thì thời gian tử vong của cậu ta có thể coi là vài ngày sau khi kỳ nghỉ đông bắt đầu... kết thúc kỳ nghỉ đông, vào ngày khai giảng đầu tiên, Lâm Băng Băng biến mất...”.

Tuy nhiên, xét thấy Liên Xảo Dã cũng đã nhìn thấy Lâm Băng Băng, vì thế có thể nhận định là Lâm Băng Băng đã chết, ngay sau đó, Liên Xảo Dã cũng sẽ chết_____Cao Kiệt liếc mắt nhìn Lưu Hạ, sau đó nói tiếp:

“Trong khi chúng ta xử lý vụ án Chu Dĩnh ở thành phố Z thì lại nhận được tin báo Tôn Chí Triết “chết” tại một tiệm Net_____rõ ràng có điểm mâu thuẫn, Tôn Chí Triết đã “chết” hai lần. Theo lý mà nói, chúng ta phải tin tưởng sự thật mình nhìn thấy chứ không phải những câu chuyện ma quỷ hư

thật, thế nhưng báo cáo khám nghiệm tử thi của Tôn Chí Triết quả thực chứng minh cậu ta đã tử vong sau khi Bạch Lộ chết không bao lâu”.

Cao Kiệt vừa nói vừa dùng ánh mắt hỏi Cố Phán Hảo, sau khi nhận được đáp án rằng đối phương cũng không rõ nguyên nhân bên trong thì hẳn thở dài, nói: “Vấn đề này để qua một bên đã, chúng ta cần lược lại những thông tin cơ bản của mười nạn nhân”.

“Việc này để tôi làm cho”. Thân Đồ Thành cuối cùng cũng mở miệng. Hẳn suy nghĩ một chút rồi nói: “Ký túc xá của đại học Z được phân chia theo khoa, nữ sinh phòng 308 ngoại trừ Liên Xảo Dã thì đều thuộc khoa tiếng Anh, những người còn lại đều là sinh viên năm nhất... tình hình của ký túc xá nam sinh thì tương đối phức tạp_____bởi vì tuyến tàu điện ngầm trong thành phố đi ngang qua khu ký túc xá nam nên trường học quyết định dùng phương thức rút thăm để chọn ra vài nam sinh chuyển đến ký túc xá công nhân viên, vì thế sinh viên khác hệ và khác năm rất hỗn tạp... Chí Triết là khoa Y, Vũ Minh là khoa Nghệ thuật học, hai người bọn họ đều là sinh viên năm ba, Quách Tử... Quách Khải là sinh viên năm nhất, còn lại là năm hai”.

Thân Đồ Thành nói một hơi, Cao Kiệt và Lưu Hạ cũng không lên tiếng, trái lại cùng nhau cau mày. Hiển nhiên, những đầu mối khiến cho bọn họ nhức đầu không phải quá ít mà ngược lại, bọn họ cảm thấy đầu mối rất nhiều. Đương nhiên, đầu mối nhiều không phải không tốt, nhưng nếu như tiền đề “Lượng” nhiều hơn “Chất”_____thì rất phức tạp, điều đó khiến cho mọi người vô cùng phiền não.

Cho đến nay, bọn họ biết rõ vô luận là sự thật hay là đầu mối thì cũng rất nhiều và phức tạp, đan xen vào nhau như cuộn len, thoạt nhìn mỗi một sợi đều là đường đột phá, thế nhưng chỉ cần bọn họ chọn sai thì rất có khả năng tạo thành nút chết.

“Tôi phải suy nghĩ thật kĩ...”. Lưu Hạ mệt mỏi ngã người vào ghế dựa, trong miệng lẩm bẩm. Sự thật là vì phải giải quyết một loạt vụ án xảy ra liên tiếp mà mấy ngày nay hắn không được nghỉ ngơi.

Cao Kiệt cũng không hề tốt hơn, tuy rằng hắn cơ bản vẫn bị vây trong trạng thái nửa người nửa quỷ, việc nhận thức được sự mệt mỏi thấp hơn nhiều so với người bình thường, nhưng dù sao hắn cũng chỉ mới bắt đầu quá trình kiểm soát lâu dài cơ thể của nhân loại, nên nói không mệt là không thể nào. Chỉ thấy hắn lão đảo đứng lên, kiên quyết nói: “Không được, chúng ta không có thời gian”.

Lưu Hạ mắt đிếc tai ngơ, nhắm mắt lại không chịu động đậy: “Không được... tôi mệt chết rồi... cho dù hiện tại Diệp tiên có tới tìm thì tôi cũng không nhúc nhích nổi”. Hắn kéo cái áo khoác che lại đầu, giọng nói đứt quãng truyền tới: “Cho tôi ngủ một chút, không thì tôi thà chết cho rồi...”.

Nhìn bộ dạng chơi xấu của cấp dưới, Cao Kiệt có hơi lúng túng nhìn Thân Đồ Thành và Cố Phán Hảo, thấy bọn họ cũng không có ý phản đối, vì vậy họ khụ một tiếng, nói: “Trong phòng nam sinh hiện tại chỉ còn lại hai người. Một là Vương Thế Vỹ, một là Hồ Kiến Huy... khụ, nếu như dựa theo số người tham gia trò chơi thì cần phải tính thêm cậu, Thân Đồ Thành...”.

Thân Đồ Thành đột nhiên mỉm cười: “Tôi cũng hi vọng đó là tôi”.

Cố Phán Hảo trở tay nắm lấy tay Thân Đồ Thành, nhàn nhạt nói: “Sẽ không phải anh”.

“Vì sao cậu khẳng định như vậy?”. Cao Kiệt nheo mắt.

Cố Phán Hảo cũng không để ý, cậu nhìn thẳng vào mắt Thân Đồ Thành, nói: “Tôi sẽ không để anh có việc gì”. Mỗi chữ mỗi câu nói rất mạnh mẽ. Thân Đồ Thành bỗng nhiên ý thức được bản thân không còn là người bảo vệ, A Hảo của hắn vẫn luôn dốc sức bảo vệ hắn.

Trống ngực đập thình thịch, Thân Đồ Thành ngậy người sờ lên lồng ngực của mình, nó ấm áp cứ như có người đưa đến một chén canh nóng trong trời đông tuyết phủ, cảm giác ấm áp truyền vào bàn tay, đi qua cổ họng và chạy thẳng tới tim. Đây là thể nghiệm hãn chưa bao giờ trải qua, cho dù là cha mẹ ruột cũng chưa từng cho hãn cảm giác như vậy, tựa như không tìm được nữa, Thân Đồ Thành ôm lấy Cố Phán Hảo, giọng nói nghẹn ngào: “A Hảo, để tôi nhìn em một chút, để tôi nhìn em một chút...”.

Đến giờ khắc này tôi mới có được cảm giác chân thật nhất, tôi nhớ em, rất nhớ em. Tôi muốn khắc sâu dáng vẻ của em vào xương tủy huyết mạch, khắc mấy nghìn năm. Hôm nay, em đang đứng trước mặt tôi, A Hảo, để tôi nhìn em một chút.

Cố Phán Hảo lắc đầu trong ngực hãn: “Hiện tại chưa phải lúc”.

Thân Đồ Thành không nói gì thêm, hiện tại ngay cả câu hỏi “vì sao” hãn cũng không hỏi, hãn chỉ dùng hết sức lực ôm chặt lấy người trong lòng này.

...

Tiếng ngáy khê của Lưu Hạ bập bênh trong phòng, cách đó không xa, ánh mắt nhìn Cố Phán Hảo của Cao Kiệt đã biến thành phòng bị. Hãn liên tục ho khụ vài tiếng, thẳng đến khi Thân Đồ Thành buông Cố Phán Hảo ra, mới nói: “Vương Thế Vỹ ở thành phố W, trong bệnh viện Ngưu Sơn lại có mạng lưới phòng hộ nghiêm ngặt nhất, người bên trong đều không phải người thường, tôi nghĩ chúng ta không cần qua lo lắng”.

“Tôi thì không có vấn đề gì, nếu nó tìm đến tôi thì không có gì tốt hơn, các người vẫn luôn ở cạnh tôi”. Thân Đồ Thành vẫn như cũ nắm lấy tay Cố Phán Hảo không chịu buông, vẻ mặt vô cùng tỉnh táo: “Hiện tại người chúng ta nên lo lắng là Hồ Kiến Huy”.

Cao Kiệt gật đầu biểu thị đồng ý: “Tôi đã phái người đi tìm cậu ấy rồi”.

Thân Đồ Thành nhìn ngày tháng, nói: “Hôm nay là chủ nhật, cậu ấy hẳn đang ở nhà”.

“Đã sớm đến rồi”. Cao Kiệt xoa trán, “Lúc nghỉ đông tôi đã nghĩ cần phải tụ họp những người có khả năng liên quan lại với nhau, nhưng vô luận phải đi bao nhiêu người, vô luận dùng biện pháp gì thì vẫn cứ không có một chút thông tin nào... trái lại sau khi người chết thì thông tin lập tức xuất hiện”.

“Ý của anh là... Kiến Huy không có ở nhà?”.

“Cha mẹ cậu ta đã ly hôn vào ba năm trước, cậu ta ở với mẹ, khi chúng tôi tìm đến nhà thì mẹ cậu ta nói cậu ta đã đi tìm ba rồi”.

“Chỗ ba cậu ấy cũng không có tin tức gì sao?”. Thân Đồ Thành nhanh chóng phản ứng.

“Cũng không phải là không có... cậu ta quả thật có đến chỗ ba của mình nhưng đã đi vắng mấy ngày, nghe nói là đi chơi với bạn bè... về phần bạn bè nào, đi đâu thì ba cậu ta không hề biết”.

Từ lời Cao Kiệt không khó nghe ra sự thờ ơ của ba Hồ đối với Hồ Kiến Huy, trước đó Thân Đồ Thành cũng nghe được Hồ Kiến Huy kể một ít chuyện về gia đình, hẳn biết sau khi ba mẹ Hồ Kiến Huy ly hôn không lâu thì ba cậu ta liền tái hôn, về sau lại có con, hiển nhiên cũng đem hết tình yêu thương của người cha dành cho đứa con đó. Về phần Hồ Kiến Huy, cậu ta cũng đã trưởng thành, người làm cha quan tâm mình ít hơn, kỳ thật cũng không có gì trách móc. Lúc trước khi nghe Hồ Kiến Huy nói về những chuyện kia, Thân Đồ Thành chỉ nghe là chính, hoàn toàn không có suy nghĩ gì, càng không để trong lòng. Thế nhưng hiện tại Hồ Kiến Huy đang gặp nguy hiểm, nghĩ đến người cha lạnh lùng kia, Thân Đồ Thành siết chặt tay.

“Kỳ thực cũng không phải hoàn toàn khoanh tay chờ chết”. Cố Phán Hảo dời laptop của Lưu Hạ đến bên cạnh mình, nói: “Nếu ván này Điệp tiên

giết người thông qua Internet, vậy thay vì tìm kiếm trong thực tế, còn không bằng tìm trên Internet”.

“Nghe thì dễ”. Cao Kiệt cười một tiếng: “Giả thuyết thế giới mạng nhỏ hơn so với thế giới thực, nhưng muốn tìm một người đâu dễ vậy? Huống hồ trong hiện thực thì chỉ ít tôi còn có thể điều động toàn bộ đại đội, còn thế giới mạng thì làm thế nào được?”.

Lời nói này rất không khách khí, Cố Phán Hảo không hề tức giận, chỉ nhàn nhạt nói: “Diễn đàn, QQ, chương trình phát thanh, blog đều đã thử qua, còn lại cũng chỉ có vông du, MSN, Facebook...”. Nói xong cậu ngẩng đầu nhìn Thân Đồ Thành, hỏi, “Anh có thể liên lạc với Hồ Kiến Huy thông qua những cái nào?”.

“Kiến Huy không xài Facebook, những cái còn lại bọn anh đều kết bạn với nhau”. Thân Đồ Thành thoáng suy nghĩ một chút rồi đáp: “Tổng cộng có bảy, tám phương thức liên lạc”.

Cố Phán Hảo gật đầu, nói: “Mỗi người quan sát vài cái, dù sao vẫn tốt hơn so với không làm gì”.

Quả thực là vẫn tốt hơn so với không làm gì. Cao Kiệt suy nghĩ một hồi rồi mới bảo người mang đến vài cái máy tính. Chín giờ tối, Lưu Hạ tỉnh giấc, mọi người rửa mặt ăn uống qua loa rồi đều tự túc đi đến máy tính làm việc.

Mười hai giờ đêm, máy tính của Thân Đồ Thành có phản ứng.

THÂN BIÊN (NHÂN QUÝ) (BỘ 2)

Miêu Oa
www.dtv-ebook.com
Quyển 2

Chương 47: Thanh Hành Vong Âm (1)

Quả thực là vẫn tốt hơn so với không làm gì. Cao Kiệt suy nghĩ một hồi rồi mới bảo người mang đến vài cái máy tính. Chín giờ tối, Lưu Hạ tỉnh giấc, mọi người rửa mặt ăn uống qua loa rồi đều tự túc đi đến máy tính làm việc.

Mười hai giờ đêm, máy tính của Thân Đồ Thành có phản ứng.

“Hồ Kiến Huy đang online”. Cố Phán Hào cầm lấy laptop trong tay Thân Đồ Thành rồi đặt lên chân mình, đôi tay đan xen trùng trùng trên bàn phím.

Cao Kiệt và Lưu Hạ nghe vậy liền lập tức lại gần, khi thấy tư thế bất động của Cố Phán Hào, Lưu Hạ lấy cùi chỏ chọt chọt Cao Kiệt, nhỏ giọng hỏi: “Cô ấy đang làm gì thế?”.

Cao Kiệt liếc hẩn một cái: “Không biết”.

“Khó hiểu quá”. Lưu Hạ nói thầm, “Sau khi trở về từ siêu thị đến giờ, cô ấy có những hành động rất kỳ lạ”. Lời này hẩn vốn nói với Cao Kiệt, nhưng Cao Kiệt nghe xong lại không có phản ứng gì, trái lại Thân Đồ Thành nhàn nhạt liếc nhìn hẩn. Ánh mắt kia không nặng không nhẹ, phảng phất như chỉ lơ đãng liếc một cái nhưng lại khiến Lưu Hạ lập tức ngậm miệng lại_____từ lúc nào mà Thân Đồ Thành lại có lực uy hiếp như vậy?

Lúc này, Cố Phán Hào cũng đã rút tay lại, không nói gì mà trả lại laptop cho Thân Đồ Thành.

“Thế nào?”. Cao Kiệt ném tới ánh mắt hỏi đối phương. Thấy Cố Phán Hảo lắc đầu rồi nói với Thân Đồ Thành: “Trước đó có liên lạc được với Hồ Kiến Huy”.

Hồ Kiến Huy “log in” vào hệ thống phần mềm voice chat trên YY. Thông qua thông tin bạn thân, Thân Đồ Thành tìm thấy Hồ Kiến Huy đang ở kênh “Tung tình thanh sắc”. Hắn rê chuột, cũng tiến vào kênh kia.

Mỗi kênh YY có rất nhiều kênh nhỏ có chức năng khác nhau, có thể dùng K để ca hát, có thể dùng F để nói chuyện. Thân Đồ Thành đảo mắt nhìn thấy Hồ Kiến Huy đang ở trong kênh “Tác mệnh vong âm”.

Trong kênh chỉ có một mình Hồ Kiến Huy, Thân Đồ Thành nhanh chóng nhấn phím F2 để nói chuyện, giọng nói rất vui vẻ: “Kiến Huy, cậu nghe được mình nói chuyện thì trả lời mình ngay”.

Bên kia im lặng chừng 10s, khi Thân Đồ Thành quyết định tiếp tục nói thì dấu tròn màu xanh trước nick của Hồ Kiến Huy sáng lên_____việc này biểu thị đối phương đang chuẩn bị nói chuyện.

Mấy người bên đầu này không hẹn cùng nhau thở phào một hơi, nhưng không đợi hơi thở ra hoàn toàn thì đã nghe thấy một tiếng thét chói tai truyền đến từ đầu bên kia.

“Kiến Huy!”. Thân Đồ Thành kinh hãi, gấp đến độ muốn đập bể laptop.

“Tra được chưa?”. Cao Kiệt rống to về phía Lưu Hạ.

Lưu Hạ khẩn trương gõ bàn phím, ngón tay gần như muốn bay lên. “Mười phút”. Hắn gào lên trả lời_____tín hiệu bên Hồ Kiến Huy rất yếu, muốn lập tức tìm được chỗ của cậu ta là việc không thể. Huống chi Sở cảnh sát không thể so với cơ quan chuyên môn, thiết bị cũng không tiên tiến, thời gian 10 phút mà Lưu Hạ nói đã là cực hạn. Bây giờ còn bị Cao Kiệt gào thét, hắn gấp đến độ đầu đầy mồ hôi.

Bên này đang gà bay chó sủa, bên kia lại truyền đến một giọng nói_____“Này, Thân Đồ Thành, cậu làm mình sợ muốn chết!”.

Là Hồ Kiến Huy!

Thân Đồ Thành vội vã hỏi: “Cậu không sao chứ? Cậu đang ở đâu?”.

“Mình? Mình đang ở ‘Thanh Hành’... mình đương nhiên là không sao, mình có thể có chuyện gì chứ”.

Thanh Hành là sân chơi rất nổi tiếng nằm gần thành phố Z, chia thành “Trung Quốc thành” và “Châu Âu thành”. Tên như ý nghĩa, trong “Trung Quốc thành” đều là kiến trúc cổ kính Trung Quốc, bước vào trong mọi người như được đưa về lại những ngày tháng cũ. “Châu Âu thành” lấy kiến trúc chính gồm pháo đài và biệt thự.

Tiếng thét chói tai của nữ giới và tiếng khóc đứt quãng của trẻ con truyền đến, Thân Đồ Thành căng thẳng hỏi: “Cậu đang ở thành nào vậy?”.

“Trung Quốc thành”. Hồ Kiến Huy cười ha ha. “Cậu nghe thấy tiếng khóc phải không? Ha ha, mình đang ở trong văn phòng của tổ công tác Ngôi nhà ma. Cái cậu nghe thấy chính là bản soundtrack bộ phim mới nhất “Tác mệnh vong âm” của ngôi sao La Dao Dao. Thế nào? Có phải rất có ý nghĩa không?”.

Giọng nói của Hồ Kiến Huy nghe rất có sức sống, nhưng Thân Đồ Thành không vì vậy mà cảm thấy yên tâm: “Chỉ có một mình cậu trong phòng làm việc thôi sao?”.

“Đúng vậy, bọn họ đều ra ngoài hết rồi”.

“Cậu nhanh chóng ra ngoài đi, đi đến những nơi đông người”.

“Mình van cậu đấy, đại ca, bây giờ mà nhanh một chút thì khách tham quan sẽ sớm bỏ về hết”. Hồ Kiến Huy thờ ơ như không nói.

Thân Đồ Thành không thể không nóng nảy: “Tổ quay đâu? Cậu mau đi đến chỗ đông người, mình sẽ lập tức tới ngay”.

“Bọn họ đều đang quay phim, mình đi đến đó chẳng phải thêm phiền sao”. Hồ Kiến Huy nói to, dừng một lát rồi hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”.

Thân Đồ Thành nhìn Cao Kiệt, thấy đối phương do dự một lúc rồi cuối cùng khẽ gật đầu, hắn nói: “Nghe này, Kiến Huy, hiện tại cậu đang gặp nguy hiểm”.

“Nguy hiểm?”. Hồ Kiến Huy dĩ nhiên mù tịt: “Làm sao? Có người muốn đánh mình hả?”.

Sắc mặt Thân Đồ Thành trầm xuống, nói: “Là có người muốn giết cậu”.

“Hả?”.

“Cậu không quay về trường bao lâu rồi?”.

“Học kỳ này không có về, mình đi theo anh trai đến tổ quay học tập... rốt cuộc là có chuyện gì? Ai muốn giết mình?”.

“Điệp tiên”.

“Cái gì? Cậu càng nói mình càng nghe không hiểu”. Hồ Kiến Huy cười nói, “Hôm nay gặp được chuyện gì tốt hả? Trước đây cậu có bao giờ nói đùa đâu”.

“Mình không nói đùa”. Thân Đồ Thành nói, “Bọn họ đều chết cả rồi”.

“Bọn họ? Là ai? Ai chết?”. Có lẽ là do giọng nói nghiêm trọng của Thân Đồ Thành lây nhiễm, Hồ Kiến Huy cũng trở nên nghiêm túc.

“Chí Triết, Quách Tử, Lư Tử, Vũ Minh... những người trước đây tham gia trò Điệp Tiên, từng người một đều đã chết”.

Bên kia trầm mặc vài giây, chỉ nghe Hồ Kiến Huy nở nụ cười: “Đừng nói đùa! Cậu đúng là... không giỡn thì thôi, vừa mở miệng thì thật kinh động... hơn nửa đêm rồi cậu đừng có dọa người nữa được không?”.

Thân Đồ Thành hít sâu một hơi, gằn từng chữ nói: “Mình không hề nói đùa”.

Chỉ cần nghe thấy giọng điệu của hắn thì không ai còn có thể cho đây là một trò đùa, Hồ Kiến Huy thở hỗn hển một lúc lâu, nửa ngày sau mới run rẩy hỏi: “Thế nào, chết như thế nào...”.

“Bị Điệp tiên giết chết”. Thân Đồ Thành nói, “Thông qua Internet”.

Âm thanh trong Ngôi nhà ma truyền đến từ đầu bên kia, Thân Đồ Thành phảng phất có thể nhìn thấy Hồ Kiến Huy rùng mình một cái.

“Thân Đồ...”.

“Đừng sợ”. Thân Đồ Thành bình tĩnh trấn an nói: “Hiện tại cậu lập tức tắt máy tính, ra khỏi phòng, nhanh chóng đi đến chỗ mấy người trong tổ quay”.

“Được”. Hồ Kiến Huy há miệng trả lời, “Được, được”.

“Cậu cầm theo điện thoại, cứ tiếp tục nói chuyện, ngàn vạn lần đừng cúp máy biết không”. Thân Đồ Thành vừa nói vừa cầm máy tính đi ra ngoài_____Lưu Hạ đã chuẩn bị xe, bọn họ có thể xuất phát đi đến Thanh Hành.

“Mình không, không có điện thoại”. Hồ Kiến Huy gằn như muốn bật khóc.

Thân Đồ Thành bình tĩnh trả lời, “Đến tìm anh cậu rồi lấy điện thoại anh ấy gọi cho mình”.

Giọng nói của hắn đầy vững chắc và cương quyết, loại tín nhiệm này đi xuyên qua phần mềm giọng nói truyền đến Hồ Kiến Huy, dần dần Hồ Kiến Huy cũng bình tĩnh lại: “Bây giờ mình lập tức ra ngoài”.

Thân Đồ Thành đang muốn trả lời thì nhìn thấy Lưu Hạ cầm bút viết như bay trên trang giấy. Đợi một lượng lớn chữ viết ngoáy hiện ra trước mắt, hắn thấy trên đó viết: Phòng làm việc cách tổ kịch bao xa? Không thể gián đoạn dù chỉ một giây!

Thân Đồ Thành truyền đạt lại vấn đề cho Hồ Kiến Huy, chỉ nghe đối phương nói: “Vừa nãy còn ở ngoài cửa, hiện tại hình như chuyển đến cảnh tiếp theo rồi... mình sẽ chạy đến đó, có lẽ chưa đến mười phút”.

Lưu Hạ và Cao Kiệt đều nghe thấy, đồng thời quay sang lắc đầu với Thân Đồ Thành. Thân Đồ Thành suy nghĩ một chút, viết rào rào trên giấy: Điệp Tiên giết người thông qua Internet, nhiều hơn một giây thì nguy hiểm tăng thêm một phần.

Vì để Hồ Kiến Huy an tâm, hắn vừa viết vừa nói với Hồ Kiến Huy: “Bây giờ mình sẽ chạy đến chỗ cậu, nhớ kỹ, nghìn vạn lần không được gián đoạn liên lạc với mình”.

Lúc này, bốn người đều đã vào chỗ ngồi, Lưu Hạ khởi động xe, chiếc xe cảnh sát như mũi tên rời cung xông vào màn đêm.

Mây đen dày đặc che khuất ánh trăng, sắc vàng của đèn đường xuyên qua cửa sổ rơi trên màn hình laptop... “Thân Đồ! Thân Đồ! Thân Đồ! Cậu nói gì đi!”. Tiếng kêu hoảng sợ của Hồ Kiến Huy vang vọng bên trong xe.

Thân Đồ Thành thu hồi ánh mắt từ ngoài cửa sổ, nói: “Cậu tìm xem trong phòng làm việc có điện thoại hay không”.

Bên kia truyền đến âm thanh tìm kiếm, một lát sau, Hồ Kiến Huy thở hồng hộc nói: “Tìm được rồi! Tìm được rồi! Có điện thoại di động!”.

Thân Đồ Thành đáp một tiếng, nói cho đối phương số điện thoại của mình cùng với Lưu Hạ và Cao Kiệt. “Bây giờ cậu gọi lại cho mình, sau khi nổi máy thì lập tức tắt máy tính rồi rời khỏi phòng ngay”.

...

Nửa phút trôi qua, không thấy Hồ Kiến Huy trả lời.

Ngay sau đó, dấu tròn xanh biểu thị đối phương đang nói chột tối sầm.

“Kiến Huy!”. Thân Đồ Thành chột cầm lấy laptop rồi kêu to.

Cao Kiệt giật mình, vội vãi quay đầu lại hỏi: “Sao vậy?”.

“Chết tiệt!”. Thân Đồ Thành hung hăng dấm mạnh vào ghế, “Cậu ta off rồi!”.

Xe đột nhiên trượt một chút, Lưu Hạ gào to: “Cái gì!”.

“Câm miệng!”. Cao Kiệt trông có vẻ rất bức bối, hăn đáp Lưu Hạ một đáp, sau đó gào to hơn: “Tăng tốc!”.

Lưu Hạ cắn răng, đạp chân ga đến mức cao nhất, xe chạy nhanh đến mức Thân Đồ Thành không thấy rõ cảnh sắc hai bên đường.

Đêm tháng tư, bầu không khí ẩm ướt lạnh lẽo. Gió len vào khe cửa sổ lùa vào trong xe, phát ra âm thanh sắc bén chói tai. Giọng nói của Thân Đồ Thành bị gió thổi bay vào lỗ tai người bên cạnh: “Cậu ấy đâu?”.

Giọng điệu so với gió lạnh càng thêm bén nhọn, Cố Phán Hảo ngậy người, lập tức hoảng loạn dời ánh mắt đi nơi khác.

Thân Đồ Thành nhìn gương mặt xinh đẹp trước mặt, lãnh ý càng tăng lên: “Cậu ấy đâu?”.

“... Ai?”. Cố Phán Hảo cúi thấp đầu, giọng nói rất khẽ, gần như muốn vỡ vụn trong tiếng gió.

“A Hảo”. Trong mắt của Thân Đồ Thành tràn ngập sương lạnh, “A Hảo, A Hảo đâu?”.

“Em chính là, là A...”. Cố Phán Hảo quay đầu, nở nụ cười với Thân Đồ Thành. Thế nhưng ai nấy đều nhìn thấy nụ cười của cậu có bao nhiêu miễn cưỡng. Huống chi, trong mắt của cậu không còn giọt nước lưu chuyển, cũng đã không còn khả năng có thể khiến cho lòng Thân Đồ Thành tràn đầy tình yêu gì đó.

“Không phải”. Hảo nói.

“Không, em là...”.

Thân Đồ Thành cắt ngang: “A Hảo đi đâu rồi?”.

Liên Xảo Dã mở to miệng, niềm vui bỗng chốc hóa đắng chát. Cô nhìn Thân Đồ Thành thật sâu, thấp giọng nói: “Đi rồi. Sau khi Hồ Kiến Huy nói ra vị trí thì cậu ta đã đi rồi”.

THÂN BIÊN (NHÂN QUÝ) (BỘ 2)

Miêu Oa
www.dtv-ebook.com
Quyển 2

Chương 48: Thanh Hành Vong Âm (2)

“Được rồi, bây giờ cậu nghe mình nói, tắt máy tính đi rồi rời khỏi văn phòng ngay lập tức”. Bàn tay của Hồ Kiến Huy nắm chặt lấy di động, đầu bên kia truyền đến giọng nói của Thân Đồ Thành, bình tĩnh căn dặn những điều hãn phải làm.

“Mình tắt máy rồi”. Hồ Kiến Huy vừa nói vừa mở cửa, hãn thò đầu ra thăm dò_____quả nhiên, tổ kịch đã rời khỏi đây.

Văn phòng làm việc của hãn được đặt ở phía sau ngôi nhà ma, cách cửa ra chỉ khoảng hai phút đi bộ. Đó là lối đi chuyên dụng của nhân viên công tác tại ngôi nhà ma, từ lúc “Tác mệnh vong âm” khai máy, các fan hâm mộ trung thành của nữ minh tinh La Dao Dao ngày nào cũng cố thủ ở những nơi gần ngôi nhà ma, để tránh khỏi bọn họ, Hồ Kiến Huy và anh trai của hãn đã sử dụng con đường này không chỉ một lần. Cũng chính vì vậy, Hồ Kiến Huy biết rõ đi ra khỏi lối đi chuyên dụng sẽ đụng phải một khu rừng trúc lớn, mà muốn đến chỗ tổ kịch thì phải vòng qua nó, thế này thì thời gian sẽ bị kéo dài, vượt xa khoảng thời gian “chưa đến mười phút” mà hãn nói với Thân Đồ Thành.

Trước văn phòng là “Hồ xác chết” được bao phủ trong ánh sáng đỏ. Ánh sáng tập trung ở trong hồ, ngoài những “khối xác chết” giả treo lơ lửng trên cao, thậm chí ngay cả “mỡ” trắng vàng cũng có. Để đạt đến mục đích kinh dị, người thiết kế ngôi nhà ma bố trí ánh đèn vô cùng u ám, cứ như vậy thì ấn theo bản năng tìm kiếm ánh sáng của con người, sau khi đi qua khu vực trước đó thì khách tham quan sẽ không tự chủ tập trung vào trong “Hồ xác chết”.

Hồ Kiến Huy cũng giống như vậy, ánh mắt của hắn không thể khống chế rơi vào một cái chân giả. Đó là chân của một đứa bé, chỗ mắt cá chân đã không còn lớp da, đầu khớp xương nhỏ dị dạng lộ ra ngoài, bàn chân nhỏ nhỏ mềm nhũn treo trên đùi, toàn bộ móng chân đều đã bị tróc sạch, chỗ đầu ngón chân còn có một đoạn xương trắng hếu nhô ra ngoài.

Chỉ mới nhìn một chút mà Hồ Kiến Huy đã cảm thấy chân như nhũn ra. Nếu không vịn lấy cánh cửa thì hắn gần như co quắp ngồi bệt xuống đất. “Thân Đồ Thành! Thân Đồ Thành! Cậu còn ở đó không?”. Hắn run rẩy nói, giọng nói trầm thấp uốn lượn quanh “Hồ xác chết”, vọng lại trong không khí, chột nghe như có người trốn trong hồ lập lại những lời hắn nói.

May mắn là Thân Đồ Thành lập tức đáp lại: “Mình ở đây, cậu đừng hoảng”.

“Thân Đồ Thành, Thân Đồ Thành...”. Hồ Kiến Huy sợ đến nói lắp bắp, liên tục lặp lại: “Mình sợ, mình sợ...”.

Cái chân của đứa bé kia khiến hắn run cầm cập!

Hồ Kiến Huy chưa bao giờ là một người nhát gan, trên thực tế, lúc đầu Thân Đồ Thành đưa ngọc điệp cho bọn hắn xem thì người đầu tiên đưa ra quyết định chơi trò Điệp tiên chính là hắn. Nói đến quỷ thần, hắn xưa nay đều nửa tin nửa ngờ, nhưng hắn cũng không sợ. Có lẽ càng có khuynh hướng không tin thì vô luận là chuyện ma, ảnh ma hay trò chơi gọi hồn đối với hắn mà nói đó chỉ là một loại phương thức tìm kiếm kích thích.

Thế nhưng vào giờ khắc này, hắn nhìn chăm chăm vào cái chân nhỏ kia, vô luận dời mắt đi nơi nào thì hắn vẫn thấy sợ hãi.

Tựa như tất cả sợ hãi của hai mươi mấy năm nay tập trung ở chỗ này rồi đồng loạt bùng nổ, Hồ Kiến Huy càng run rẩy hơn, gần như muốn co giật.

“Kiến Huy?”. Thân Đồ Thành ở đầu bên kia sốt ruột gọi: “Cậu bị sao vậy? Mau đi ra ngoài đi!”.

“Mình...”. Cơ mặt của hắn kéo căng cứ như bệnh nhân bị trúng gió, nói cũng không thành lời: “Mình... không cử động được... mình sợ, sợ, sợ...”.

“Bình tĩnh một chút”. Thân Đồ Thành cố gắng ổn định tâm trạng của hắn, “Nghe mình nói này, cậu lập tức đứng lên rồi đi ngoài!”.

“Không, không...”. Như có người kéo lấy mí mắt của hắn, mí mắt của hắn giật không ngừng, nước mắt chảy đầy mặt: “Mình nhìn thấy, nhìn thấy...”.

“Nhìn thấy gì?”.

“Chân... chân”. Hồ Kiến Huy thì thào trong vô thức, hắn gần như mất đi ý thức.

Thân Đồ Thành bên kia tựa hồ cũng cảm thấy, lập tức cất cao giọng: “Đừng nhìn! Đừng nhìn nó nữa!”.

“Chân... của một đứa bé...”.

“Là giả thôi!”. Thân Đồ Thành la to, “Chẳng phải cậu biết những thứ đó sao? Đó chỉ là đạo cụ thôi!”.

Hồ Kiến Huy ngơ ngác cầm di động, tiếng hít thở nặng nề lơ lửng trong ngôi nhà ma. Khi hắn hít mũi, kèm theo đó hình như còn có một mùi máu tươi rất nhạt.

Đột nhiên hắn rùng mình, tựa như thoáng cái tỉnh táo trở lại: “Đúng, chỉ là giả”. Hắn giơ tay che lại một bên mặt của mình, ngăn lại tầm nhìn. “Bây giờ mình sẽ đi ra ngoài”. Hắn nói với Thân Đồ Thành.

Bởi vì hắn có tham gia quay phim cho “Tác mệnh vong âm”, nên hắn khá quen thuộc lối đi của ngôi nhà ma, trong hoàn cảnh gần như không có ánh sáng, hắn nhanh chóng đi về phía cửa chính.

Chỉ chốc lát sau, một mảng xanh biếc xuyên qua khe cửa đập vào trong mắt của Hồ Kiến Huy, hắn thở phào nhẹ nhõm, buông xuống cánh tay cứng đờ, khẽ nói vào điện thoại: “Thân Đồ Thành, mình đã đến “Rừng bách quý”, đi qua nó chính là cửa ra”.

Thân Đồ Thành nghe xong cũng thở phào: “Vậy thì tốt rồi, cậu mau đi ra thôi”.

“Ừ”. Hồ Kiến Huy trả lời, ngẩng đầu nhìn về phía trước_____nơi đây hoàn toàn khác biệt với bầu không khí đè nén đẫm máu được cố ý tạo ra ở “Hồ xác chết”. Bối cảnh của “Rừng bách quý” trông khá đẹp và tĩnh mịch, giữa mật độ cây thưa thớt le lói vài ngọn đèn nhỏ xanh biếc, rọi lên lá cây càng thêm sống động. Nếu không nói đến cảnh tượng của nó thì nơi đây thậm chí có thể xưng là vùng đất hẹn hò_____nghĩ đến những thứ sẽ nhìn thấy khi tiến vào khu vực này, Hồ Kiến Huy không cầm được giơ tay lau mồ hôi lạnh đổ đầy sau ót.

Nếu như nói “Hồ xác chết” lợi dụng ánh sáng để thu hút sự chú ý của khách thì “Rừng bách quý” cũng không hơn không kém dùng chiêu đánh tâm lý. Người thiết kế lợi dụng phong cảnh xinh đẹp xung quanh để khách tham quan nới lỏng phòng bị, khiến bọn họ thả lỏng hoàn toàn tiến vào trong rừng. Sau đó, cảnh tượng kinh khủng đột nhiên xuất hiện, thậm chí có thể phá vỡ sự can đảm của bọn họ.

Chiếc di động xinh xắn bị siết chặt đến nóng hổi, Hồ Kiến Huy vẩy vẩy mồ hôi lạnh trên tay, hít sâu một hơi rồi gạt cành liễu đi vào trong rừng.

Vào thời điểm này, không phải toàn bộ ngôi nhà ma đều nằm trong trạng thái kinh doanh, Hồ Kiến Huy cẩn thận nhớ lại, bối cảnh hôm nay tổ quay

chọn không bao gồm khu vực này. Vì thế, cơ quan cỡ lớn đều đã được đóng lại, thứ tiếp theo cần phải chú ý chính là một số cơ quan cỡ nhỏ_____loại cơ quan cỡ nhỏ này là do các nhân viên cùng nhau nghĩ ra trong lúc rảnh rỗi, chúng không cần điện mà chỉ cần sử dụng một ít kiến thức vật lý, cũng không hề gây sát thương. Tuy nhiên, chúng lại thảng ở số lượng. Chúng nó được đặt trên lá cây, mỗi khi có người không cẩn thận mở ra thì trên cây sẽ chột có một cái chân người giả rơi xuống, vừa vặn đối diện với khách tham quan, không ít khách nữ đã bị chiêu này dọa đến bật khóc. Có lúc chúng được lắp bên trong thân cây, nếu có khách bị hù dọa rồi cuống cuồng chạy đi, sau đó bị mất phương hướng mà chạm vào thân cây, cơ quan sẽ lập tức mở ra, một túi lưới lớn xuất hiện, bên trong túi lưới được cột đủ loại đạo cụ kinh khủng dị thường.

Tuy nhiên, nơi cất giấu nhiều cơ quan nhất chính là mặt đất. Khi mọi người tiến vào ngôi nhà ma, tinh thần khẩn trương cao độ, lực chú ý cũng tăng lên, khi bọn họ toàn tâm toàn lực phòng bị cảnh tượng kinh khủng có thể xuất hiện bất cứ lúc nào thì cũng chính lúc này, mặt đất dưới chân là nơi không được đề phòng nhất.

Hồ Kiến Huy có thể biết được đại khái chủng loại và vị trí có khả năng bố trí cơ quan nhưng lại không biết vị trí cụ thể của chúng nó, cũng bởi vì càng hiểu rõ tình hình bên trong nên khu vực hẩn cần phải đề phòng càng thêm nhiều, cước bộ cũng không tránh được chậm hơn rất nhiều.

“Kiến Huy”. Trong điện thoại truyền đến giọng nói của Thân Đồ Thành, Hồ Kiến Huy bị dọa đến tim như ngừng đập.

Hẩn vội vã dừng lại, vỗ nhẹ lên vị trí tim, đợi khi hồi phục rồi mới nói: “Có chuyện gì?”.

“Cậu đang ở đâu?”.

“Ở trong rừng”.

Thân Đồ Thành nghe xong liền im lặng vài giây, hỏi: “Còn chưa ra khỏi đó?”.

“Ừ, ở đây cơ quan nhiều lắm”.

“Không có thời gian đâu”. Giọng nói của Thân Đồ Thành hơi mất kiên nhẫn, “Không phải cậu biết hết những trò lừa này sao? Nếu biết rõ thời điểm sẽ có vật xuất hiện thì cho dù có kích động cũng không có việc gì!”.

Hồ Kiến Huy cười khổ nói: “Nếu bị cái lưới chụp lấy mà không có ai giúp thì rất sượng mặt”. Hắn suy nghĩ một chút, còn muốn nói thêm nhưng chợt cảm thấy đầu ngón chân đụng phải cái gì đó rất cứng.

Xong... trong lớp đất dưới chân chợt có một cánh tay vươn ra, móng tay đỏ chót níu lấy ống quần của hắn, phịch một tiếng, hắn ngã lăn quay trên đất.

Xem ra là đập phải cơ quan. Hồ Kiến Huy chụp ếch, di động trong tay cũng văng ra ngoài.

“Kiến Huy, làm sao vậy?”. Giọng nói của Thân Đồ Thành khuếch tán trong không khí.

“Không có việc gì, không có việc gì”. Hồ Kiến Huy ngồi dậy, đưa tay tìm kiếm di động. Hắn đặt di động lên tai, đang muốn nói thì chợt có một vật thể màu trắng thu hút sự chú ý của hắn_____

“A! A a a_____”.

Chân của đứa bé kia! Chân của đứa bé kia!

Nó lại xuất hiện! Lần này không phải trong “Hồ xác chết” mà nó ở cách hắn không xa.

“Chạy! Kiến Huy! Chạy mau!”. Thân Đồ Thành gào lên ở đầu bên kia.

Nhưng Hồ Kiến Huy đã mất đi lí trí. Hắn điên cuồng nắm lấy cái tay kia mà kéo, móng tay bén nhọn móc lấy ống quần của hắn, mặc cho hắn kéo như thế nào cũng không gỡ ra được, hắn tựa như phát rồ bẻ gãy cổ tay của cánh tay kia, cánh tay trắng nõn bị hắn ném ra ngoài, đập vào đôi chân gầy gò kia, đôi chân chịu một lực tác động nhẹ nảy lên, trông như thể một giây tiếp theo sẽ đứng lên vậy.

“A a!”. Hồ Kiến Huy bổ nhào về phía trước_____hắn đã không còn quan tâm phương hướng mà chỉ muốn cách đôi chân kia thật xa, đi nơi nào cũng được. Hắn bị dọa đến đứng dậy không nổi, chỉ có thể tay chân chạm đất, bò đi tựa như động vật.

Hồ Kiến Huy đã mất sạch lý trí, hắn bò tán loạn trong rừng, hắn cảm thấy mình điên rồi! Hắn nhìn thấy quỷ! Con quỷ kia mặc trường bào màu trắng, mái tóc đen nhánh dài đến chân, nó vẫn luôn quay lưng về phía hắn, đứng ngăn trước mặt hắn.

“Đừng đến đây, đừng đến đây...”. Hắn gào khóc, van xin, cũng liều mạng chạy trốn.

Thế nhưng vô luận hắn chạy đến nơi nào thì con quỷ kia vẫn luôn nhẹ nhàng xuất hiện trước mặt hắn, cố gắng ngăn cản đường đi của hắn.

“Rốt cuộc mày muốn gì...”. Hồ Kiến Huy ôm lấy đầu, giọng nói lúc cao lúc thấp, “Rốt cuộc mày muốn gì! Rốt cuộc mày muốn gì! Tại sao lại muốn hại tao! Tao đã làm sai cái gì hả!”.

Hắn tựa như phát điên vừa đập đầu vào thân cây, vừa nắm lấy tóc ra sức kéo xuống. Đúng lúc đó, hắn nghe thấy Thân Đồ Thành nói rằng: “Kiến Huy, cậu mau ra đây, mình chờ cậu ở cửa ra!”.

Tựa như bắt được tia hi vọng sống sót, Hồ Kiến Huy hét lên phóng tới chỗ con quỷ đang đứng cản đường.

“Đừng đi...”. Một giọng nói bay vào lỗ tai hắn.

Hồ Kiến Huy vừa khóc vừa cười, vừa hét lên: “Có người tới đón tao! Mà đừng nghĩ sẽ hại được tao! Đừng nghĩ!”

...

Đợi đến khi phục hồi lại tinh thần, Hồ Kiến Huy thấy mình đã chạy đến lối ra. Hắn lập tức té quỵ xuống đất, khóc thật to rồi hét vào điện thoại: “Thân Đồ Thành, mình ra ngoài rồi!”.

Đầu bên kia im lặng.

“Thân Đồ Thành, Thân Đồ Thành!”.

“Mình ở đây”. Giọng nói của Thân Đồ Thành truyền đến, nhưng lại ở cách đó không xa, từ trên một cái notebook.

“Cậu... cậu ở đâu?”. Hồ Kiến Huy lui về sau từng bước.

“Ở chỗ này”. Hồ Kiến Huy cảm giác có người kéo ống quần của hắn. Hắn cúi đầu_____không biết từ lúc nào bàn tay móc lấy ống quần của hắn đã biến thành một bàn tay trẻ con.

Bàn tay bé nhỏ nắm chặt bắt lấy ống quần của hắn.

Và phía sau lưng hắn, một đôi chân dị dạng đã đứng đó, từ xa đến gần là một hàng dấu chân đỏ tươi...

THÂN BIÊN (NHÂN QUÝ) (BỘ 2)

Miêu Oa
www.dtv-ebook.com
Quyển 2

Chương 49: Thanh Hành Vong Âm (3)

Từ xa, bọn Thân Đồ Thành đã nghe được tiếng kêu thê lương truyền đến từ ngôi nhà ma. Dọc đường đi, bất luận là người nào thì tim của họ cũng đều treo ở cổ họng, thái độ của Lưu Hạ khác với ngày thường chửi bới không ngừng, Cao Kiệt nhú chặt lông mày chưa từng thả lỏng. Thân Đồ Thành lại càng sốt ruột hơn, không đợi Lưu Hạ dừng xe hẵn thì hắn đã mở cửa xe, sải bước vọt ra ngoài.

“Mẹ nó!”. Lưu Hạ không nhịn được xổ một câu thô tục, hét to: “Con mẹ nhất tốt nhất là bên trong có quỷ, ông đây nhất định giết chết chúng bây!”.

Cao Kiệt liếc mắt nhìn hắn, bỏ lại một câu “Ở đây chặn đường” rồi cũng nhanh chóng đuổi theo Thân Đồ Thành chạy đến ngôi nhà ma. Hai người một trước một sau tiến vào, Cao Kiệt bật đèn pin trong tay, đang muốn lên tiếng thì đã thấy Thân Đồ Thành đứng sững sờ ở đó, hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm về một hướng_____

Đó là... Cố Phán Hảo.

Đây là lần đầu tiên Thân Đồ Thành thực sự nhìn thấy Cố Phán Hảo, không phải trong mộng cảnh mà là sống động đứng trước mặt hắn. Hắn nhìn Cố Phán Hảo không chớp mắt, si mê trong mắt như hóa thành một cây bút, tinh tế miêu tả hình dáng của Cố Phán Hảo.

Cậu có một mái tóc dài đen nhánh, buông đến bên chân. Trong mắt của cậu có một đầm nước sâu, tỏa ra ánh sáng nhẹ nhàng. Đôi môi của cậu rất mỏng, khóe miệng hơi nhếch, dù cho không mỉm cười nhưng cũng có thể

khiến người khác thả lỏng phòng bị. Trên người cậu tràn ngập ánh sáng nhu hòa, ấm nhuận như ngọc trai, nghiêm trang mà thánh khiết.

Thân Đồ Thành gần như tham lam mà nhìn ngắm, một nét bút thủy mặc phác họa thân hình của Cố Phán Hảo, kéo dài từ cổ đến mắt cá chân...

Chân... ở bên chân cậu, Hồ Kiến Huy im lặng nằm ở đó.

Cố Phán Hảo lẳng lặng nhìn Thân Đồ Thành, mãi đến khi hần chuyển đường nhìn đến Hồ Kiến Huy thì mới nói: “Cậu ta đã chết”.

Môi run lên, Thân Đồ Thành chột lùi về sau một bước_____ “Cậu ấy đã chết”, đây lại là câu đầu tiên Cố Phán Hảo nói với hần.

Cậu ấy đã chết... là... có ý gì?

“Là cậu giết chết cậu ấy”. Cao Kiệt đi ra từ phía sau Thân Đồ Thành, vẻ mặt u ám nói.

Cố Phán Hảo không nói gì, cậu chỉ im lặng nhìn Thân Đồ Thành, trong mắt rất bình thản. Mất một lúc lâu, cậu mới nghe thấy giọng nói khàn khàn của Thân Đồ Thành: “Em... giết cậu ấy?”.

Cố Phán Hảo gật đầu.

“Vì sao...?”

Vì sao?

Vì sao lại muốn giết cậu ấy? Vì sao lại giao ngọc điệp cho tôi? Vì sao lại muốn tôi tự tay giao vật tử thần đó cho bạn bè tôi?! Tim hần đau buốt, hần đưa tay ôm ngực_____ cái gật đầu nhẹ nhàng của Cố Phán Hảo như một ngọn núi đè xuống khiến hần không thể hít thở. Hần há miệng, cảm thấy ngay cả không khí hít vào cũng đang quất vào tim hần.

Nhưng ánh mắt của hắn vẫn không thể nào rời khỏi người đối phương, ánh mắt của hắn tựa hồ có ý thức của riêng nó, giống như trái tim của hắn đang bị đánh đến đau nhức nhưng nó vẫn cứ si mê Cố Phán Hảo.

Hắn tựa như một tên tội phạm đang đợi tuyên án, khẩn cầu quan tòa tuyên bố vô tội. Chờ đợi thêm một giây cũng quá khó khăn, cuối cùng hắn cũng nghe thấy Cố Phán Hảo khẽ nói: “Tôi không cứu được cậu ta”.

Cao Kiệt hừ lạnh: “Không cứu được nên giết luôn cậu ta?”. Lửa giận của hắn tăng vọt, hắn cười to, “Là ai cho cậu cái quyền giết cậu ta?”.

Cố Phán Hảo nhìn hắn, trả lời: “Chính cậu ta”.

“Ha ha!”.

“Chính cậu ta!”. Cố Phán Hảo nhắc lại, “Chính Hồ Kiến Huy đã nhờ tôi giết cậu ta!”.

Vẻ mặt của cậu cực kỳ lãnh đạm, Cao Kiệt nhìn thấy lại càng tức giận không kiềm được. Gân xanh nổi đầy trên mu bàn tay, Cao Kiệt cười nhạt, đang muốn mở miệng thì lại nghe Thân Đồ Thành quát to: “Anh câm miệng!”.

Âm thanh kia tựa như núi lửa phun trào, Cao Kiệt bị chấn động nhất thời quên mất mình muốn nói gì. Thân Đồ Thành trầm mặt, lạnh lẽo cởi áo khoác trùm lên người Hồ Kiến Huy. “Người anh em”. Hắn gọi một tiếng, còn muốn nói thêm nhưng lại nghẹn lời.

Chỉ chốc lát sau, hắn bình tĩnh trở lại rồi nhìn về phía Cố Phán Hảo, nói: “Nói cho tôi biết chuyện gì đã xảy ra”. Câu nói ngắn ngủi ẩn chứa khí thế không giận mà uy, tựa như đêm nọ ở núi Bàng, khí phách trên người Thân Đồ Thành hữu hình hóa. Cố Phán Hảo đột nhiên mỉm cười, vô cùng vui mừng khi nhìn thấy uy khí tăng vọt trên người Thân Đồ Thành, cậu nói:

“Nơi như Thanh Hành rất dễ tụ tập âm khí, người thiết kế ngôi nhà ma này rất cẩn thận, xung quanh được chôn rất nhiều lá bùa khá mạnh”.

Sau khi được Cổ Phán Hảo nhắc, Cao Kiệt lập tức hiểu rõ_____chẳng trách vẫn luôn có một luồng khí tức đẩy hắt, hóa ra là bùa đuổi quỷ. Hắn nhắm mắt lại, chỉ chốc lát sau hắn liền cảm thấy xen lẫn giữa luồng khí tức kia là mùi vị lười nhác. Cuối cùng, hắn cũng bắt đầu tin tưởng những lời Cổ Phán Hảo nói, phong cách vừa thờ ơ vừa lười nhác như vậy thì ngoại trừ kẻ canh giữ quỷ môn quan thì hắn không nghĩ đến người thứ hai.

Cổ Phán Hảo cơ hồ cũng hiểu được tâm tư của hắn, cậu nói tiếp: “Người tạo ra những lá bùa này là người rất thú vị, vô luận là mê trận hay là sát trận thì cũng không tổn thương đến tiểu quỷ_____nói cách khác, những con quỷ tràn ngập oán khí như thế này sẽ không vào được”. Cậu đưa di động cho Thân Đồ Thành, “Đây là thứ Hồ Kiến Huy nắm trong tay lúc tôi chạy đến... các anh nhìn thì sẽ hiểu”.

Thân Đồ Thành cầm lấy, bất ngờ khi nhìn thấy bức vẽ kia, đó là một ký hiệu méo mó, hắn đưa điện thoại cho Cao Kiệt_____cho dù không cần nhìn, hắn cũng biết đó chính là số hiệu của Hồ Kiến Huy trong kênh “Tác mệnh vong âm”. Hóa ra, dù cho tắt máy tính thì Hồ Kiến Huy cũng không thể chạy thoát sự đuổi bắt của “Vong lạc”.

“Con quỷ kia lợi dụng giọng nói của anh dụ dỗ Hồ Kiến Huy ra khỏi phạm vi trấn áp của bùa”. Cổ Phán Hảo nhìn Thân Đồ Thành, “Tôi không cần được cậu ta”.

“Vì thế ý của cậu là... người thực sự giết chết Hồ Kiến Huy chính là những con oán quỷ khác?”. Cao Kiệt nghi hoặc.

“Là tôi”.

“Vì sao?”.

“Cậu ta găm cái chân của con quỷ kia”.

Lông mày của Thân Đồ Thành và Cao Kiệt đồng loạt giật giật.

“Cậu ta không khống chế được chính mình”.

Cao Kiệt chợt nghĩ đến điều gì, nói: “Hồ Kiến Huy biến đổi... như Quách Khải?”.

Cố Phán Hảo gật đầu, nói: “Người tiếp xúc qua ngọc điệp không dễ dàng chết như vậy. Có thể nói rằng sau khi cậu ta chết, cơ thể sẽ biến thành cái xác không hồn, không còn chịu khống chế của chính mình”.

“Vì thế bọn họ mới biến thành yêu quái”. Cao Kiệt bừng tỉnh hiểu ra. Vì sao thi thể Bạch Lộ có thể tự “đi” ra khỏi nhà xác, vì sao Tôn Chí Triết có thể “chết” hai lần, vì sao Quách Khải không có trái tim nhưng vẫn có thể sống... mọi chuyện tựa hồ đều có lời giải thích hợp lý.

“Hồ Kiến Huy rất sợ cái chân kia, nhưng lại không thể khống chế căn xé nó”.

“Vì thế cậu ta cầu xin cậu giết mình?”.

“Đúng vậy”.

Tuy rằng hiểu được thống khổ lúc đó của Hồ Kiến Huy nhưng Cao Kiệt vẫn cảm thấy tức giận: “Vì sao không thử cứu cậu ta?”.

“Tôi không có cách”.

“Ngay cả thử cậu cũng không thử”.

“Cậu ta có quyền quyết định sinh tử của chính mình”. Cố Phán Hảo nhàn nhạt nói, “Huống hồ nếu tiếp tục như vậy thì đại não và trái tim của cậu ta sẽ không chịu nổi”. Óc của cậu ta sẽ phun ra ngoài, trái tim của cậu

ta trong nháy mắt sẽ nổ tung, việc này so với cái chết càng khiến cậu ta thống khổ hơn

Giọng nói của Cao Kiệt trầm xuống: “Có lẽ người khác có biện pháp...”. Biết đâu người làm ra lá bùa kia có thể.

Ánh mắt Cố Phán Hảo đột nhiên trở nên sắc bén, cậu nhìn Cao Kiệt, giọng nói ôn nhu cất lên nhưng từng chữ đều rất rõ ràng: “Nếu như tôi không thể thì không còn ai có thể”.

“Cậu dựa vào cái gì mà khẳng định như vậy!”. Vô luận thế nào, Cao Kiệt vẫn không thể chấp nhận được việc Cố Phán Hảo cứ hời hợt bỏ qua một sinh mệnh như thế_____hắn còn chưa được sinh ra thì đã là quỷ, vẫn cùng anh trai sử dụng chung một cơ thể. Nhưng dù sao đây cũng không phải là cơ thể của hắn, cho dù là anh em ruột thịt nhưng cơ thể anh trai vẫn luôn bài xích hắn. Có thể nói, hắn chưa bao giờ được cảm nhận cái gọi là “sinh mệnh” lưu chuyển gì đó. Cũng bởi vì thế, hắn không thể chấp nhận được việc Cố Phán Hảo quyết định sinh tử của Hồ Kiến Huy. Có lẽ nên nói, hắn không thể chấp nhận việc Hồ Kiến Huy dễ dàng buông tha sinh mệnh của bản thân như vậy.

Cao Kiệt ước ao đến vô cùng nhưng không bao giờ có được, còn Hồ Kiến Huy lại dễ dàng buông tha như vậy. “Cậu dựa vào cái gì khẳng định như vậy”. Giọng của Cao Kiệt rất lạnh, một cơn gió tà thổi tới quẩn quanh bên người Cố Phán Hảo.

“Bởi vì ngọc điệp kia là của tôi”. Lời là nói với Cao Kiệt, nhưng Cố Phán Hảo lại nhìn Thân Đồ Thành. Cậu nhìn thẳng vào Thân Đồ Thành, dường như muốn xuyên qua đôi mắt kia nhìn thấy những thứ khác: “Ngọc điệp là do tôi đưa cho anh”.

Thân Đồ Thành thở dài: “Tôi biết người ngồi xổm ven đường hôm đó chính là em”. Hắn nhớ lại khi đó Bạch Lộ xảy ra chuyện, Lưu Hạ hẹn hắn

cùng Liên Xảo Dĩ đến quán cà phê, cũng yêu cầu hần kể lại những chuyện đã xảy ra, hần dựa vào mái tóc dài đen nhánh mà kết luận người “đánh rơi” ngọc điệp chính là nữ sinh. Sau đó, hần nhớ lại tất cả mọi chuyện nên càng không muốn liên lụy đến Cố Phán Hảo, vì vậy liền giấu nhem chuyện này.

Cố Phán Hảo lại khẽ lắc đầu. Cậu cười rộ lên, cả gương mặt tỏa ra ánh sáng dịu nhẹ, phảng phất như nhớ lại chuyện tốt đẹp, cậu ôn nhu nói: “Tôi cất ‘Truyện mộng’, anh ôm vò rượu, làm sao cũng không chịu buông tay. Tôi sợ anh uống say, vì vậy mới đưa cho anh từu điệp”.

Không nhớ sao?

Người ngăm nghía vật trong tay, khoe miệng nhếch lên rồi nhìn ta: “Từu điệp?”.

“Ân”. Ta cúi đầu lên tiếng, chẳng biết thế nào mà mặt lại đột nhiên đỏ bừng: “Người luôn uống bằng chén lớn, ta sợ người sẽ say”.

Người cất tiếng cười to, đưa tay kéo ta vào lòng, dùng cằm cạo lên đỉnh đầu ta: “Cho dù có say, có điên, có chết, ta vẫn không buông tay người”.

Người xem, mỗi một câu người nói, mỗi một động tác người làm, ta đều nhớ rõ ràng.

Thân Đồ Thành sửng sốt, lập tức ngạc nhiên xông tới ôm chặt lấy Cố Phán Hảo vào lòng: “Nhớ ra rồi?!”.

Cố Phán Hảo gật đầu cười, suy nghĩ một chút rồi đưa tay sờ lên mái tóc Thân Đồ Thành.

“A Hảo, A Hảo...”. Hần ôm chặt người trong lòng, một phút cũng không chịu buông ra. “A Hảo, A Hảo”. Hần thân mật cọ xát ở cổ Cố Phán Hảo. Bất thành linh, có một luồng khí đen lấy tốc độ nhanh như chớp vọt về phía hần!

Thân Đồ Thành cũng không ngẩng đầu lên, hai tay siết chặt eo Cổ Phán Hảo, cũng không có bất cứ động tác gì, nhưng lại có một làn khói đen tản ra từ trên người hắn, trong chớp mắt đã nuốt chửng luồng khí đen đánh lên kia.

“Cao Kiệt”. Thân Đồ Thành đứng thẳng người, lạnh lùng nói, “Quản tay anh cẩn thận”.

Cổ Phán Hảo vỗ nhẹ lên tay Thân Đồ Thành, vẻ mặt ôn hòa như trước: “Cao Kiệt, ổn định tâm trí, đừng để thứ bùn đất kia tiến vào”.

Cao Kiệt khó khăn lắm mới đứng vững, rặn từng chữ từ trong kẽ răng: “Cái đó còn cần cậu nói sao”.

Lúc này, Thân Đồ Thành cũng đã nhìn thấy Cao Kiệt có gì đó khác lạ nhưng hắn không lo lắng, một tay ôm Cổ Phán Hảo rồi hỏi: “Anh ta làm sao vậy?”.

“Quý nhập vào người”. Cổ Phán Hảo không nhịn được khẽ mỉm cười.

“Hử?”. Thân Đồ Thành khó hiểu, chẳng phải Cao Kiệt vốn là quý rồi sao?

“Anh ta ở trong cơ thể của anh trai mình, thế nên cũng gọi là quý nhập vào người”. Cổ Phán Hảo giải thích rõ, “Thân thể này không chỉ thuộc về một mình anh ta, vì thế một khi có cô hồn dã quỷ nhìn trúng thân thể này, nó sẽ mạnh mẽ tiến nhập, gạt anh ta ra ngoài”.

Vừa rồi bởi vì cái chết của Hồ Kiến Huy nên khiến cho tâm thần Cao Kiệt hỗn loạn, mà lúc này lại có rất nhiều dã quỷ tụ tập gần đây, dưới tình huống đề phòng sơ sài, Cao Kiệt cứ thế để cho một con quỷ nhỏ đắc thủ.

“Không giúp anh ta?”. Thân Đồ Thành hỏi.

Cố Phán Hảo lắc đầu_____cậu cảm giác được con quỷ đang giằng co với Cao Kiệt chính là con quỷ đã giết chết Hồ Kiến Huy. Nó thoạt nhìn rất nhỏ, chỉ khoảng bảy, tám tuổi, nhưng oán khí trên người nồng đậm không tan nổi.

Đương nhiên, những oán khí này đối với Cố Phán Hảo hay là Thân Đồ Thành mà nói chỉ là một bữa ăn sáng. Thậm chí, nếu không phải trước đó Cao Kiệt bị loạn trí thì con quỷ nhỏ kia tuyệt đối cũng không thể dễ dàng đắc thủ như vậy. Nói cách khác, chỉ cần chọc giận bất kì ai trong bọn họ thì nó nhất định sẽ rơi vào kết cục tan thành mây khói. Về điểm này, chắc chắn nó cũng rất rõ ràng.

Nếu đã như vậy thì tại sao con quỷ nhỏ kia lại muốn mạo hiểm quần lấy Cao Kiệt?

Bên này Cố Phán Hảo ung dung thản nhiên, bên kia linh thể của con quỷ nhỏ kia đã bị Cao Kiệt ép ra hơn phân nửa. Cố Phán Hảo nháy mắt với Thân Đồ Thành, Thân Đồ Thành hiểu ý, khí đen vẫn luôn bao xung quanh trong nháy mắt đã vây lại Cao Kiệt.

“Cao Kiệt, kéo tay nó”. Cố Phán Hảo lập tức nói.

“Cút!”. Cao Kiệt bị con quỷ nhỏ cuốn lấy đến mức giậm chân, phát cáu mà hét to.

Cố Phán Hảo thở dài, nói: “Nó không có chân”.

...

Cái... gì...

“Thứ Hồ Kiến Huy găm trong tay chính là chân của một đứa bé”. Cố Phán Hảo nói, “Giống hệt với bộ phận nó bị khiếm khuyết”.

“A!”. Con quỷ nhỏ đột nhiên hét to một tiếng, vội vàng muốn rút ra khỏi cơ thể Cao Kiệt.

“Cao Kiệt!”. Thân Đồ Thành kêu lên, “Kéo nó lại! Đừng để nó chạy thoát!”.

Nhưng con quỷ nhỏ kia lại phát ra tiếng huýt gió sắc nhọn giống như vô số kim loại quét trên mặt đất, khiến Cao Kiệt phải giơ tay che lại hai tai.

Sau khi kêu xong rồi, con quỷ nhỏ kia lại có thể kéo đứt cánh tay của chính mình.

Khi nó đang muốn phóng ra ngoài, giọng nói nhu hòa của Cố Phán Hảo vang lên từ phía sau, thở dài tựa như tiên nhân: “Đình quỷ trận”.

THÂN BIÊN (NHÂN QUỶ) (BỘ 2)

Miêu Oa
www.dtv-ebook.com
Quyển 2

Chương 50: Thanh Hành Vong Âm (4)

Khi nó đang muốn phóng ra ngoài, giọng nói nhu hòa của Cố Phán Hảo vang lên từ phía sau, thở dài tựa như tiên nhân: “Đình quỷ trận”.

Trong nháy mắt, ống tay áo rộng lớn của Cố Phán Hảo xuất ra bảy cột nước, chúng nó lấy tốc độ nhanh như chớp phóng về phía con quỷ nhỏ.

Cao Kiệt nhìn thấy, sắc mặt lập tức trắng bệch_____bảy cột nước có hình dạng như bảy chiếc đình đâm thẳng vào bảy chỗ khác nhau của con quỷ nhỏ, đỉnh đầu, hai vai, hai tay và hai chân. Gợn nước lưu chuyển bên trong thân đình sắc nhọn, mơ hồ còn mang theo vài tia sáng xanh biếc, khí tức cường đại chỉ thuộc về duy nhất Cố Phán Hảo đập vào mặt, buộc Cao Kiệt phải tránh né.

Đình quỷ trận là trận pháp có thể khắc chế gần như toàn bộ lệ quỷ, Cao Kiệt chưa bao giờ nhìn thấy người nào có khả năng sử dụng nó thành thực như vậy. Ngay cả lúc bình sinh hắn cũng rất hiếm thấy, hắn cho rằng hòa thượng Bất Phá có tu vi cao thâm nhất cũng không thể thi triển trận pháp này, vậy mà Cố Phán Hảo chỉ nhẹ nhàng giơ ống tay áo, con quỷ nhỏ kia liền không thể cử động.

Bảy chiếc thủy đình tỏa ra khí tức thuộc về riêng Cố Phán Hảo, ôn hòa, bao dung, hàm mà không lộ, không bá đạo cũng không đường hoàng, nó tựa như cái đầm nước trong suốt nhẹ nhàng bao lấy người, nhưng người lại... không có chỗ để trốn.

Cho đến giờ phút này, Cao Kiệt mới thực sự cảm nhận được sự cường đại của Cố Phán Hảo. Cậu không tránh không thương, vô hi vô bi, cậu thậm

chí ngoan ngoãn không gì sánh được, cậu tựa như làn nước thuần khiết vô hại, vì vậy những người ở bên cậu thường quên mất, một khi nước gào thét, nó sẽ nuốt chửng hết tất cả. Nhưng điều khiến Cao Kiệt càng thêm sợ hãi chính là phương thức lặng yên nuốt hết mọi thứ của Cố Phán Hảo, đầm nước trong veo xinh đẹp, khi con người còn đang ngăm nhìn hình ảnh phản chiếu của chính mình trên mặt nước thì nó lại lặng lẽ vượt qua chân người kia, eo của người kia, cổ của người kia... đến khi người kia phát hiện thì tai ương đã ngập đầu.

Nghĩ tới đây, Cao Kiệt lại không tự chủ nhìn về phía Thân Đồ Thành. Chợt nhìn lại, cậu ta và Cố Phán Hảo tựa như hai thái cực, cậu ta thoạt nhìn rất mạnh mẽ uy vũ, tấn mãnh nhạy bén như dã thú, cả người tản ra khí tức xâm lược. Nhưng nhìn kĩ lại thì hoàn toàn không phải như vậy, cậu ta hung hãn dị thường nhưng cũng có một mặt lãnh tĩnh tự giữ, nhanh như gió nhưng cũng vững như thạch, nóng như lửa rồi lại lạnh như băng. Trên người cậu ta có thứ gì đó lắng đọng không thể nói rõ, vào giờ phút này, cậu ta tựa như một con mãnh thú ngủ say đã lâu đột nhiên tỉnh giấc, khiến kẻ khác không dám nhìn thẳng.

Đối mặt với hai người như vậy, Cao Kiệt cảm thấy đau đầu. Vô luận là đình quỹ trận của Cố Phán Hảo hay là lệ khí hữu hình hóa của Thân Đồ Thành thì đều khiến hắn cảm thấy khó chịu vô cùng, chỉ mới mười mấy phút ngắn ngủi mà người hắn đã đổ mồ hôi như mưa.

Cố Phán Hảo nhìn thấy, quan tâm lên tiếng: “Cao cảnh quan có thể đợi trong xe”.

Cao Kiệt nhú mày, quật cường chống lại: “Tôi sẽ không cho cậu cơ hội chạy trốn”. Hắn từng quả quyết cho rằng Cố Phán Hảo chính là Điệp tiên. Cậu ta đã xuất hiện ngay từ ban đầu, sau đó tự nói đã quên hết tất cả mọi chuyện nhưng lại cố chấp lưu lại bên cạnh Thân Đồ Thành, rồi trước khi bọn họ bắt kịp, cậu ta đã giết chết Hồ Kiến Huy. Tất cả mọi việc cậu ta làm đều không thể thoát khỏi liên quan. Huống chi, bắt nguồn của trận tai họa

này_____ngọc điệp, nó đến từ tay cậu ta. Thế nhưng, sau khi trải qua nhiều ngày tiếp xúc, suy nghĩ này của Cao Kiệt có chút dao động, lúc này mặc dù ngoài miệng nói lời hung ác tàn nhẫn, nhưng trong lòng lại có khuynh hướng tin tưởng những gì Cố Phán Hảo nói.

Cố Phán Hảo mỉm cười, không nói thêm gì nữa. Cậu chuyển ánh mắt đến trên người con quỷ nhỏ, dịu dàng nói: “Người tên gì?”.

Con quỷ nhỏ bị thủy đình chế trụ đã hấp hối, nhưng nó lại nhắm mắt không phản ứng, thái độ hoàn toàn không chịu hợp tác. Đình quỷ trận đã tiêu hao quá nhiều khí lực của nó, nhưng may là nó thiếu mất một chân, trước đó còn gắng gượng xé đứt một cánh tay, nói cách khác, hai trong bảy chiếc thủy đình hoàn toàn không có ảnh hưởng tới nó. Mà đình quỷ trận nhất định phải có đủ bảy chiếc đình cộng hưởng thì mới có thể phát huy sức mạnh lớn nhất, vì thế, nó vẫn có cơ hội chạy trốn.

Cố Phán Hảo nhìn thấy nó không phối hợp, cũng không tức giận mà chỉ yên lặng đứng bên cạnh nó, vô cùng kiên nhẫn chờ đợi câu trả lời của nó. Một hồi lâu, con quỷ nhỏ mới hé một mắt, len lén đánh giá Cố Phán Hảo_____trường bào màu trắng, mái tóc dài đen như mực, trên người tỏa ra ánh sáng thanh khiết tựa như có thể rửa trôi tất cả tội nghiệt sâu nặng.

Đột nhiên, có một làn sương mù đen bay đến như tên bắn, trong nháy mắt hóa thành một sợi dây thừng đen siết lấy cổ con quỷ nhỏ kia. Cao Kiệt cả kinh, chỉ thấy sắc mặt Thân Đồ Thành rất âm trầm, trong mắt chứa đầy sự tức giận không thể đè nén. Mày mắt gần như hòa thành một thể với bóng tối xung quanh, hắt lạnh lùng lên tiếng: “Nói”.

Con quỷ nhỏ sợ run cả người nhưng vẫn cắn chặt môi. Thân Đồ Thành nhếch miệng, năm ngón tay vừa co lại, sợi dây thừng đen đột ngột siết chặt như thể muốn cắt đứt đầu con quỷ nhỏ kia.

“Thân Đồ Thành!”. Cao Kiệt vội vàng kêu lên, con quỷ nhỏ này là đầu mối quan trọng, không thể toi mạng ở chỗ này.

Nào ngờ Thân Đồ Thành không thèm quan tâm tới lí lẽ, hắn nhìn chòng chọc vào con quỷ nhỏ, ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống đối phương_____cơn giận của hắn đã đạt đến đỉnh điểm, thi thể Hồ Kiến Huy vẫn còn nằm đó, hắn làm sao có thể bỏ qua cho hung thủ.

Cao Kiệt nhìn thấy lệ khí chạy quanh người Thân Đồ Thành, hiển nhiên là khó thể kiểm soát tình hình, hắn cắn răng đành nhờ Cố Phán Hảo giúp đỡ, “Bảo cậu ta dừng tay đi”. Hắn cắn răng nghiêng lợi nói, “Đừng nghĩ cứ như vậy là đầu xuôi đuôi lọt”.

Cố Phán Hảo cũng không vội, đầu tiên cậu im lặng một lúc, sau đó mới phất tay thu lại thủy đỉnh. Trước đó, con quỷ nhỏ bị đỉnh quỷ trận trấn áp, hiện tại chỉ còn sót lại một cây đinh trên đỉnh đầu, Thân Đồ Thành liên tục khống chế dây thừng khiến nó đau như cắt, lập tức thống khổ giãy dụa. Thân thể vốn đã bị tàn phá nghiêm trọng lại còn đang giãy dụa kịch liệt dần dần có khuynh hướng nát vụn toàn bộ_____xem ra, lúc con quỷ nhỏ này báo oán đã nghĩ tới việc tan thành mây khói.

Cao Kiệt nóng ruột vô cùng, lớn tiếng thúc giục: “Cố Phán Hảo!”.

Cố Phán Hảo thở dài một hơi, đưa tay kéo bàn tay đang nắm lại thành quyền của Thân Đồ Thành, nhẹ giọng nói: “Trước tiên buông nó ra đã”.

Đôi mắt của Thân Đồ Thành đỏ au như có thể tích ra máu, hắn nhìn chăm chăm vào con quỷ nhỏ kia, khi hắn chuyển đường nhìn sang Cố Phán Hảo, ánh mắt hung ác vẫn không kịp thu hồi. Cố Phán Hảo sờ vào cánh tay hắn, ánh mắt Thân Đồ Thành dán chặt lên người Cố Phán Hảo. Sau một lát, thần sắc của hắn dần dần nhu hòa lại, hắn trở tay nắm lấy tay Cố Phán Hảo, dây thừng đen liền quay trở về.

Con quỷ nhỏ gần như hồn phi phách tán, lúc này ngã trên mặt đất, đã vô lực phản kháng.

Cố Phán Hảo vẫn ôn nhu như trước, hỏi: “Người tên gì?”.

Nó co ro cơ thể, vẫn không chịu trả lời.

Cố Phán Hảo mỉm cười, cũng không miễn cưỡng, tiếp tục hỏi: “Vì sao lại muốn giết Hồ Kiến Huy?”.

Nó nằm đó, nửa ngày sau mới nặn ra vài chữ: “Là người giết hân”.

Cố Phán Hảo ngăn người, nói: “Đúng vậy”. Cậu há miệng còn muốn nói thêm nhưng lại bị Thân Đồ Thành kéo lại.

Thân Đồ Thành vốn đang nhìn Cao Kiệt, sau đó mới đưa tay xoay mặt Cố Phán Hảo nhìn về phía mình. Cố Phán Hảo cúi đầu, nhất thời không biết nói gì. Chính xác là Hồ Kiến Huy bị con lệ quỷ tác mệnh này ép đến đường cùng nên mới muốn chết, nhưng do chính tay cậu giết cậu ta, về điểm ấy, cậu không thể phủ nhận. Người bị giết là anh em tốt của Thân Đồ Thành, vì thế dù có nhiều lí do chính đáng hơn đi nữa thì cậu cũng không muốn đối mặt với ánh mắt nặng trĩu của Thân Đồ Thành.

Cậu cuối cùng cũng đã hiểu ra, năm tháng mấy nghìn năm đã mài dũa cậu trở nên bạc bẽo, cậu nhìn hết sinh tử nhưng chưa bao giờ đồng cảm với mọi người. Có thể thanh lãnh mới là tính cách thật của cậu, mặc dù cậu ôn nhu, ngoan ngoãn nhưng cậu chưa bao giờ thay đổi bản thân vì người khác. Cậu nước chảy bèo trôi, chỉ bởi vì cậu lười tranh đoạt.

Người nào sống đau khổ hay chết thống khoái sẽ tốt hơn, cậu chưa từng muốn phán xét. Cậu ra tay kết thúc mạng sống của Hồ Kiến Huy chỉ bởi vì chính Hồ Kiến Huy muốn tìm đến cái chết. Trước đây cậu vẫn cho rằng một người có quyền quyết định mạng sống của mình, nhưng lại chưa từng nghĩ tới, người kia chết đi sẽ gây cho người bên cạnh hân bao nhiêu đau khổ.

Cậu ôn nhu thuận theo ý nguyện của Hồ Kiến Huy, lại ôn nhu đến tàn khốc như vậy.

Cố Phán Hảo khẽ cúi đầu, nhìn từ góc độ của Thân Đồ Thành vừa vặn thấy được hàng lông mi tinh tế của cậu. Cậu chớp mắt một cái, Thân Đồ Thành giơ tay nâng cằm cậu lên: “Tại sao lại đưa ngọc điệp cho tôi?”.

“Bởi vì tôi không muốn anh chết”. Cố Phán Hảo nói.

Thân Đồ Thành bỗng nhiên nở nụ cười, hấn thân mật tựa trán mình lên trán Cố Phán Hảo, nhẹ vuốt ve mái tóc của cậu, ngửi điệu dịu dàng đến mức có thể trích ra nước. Hấn mê hoặc hỏi: “Vì sao... không muốn tôi chết?”.

“Tôi thấy anh đánh rơi sổ ghi chép ở thư viện, tôi cảm thấy khí tức phía trên rất quen thuộc”. Cố Phán Hảo lại chớp mắt, “Tôi nghĩ anh biết tôi là ai”.

“Ừ... sau đó thì sao?”

“Sau đó, tôi đưa ngọc điệp cho anh”. Cố Phán Hảo cuối cùng cũng đổi mắt với Thân Đồ Thành, nghiêm túc lặp lại: “Tôi không muốn anh chết”.

“Ngọc điệp có thể bảo vệ tính mạng của tôi đúng không?”

“Đúng vậy, cơ thể của người từng tiếp xúc qua ngọc điệp sẽ không ‘chết’”.

“Chờ đã”. Cao Kiệt lên tiếng cắt đứt bầu không khí thân mật giữa hai người, lạnh giọng nói, “Cậu nói ngọc điệp thuộc về cậu, nói như vậy, cậu... chính là Điệp Tiên?!”.

Cố Phán Hảo lắc đầu: “Không phải tôi”.

“Không phải cậu thì là ai?! Tất cả mọi người bởi vì tiếp xúc với ngọc điệp nên mới chết!”.

“Không”. Cổ Phán Hảo bình tĩnh nói, “Bọn họ không phải chết vì ngọc điệp, bọn chết vì Điệp Tiên”.

Cao Kiệt cười lạnh, vừa muốn mở miệng thì lại bị Thân Đồ Thành cắt ngang: “Không sai, Bạch Lộ là người đầu tiên bị giết, nhưng cô ta không phải là một trong những người triệu hồi Điệp Tiên ngày đó. Nói đúng ra thì cô ta chưa từng tiếp xúc với ngọc điệp”.

“Ai nói cô ta chưa từng tiếp xúc”. Cao Kiệt hừ lạnh, nói: “Trước khi đến đây tôi có nhận được cuộc gọi đến từ bệnh viện Ngư Sơn, còn chưa kịp nói cho cậu biết_____“Ngày đó, người trộm ngọc điệp chính là Vương Thế Vỹ”.

Thân Đồ Thành từng nói ngày hôm sau khi hắn muốn nộp ngọc điệp cho trường thì bỗng nhiên nó lại biến mất. Sự thật là Vương Thế Vỹ đã lấy trộm nó. Cậu ta là sinh viên của khoa Khảo cổ đại học Z, vì vậy cậu ta rất si mê đồ cổ, một đêm nọ khi mọi người đã chìm vào giấc ngủ, cậu ta đã lén trộm ngọc điệp. Chuyện xảy ra sau đó, Cao Kiệt phỏng đoán như thế này: không biết Vương Thế Vỹ gặp được Bạch Lộ ở nơi nào, cậu ta vốn rất ái mộ Bạch Lộ, nhưng lại không có cách nào tiếp cận, khi đó trên tay vừa vặn có một miếng ngọc điệp cổ, vì vậy liền dùng nó để lấy lòng Bạch Lộ.

Mà đến bây giờ Vương Thế Vỹ vẫn còn sống, nguyên nhân là do_____Cổ Phán Hảo. Vương Thế Vỹ từng xuất hiện ở lễ tang của Bạch Lộ, lúc đó cậu ta không ngừng nói có cái gì đó đang quẩn lầy mình, Cao Kiệt suy đoán thứ đó chính là Điệp Tiên. Sau đó, Vương Thế Vỹ không chỉ kêu tên Cổ Phán Hảo một lần, có lẽ là vì Cổ Phán Hảo muốn bảo vệ Vương Thế Vỹ không bị Điệp tiên thao túng, nên Cổ Phán Hảo đã bám lên người cậu ta. Mà Điệp Tiên vì muốn tránh Cổ Phán Hảo nên mới không ra tay giết chết Vương Thế Vỹ...

Thực tế là Cao Kiệt hiểu rõ Cổ Phán Hảo không phải là Điệp Tiên giết người như ngóe. Chỉ là hắn không hiểu rõ Cổ Phán Hảo sắm vai diễn gì

trong trận tai nạn này, nếu ngọc điệp đến từ tay cậu ta, mà cậu ta lại không phải Điệp Tiên, vậy thì Điệp Tiên giết liên tiếp mười mấy người đến từ đâu?

“Trước đừng nói điều này”. Thân Đồ Thành nhìn về phía con quỷ nhỏ như tấm vải rách nằm trên mặt đất, sắc mặt âm trầm nói, “Đầu tiên xử lý nó đã”.

Con quỷ nhỏ vẫn không nhúc nhích, Cố Phán Hảo nhìn một hồi, khẽ than: “Xem ra vẫn không chịu nói rồi”. Cậu ngồi xuống rồi đỡ nó dậy, cây thủy đình vẫn còn gim chặt trên đỉnh đầu của nó, Cố Phán Hảo khẽ niệm vài câu, chỉ thấy thủy đình giật giật rồi chậm rãi đi vào trong cơ thể của nó.

“Cậu làm gì đó?”. Cao Kiệt một bước xông lên, như thể rất sợ Cố Phán Hảo sẽ làm gì đó với con quỷ nhỏ.

Cố Phán Hảo mỉm cười, nói: “Nếu nó không chịu nói thì chỉ có thể chủ động đi vào thôi”.

THÂN BIÊN (NHÂN QUÝ) (BỘ 2)

Miêu Oa
www.dtv-ebook.com
Quyển 2

Chương 51: Thanh Hành Vong Âm (5)

“Cậu làm gì đó?”. Cao Kiệt một bước xông lên, như thể rất sợ Cố Phán Hảo sẽ làm gì đó với con quý nhỏ.

Cố Phán Hảo mỉm cười, nói: “Nếu nó không chịu nói thì chỉ có thể chủ động đi vào thôi”.

Đi vào? Đi vào đâu? Cao Kiệt chưa kịp hỏi rõ thì đã cảm thấy có một lực hút khổng lồ không ngừng kéo hắn đến gần con quý nhỏ kia, chỉ kịp nghe thấy bên tai “ông” một tiếng rồi trước mắt tối sầm mất đi tri giác.

...

Đợi đến khi mở mắt ra lần nữa, Cao Kiệt phát hiện mình đang ở một nơi xa lạ. Lúc này, hắn đang nằm trong một đồng lá, ánh nắng xuyên qua cành lá sum xuê chiếu đến tầm mắt của hắn, hắn thấy có hơi chói mắt, Cao Kiệt đang muốn giơ tay che lại nhưng mới đưa lên nửa đường thì hắn chợt dừng lại_____có ánh sáng sao? Lúc hắn hôn mê thì vẫn còn ở trong ngôi nhà ma tại Thanh Hành ảnh thị thành, thời gian có lẽ là khoảng ba giờ sáng, nhưng hiện tại... hắn lại có thể nhìn thấy ánh sáng?

Lẽ nào... hắn không còn ở trong phạm vi của ngôi nhà ma? Có lẽ nên nói hắn đã hôn mê rất lâu?

Cao Kiệt ngồi dậy, hai mắt sắc bén quét bốn phía, trong giây lát có hai bóng người đập vào trong tầm mắt hắn.

Đó là hai đứa bé trai, đứa bé cao trông khoảng mười một mười hai tuổi, một tay đẩy xe đạp, một tay kéo theo một đứa bé lùn hơn đi nhanh về phía

trước. Bọn nó tựa hồ cũng không phát hiện ra Cao Kiệt, Cao Kiệt quan sát bọn nó từ xa, cảm thấy khó hiểu... A, đúng rồi, hai đứa bé kia mặc quần áo Tôn Trung Sơn màu vàng đất, đó rõ ràng là đồng phục học sinh, chẳng qua bộ đồng phục đó mang kiểu dáng của mười năm trước.

Cao Kiệt còn đang nghi hoặc thì đường nhìn lơ đãng đối diện với đứa bé trai cao lớn kia, trong đầu tựa như có một sợi dây bắn một cái, hần vồ đuôi chột nhớ ra.

Đó là Hồ Kiến Huy!

Nói chính xác thì cậu bé kia chính là thời niên thiếu của Hồ Kiến Huy. Cao Kiệt cau mày suy nghĩ, tựa hồ đã hiểu ra. Hần lại chuyển đường nhìn đến cậu bé thấp hơn, quả nhiên là con quý nhỏ khuyết một chân kia. Hần nghĩ tới những lời Cố Phán Hảo nói trước đó_____Cố Phán Hảo đã dẫn hần tiến vào “Một cái chớp mắt trước khi chết” của con quý nhỏ.

Kỳ thực cái gọi là “Một cái chớp mắt” không phải chỉ là “Một cái chớp mắt”, nó có thể là một ngày nào đó, một quãng thời gian nào đó, hoặc là một thời điểm nhất định. Nhưng mặc kệ là thời gian dài hay ngắn, nó nhất định sẽ chứa đựng rất nhiều thông tin. Người sở dĩ trở thành ma quỷ, đơn giản dựa vào hai loại cảm xúc, một là lưu luyến, hai là oán hận. Hình ảnh mà một người nghĩ tới trước khi chết, nếu không phải là lưu luyến thì chính là căm hận, loại người trước thì phải bảo vệ, loại người sau thì phải báo thù. Đây có thể nói là tín niệm duy nhất khiến cô hồn dã quỷ không muốn tiến vào luân hồi, mà con quý nhỏ kia nhìn thế nào cũng thấy là một con lệ quỷ, vì thế Cao Kiệt suy đoán, cảnh tượng phơi bày trong “một cái chớp mắt” của nó hẳn là quá trình nó bị sát hại.

Hần còn đang suy nghĩ thì hai đứa nhóc đã xông về hướng bên này, khi Cao Kiệt còn chưa kịp phản ứng thì bọn nó đã đi xuyên qua cơ thể của hần. Đây là lần đầu tiên Cao Kiệt tiến nhập “một cái chớp mắt”, thông qua biểu hiện của hai đứa trẻ thì Cao Kiệt nghĩ rằng chắc bọn nó không nhìn thấy

mình, có lẽ có thể nói, tại “một cái chớp mắt” của con quỷ nhỏ, Cao Kiệt mới là “quỷ”.

Hai đứa trẻ trong nháy mắt đã đi đến ngọn đồi, bọn nó vừa chạy vừa cười, thiếu niên Hồ Kiến Huy thỉnh thoảng sẽ khom lưng bốc lấy một nắm lá rụng rồi ném về phía đứa bé thấp hơn, đứa bé kia vừa la vừa cười, vẻ mặt vô cùng ngây thơ trong sáng.

Dưới đồi là một cái hồ, nước bên trong dù được mặt trời chiếu rọi nhưng vẫn tỏa ra vài phần lạnh lẽo. Cao Kiệt nhìn xuống từ trên cao, phát hiện nước “không sạch sẽ” _____nơi đầu hồ có hai con quỷ nước đang ẩn nấp, một lớn một nhỏ, lớn nhìn thân hình đúng là nữ quỷ, mái tóc dài như rong rêu bập bênh trong nước. Đứa nhỏ được nữ quỷ ôm vào lòng có lẽ khoảng ba bốn tuổi, trên người trắng đến kỳ quặc.

Cao Kiệt nhìn thấy tất cả nhưng hai đứa nhóc lại không hề hay biết, chỉ thấy hai đứa reo hò cởi quần áo, tõm một tiếng, thiếu niên Hồ Kiến Huy ngập đầu vào nước.

“Này! Anh chờ em một chút!”. Cậu bé thấp kêu lên. Nó không tháo được dây lưng, khẩn trương đến độ mặt đỏ bừng.

Thiếu niên Hồ Kiến Huy vui vẻ lặn ngụp trong nước, vẫy tay gọi người trên bờ: “Nhanh lên, nhanh lên, nước mát lắm!”.

Cậu bé thấp rút cuộc cũng cởi xong quần, phấn khởi phóng xuống bờ: “Em đến đây!”. Nhưng đầu ngón chân vừa chạm nước thì nó liền ngừng lại: “Anh Kiến Huy, anh đến đây mang em xuống đi!”.

Hồ Kiến Huy bật cười: “Em sợ cái gì chứ?”.

“Hôm qua em mới được học bơi”, cậu bé thấp rụt rè kéo đầu ngón tay của mình, “Em chỉ từng bơi qua hồ bơi cho trẻ con mà thôi”.

“Sợ cái gì chứ!”. Thiếu niên Hồ Kiến Huy vỗ ngực, “Xuống đây, anh sẽ kéo em, đảm bảo em sẽ không có chuyện gì”. Nói xong hấn bơi tới bên bờ, cậu bé thấp đặt tay mình vào tay hấn, sau đó mỉm cười sáng lạn.

Hai người nắm tay, càng bơi càng đến gần vị trí trung tâm. Cao Kiệt thấy con nữ quý kia chậm rãi đến gần...

Hai người kia không hề hay biết mà vẫn còn đang thân thiết nói chuyện, một tay Hồ Kiến Huy ôm lấy eo của thiếu niên kia, tay còn lại gạt nước giữ thăng bằng. Hai người dán sát vào nhau lơ lửng trong làn nước, hoàn toàn không hề biết dưới đáy hồ có những sợi tơ đen đang quấn vào mắt cá chân của một người trong đó. Bất thành thành, cả người cậu bé thấp chột chìm xuống dưới nước, nó há miệng muốn kêu cứu nhưng nước lại tràn vào miệng nó.

“Anh Kiến Huy! Kiến, khụ, anh Kiến Huy...”. Cậu bé hoảng sợ vẫy tay, nước tràn vào mũi và miệng làm nó thấy ngạt thở.

“Tiểu Nhạc!”. Hồ Kiến Huy kinh hãi, hai tay chụp lấy người cậu bé.

Cậu bé vùng vẫy không ngừng, gương mặt ướt đẫm nước, đã không còn phân rõ đâu là nước hồ đâu là nước mắt. Bàn tay nắm lấy cánh tay Hồ Kiến Huy dần dần có dấu hiệu buông lỏng, hai mắt nó trắng dã, gần như ngất đi.

“Tiểu Nhạc!”. Hồ Kiến Huy lại gọi một tiếng, cậu bé đã không còn sức trả lời, hấn buông tay cậu bé rồi lặn xuống nước.

...

Cao Kiệt mặt không chút thay đổi đứng ở xa, hấn thấy thiếu niên Hồ Kiến Huy lặn xuống nước, lúc đang muốn kéo đồng rong quấn lấy chân cậu bé thì có một gương mặt phụ nữ lộ ra từ trong đồng rong đen, kề sát lên gò má hấn.

Hồ Kiến Huy hoảng hốt, tròn mắt như muốn rớt ra ngoài, hần đột nhiên bật ra hơn nửa mét, sắc nước, quấy người nổi lên mặt nước. Hần ho khù khụ đến chảy cả nước mắt nước mũi, cuối cùng khi đã lấy lại hơi, trên mặt nước đã không còn bóng dáng của cậu bé. Mặt nước phẳng như gương, không có một chút gợn sóng, sắc mặt Hồ Kiến Huy trắng bệch, tựa hồ đang suy nghĩ gì đó. Sau một lát, hần hít sâu một hơi rồi lại lặn xuống nước.

Gần như vào lúc đó, đám tóc đen bắt đầu cuộn lại xông tới mặt hần, chúng nó che khuất tầm nhìn của hần. Hần ra sức kéo chúng nó xuống, nhưng mái tóc đen này tựa như đồng rong rêu sinh trưởng điên cuồng trong nước. Hồ Kiến Huy cắn răng, dứt khoát mặc kệ chúng nó, duỗi thẳng tay tìm kiếm.

Đầu ngón tay cảm giác được xúc cảm mềm mại nhưng lạnh như băng, Hồ Kiến Huy theo phản xạ rút nhanh tay về. Đám tóc đen rộng lớn ngăn lại tầm nhìn của hần, hần do dự một chút, cuối cùng lại duỗi tay tới. Một bàn tay nhỏ chạm vào lòng bàn tay hần, hần thở phào một hơi_____đó là tay của Tiểu Nhạc, có lẽ đối phương đã ngất xỉu. Hồ Kiến Huy nắm chặt bàn tay đó, lấy sức, chân đạp một cái kéo theo Tiểu Nhạc nổi lên mặt nước. Mái tóc đen che kín mặt hần như e ngại ánh nắng mặt trời mà rút đi, Hồ Kiến Huy cẩn thận nhìn xung quanh, đâu đâu cũng thấy những quầng sáng nhún nhảy trên mặt nước, hần nhìn Tiểu Nhạc, nó mặc dù rất yếu ớt nhưng vẫn còn hít thở.

Cái hồ nước này thực sự quá đáng sợ, hần cảm thấy tim mình đập thành thịch, thầm nghĩ phải nhanh chóng rời khỏi đây. Hần chưa bao giờ có khát khao với đất liền đến như thế, nhưng hần đã không còn sức lực. Tìm đường sống trong nước đã làm tiêu hao rất nhiều khí lực của hần, huống chi hần còn phải lo cho Tiểu Nhạc... hần liếc mắt nhìn Tiểu Nhạc, một ý nghĩ bất chợt nảy lên_____nếu như không có Tiểu Nhạc thì sao?

Buông tay, buông Tiểu Nhạc, hần sẽ không còn gánh nặng.

Cánh tay trước đó vẫn ôm Tiểu Nhạc thật chặt có hơi thả lỏng, trên mặt Hồ Kiến Huy lộ ra biểu tình mâu thuẫn. Hắn cúi đầu nhìn chăm chăm vào Tiểu Nhạc, đúng lúc này, lông mi của Tiểu Nhạc giật giật. “Anh... Kiến... Huy...”, nó hơi mở mắt, yếu ớt gọi. Mắt của Hồ Kiến Huy tức khắc ươn ướt, sức lực trên tay nặng thêm, hắn không nói một lời kéo theo Tiểu Nhạc về phía bờ.

Nhưng dần dần, tốc độ di chuyển của Hồ Kiến Huy càng lúc càng chậm, hô hấp cũng càng lúc càng nặng nề. Hắn vô thức lắc lắc cánh tay kéo Tiểu Nhạc, trong lòng khó chịu bất an đến cực điểm. Tiểu Nhạc yên lặng ở phía sau hắn, tựa như là đồ phụ thuộc của hắn, bất động không nói lời nào. Hồ Kiến Huy liên tục hít sâu vài hơi, dần dần tỉnh táo lại... Nhưng vào lúc này, hắn tựa hồ nghĩ tới điều gì, cơ thể thoáng cái cứng lại. Hắn cảm thấy... nguyên nhân khiến cho tốc độ của hắn trở nên chậm chạp không phải vì hắn đã tiêu hao quá nhiều sức lực, mà chính là_____Tiểu Nhạc.

Hắn dừng việc gạt nước, thân thể cứng đờ xoay lại, chỉ thấy cái bụng của Tiểu Nhạc hướng lên mặt nước, mà chỗ bắp chân của nó... có một đứa bé không có mặt mũi đang ôm lấy chân nó.

Hồ Kiến Huy hét lên, Tiểu Nhạc mở mắt nhìn hắn, vẻ mặt mờ mịt. Hồ Kiến Huy há miệng, ngón tay run rẩy chỉ về phía đứa bé kia. Tiểu Nhạc nhìn về phương hướng hắn chỉ...

“A! A a a a_____”. Cả người Tiểu Nhạc tê liệt, răng đánh vào nhau cầm cập, “Anh Kiến Huy, cứu em với!”. Nó như nổi điên mà kêu to: “Anh Kiến Huy cứu em!”.

Hồ Kiến Huy nhìn cảnh tượng trước mắt mà đầu trống rỗng. Hắn máy móc kéo chặt lấy Tiểu Nhạc. Tiểu Nhạc điên cuồng giãy dụa bên trong làn nước, bàn tay nắm lấy tay Hồ Kiến Huy càng lúc càng dùng sức, rết, một vết máu xuất hiện trên mu bàn tay Hồ Kiến Huy. Hồ Kiến Huy tựa như bị

cái màu đỏ gai mắt kia thức tỉnh, hấn liền vội vàng kéo Tiểu Nhạc về phía mình.

“Đau!”. Tiểu Nhạc đau đớn gào to, “Anh Kiến Huy, em đau quá!”.

Trên mặt Hồ Kiến Huy không có biểu cảm gì, trong mắt điên cuồng chấp nhất, hấn bình tĩnh không nói lời nào, nhưng tay lại dùng sức. Hấn không nhìn thấy con quỷ nhỏ, cũng không nghe thấy tiếng kêu đau đớn của Tiểu Nhạc... Hấn chỉ biết, cố sức, dùng toàn lực, dùng hết toàn lực kéo Tiểu Nhạc!

“A a a!”. Kèm theo tiếng kêu thống khổ của Tiểu Nhạc, một mùi máu tanh nồng đậm tràn ngập trong nước.

Bắp chân của nó đã bị... kéo đứt!

Con quỷ nhỏ không có ngũ quan ôm lấy bắp chân đầm đìa máu chìm vào trong nước, Hồ Kiến Huy ngơ ngác nhìn thấy tất cả, hấn cảm thấy đứa bé kia đang nhìn hấn. Nó không có ngũ quan không có ánh mắt nhưng nó đang oán độc nhìn hấn...

Tiểu Nhạc đau đến như ngắt đi, Hồ Kiến Huy cứng đờ nhìn về phía nó, từ từ buông lỏng bàn tay mình.

Hấn không quay đầu lại mà bơi nhanh về phía bờ, không còn để ý đến tiếng kêu cứu yếu ớt phía sau.

“Anh Kiến Huy, cứu em... anh Kiến Huy, cứu em...”.

THÂN BIÊN (NHÂN QUÝ) (BỘ 2)

Miêu Oa
www.dtv-ebook.com
Quyển 2

Chương 52: Thanh Hành Vong Âm (6)

Tiểu Nhạc đau đến như ngắt đi, Hồ Kiến Huy cứng đờ nhìn về phía nó, từ từ buông lỏng bàn tay mình.

Hắn không quay đầu lại mà bơi nhanh về phía bờ, không còn để ý đến tiếng kêu cứu yếu ớt phía sau.

“Anh Kiến Huy, cứu em... anh Kiến Huy, cứu em...”.

Cao Kiệt đứng trên cao nhìn thiếu niên Hồ Kiến Huy cầm lấy quần áo ù té chạy đi, thậm chí không có dừng khí quay đầu nhìn lại. Khi nó vướng vào cành cây khô rồi vấp ngã bên chân Cao Kiệt, nó dùng cả hai tay hai chân bò dậy, lúc đó Cao Kiệt nhìn thấy nét ngoan lệ trên gương mặt cậu bé thiếu niên. Cao Kiệt biết rõ Hồ Kiến Huy không hề có ý nghĩ gọi người đến cứu Tiểu Nhạc. Một đứa nhỏ mới mười mấy tuổi mà đã khôn ngoan như vậy, nó biết sẽ không có ai tin tưởng lời nó nói _____ rong rêu lại có sinh mệnh tựa như tóc, đứa bé không có mặt mũi... chúng nó lôi Tiểu Nhạc vào nước, mặc dù chính mắt nó nhìn thấy nhưng nó không hề cho rằng người lớn sẽ tin tưởng những gì nó nói.

Có thể bọn họ còn đưa nó vào bệnh viện tâm thần. Đó là nơi vô cùng đáng sợ, trong suy nghĩ của thiếu niên Hồ Kiến Huy, nơi đó ở rất xa không thể nhìn thấy, không thể chạm vào, kinh khủng còn hơn địa ngục....

Cao Kiệt nhìn về đôi mắt chất chứa âm trầm của thiếu niên Hồ Kiến Huy, tựa như đang suy tư gì đó. Đây là “một cái chớp mắt” trước khi chết của Tiểu Nhạc, điều đó có nghĩa là trước khi Tiểu Nhạc chết đi, nó vẫn đang nhìn chòng chọc vào nhất cử nhất động của Hồ Kiến Huy. Nó tận mắt

chứng kiến người anh trai mà mình vẫn luôn tín nhiệm, luôn ý lại cách mình ngày càng xa, không hề lưu lại dù chỉ một tia hi vọng sống sót, thảo nào oán khí lớn đến thế này, Cao Kiệt nghĩ.

Đột nhiên hắt lại nghĩ tới anh trai Cao Thông của mình, người anh trai hèn nhát và kiêu căng ấy đã đem tới mạng sống cho mình. Cao Kiệt đứng nhìn anh trai dần dần chìm vào sông Vong Xuyên sâu không thấy đáy, chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng, trước mắt một mảnh đen kịt.

Hắn vẫn khao khát sinh mệnh sống động, nhưng từ đó hắn đã học được cách trân trọng. Hắn trở nên quý trọng mạng sống, không muốn nhìn thấy một chút hành vi lãng phí sinh mạng. Có đôi khi hắn cảm thấy mình trở nên không giống chính mình, nhưng việc này có quan hệ gì? Hắn còn sống, chỉ cần còn sống thì mọi việc có thể chuyển biến...

Tiểu Nhạc lúc này tựa như Cao Thông vào thời điểm đó, dần dần chìm xuống, mực nước vượt qua mắt, mũi, miệng của nó... Cao Kiệt siết chặt tay, giống như hắn muốn tìm lấy bản thân không cho mình xông tới đó.

Dần dần chỉ còn nhìn thấy đỉnh đầu Tiểu Nhạc trên mặt nước, Cao Kiệt cố gắng khắc chế, cả người run rẩy. Trong mắt của hắn, hình ảnh Tiểu Nhạc và anh trai chồng chéo lên nhau, hắn phảng phất như trở về thời điểm đó, anh trai yên lặng chìm vào dòng sông đen kịt, hắn ngẩn ngơ đứng bên bờ, không còn nhìn thấy anh trai xuất hiện...

Đừng chết!

Không còn quan tâm đến gì khác, Cao Kiệt chỉ thấy lòng đau nhói, đôi chân mất đi không chế lao thẳng xuống sườn đồi. Nhưng ngay tại lúc này, một cánh tay mạnh mẽ chặn đường hắn lại. Bởi vì không thu lại lực, cả hai người đều lăn vài vòng trên mặt đất. May là trải qua cú ngã này, Cao Kiệt mới chợt thanh tỉnh. Hắn chống tay ngồi dậy, nhìn về phía người ngăn trở hắn_____“Thân Đồ Thành?”.

Hình như Thân Đồ Thành đã va phải chỗ nào đó, hấn cúi đầu không nói gì. Có người thở dài ở sau lưng, Cao Kiệt xoay đầu nhìn thấy Cố Phán Hảo đi tới đỡ Thân Đồ Thành đứng lên.

“Đây là ‘một cái chớp mắt trước khi chết’, cho dù anh có lao xuống dưới cũng không thay đổi được điều gì”. Cố Phán Hảo có hơi trách cứ nhìn Cao Kiệt, “Chỉ khiến chúng ta bị kẹt ở nơi này, có lẽ không bao giờ ra khỏi được”.

‘Một cái chớp mắt trước khi chết’ là ký ức của quý, nó ghi chép lại đoạn thời gian những chuyện xảy ra trước khi chết. Người có một chút pháp thuật có thể mở ra những hình ảnh này, nhưng lại không có bất kỳ pháp thuật nào có thể thay đổi nó. Ký ức không được phép thay đổi. Một khi đã có ký ức, đại biểu rằng chuyện đã xảy ra, cho dù Cao Kiệt chạy xuống thì cũng không cứu được Tiểu Nhạc. Và kết quả tồi tệ hơn là có khả năng chính bọn họ sẽ bị nhốt trong kí ức của Tiểu Nhạc, ngày qua ngày diễn lại vai trò khán giả.

“Xin lỗi”. Cao Kiệt nói.

Cố Phán Hảo nhìn hấn, xoay người hỏi Thân Đồ Thành: “Anh thế nào rồi?”.

Thân Đồ Thành yên lặng ôm lấy eo Cố Phán Hảo, lắc đầu nói: “Không sao”.

Lúc này, mặt nước đã lặng yên, Cố Phán Hảo nhìn một lúc lại nói: “Nó đã chết”. Việc này có nghĩa “một cái chớp mắt trước khi chết” đã kết thúc, cậu khẽ niệm vài câu, vài tia sáng êm dịu phát ra trên người cậu, chúng nó bao bọc lại bọn họ, chỉ chốc lát sau bọn họ đã trở về ngôi nhà ma bóng tối âm u.

Cố Phán Hảo thu lại cây thủy đình cuối cùng trên người Tiểu Nhạc, mỉm cười dịu dàng với nó, tựa như người phóng ra bảy cây đình ban nãy không phải là cậu: “Người có thể đi rồi”.

Tiểu Nhạc chậm rãi đứng lên, lại chần chừ không cử động.

“Vì sao nhất định phải hỏi tên của nó?”. Cao Kiệt cau mày hỏi.

“Người giết Lư Trọng Huy là nữ quỷ”. Cố Phán Hảo nói, “Cô ta có một đứa con”.

“Vậy kết quả thế nào?”.

“Tôi nghĩ Tiểu Nhạc và cô ta không có quan hệ”.

“Vì thế... cậu muốn nói cho chúng tôi biết chuyện lần này chẳng qua chỉ là trùng hợp...”.

Cố Phán Hảo không trả lời, cậu chỉ vào Hồ Kiến Huy, hỏi Tiểu Nhạc: “Vì sao người lại muốn giết cậu ta?”.

Tiểu Nhạc vốn cảnh giác nhìn Cố Phán Hảo, khi ánh mắt rơi trên người Hồ Kiến Huy, trong mắt một mảnh mù mịt.

“Anh nhìn xem”. Cố Phán Hảo nói, “Giết người là bản năng của lệ quỷ”. Không cần bất cứ lí do gì.

Cao Kiệt suy nghĩ một hồi, tựa như nghĩ tới điều gì, hần há miệng, lại suy nghĩ rồi lại nhắm mắt. Lúc này, Thân Đồ Thành bỗng nhiên lên tiếng: “Tôi muốn biết những chuyện này có liên quan cái gọi là Điệp Tiên hay không”.

“Có”. Cố Phán Hảo khẳng định nói.

“Là ai?”.

“Tôi không biết”. Cố Phán Hảo suy nghĩ rồi nói, “Nó vẫn tránh tiếp xúc với tôi”.

Không biết từ lúc nào, Tiểu Nhạc đã rời đi, Cao Kiệt gọi điện thoại dặn dò Lưu Hạ vài câu rồi xoay người nói với hai người: “Đi thôi, quay về sở cảnh sát”.

Thân Đồ Thành lắc đầu: “Tôi muốn ở lại xử lý chuyện của Hồ Kiến Huy”.

Hắn muốn ở lại, Cố Phán Hảo nhất định không chịu đi. Cao Kiệt xoa xoa cái đầu đau nhức, không kiên nhẫn nói: “Tôi đã gọi người đến rồi”. Trước mắt, thi thể Hồ Kiến Huy không thể an táng, đầu tiên phải đưa về sở cảnh sát, vì thế bọn họ bất quá chỉ đi trước một bước mà thôi.

Thân Đồ Thành hiếm khi thấy cố chấp: “Vậy chúng tôi chờ bọn họ tới”. Nói xong hắn liền đi đến ngồi cạnh Hồ Kiến Huy. Cố Phán Hảo cũng không nói một lời ngồi xuống bên cạnh Thân Đồ Thành, Cao Kiệt tức giận vô cùng nhưng không có biện pháp với hai người bọn họ, cuối cùng hắn vừa gọi điện thoại cho Lưu Hạ vừa phát hỏa.

Có lẽ bởi vì hắn phát hỏa nên đội xử lý đến rất sớm. Thân Đồ Thành giúp bọn họ đưa thi thể Hồ Kiến Huy lên xe, vừa cẩn thận cài lại dây giữ, đợi đến khi xe vận chuyển khuất khỏi tầm mắt, lúc này hắn mới yên tâm quay về xe Lưu Hạ.

Sắc mặt bọn họ rất khó coi, nhất là Cao Kiệt, mặt u ám, khí lạnh tỏa ra khắp người. Lưu Hạ sờ sờ mũi, lúc xe chạy được một đoạn rồi hắn mới hỏi Thân Đồ Thành: “Có tiến triển gì không?”.

Thân Đồ Thành vuốt mặt, nói: “Bắt được một con lệ quỷ”.

“Điệp Tiên sao?”.

“Không phải”.

Lưu Hạ nhú mào, không nói gì nữa. Lúc này, Cao Kiệt đã mở miệng: “Cũng không phải không có tiến triển”.

“Như thế nào?”. Lưu Hạ lập tức hứng thú.

Không thể tiếp tục bị Cổ Phán Hảo dắt mũi, Cao Kiệt nghĩ. Hắn suy nghĩ một hồi, ảo não nói: “Có thể chúng ta đã đi sai hướng rồi”.

“Cái gì?”. Lưu Hạ lập tức mờ mịt. Sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy, nhiều người mất mạng như vậy thì bước đột phá lớn nhất của bọn họ có lẽ chính là trình tự thời điểm chuyện phát sinh, nhưng hiện tại Cao Kiệt lại nói_____bọn họ đi sai hướng rồi?!

Cao Kiệt sắp xếp lại suy nghĩ của mình, hắn nói: “Có lẽ chúng ta không nên hành động theo thời gian... bắt đầu suy xét từ phương diện người thì thế nào?”.

“Người?”. Lưu Hạ vẫn mù tịt, ngây ngốc nói, “Người tử vong đầu tiên chính là Bạch Lộ...”.

“Đúng vậy, người tử vong đầu tiên chính là Bạch Lộ”. Cao Kiệt dừng một lát rồi nói tiếp, “Nhưng người đầu tiên tiếp xúc với Điệp Tiên là ai?”.

“Ừ?”.

“Là tôi”. Thân Đồ Thành nói.

Cao Kiệt lại lắc đầu: “Là Vương Thế Vỹ”.

Trong xe nhất thời lâm vào yên tĩnh, mất một lúc lâu, Lưu Hạ nói: “Chính xác”. Hắn sắc bén nhìn Thân Đồ Thành, “Tôi nhớ kỹ cậu từng nói với tôi là lúc đó, Vương Thế Vỹ hỏi cậu có nhìn thấy tay của Điệp Tiên hay không_____bàn tay kia đã nắm lấy cậu ta”.

“Vì thế Vương Thế Vỹ trở thành người môi giới đầu tiên”. Cao Kiệt nói tiếp, “Khi cậu ta tiếp xúc với Bạch Lộ, vai trò môi giới này chuyển sang người Bạch Lộ... tiếp đó khi Bạch Lộ tiếp xúc với Tôn Chí Triết, Tôn Chí Triết biến thành người môi giới tiếp theo, sau đó Bạch Lộ tử vong”.

Mỗi khi người môi giới tiếp xúc với người tiếp theo, sau khi vai trò môi giới được chuyển đi thì người môi giới trước đó sẽ tử vong. Nói cách khác, người thực sự bị Điệp Tiên giết chết cũng chỉ có một, đó chính là Bạch Lộ. Mà khi Bạch Lộ chết đi, cô ấy sẽ trở thành cái gọi là Điệp tiên kia.

“Không, không đúng”. Lưu Hạ cẩn thận suy nghĩ, hắn nói: “Nếu như vậy thì tại sao người môi giới đầu tiên Vương Thế Vỹ vẫn còn sống đến bây giờ?”.

Thân Đồ Thành và Cao Kiệt liếc mắt nhìn sau, hai người đều nhìn thấy đáp án trong mắt đối phương_____bởi vì Cổ Phán Hảo đã đi trước một bước, cậu ấy đã dựa vào Vương Thế Vỹ, mà Điệp Tiên lại tránh tiếp xúc với Cổ Phán Hảo.

Thế nhưng, bọn họ cũng không thể giải thích cho Lưu Hạ, rơi vào đường cùng, Cao Kiệt không thể làm gì khác ngoài giả bộ ngang ngược: “Dựa theo suy nghĩ của tôi đây”.

Lưu Hạ liếc trộm Cao Kiệt từ kính chiếu hậu, nửa ngày sau mới đầu hàng nói: “Được rồi, được rồi... vậy có thể nói cho tôi biết Điệp Tiên rốt cuộc là ai không?”.

“Bởi vì ngọc điệp vẫn luôn xuất hiện trong tầm mắt của chúng ta nên chúng ta đương nhiên phải tập trung vào nó...”. Cao Kiệt nói, “Nhưng thực tế vẫn còn một khả năng”.

“Là khả năng gì?”.

“Muốn chơi trò Điệp Tiên, ngoại trừ cần đĩa thì còn cần... giấy!”.

“A! Đúng rồi!”. Liên Xảo Dã vẫn luôn im lặng cũng kêu lên. “Tôi cuối cùng cũng nghĩ ra rồi! Ngày đó ở quán cà phê tôi đã thấy có chỗ không đúng, hóa ra là như vậy!”.

Thân Đồ Thành quay đầu nhìn về phía cô_____trong mắt cô không có sắc nước, cô là Liên Xảo Dã, không phải Cố Phán Hảo.

“Hiện tại em đã nghĩ ra rồi!”. Liên Xảo Dã xoay người nói với Thân Đồ Thành, “Anh có nhớ là anh từng nói với em Vương Thế Vỹ nói tờ giấy kia là do đàn anh truyền lại không?”.

Thân Đồ Thành gật đầu nhưng tâm tư đã chuyển đi nơi khác_____A Hảo đi đâu rồi?

THÂN BIÊN (NHÂN QUÝ) (BỘ 2)

Miêu Oa
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 53: Quay Lại Núi Ngưu

“Hiện tại em đã nghĩ ra rồi!”. Liên Xảo Dã xoay người nói với Thân Đồ Thành, “Anh có nhớ là anh từng nói với em Vương Thế Vỹ nói tờ giấy kia là do đàn anh truyền lại không?”.

Thân Đồ Thành gật đầu nhưng tâm tư đã chuyển đi nơi khác_____A Hảo đi đâu rồi?

Liên Xảo Dã gần như lập tức nhận ra nghi hoặc của Thân Đồ Thành, chẳng biết từ đâu lấy ra một viên ngọc thủy lam sắc trong veo nhét vào tay hắn, nhỏ giọng nói: “Cậu ấy ở chỗ này”.

Thân Đồ Thành kinh ngạc nhìn viên ngọc nhỏ trong lòng bàn tay, thẳng đến khi nó ngấm vào tay thì hắn mới cảm giác được đây lại là một giọt nước. Cảm giác mát lạnh của nước ngấm vào trong tim, hắn đưa giọt nước đến sát mắt, phát hiện bên trong có một chút băng lam sắc di động lấp lánh.

“Đây là gì?”.

“Em không biết”. Liên Xảo Dã lắc đầu, “Lúc nó ở trong tay em thì chỉ trong suốt”.

Lúc này Cao Kiệt cũng chồm người đến, nghiêng cứu một hồi rồi nói: “Chắc là trử hồn châu gì đó... tôi cũng chưa từng nhìn thấy loại làm từ nước như cái này”. Hắn không nhịn được lấy ngón tay đẩy một cái, “Sao nhỏ thế, lại còn không có hình dạng cố định”.

Thân Đồ Thành nắm chặt giọt nước trong tay, hắn nghĩ thầm, đây không phải A Hảo, em ấy không cần tính khí ổn định(?), vô luận thay đổi ra sao,

em ấy vẫn chính là Cố Phán Hảo.

“Bây giờ chúng ta đi đâu?”.

“Thành phố X”. Lưu Hạ vừa lái xe vừa trả lời, “Lên núi Ngưu”.

Thân Đồ Thành nói: “Tôi cần về thành phố Z một chuyến”.

“Chúng tôi sẽ xử lý tốt chuyện của Hồ Kiến Huy”. Cao Kiệt trầm giọng nói, “Về phía người nhà của cậu ta, chúng tôi sẽ cố gắng sắp xếp ổn thỏa, bên trường học chúng tôi cũng sẽ lưu ý”.

Thân Đồ Thành cúi đầu suy nghĩ một hồi, nói: “Tôi không hi vọng chuyện này được lên báo”.

“Tất nhiên”. Lưu Hạ nói, “Chúng tôi không tội gì đi tìm phiền phức về cho mình”.

“Không chỉ... duy nhất Hồ Kiến Huy, tất cả mọi chuyện, tôi cũng không muốn nhìn thấy chúng xuất hiện trên báo chí”. Ngữ khí của Thân Đồ Thành rất trầm ổn, “Bất kể là hiện tại, hay là sau khi mọi chuyện đã được giải quyết”.

“Đã có nhiều người chết như vậy, chúng tôi cũng không tiện nói rõ mọi phương diện”. Lưu Hạ thở dài, nói, “Yên tâm đi, chúng tôi biết cần phải làm gì”.

“Ừ”. Thân Đồ Thành lên tiếng, sau đó không nói gì nữa liền nhắm mắt nghỉ ngơi.

Ở bên cạnh, Liên Xảo Dã lặng lẽ ngắm nhìn Thân Đồ Thành, chỉ trong vài tháng ngắn ngủi, hắn đã trở thành một người đàn ông chín chắn. Lòng mày của hắn giãn ra lại khiến cho người khác cảm thấy uy nghiêm. Hắn vẫn luôn bình tĩnh lý trí nhưng khóe miệng mím chặt lại lộ ra vài phần thô bạo.

Hắn vẫn là quý ông lịch sự như trước, nhưng so với trước đây thì càng khó nắm bắt và khó tiếp cận... Thân Đồ Thành trước đây đã biến mất. Có lẽ nên nói, Thân Đồ Thành ngày trước vẫn chưa hoàn chỉnh, hiện tại, hắn đã trưởng thành và trở thành một Thân Đồ Thành chân chính_____hắn vốn nên như thế này, Liên Xảo Dã nghĩ.

Cô nhẹ nhàng lấy một cái chăn mỏng đắp lên người Thân Đồ Thành, nói khẽ với Lưu Hạ: “Anh tắt điều hòa được không”.

Lưu Hạ lại tăng nhiệt độ cao lên một chút, nói: “Lòng tôi đang nóng như lửa đốt đây”.

“Chuyện vẫn cứ như vậy”. Cao Kiệt ủ rũ nói, “Cho đến tận bây giờ chúng ta vẫn không ngăn cản được gì cả”.

“Vì thế thành bại là ở hành động lần này”. Lưu Hạ uể oải nói, “Núi Ngưu... tất cả đều sẽ kết thúc tại nơi này, hoặc là...”.

“Hoặc là chúng ta đều chết tại đó”.

Nói xong cả ba người đều im lặng, trong một khoảng thời gian rất dài, không ai nói thêm gì nữa. Vẻ mặt của ba người vô cùng nghiêm túc, bắt đầu hồi tưởng lại ký ức của đời này. Những cay đắng, ngọt ngào, khổ cực... vào giờ khắc này đều trở nên vô cùng quý báu.

Một lúc lâu sau, Liên Xảo Dã lên tiếng: “Chưa từng tiếc nuối...”.

“Đúng vậy, vì thế cho dù là kết quả gì, tôi cũng sẽ vui vẻ chấp nhận”. Lưu Hạ cuối cùng cũng cười lên. Nhưng trong ánh mắt sắc bén của Cao Kiệt, hắn vẫn thu lại tiếng cười, nghiêm túc nói: “Đương nhiên tôi sẽ tận sức có thể để khiến kết cục này đi theo chiều hướng tốt nhất”.

Kết cục tốt nhất chính là dấu chấm hết cho mọi thứ ở núi Ngưu. Không ai chết, Lưu Hạ cúi đầu nhìn lòng bàn tay mình, hắn nắm chặt_____tôi sẽ

cố gắng hết sức để sống sót, quan trọng hơn là phải để mọi người đều sống sót.

...

Đi được một nửa quãng đường, Thân Đồ Thành thay Lưu Hạ lái xe. Lưu Hạ vội vã chui vào ghế sau, chưa tới nửa phút thì đã ngủ_____không biết từ lúc nào, nụ cười bất cần đời của hắn đã biến mất. Gương mặt mệt mỏi khiến hắn thoát nhìn chừng chặc và có trách nhiệm hơn. Cao Kiệt lặng lẽ phủ chiếc chăn mỏng lên người hắn, Cao Kiệt cảm thấy bọn họ bất giác đã trở nên chín chắn hơn rất nhiều.

...

Khi xe chạy lên núi Ngưu, sắc trời đã hơi tỏ, trời bắt đầu đổ mưa phùn, Thân Đồ Thành đưa tay tắt điều hòa rồi mở cửa sổ xe. Những hạt mưa bụi mang theo cảm giác mát lạnh phả vào mặt, đột nhiên như có vật gì chặn ở phía trước, Thân Đồ Thành đạp mạnh chân thắng.

Két_____

Cao Kiệt lập tức tỉnh giấc, kinh hãi: “Sao vậy?”.

Thân Đồ Thành giật mình, lau bụi nước trên mặt, áy náy nói: “Hình như xe bị hư rồi”.

“Phù...”. Cao Kiệt thở phào, lại nhìn cảnh sắc bên ngoài, “Đến núi Ngưu rồi sao?”.

“Ừ”.

“Vậy xuống đi bộ thôi, phía trước chính là trạm canh gác rồi”. Nói xong, Cao Kiệt đánh thức hai người đang ngủ.

“Gì đó...”. Lưu Hạ mơ mơ màng màng dụi mắt, “Đến nhanh vậy?”.

Cao Kiệt không nói hai lời liền đỡ Lưu Hạ đi về trước. Thân Đồ Thành liếc nhìn Liên Xảo Dã, rất có phong độ đi phía sau cùng.

Nhóm bốn người rất nhanh đã đến được trạm canh gác, Lưu Hạ đưa giấy chứng nhận, thân thiết khoác vai hai người canh gác, thảnh thơi lại thì thầm bên tai hai người. Sau một lát, nhóm người Thân Đồ Thành được sắp xếp ngồi vào cái bàn nhỏ bên cạnh, trên bàn là đồ ăn nóng hổi.

“Trước tiên ăn chút gì đã”. Lưu Hạ húp ngay một bát cháo, “Không no bụng thì không có sức lục soát núi đâu”.

“Lục soát núi?”.

“Ừ”. Lưu Hạ cắn hai, ba cái đã giải quyết xong một cái bánh bao, hắn đặt đĩa xuống, nghiêm mặt nói, “Vương Thế Vỹ chạy trốn rồi”.

“Shit!”. Cao Kiệt không nhịn được mắng một câu.

Liên Xảo Dã hỏi: “Cậu ta chạy về hướng nào?”.

“Hướng Bắc”.

“Kỳ lạ...”. Liên Xảo Dã khó hiểu, “Phía Bắc thuần âm, hắn âm khí càng nhiều”.

Cao Kiệt suy nghĩ một chút rồi nói: “Cô nói thiếu một điểm, nước đổ về Bắc”. Nói xong hắn liếc mắt nhìn Thân Đồ Thành.

Thân Đồ Thành tựa hồ cũng có điều suy nghĩ, có vẻ hoàn toàn không quan tâm đến cuộc đối thoại của bọn họ_____ “Ở tại nơi này, chúng ta sẽ gặp lại”. Lúc đó, bé gái kia đã nói với hắn như vậy.

Hiện tại, hắn đã đến đây. Vậy có nghĩa là cô bé sẽ tìm đến hắn nhanh thôi?

Thân Đồ Thành cố gắng nhớ lại tình huống hôm đó, A Hảo từng nói đó là một con địa tinh, vì vậy hắn liền hỏi Liên Xảo Dã: “Địa tinh là cái gì?”.

Liên Xảo Dã sửng sốt, rồi đáp: “Là tinh quái tập hợp linh khí của đất tu luyện thành... nhiều nhất chính là nhân sâm và hà thủ ô”.

“Tập tính khác biệt lớn nhất của bọn chúng là ở đâu?”.

“Ừm, hà thủ ô ưa dương ưa ẩm ướt, không ưa âm, sợ lụt. Nhân sâm ưa bóng mát, ẩm ướt... A, em nhớ ra rồi! Đứa bé chúng ta gặp lần trước! Nó chính là địa tinh!”. Liên Xảo Dã mừng rỡ.

“Chắc hẳn là nhân sâm”. Cao Kiệt nói, “Môi trường của núi Ngưu không thích hợp cho hà thủ ô sinh trưởng.

“Là nhân sâm thì tốt rồi!”. Liên Xảo Dã chỉ vào bản đồ địa hình núi Ngưu, “Nhân sâm ưa âm ưa ẩm ướt, mà phía Bắc ngọn núi này vừa vặn có một con sông”.

Cô càng nói càng hưng phấn, Lưu Hạ lại ù ù cạc cạc, “Excuse me, hình như tôi không hiểu mọi người đang nói gì”.

“Anh không cần hiểu”. Liên Xảo Dã nói, “Tiểu nhân sâm giỏi nhất là tìm đồ, lần này không cần lo không tìm được Vương Thế Vỹ”.

“Cho dù là như vậy...”. Lưu Hạ chưa từ bỏ ý định, nói, “Các người làm sao tìm được cái kia... ờ, tiểu nhân sâm?”.

Liên Xảo Dã cũng ghen lời, Thân Đồ Thành mỉm cười: “Cô nhóc đó sẽ tìm đến tôi nhanh thôi”.

Sau bữa sáng, Lưu Hạ lại hỏi mượn người canh gác một ít đồ, sau đó dẫn ba người kia đi về hướng Bắc. Đi hơn khoảng chừng một giờ, mưa phùn đã biến thành mưa to tầm tã.

Màn mưa tựa như thác nước che khuất tầm nhìn của bốn người, con đường dưới chân trở nên lầy lội vô cùng. Áo mưa nặng trĩu cản trở việc đi lại, Liên Xảo Dã chật vật bước đi, cách lớp mặt nạ, cô cao giọng nói: “Mất phương hướng rồi!”.

“Dừng lại đã!”. Tiếng mưa to làm cho giọng nói của Lưu Hạ trở nên hư ảo. Liên Xảo Dã nghe theo dừng chân lại, vài giọt nước mưa không rõ rơi vào từ đâu, chúng nó chảy dọc sau lưng cô tựa như một ngón tay lạnh lẽo... Cô không nhìn được rùng mình.

Dễ nhận thấy là nhóm Thân Đồ Thành đã lạc đường dưới cơn mưa to, Lưu Hạ lắc lắc thiết bị trong tay, bất đắc dĩ nói với Cao Kiệt: “Hỏng rồi”. Chính xác không phải bị hỏng mà là kim đồng hồ của thiết bị xác định phương hướng không ngừng quay vòng, giống như từ trường xung quanh mọi người trở nên hỗn loạn. “Gặp quỷ rồi”. Lưu Hạ khẽ nói.

“Làm sao bây giờ?”. Liên Xảo Dã miễn cưỡng đứng lên cành cây khô nằm trên mặt đất, bàn chân trắng nõn dính đầy bùn đất. Lưu Hạ đưa lưng về phía cô rồi ngồi xõm xuống, Liên Xảo Dã sờ vào cánh tay lạnh như băng của mình, im lặng nằm lên lưng hắn.

Lưu Hạ ném quách cái thiết bị kia đi, nói với Cao Kiệt: “Điều cơ bản nhất của sinh tồn dã ngoại_____phân biệt phương hướng, anh sẽ không quên chứ?”.

Cao Kiệt hừ một tiếng, cẩn thận quan sát tình huống xung quanh rồi dẫn đầu đi qua một hướng.

Thân Đồ Thành im lặng cả một đường, nhưng so sánh với ba người chật vật kia thì hắn có vẻ ung dung vênh vác hơn nhiều. Hắn để hai tay trong túi, từ tốn đi theo sau Lưu Hạ, lúc này tâm tình của hắn có vẻ bình tĩnh lạ thường. Viên châu thủy lam sắc lấp lánh trong lòng bàn tay hắn, Thân Đồ Thành bất giác siết chặt tay.

Đột nhiên, cách phía trước không xa truyền đến tiếng thét chói tai của Liên Xảo Dã, trong màn mưa, bóng dáng của cô và Lưu Hạ mơ hồ gần như trong phút chốc sẽ biến mất, Thân Đồ Thành cả kinh nhanh chóng chạy tới.

Đợi đến khi tới gần, một cái hố sâu đường kính khoảng hai mét xuất hiện trước mặt hắn_____ hóa ra đám người Liên Xảo Dã không cẩn thận bị ngã xuống dưới. Cái hố rất sâu, nường theo ánh sáng đèn pin nhìn xuống, hắn không hề nhìn thấy đáy, hơn nữa ba người té xuống hố đang mặc áo mưa màu xanh bộ đội, Thân Đồ Thành càng không thể tìm được bọn họ. Hắn quỳ rạp trên mặt đất, chồm tới miệng hố rồi hô to: “Không sao chứ?”.

Qua một lát, giọng nói của Cao Kiệt truyền tới: “Không sao... Lưu Hạ... chúng tôi thấy... xuống đi...”. Giọng nói của hắn đứt quãng như có như không, trong nháy mắt đã bị tiếng mưa âm âm lấn áp.

THÂN BIÊN (NHÂN QUÝ) (BỘ 2)

Miêu Oa
www.dtv-ebook.com
Quyển 2

Chương 54: Bí Mộ Huyền Vũ

Thân Đồ Thành cầm điện thoại trong tay cố gắng rọi đèn xuống bên dưới, ánh sáng rất yếu ớt, ngay cả vách hố cũng rất mờ hồ. Nước mưa chảy dọc theo trán khiến hắn không thể mở mắt.

Bây giờ hắn nên xuống dưới ngay hay là trước tiên đợi tiểu nhân sâm đến tìm hắn?

Bên dưới hố đã không còn nghe thấy tiếng vang của ba người. Thân Đồ Thành đang do dự thì sau lưng có người kéo góc áo của hắn, Thân Đồ Thành quay đầu nhìn thấy một đứa bé gái chừng mười tuổi đứng trong làn mưa to, trên người vẫn mặc đồ bệnh nhân, xung quanh người mù mịt hơi nước, nhưng lạ lùng là cả người không thấy bị ướt chút nào, tựa như trong khoảnh khắc nước mưa chạm tới cô bé thì đã lập tức bốc hơi, gương mặt của bé gái bị che phủ dưới lớp sương mù lộ ra nụ cười vui vẻ: “Anh ơi, em tới tìm anh nè”.

“Ừ”. Thân Đồ Thành ôn hòa nói, “Anh muốn em tìm giúp anh hai thứ”.

“Em biết anh muốn tìm gì rồi”. Bé gái cười hi hi nói, “Chỉ có mỗi em mới tìm được thôi đó...”.

Thân Đồ Thành nghe vậy liền cười rộ lên, đưa tay sờ đầu cô bé: “Đi thôi”.

Cô bé đang đứng trước mặt Thân Đồ Thành thoáng cái chui vào bùn đất, chỉ lộ ra cái đầu: “Anh có muốn em đưa anh xuống dưới không? Bên trong cái hố kia có bảo bối đó...”.

“Cám ơn em”. Thân Đồ Thành thuận tay bẻ hai nhánh cây, “Tự anh xuống được rồi”.

“Vây lát gặp lại nhé!”. Cô bé cười hì hì rồi cả người chui vào trong đất.

Thân Đồ Thành thử độ cứng của hai nhánh cây, hắt hất sâu một hơi, thả người nhảy xuống cái hố sâu đen nhánh kia.

Môi trường trong hố rất bẩn, Thân Đồ Thành nín thở, một tay dùng sức cầm nhánh cây vào vách hố, càn cây trượt xuống vài tấc khi chống đỡ trọng lượng của hắn, hắn cầm nhánh cây còn lại vào bên kia vách hố... Sau đó cứ như vậy mà trượt xuống, rất nhanh hắn đã đến được đáy hố.

Mới vừa đặt chân xuống đất, hắn liền cảm thấy bùn đất dưới chân rất xốp, hắn ngẩng đầu, đập vào mắt là một màn xám đen, dĩ nhiên không nhìn thấy miệng hố. Phảng phất như đã đi vào một thế giới khác, mưa không hề rơi được xuống đây, ngay cả tiếng mưa trời long đất lở cũng không nghe thấy.

Đáy hố rất rộng rãi, bốn phía tối om vì ánh sáng không thể chiếu đến, Thân Đồ Thành theo bản năng bày ra tư thế phòng bị. Đám người Cao Kiệt cứ như đã biến mất vào hư không, Thân Đồ Thành tìm kiếm xung quanh nhưng chỉ nhìn thấy thẻ chứng nhận cảnh sát của Cao Kiệt. Cũng bởi vì cái thẻ này, hắn phát hiện có một phiến đá màu xanh đen được chôn dưới bùn đất.

Phiến đá có màu sắc rất kỳ lạ, dài rộng chừng hai mét, ở giữa có một đồ đằng, bốn góc khắc chữ chi chít. Thân Đồ Thành cẩn thận quan sát một hồi, hắn phát hiện những con chữ nhỏ này thuộc về thời Tần, sử dụng phương thức hai loại Âm Dương khắc, phần Dương khắc là hai đoạn kinh văn, trong trí nhớ của Thân Đồ Thành, nó hắn được sử dụng để giam cầm linh hồn và trấn áp ác quỷ. Còn phần Âm khắc là một đoạn tự bạch, đại ý là: Ta dùng

linh hồn của ta giao dịch với ma quỷ, ta nhận được thứ ta muốn nhất, sau khi ta chết, ta giữ đúng lời hứa, ở tại đây canh giữ thần minh của hân.

Xem xong đoạn chữ nhỏ, Thân Đồ Thành lại đến gần để quan sát đồ đằng. Chủ thể chính của đồ đằng chính là một con vật tựa như rùa_____sở dĩ nói “tựa như” là bởi vì miệng của con “rùa” này có hình dáng của mỏ chim ưng, người điêu khắc chạm trổ vô cùng sắc sảo, khiến người khác vừa nhìn liền cảm thấy sợ hãi. Nhưng một điểm khác khiến Thân Đồ Thành cảm thấy rất kỳ quái là phần đuôi của con “rùa” này rất dài, dài đến quấn vài vòng quanh người nó... Toàn bộ đồ đằng trông rất sống động, tựa như một giây tiếp theo nó sẽ cử động vậy.

Vào lúc này, thủy châu trong tay đột nhiên phát ra ánh sáng thủy lam rực rỡ, ánh sáng từ từ lan rộng, trong phút chốc đã chiếu sáng toàn bộ đáy hồ, mãi đến mấy phút sau mới dần dần giảm xuống. Khi ánh sáng đã hoàn toàn biến mất, Thân Đồ Thành nhìn thấy Cố Phán Hảo mang sắc mặt tái nhợt quỳ gối trước cái đồ đằng kỳ quái kia.

“A Hảo!”. Thân Đồ Thành vội vàng ôm người vào lòng.

Cố Phán Hảo quay về phía Thân Đồ Thành mỉm cười, ngón tay dài nhọn lưu luyến xoa nhẹ lên thủy hoa đồ án xung quanh con “rùa” kia, nhưng lại trì trệ không dám chạm vào nó.

Thân Đồ Thành kéo tay Cố Phán Hảo, dùng tay mình bọc lấy bàn tay cậu, hỏi: “Trong mộ là gì của em?”.

Cố Phán Hảo cung kính nhìn đồ đằng, qua thật lâu mới nói, “Huyền Vũ Đại Thần, tôi làm sao có thể không quỳ”. Cậu trở tay nắm lấy tay Thân Đồ Thành, sau đó kéo tay hân đặt lên Huyền Vũ đồ đằng, khi vừa chạm vào, Thân Đồ Thành lập tức giật cả mình. Trong lòng bàn tay truyền đến cảm giác nước chảy_____đồ đằng, đúng thật, là vật sống?

Thân Đồ Thành sửng sốt thu tay về, Cổ Phán Hảo mỉm cười chỉ vào cái đuôi quần chặt quanh Huyền Vũ, ý bảo hẳn hãy nhìn kĩ lại. Thân Đồ Thành đưa tay vuốt ve, phát hiện trên đuôi phủ đầy vảy nhỏ. “Đây là...”.

“Là rắn”. Cổ Phán Hảo chỉ vào phần “đuôi” quần lấy cổ của “rùa”, đó chính là đầu rắn, trong đôi mắt sống động lộ ra vẻ uy nghiêm, Cổ Phán Hảo cung kính chấp tay cúi đầu, rồi lại ngoảnh đầu nói với Thân Đồ Thành: “Em cảm giác ngọc điệp ở ngay phía trước, chúng ta đi xuống dưới thôi”.

Thân Đồ Thành không nói một lời mà chỉ nắm lấy tay Cổ Phán Hảo, hai người đứng sánh vai, trên người Cổ Phán Hảo mơ hồ tỏa ra ánh sáng êm dịu, chỉ chốc lát sau, Huyền Vũ đồ đằng đã biến mất, tại khoảng trống đó xuất hiện một đoạn cầu thang dẫn thẳng xuống dưới.

Hai người nhìn thoáng qua nhau, Thân Đồ Thành nắm tay Cổ Phán Hảo chậm rãi đi xuống, ở cuối cầu thang, hẳn nhìn thấy ba người Cao Kiệt đang nằm hôn mê ở đó. Hai người cũng không định đánh thức bọn họ, vô cùng ăn ý đi vòng qua rồi tiếp tục đi sâu vào bên trong.

Không gian phía dưới không lớn, đi dọc theo lối đi hẹp dài khoảng chừng vài phút, hai người nhìn thấy ba căn phòng nhỏ. Căn phòng ở giữa to hơn hai căn bên cạnh, nó nằm ở phía bắc. Hai căn nhỏ hơn một phía nam một phía đông.

Bởi vì cả hai đang đứng đối diện với căn phòng lớn nên quyết định đi vào. Trong phòng bày biện rất đơn giản, trên bàn thờ có thờ phụng tượng Huyền Vũ nhỏ, trước lư hương có khói bay lượn lờ, có vẻ như vẫn có người ở.

“Bất lão hương”. Thân Đồ Thành liếc nhìn cái lư hương. Mấy nghìn năm trước đây, cái lư hương này từng được đặt trong tấm cung của hẳn.

Cái gọi là Bất lão hương cũng không phải người vào sẽ không già, mà là chỉ hương khói vĩnh viễn bất diệt. Phù Sinh đã từng không đồng ý, chỉ là

Cổ Phán Hảo rất thích nó nên mới giữ nó lại, hiện tại đã cách nghìn năm, Thân Đồ Thành lại nhìn thấy nó lần nữa, chứng kiến cái gọi là bất lão bất diệt của nó. Nhưng Thân Đồ Thành không thích thứ thuộc về hắn, thuộc về Cổ Phán Hảo bị người khác nắm giữ, hắn nhú mày, bắt đầu quan sát căn phòng_____trong lồng chim có đặt một cái khóa thanh thiên, chỉ cần gài nó vào chân của bất cứ loài chim nào thì vô luận chúng bay xa bay cao bao nhiêu, chỉ cần một động tác của chủ nhân, chúng sẽ lập tức bay về. Trên giá sách có một con dao Lang Vương cốt, Phù Sinh đã đơn độc quần đấu với Lang Vương xảo trá âm độc nhất trên thảo nguyên, mấy tháng sau, hắn rốt cuộc cũng giết được nó, đồng thời sử dụng xương cốt của nó làm thành một con dao ngắn. Nhưng thứ hắn quen thuộc là những thứ đã từng thuộc về Phù Sinh.

Cuối cùng, Thân Đồ Thành đưa mắt nhìn vào thanh trường đao mặc sắc treo trên tường, nó được gọi là Trác Giác Ốc, trong tộc ngữ của Phù Sinh có ý nghĩa là “Tàn sát”. Nó là bội đao của Phù Sinh, Thân Đồ Thành lấy nó xuống, lưu luyến vuốt ve thân đao.

“Lúc trước anh đã từng nói với em, thứ chỉ dùng bảo vệ bản thân thì không bao giờ có thể được xưng là binh khí. Đã là binh khí thì nhất định phải có sát khí, đao có thể tàn sát mới là vương giả chi đao”. Cổ Pháo Hảo nói phía sau lưng hắn.

“Đúng vậy...”. Thân Đồ Thành trả lời. Hắn còn nói kiếm quá nhẹ, không thích hợp với hắn. Cái hắn muốn là một thanh đao mạnh mẽ bá đạo.

Lưỡi đao đen nhánh phát ra tia sáng sắc bén, Cổ Phán Hảo hoài niệm nói: “Trụy mộng tửu, Đồ lục đao”. Đó là hai thứ đồ Phù Sinh yêu thích nhất, tùy ý say, tùy ý sát.

Thân Đồ Thành nở nụ cười, hắn cởi áo khoác bọc lại thanh đao trong tay. Thanh đao phát ra âm thanh tựa như muốn biểu đạt sự vui sướng khi

được trở lại trong tay chủ nhân sau mấy nghìn năm xa cách. Không bất ngờ, Thân Đồ Thành cảm thấy rất thuận tay.

“Rất hợp với anh”. Cổ Phán Hảo mỉm cười tán thưởng.

“Ừ...”. Thân Đồ Thành lên tiếng, kéo Cổ Phán Hảo đi đến căn phòng nhỏ phía Nam.

Khác với căn phòng ngăn nắp phía Bắc, căn phòng phía Nam rất bừa bộn. Bên trong có rất nhiều thê tre và binh khí vút lung tung dưới đất, Thân Đồ Thành chỉ nhìn lướt qua rồi xoay người đi đến căn phòng phía Đông. Hình ảnh của căn phòng phía Đông lại hoàn toàn ngược lại_____bên trong trống không. Vào lúc này, Cổ Phán Hảo bỗng nhiên siết chặt tay Thân Đồ Thành, Thân Đồ Thành lập tức ngẫm hiểu, cảnh giác hỏi: “Ở đâu?”.

“Phía Bắc”.

Thân Đồ Thành quay về căn phòng phía Bắc, hắn vừa nhìn liền thấy bức tượng Huyền Vũ đã biến mất, thay vào đó là một tờ giấy và một cái đĩa ngọc (ngọc điệp) úp ngược. Cổ Phán Hảo đi lên trước, cậu kéo tay Thân Đồ Thành cùng đặt lên đĩa ngọc: “Chỉ cần nó là Điệp Tiên, vậy thì dù cho không muốn đến cũng phải đến”. Nếu nó vẫn luôn tránh mặt cậu, vậy thì cậu sẽ khiến nó muốn tránh cũng không thể tránh.

“Điệp Tiên” mọi người mời đến bình thường có hai dạng, một dạng là dã quỷ, một dạng là Điệp Tiên chân chính. Nhưng Điệp Tiên chân chính cũng không phải là tiên, nó cũng từng là quỷ_____khi người đang chơi trò Điệp Tiên, nếu như gọi đến là dã quỷ, vậy thì bắt đầu từ lúc đó, nó sẽ biến thành Điệp Tiên. Mà lúc này, chỉ cần có người ở gần đó mời Điệp Tiên thì nó không thể không đến.

Trên đầu mũi của Thân Đồ Thành xuất một lớp mồ hôi mỏng, không khí đột nhiên ngọt ngào, giống như đang ở trong một không gian kín mít, cổ họng của hắn đau rát. Hắn há miệng thở ra hít vào, đột nhiên có một luồng

khí lạnh thổi vào gáy hắn... đĩa ngọc dần dần rời khỏi vị trí ban đầu, bắt đầu xoay tròn trên giấy.

Điệp Tiên tới.

Ánh mắt Thân Đồ Thành âm trầm, hắn gằn từng chữ, nói: “Người muốn chết như thế nào?”.

THÂN BIÊN (NHÂN QUÝ) (BỘ 2)

Miêu Oa
www.dtv-ebook.com
Quyển 2

Chương 55: Bí Mật Huyền Vũ (2)

Trong phút chốc, sát khí dày đặc tràn ngập gian phòng. Sương mù đen như ẩn như hiện khắp người Thân Đồ Thành, lệ khí cuồng bạo nổ tung, sức ép khiến những đồ vật trong phòng khẽ chấn động. Trác Giác Ốc phát ra âm hưởng trầm thấp, nó tựa như cảm nhận được tâm tình của chủ nhân, hưng phấn khẽ rung động.

Ngọc điệp quay cuồng trên tờ giấy vàng, mỗi nơi nó đi qua đều để lại vết máu đỏ sẫm. Thân Đồ Thành hừ lạnh một tiếng, thu lại bàn tay vẫn đặt trên ngọc điệp. Đây là điểm tối kỵ khi mời Điệp Tiên, người rút tay lại giữa đường nhất định sẽ gặp vận rủi khó thoát, nhưng Thân Đồ Thành không thèm quan tâm, hắn thậm chí cuồng ngạo một tay kéo tay Cố Phán Hảo, một tay rút ra Trác Giác Ốc.

Cố Phán Hảo khẽ mỉm cười, cậu không nói gì mà rút tay về. Trong tích tắc đầu ngón tay của cậu rời khỏi ngọc điệp, vết máu trên tờ giấy vàng đột nhiên tự bốc cháy, mùi máu tanh nồng nặc tràn ngập cả phòng...

Thân Đồ Thành cảnh giác kéo Cố Phán Hảo lùi về sau, chỉ một lúc sau, ngọn lửa màu xanh trên tờ giấy vàng vọt ra, thoáng cái đốt trụi toàn bộ bàn thờ.

Ngọn lửa kia tựa như có suy nghĩ, nó quanh quẩn xung quanh tờ giấy vàng, nhưng không tấn công lần nữa. Thân Đồ Thành không chút suy nghĩ giơ thanh đao trong tay lên cao, ngọn lửa kia lập tức bùng lên cản lại Trác Giác Ốc, không cho lưỡi đao tiếp cận tờ giấy vàng. Trong khoảnh khắc, ngọn lửa xanh nổ tung trên mặt đao, như thể đang thiêu đốt bả đao, lưỡi đao bị đốt thành một đường màu xanh. Chấn động cường đại đánh vào tay Thân

Đồ Thành, hấn kêu lên một tiếng đầy đau đớn rồi thu đao, ngọn lửa kia cũng lập tức lui về.

Chỉ giằng co mới vài phút mà bàn tay của Thân Đồ Thành đã bị khảm chặt vào chuôi đao, kéo ra một vết thương sâu tận xương. Máu chảy dọc theo ngón tay, bàn tay của hấn khẽ run rẩy, gần như không cầm nổi đao, nó bị nhuộm đỏ trông hết một thanh sắt nung, đỏ rứa như muốn bốc lửa.

Cổ Phán Hảo kinh hãi, vội vàng nâng lấy cánh tay bị thương của Thân Đồ Thành. Hai tay cậu từng chút trở nên trong suốt, chỉ chốc lát sau liền biến thành nước. Dòng nước trong lành mát mẻ nhanh chóng làm dịu cảm giác nóng bừng trên tay Thân Đồ Thành, một tia nước nhỏ lượn vòng trên vết thương, nơi nào được nó rửa sạch bắt đầu khép lại dần dần.

Sắc mặt của Cổ Phán Hảo rất khó coi, Thân Đồ Thành dùng bàn tay không bị thương chạm lên mặt cậu, thấp giọng nói: “Tôi không sao”.

Cổ Phán Hảo mím môi không nói gì, toàn bộ lực chú ý đều đã đặt lên vết thương của Thân Đồ Thành_____cậu từng dùng phương pháp này cứu một con cá bị đứt đuôi, con cá gần như lập tức mọc ra một cái đuôi mới. So sánh với nó thì tốc độ khép miệng vết thương của Thân Đồ Thành quá chậm. Nói cách khác, đối phương quả thực rất cường đại. Ngay cả chân thân còn chưa hiện rõ, chỉ bằng một ngọn lửa mà đã làm Thân Đồ Thành bị thương đến như vậy, trong lòng Cổ Phán Hảo mơ hồ cảm thấy bất an.

Thân Đồ Thành thuận theo để Cổ Phán Hảo tùy ý kéo lấy hấn, Trác Giác Ốc rung động kịch liệt trong tay, gần như làm hấn không giữ được nó_____việc này biểu hiện nó đang triệt để hưng phấn, không dồn đối phương vào chỗ chết thì nhất định không bỏ qua.

Thân Đồ Thành thu tay về, máu đã ngừng chảy, miệng vết thương cũng đã khép lại hơn phân nửa, chỉ để lại một đường sâu màu nâu sậm. Hấn thử nắm tay, không hề cảm thấy đau đớn.

“Được rồi”. Hắn cúi đầu hôn lên đỉnh đầu Cố Phán Hảo, “Sẽ kết thúc nhanh thôi”.

Song lần này, Cố Phán Hảo không hề phối hợp lui về phía sau hắn như những lần trước, ngược lại cậu bước lên chặn ở phía trước hắn.

Thân Đồ Thành vừa cảm động vừa bất đắc dĩ: “A Hảo...”.

“Ở phía sau nhìn”. Cố Phán Hảo đưa lưng về phía hắn, kiên định nói: “Hoặc là cùng nhau tới”.

Thân Đồ Thành sửng sốt rồi lập tức mỉm cười. Hắn cầm chặt Trác Giác Ốc trong tay rồi bước lên đứng sòng vai với Cố Phán Hảo.

Cố Phán Hảo từng có rất nhiều biểu hiện, vui cười, lạnh nhạt, ôn nhu... Nhưng hiện tại, tất cả những thứ đó đều đã biến mất, mặt cậu trầm như nước, lại sinh ra hơi thở lãnh khốc. Cơ thể của cậu vẫn luôn ở thể bán trong suốt, khắp người tỏa ra thủy quang nhàn nhạt, một phong thái phiêu nhiên dục tiên. Song lúc này, không biết có phải vì đã thực sự nổi giận hay không mà cơ thể của cậu thoáng cái trở nên rõ rệt, không còn mờ mịt như trước, lại càng thêm cảm giác chân thực. Ống tay áo rộng lớn bắt đầu thủy hóa, Cố Phán Hảo hơi vung tay, bảy cây thủy đỉnh vạch nước bay ra...

Ngọn lửa xanh lập tức phát động, nó biến thành một bức tường lửa ngăn trở thủy đỉnh của Cố Phán Hảo. Cố Phán Hảo lại phẩy tay áo, ống tay áo xẹt qua Trác Giác Ốc trong tay Thân Đồ Thành, vùn vụt một tiếng, lưỡi đao được phủ một lớp nước chảy thật mỏng.

Thân Đồ Thành không do dự, hắn lập tức tiến đến chém xuống một đao, ngọn lửa kia chỉ kịp vươn ra một phần nhỏ để ngăn cản. Trong nháy mắt Trác Giác Ốc tiếp xúc với ngọn lửa, lớp nước trên lưỡi đao lập tức bốc lấy nó rồi nhanh chóng kết băng, sau đó nó liền bị đông cứng.

Ngọn lửa bị đông cứng như một tấm gương rơi xuống từ giữa không trung, vỡ tan tành. Trong lúc Thân Đồ Thành đang muốn tiến lên thì ngọn lửa lại bùng lên, bao vây Cổ Phán Hảo.

“A Hảo!”. Lệ khí tựa màn sương đen lập tức trở nên dày đặc như mây đen, Thân Đồ Thành gằm nhẹ, sắc mặt tựa như một con dã thú bị chọc giận đến đỉnh điểm.

Cổ Phán Hảo tạo ra một cái lồng nước bao bọc lấy mình, cậu vừa định lên tiếng thì chợt có một luồng khí nóng xông vào cổ họng, gần như muốn thiêu hủy cổ họng cậu. Cậu ho khù khụ, khó chịu bóp lấy cổ, chưa được một lúc, trên làn da tái nhợt đã xuất hiện vết bầm tím.

Đồng tử mắt Thân Đồ Thành chợt phóng đại gấp mấy lần, nét mặt dữ tợn dị thường, lệ khí quanh người phát ra tiếng lộp độp. Hai tay hắn nổi đầy gân xanh, Trác Giác Ốc đâm vào giữa tường lửa, ngọn lửa giương nanh múa vuốt nhào tới phía hắn, nó điên cuồng quấn lấy thân đao, trong nháy mắt cuốn lên cánh tay của hắn. Cơ thể của Thân Đồ Thành tỏa ra mùi khét, trong chớp mắt, cánh tay phải của hắn đã bị đốt đến biến đen.

Thế lửa càng lúc càng mạnh, kinh đạo trên tay Thân Đồ Thành cũng không giảm một phần, ngược lại còn mạnh hơn không ít. Cánh tay phải bị phế bỏ tựa như không tạo ra chút ảnh hưởng nào với hắn, hắn không rên một tiếng mà giằng co với lửa khói điên cuồng, khí thế ào ạt của thế lửa không thể so với khí phách dữ tợn của hắn.

Ở bên kia, Cổ Phán Hảo vẩy lui lồng nước, tay không gạt lửa chạy tới cạnh Thân Đồ Thành. Ngọn lửa xanh hết như quỷ đói liên tiếp tấn công về phía cậu, nhưng ngay giây phút sắp chạm vào người cậu thì liền biến thành những đốm lửa nhỏ. Cậu giang hai tay ôm lấy Thân Đồ Thành, dòng nước mát bao lấy hai người, lập tức làm dịu cảm giác nóng bỏng trên cánh tay Thân Đồ Thành.

Thân Đồ Thành cũng không thèm nhìn tới cánh tay đã bị đốt thành than, một tay ôm ngược lấy Cổ Phán Hảo, lo lắng hỏi: “Em thế nào rồi?”.

“Tôi không sao”. Cổ Phán Hảo nhẹ giọng nói. Cậu khẽ nâng cánh tay của Thân Đồ Thành, ngoại trừ việc chậm rãi phục hồi thì không thể thốt ra được lời nào.

“Vậy thì tốt rồi”. Thân Đồ Thành đau lòng sờ vào vết bầm tím trên cổ Cổ Phán Hảo, nói: “Em nghỉ ngơi một hồi đi, tôi sẽ mang em ra ngoài”.

Ngọn lửa xanh kêu gào bên ngoài lồng nước, ánh mắt Cổ Phán Hảo trở nên lạnh lẽo, cậu nói: “Tôi muốn bức ra chân thân của nó”. Cậu vốn rất thích ứng trong mọi hoàn cảnh, đi tới đây cũng hoàn toàn theo ý của Thân Đồ Thành. Nói thực ra, cậu cũng không thèm để ý đến chân thân thực sự của Diệp Tiên. Nhưng hiện tại đã khác, nó đã tổn thương đến Thân Đồ Thành, hủy đi một cánh tay của hắn, vậy thì bất luận Diệp Tiên mang thân phận gì, Cổ Phán Hảo cậu nhất định phải bắt nó trả lại gấp ngàn lần vạn lần.

Cậu cầm lấy thanh đao trong tay Thân Đồ Thành rồi quét một cái, lồng nước bên ngoài liền đánh về đám lửa nhỏ. Ngọn lửa kia được cậu kết thành một quả cầu nước rồi điên cuồng xông tới, Cổ Phán Hảo nheo mắt, bắt lấy quả cầu nước đặt trước mắt, bất thành linh ở giữa ngọn lửa màu xanh lam đúng là một giọt nước bé cỡ hạt gạo.

“Đây là...”. Cậu đưa quả cầu nước đến trước mặt Thân Đồ Thành.

Thân Đồ Thành nhăn mày, kinh ngạc hỏi: “Lửa làm từ nước sao?”.

“Không, không phải...”. Cổ Phán Hảo suy nghĩ tìm từ cho thích hợp: “Cái này giống như... lực lượng của nước được rót vào trong lửa”.

Thân Đồ Thành đang khó hiểu, sau khi Cổ Phán Hảo chốt lại một câu càng khiến hắn ngạc nhiên vô cùng_____“Đây là... lực lượng của tôi”.

“Ý em là gì?”.

Lẽ nào người đang đối phó với bọn họ là một “Cố Phán Hảo” khác?

Điều này làm sao có thể!

“Tôi không nhận lầm đâu”. Cố Phán Hảo khẳng định nói, “Đây là lực lượng của tôi, chỉ có tôi mới có thể tạo ra dạng nước như vậy”. Cậu dập tắt ngọn lửa, lấy ra hạt nhân đưa tới trước mặt Thân Đồ Thành. Giọt nước trong vắt dị thường, thậm chí còn phát ra quang sáng nhàn nhạt, so với ánh sáng trên người Cố Phán Hảo không hề khác biệt.

Thân Đồ Thành chỉ liếc mắt liền hiểu_____làm sao hắn có thể không nhận ra khí tức của Cố Phán Hảo?

Lẽ nào... thực sự có đến hai A Hảo?

Cố Phán Hảo trầm tư một hồi rồi nói: “Tôi nghĩ bởi vì Điệp Tiên mượn lực lượng của tôi nên mới có thể một mạch giết chết nhiều người như vậy. Nói cách khác, khởi nguồn của tất cả có thể chính là tôi”.

“Nhưng em không biết gì về việc này”. Thân Đồ Thành bình tĩnh nói, “Nếu nói mượn lực lượng của em, vậy thì tại sao em không có chút cảm giác nào hết?”.

“Có lẽ là do...”. Hai người hết sức ăn ý chuyển đường nhìn đến ngọc điệp cách đó không xa.

“Vậy thì dễ xử lý rồi”. Thân Đồ Thành lắc lắc cánh tay phải. Cố Phán Hảo trị liệu rất hữu hiệu, bề ngoài cánh tay phải của hắn cơ bản đã khôi phục như lúc trước, chỉ là vẫn không làm được gì. Hắn muốn thử nắm tay nhưng chỉ có ngón út là hơi giật giật.

Trác Giác Ốc lần nữa trở về trong tay Thân Đồ Thành, hắc và Cổ Phán Hảo nhìn nhau, không cần dùng ngôn ngữ cũng đã hiểu đối phương muốn nói điều gì, hắc chỉ thấy một làn nước xanh tràn ra từ dưới chân của Cổ Phán Hảo, nước tràn ra khỏi lồng nước, từ từ lan ra khắp nơi, nơi nào nó đi qua đều kết lại một làn băng mỏng, từng đợt khí lạnh bốc lên.

Lớp băng giống như tấm gương màu thủy lam, ngọn lửa bập bùng ở trên cao tựa hồ bị hút vào giữa trận pháp. Chưa đến hai mươi phút, thế lửa ùn ùn kéo đến đã bị tiêu diệt trong im lặng. Sắc mặt Cổ Phán Hảo tái nhợt thêm vài phần_____cậu cảm thấy có một cỗ lực lượng bên trong bóng tối tương xứng với lực lượng của cậu đang chống đối lại cậu, chỉ cần sơ sẩy một chút, ngọn lửa kia sẽ lập tức phá băng chui ra.

“Ngay bây giờ, nhanh lên!”. Đốm lửa xanh cuối cùng bị hút vào trong lớp băng.

Thân Đồ Thành cầm trường đao, dùng tốc độ khó tin phóng nó về phía ngọc điệp...

THÂN BIÊN (NHÂN QUÝ) (BỘ 2)

Miêu Oa
www.dtv-ebook.com
Quyển 2

Chương 56: Bí Mộ Huyền Vũ (3)

Trác Giác Ốc tỏa ra sát khí, điên cuồng gào thét xông về phía trước, chỉ nghe “cạch” một tiếng, mũi đao chuẩn xác xuyên thủng ngọc điệp.

Thế mà, vào thời khắc này_____

Ầm!

Trường đao rơi xuống đất, vành mắt Thân Đồ Thành như muốn nứt toác, tròng mắt rỉ máu đỏ sậm. Hắc run rẩy xoay người, ở phía sau, Cổ Phán Hảo ôm lấy ngực, rất nhiều máu chảy ra từ kẽ hở bàn tay. Thứ đâm xuyên qua cơ thể cậu chính là thanh Trác Giác Ốc đâm xuyên qua ngọc điệp.

“A Hảo!”. Thân Đồ Thành tiếp lấy Cổ Phán Hảo đang ngã xuống, hoảng sợ bịt lấy vết thương của đối phương, “A Hảo, A Hảo... nói cho tôi biết tôi nên làm thế nào!”.

Cổ Phán Hảo há miệng muốn nói nhưng lại nôn ra một ngụm lớn nước trong, trong nước mơ hồ có tia sáng băng lam sắc lay động, đó là tu vi của Cổ Phán Hảo, tu vi hết, Cổ Phán Hảo cũng sẽ hồn phi phách tán.

Thân Đồ Thành hoang mang lo sợ nhìn tu vi không ngừng biến mất trước mắt hắc, ý nghĩ mất đi A Hảo xoay vòng trong đầu, hắc hoang mang, hắc phần nộ, hắc cảm thấy tim gan của hắc như bị cắt đứt, hắc đau đến mức hận không thể giết chết chính mình!

Cảm giác này giống như cảm giác mấy nghìn năm trước đây, thời điểm Cổ Phán Hảo bỏ hắc mà đi.

Đoạn kí ức cuối cùng bị hắc cổ tình quên lãng_____hắn đã nhớ lại.

Hắn ngơ ngác ngồi tê liệt bên giường, tay nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của Cố Phán Hào.

Hắn nhớ đến tiếng gào thét điên cuồng của Phù Định trước lúc chết: “Phù Sinh, người không thể chết tử tế_____Phù Sinh, người không thể chết tử tế!”

Người không được chết tử tế phải là ta, vì sao cuối cùng lại báo ứng trên người người? Hắn quỳn luyến vuốt ve gương mặt tái nhợt của Cố Phán Hào, giọt nước mắt đầu tiên cuối cùng cũng rơi xuống sau nhiều năm.

Sau đó, người nam nhân cường hãn như quý này đã gào khóc, hắn tựa như một hài tử mất đi thiên hạ chí bảo.

“Nó đã sớm nói ‘Ca ca là lòng sông, A Hào là thủy’, vì sao người không nghe?”. Người nói chuyện là một nam nhân có bề ngoài rất giống với Cố Phán Hào, hắn gọi là Cố Phán Chi. Hắn là nam nhân có nụ cười thấu hiểu nhất trên đời, nhưng vào giờ khắc này, trên mặt của hắn không hề có tiểu ý. Hắn oán độc nhìn chòng chọc vào Phù Sinh, vẻ mặt thê lương tựa như một bó gai nhọn từng chút từng chút đục khoét trái tim Phù Sinh.

“Ta không biết... ta không biết”. Phù Sinh ôm chặt lấy Cố Phán Hào, lẩm bầm nói.

“Là người hại chết nó”. Cố Phán Chi gằn từng chữ, “Độc trên người A Hào chỉ có máu của ta mới có thể giải, mà người lại mang nó rời khỏi ta”.

“Ta không biết...”.

“Là người hại chết nó!”.

“Không phải, không phải ta... ta rất yêu y... ta thực sự rất yêu y...”.
Phù Sinh vùi mặt vào mái tóc đen dài của Cố Phán Hảo, tựa như phát điên mà liên tục lặp lại: “Ta yêu người, ta yêu người...”.

Cố Phán Chi hờ hững nhìn Thân Đồ Thành, trong mắt nổi lên huyết quang nhàn nhạt, một lúc lâu, hắn nói: “A Hảo hắn đã nói với người về câu chuyện của Thủy Thần”.

Thuật lại, trong mỗi một dòng sông đều có một vị Lạc Thần, sinh vật đầu tiên rơi vào trong nước sẽ trở thành Thần bảo vệ dòng sông đó_____khi đó, Cố Phán Hảo đã nói như vậy.

“Vong hồn bình thường không chống đỡ nổi trăm năm”. Cố Phán Chi nói.

Phù Sinh ngẩng đầu, vẻ mặt dờ dẩn.

Cố Phán Chi lại nói: “Thủy Thần có sinh mệnh vĩnh hằng”.

Biểu tình của Phù Sinh rốt cuộc cũng có biến hóa, phảng phất như nghĩ đến điều gì, ánh mắt của hắn dần dần sáng lên_____

Ngày đó, ở bên cạnh Thánh hồ Khoa Ngõa Lạc Nhĩ Đa, hắn từng chính miệng nói với A Hảo: “Nếu như người chết, ta sẽ vì người kiến tạo một Khoa Ngõa Lạc Nhĩ Đa”, “Ta muốn người trở thành sinh vật đầu tiên rơi vào trong nước”, “Ta muốn người trở thành Lạc Thần bảo vệ nó”.

...

Đúng rồi, chính là thế này. Kiến tạo một hồ nước để Cố Phán Hảo trở thành Thủy Thần. Khi bọn họ gặp lại ở đời tiếp theo, A Hảo vẫn sẽ mang hình dạng ban đầu, tựa như y... chưa từng chết đi.

Sau cùng, Cố Phán Chi hỏi: “Ta muốn máu của một tòa thành, người sẵn sàng đưa ra không?”.

“Đồ tặc thiên hạ, sẽ không tiếc”.

“Hảo”.

Ba tháng sau, hồ nhân tạo nằm bên ngoài Việt thành cuối cùng cũng hoàn thành, Phù Sinh chỉ nói một chữ_____Hảo.

Ngày tiếp theo, Phù Sinh đồ tặc toàn bộ Việt thành.

Trong lúc máu đỏ tươi được bơm vào trong hồ, Phù Sinh vẫn ôm lấy Cố Phán Hảo, đến khi đưa y đến giữa hồ vẫn không chịu buông tay.

“Thả nó xuống đi”. Cố Phán Chi yêu thương sờ vào mặt đệ đệ.

Phù Sinh cúi đầu, đặt một nụ hôn nhẹ lên môi Cố Phán Hảo: “Sẽ không lâu đâu, ta bảo chứng”.

Hắn buông tay, nhìn Cố Phán Hảo dần dần chìm xuống, nhìn hồ nước bao lấy thân thể của y, mái tóc của y, gương mặt của y...

...

Thân Đồ Thành trơ mắt đứng nhìn Cố Phán Hảo chậm rãi biến mất trước mặt hắn, hắn vô thức muốn ôm lấy thân bảo của hắn, nhưng khi hắn đưa tay ra thì thứ chạm tới cũng chỉ là một bãi máu loãng nồng nặc.

“A Hảo, A Hảo!”. Hắn hoảng hồn, nghiêng người tìm kiếm.

Vào lúc đó, ở phía sau có người kéo hắn lại.

“Buông ra!”. Thân Đồ Thành tức giận quát.

Nếu không nhanh lên thì A Hảo sẽ chìm xuống đáy hồ, hắn sẽ đánh mất A Hảo của hắn... Thân Đồ Thành nghĩ. Hắn cuống cuống giằng co nhưng bàn tay kéo hắn lại dùng thêm sức. Dưới tình huống cấp bách, Thân Đồ Thành trở tay chém một đao về phía sau_____

Cảm giác vô cùng quen thuộc truyền từ lòng bàn tay đến đầu của hắn. Trong nháy mắt, Thân Đồ Thành thu lại lực đao. Hắn quay đầu nhìn lại, hồ máu đập vào mắt nhưng bên trong không có bất cứ người nào. Nhưng trong tiềm thức có một giọng nói vô cùng kiên định nói cho hắn biết, có một người đứng bên cạnh hắn, mà người kia, chính là bảo bối cao nhất trong tim hắn.

Thân Đồ Thành bình tĩnh lại, hắn nhắm hai mắt, không phụ thuộc vào mắt để quan sát hoàn cảnh. Hắn vươn tay, nỗ lực dùng bản năng cảm nhận sự tồn tại của người kia...

Khi hắn mở mắt lần thứ hai, hình ảnh máu tươi đầy hồ đã biến mất, Cổ Phán Chi huyết khí khắp người cũng đã biến mất... Một thất phong kín từng chút hiện ra trước mắt, mà người bị hắn giữ chặt lấy chính là Cổ Phán Hảo.

Cổ Phán Hảo giơ tay lau đi lớp mồ hôi lạnh trên mặt Thân Đồ Thành, nói: “Vừa rồi anh rơi vào ảo cảnh”.

“Người vừa nãy kéo tôi chính là em?”.

“Vâng, nói cách khác, anh có khả năng đã bị bội đao của mình đâm chết”.

Thân Đồ Thành nhướn mày, kéo Cổ Phán Hảo đến gần thận kiểm tra, “Tôi có làm em bị thương không?”. Hắn nhớ rằng hắn đã hạ một đao chết, cho dù kịp thời thu lại nhưng cũng khó đảm bảo không khiến Cổ Phán Hảo bị thương.

“Tôi không sao”. Cố Phán Hảo buồn cười kéo lấy bàn tay đang di chuyển khắp người mình, ra hiệu bảo đối phương nhìn qua phía bên kia góc tường.

Thân Đồ Thành nhìn qua, hẳn chỉ thấy Trác Giác Ốc đang bốc khí đen dựng thẳng ở đó, thân đao xuyên thủng toàn bộ ngọc điệp, cắm thẳng xuống đất. Cách đó không xa, một người đàn ông cả người chảy đầy nước đang bị bảy cây thủy đình đóng chặt trên vách tường.

Ánh mắt Thân Đồ Thành rơi trên tờ giấy ố vàng trong tay người nọ: “Đó là?”.

“Điệp Tiên”. Cố Phán Hảo nói.

“A...”. Thân Đồ Thành chú ý đến bộ đồng phục cử nhân mặc trên người người nọ: “Lưu Chính, khoa Khảo cổ đại học Z”.

Điệp Tiên cử động, sau đó ngẩng đầu lên. Trên mặt anh ta chỉ chút những bọng mắt xanh đậm, một số trong đó đã bị vỡ, chất dịch xanh sền sệt chảy ra từ bên trong, tỏa ra mùi tanh tưởi.

Lưu Chính, chính là do Lưu Hạ điều tra được trên đường đến đây, đó là người đã chết vì trò chơi Điệp Tiên vào mười năm trước, câu chuyện đó được truyền đi khắp đại học Z, mà tờ giấy dùng để gọi Điệp Tiên được truyền lại trong khoa Khảo cổ vốn xuất phát từ tay anh ta.

Miệng Điệp Tiên giật giật, tựa như thừa nhận thân phận của mình. Thân Đồ Thành đến gần, hỏi: “Trước đó tôi từng hỏi anh muốn chết như thế nào, câu trả lời của anh là?”.

Lưu Chính lăm bặm cười rộ lên, anh ta vươn đầu lưỡi xanh biếc như con thằn lằn liếm láp nước mắt trên mặt: “Điệp Tiên? Không chỉ một mình tao... khặc khặc...”.

Thân Đồ Thành không nhèm nhắc lại, hấn rút Trác Giác Ốc đâm thủng đầu Lưu Chính.

Đầu lưỡi xanh biếc rũ xuống, nhưng giọng nói vờ vụn vẫn đang vang lên: “Nó cũng là, khắc khắc, nó cũng là Điệp Tiên... không có lực lượng của nó tao không giết được nhiều người như vậy”.

Thân Đồ Thành mặt không thay đổi vịn tay một cái, dứt khoát bổ đầu Lưu Chính thành hai nửa.

Chất dịch sền sệt xanh biếc bắn ra tung tóe. Cố Phán Hảo thở dài, đưa tay kết một tầng băng mỏng bao lấy phần cơ thể đáng sợ còn lại của Lưu Chính, cậu khẽ nói: “Vẫn là tôi”.

“Không phải là em”. Thân Đồ Thành lãnh đạm mà kiên định nói.

Cố Phán Hảo lại thở dài, một lúc sau mới cười khổ nói: “Tôi vừa mới phát hiện, tôi đang hóa thần”.

Thân Đồ Thành mím môi không trả lời, Cố Phán Hảo nói tiếp: “Người phàm và ma quỷ muốn trở thành thần đều phải vứt bỏ tạp niệm của bản thân_____ mà ký ức chính là một trong những phần quan trọng nhất”. Cố Phán Hảo vẽ mặt phức tạp nhìn Thân Đồ Thành, nhẹ nhàng nói: “Tôi sẽ hoàn toàn biến thành Thủy Thần”.

Thời gian dài đằng đằng đã dần dần làm hao mòn ký ức của cậu, kiếp này cậu gặp lại Phù Sinh, mà cậu lại quên đi tất cả, sắp hóa thành thần. Từ nay về sau, tuyệt tình tuyệt ái, vô hỉ vô bi.

Thân Đồ Thành bỗng nhiên ném đao, từng bước xông lên kéo lấy Cố Phán Hảo, cực kỳ cuồng ngạo nói rằng: “Thế thì sao? Tôi đã sớm nói với em, bất luận em là gì, tôi đều ở bên cạnh em”.

“Thứ bám vào ngọc điệp chính là tạp niệm mà tôi vứt bỏ, nó ẩn chứa lực lượng của tôi”. Cố Phán Hảo đề lại bàn tay đang gặt gao nắm lấy mình, bình tĩnh nói tiếp, “Vì vậy theo góc độ nào đó mà nói, là tôi dung dưỡng cho sát niệm của Điệp Tiên_____anh ta vốn chỉ là một con lệ quỷ có tu vi mười năm, không có bản lĩnh sát hại nhiều người như vậy”.

Thân Đồ Thành nặn ra vài từ từ trong kẽ răng: “Tôi chỉ thừa nhận em”.

“Nếu như tôi hóa thân thành công, tôi sẽ vĩnh viễn không thể rời khỏi hồ Mỹ Nhân”.

“Tôi cùng em”.

Cố Phán Hảo ôm lấy mặt Thân Đồ Thành: “Tôi có thể bất ngờ lại quên mất anh”.

“Tôi sẽ khiến em nhớ tới tôi”.

“Thân Đồ...”.

“Em không cần lo lắng gì hết”. Thân Đồ Thành hôn lên đôi môi mềm mại của Cố Phán Hảo.

Nụ hôn như muốn lấp đầy nỗi lưu luyến ngày đó, đầu lưỡi của hắn uyển chuyển di động khắp nơi trong khoang miệng cậu, tình yêu dữ dội và dịu dàng của hắn khiến cho Cố Phán Hảo muốn hóa thân cũng không hóa được.

Nụ hôn qua đi, Thân Đồ Thành lại một lần nữa nghiêm trang lặp lại hứa hẹn với cậu: “Tôi sẽ mãi mãi ở bên cạnh em”.

THÂN BIÊN (NHÂN QUÝ) (BỘ 2)

Miêu Oa
www.dtv-ebook.com
Quyển 2

Chương 57: Bí Mộ Huyền Vũ (4)

Cố Phán Hảo buồn cười, cậu đang muốn lên tiếng thì lại nghe một tiếng “rắc” giòn rụm, hai người xoay người nhìn lại thì thấy lớp băng bao phủ Lưu Chính đã nứt ra. Thân Đồ Thành nhanh chóng bảo vệ Cố Phán Hảo _____ dưới lớp băng lạnh đó không có gì cả.

“Vẫn phải đến...”. Thân Đồ Thành thấp giọng nói.

“Ai?”.

Thân Đồ Thành cười khố: “Tới rồi em sẽ biết”. Thân Đồ Thành càng thêm ôm chặt cậu.

Ngay vào lúc này, ngoài cửa vang lên một loạt tiếng bước chân càng lúc càng đến gần, bên tai Thân Đồ Thành “ông” một tiếng, áp lực đè nén cường đại trong không khí khiến hãn khó chịu nhíu mày.

Cố Phán Hảo cảm giác được một trận sát ý mãnh liệt ập tới, cậu không dấu vết bảo vệ ngược lại Thân Đồ Thành, vẻ mặt đề phòng.

“Phù Sinh...”. Theo tiếng thở dài trầm thấp, một trận sương mù dày đặc tràn vào từ ngoài cửa. Trong sương mù, một thân ảnh cao lớn dần dần xuất hiện. Người nọ mặc ô kim khải giáp, khuôn mặt xúng hung ác, trợn trừng mắt nhìn Thân Đồ Thành.

Thân Đồ Thành khẽ gật đầu: “Phù Kiên”.

Cố Phán Hảo kinh ngạc: “Đây là...”

“Phù Kiên”. Thân Đồ Thành khẽ cười mím rồi nói: “Chu trừ hôn chủ trong lịch sử, hiền quân nhân đức vẹn toàn”.

Ánh mắt của Cố Phán Hảo tối sầm lại, không nói một lời nhìn con người cao lớn bảy xích trước mắt, lộ ra biểu tình căm thù hiểm thấy.

Phù Kiên hừ lạnh một tiếng: “Hiền quân không dám nhận, nhưng cái danh hôn chủ, người hoàn toàn xứng đáng”.

Thân Đồ Thành đưa tay chỉnh lại quần áo trên người, nói: “Ta hiện tại chỉ là một người bình thường”.

“Thật sao”. Phù Kiên cười, đột nhiên xuất thủ nhanh như chớp chế trụ lấy vai Thân Đồ Thành. Nhưng cùng lúc đó, chính hắn cũng bị chế trụ_____Trác Giác Ốc nhắm thẳng vào giữa trán, ngón tay lạnh lẽo của Cố Phán Hảo cũng chụp lên cổ hắn.

Phù Kiên cười khẩy nói: “Phù Sinh, người suy bại đến mức để nó thay người xuất thủ?”.

Thân Đồ Thành nhún vai dưới tình huống một bên vai đang bị đè lại, thoải mái nói: “Người không giết được ta”.

“Người lấy gì khẳng định?”.

“Không phải người đã tìm thấy sao”.

“Hừ, để cốt, vẫn còn ở đây”. Trên mặt Phù Kiên lộ ra vẻ không cam lòng, một lát sau, nói rằng: “Để cốt thì ta cũng có, lấy thân xác phạm tặc chuyển thể của người, ta không tin người thắng nổi ta”.

Phù Kiên nói âm ngoan nhưng Thân Đồ Thành lại tựa hồ không để ý nghe. Hắn trước tiên vỗ nhẹ vào tay Cố Phán Hảo, ý bảo đối phương buông không chế với Phù Kiên, lại dùng ánh mắt trấn an cậu. Cảnh tượng này rơi

vào trong mắt Phù Kiên trở thành mười phần miệt thị. Vì vậy, hắn lập tức phát lực, năm ngón tay gần như muốn cắm sâu vào trong da thịt Thân Đồ Thành.

Cố Phán Hảo thấy thế lại muốn hóa xuất thủy đỉnh, Thân Đồ Thành vội vàng kéo tay cậu lại. Chỉ trong nháy mắt này, năm ngón tay của Phù Kiên đã chọc thủng vai Thân Đồ Thành, dường như muốn khóa lấy xương bả vai của hắn.

Trên vai Thân Đồ Thành máu thịt lẫn lộn, máu tươi nhuộm đỏ một bên T-shirt, xương vai trắng hếu tựa như kim đâm vào mắt Cố Phán Hảo. Cố Phán Hảo không nhìn được nắm chặt tay, ống tay áo chậm chậm ngấm nước... Thế mà vào lúc này, cậu đang nhìn thẳng vào đôi mắt Thân Đồ Thành, dễ dàng đọc được sự tự tin, cương nghị và kiên định bao hàm bên trong nó, cậu dừng lại, cuối cùng buông tay, lặng lẽ đứng bên cạnh Thân Đồ Thành.

Phù Kiên cười lạnh: “Đế cốt của người sẽ bị bóp nát trong tay ta”.

Thân Đồ Thành nhú mày_____chống đỡ đau đớn mà người bình thường không thể nào chịu được, phản ứng của hắn chỉ là nhú mày: “Phù Kiên, dừng tay đi”.

“Ta nói rồi, ta không tin người thắng được ta”.

“Phù Sinh có lẽ không thể”. Lúc Thân Đồ Thành nói lời này, dưới mặt đất đột nhiên xuất hiện một cái đầu tròn. Cô bé vui vẻ giơ đồ vật cầm trong tay, ngọt ngào nói: “Anh ơi, y phục của anh đây”.

“Cám ơn em”. Thân Đồ Thành cầm lấy, thuận thay khoác nó lên người, “Nhưng mà Thân Đồ Thành khẳng định có thể”.

Kiểu dáng của y phục kia vô cùng đơn giản, tay áo tròn hẹp, từ trên xuống dưới mang một màu đen tuyền. Kết hợp với Trác Giác Ốc huyết sắc

và lệ khí khắp người, vào giờ khắc này Thân Đồ Thành quả thực là một ác quỷ dưới địa ngục, gặp phật sát phật, gặp ma thí ma!

Phù Kiên ban đầu chẳng hề xem trọng, song khi hẳn cuối cùng cũng nhìn thấy rõ y phục trên người Thân Đồ Thành, hai mắt hung ác trợn tròn, hẳn lùi về sau vài bước: “Đây, đây là...”.

“Để chiến bào của tộc ta”. Thân Đồ Thành nắm chặt tay Phù Kiên, chậm rãi gỡ nó ra khỏi vai mình, nói rõ từng chữ một: “Cho đến lúc chết, người chưa từng lấy được thứ gì từ trong tay ta”.

Phù Kiên trở tay không kịp, nhất thời đứng ngây ngốc tại chỗ, hẳn nhìn dấu tay xanh đen trên cổ tay mình, trong đầu có một câu nói lặp đi lặp lại_____Phù Sinh đã trở về.

Không... có lẽ là không phải, Phù Kiên nghĩ. Người trước mắt này là Thân Đồ Thành, không còn là Phù Sinh tàn nhẫn hung bạo nhưng chán chường bất kham khắc sâu trong trí nhớ của hẳn. Thân Đồ Thành có Cổ Phán Hảo, mặc dù vẫn còn hung mãnh, nhưng so với ngày trước thì càng thêm bình tĩnh thông dong.

Thân Đồ Thành như vậy... thật quá nguy hiểm.

Hẳn vững vàng ôm bảo bối che chở trong lòng, đã không còn phòng xa.

Theo bản năng, Phù Kiên cảm giác mình không có cơ hội chiến thắng.

Suy nghĩ này vừa mới xuất hiện một chút, khí thế trên người Phù Kiên đã lập tức yếu đi ba phần. Đây chỉ vền vẹn là một ý niệm, uy áp đế vương trên người Thân Đồ Thành xé gió mà đến, cảm giác cường áp mãnh liệt như một cái lưới ập xuống, bao trùm lấy Phù Kiên. Trong lòng Phù Kiên cả kinh, lập tức phát hiện bản thân chưa chiến đấu mà đã có suy nghĩ bại trận, lúc muốn xoay chuyển thì tất cả kết cục đã định.

Phù Kiên sững sờ, lập tức cất tiếng cười to: “Ha ha! Hảo! Hảo!”.

“Vô luận là chiến bào hay là đao, nếu người muốn thì có thể lấy đi bất cứ lúc nào”. Thân Đồ Thành vừa nói vừa nghiêng đầu liếc nhìn Cố Phán Hảo.

Cố Phán Hảo tuy rằng không tin Phù Kiên đột nhiên thay đổi thái độ, nhưng tư thế phòng bị của cậu vẫn không thay đổi. Thân Đồ Thành có chút đau lòng ôm chặt người vào lòng, thấp giọng nói: “Thả lỏng đi, không có việc gì đâu”.

Phù Liên ngưng cười, nét mặt bỗng nhiên trầm xuống: “Thứ cho không ta cũng chẳng thèm”. Ánh mắt của hắn xoay một vòng từ chiến bào đến Trác Giác Ốc, cuối cùng rơi trên người Cố Phán Hảo, “Cướp được nó thì mới thú vị”.

Thân Đồ Thành trầm mặc một hồi, hắn nhìn thẳng vào Phù Kiên, hỏi: “Vậy thì, để vị, người ngồi hài lòng không?”.

“Hài lòng... tất nhiên là hài lòng”. Phù Kiên hung hăng nói: “Chỉ có điều thiếu đi ánh mắt đố kị căm thù của người, thiếu hoàn mỹ mà thôi... nhưng không sao cả, ngày hôm nay ta sẽ bù lại tất cả một lần”.

Thân Đồ Thành cười khế: “Ta cho là người đã sớm hiểu rõ_____ta vĩnh viễn sẽ không vì những thứ đó mà đố kị với người”.

Lời còn chưa dứt, Phù Kiên như đã bị đập trúng nỗi đau, hắn hét to một tiếng rồi bổ nhào về phía Thân Đồ Thành. Trên người Thân Đồ Thành còn mang theo vết thương, nhưng không hề do dự đẩy Cố Phán Hảo sang một bên mà một mình triển đấu với Phù Kiên. Thân Đồ Thành không có chiêu thức gì đặc biệt, nhưng thân thủ vô cùng nhanh nhạy, hạ thủ cũng cực kì chuẩn xác ngoan độc. Dần dần, cơ thể Phù Kiên xuất hiện những điểm vụ hóa, xem chừng không cầm cự được bao lâu_____thể trạng của hắn cường tráng rất nhiều so với Thân Đồ Thành, nhưng lúc này lại thua ở việc

không có lý trí. Chỉ thấy hai mắt của hắc đồ sâm, kết cấu chiêu pháp hoàn toàn không có, chỉ đấu đá lung tung như một con trâu đực bị chọc giận, không bao lâu sẽ rơi vào thế bại.

Cố Phán Hảo thấy thế có hơi thở phào, cậu yên lặng đứng một bên, cũng không lên tiếng quấy rầy. Cậu luôn cảm thấy Phù Kiên không phải thật sự muốn lấy mạng Thân Đồ Thành, so sánh mà nói, hắc càn giống như muốn... phát tiết cái gì đó. Nhìn về Thân Đồ Thành, bình tĩnh thong dong, không vội không nóng, hiển nhiên đã vững vàng không chế được Phù Kiên.

Nhưng Cố Phán Hảo không dễ dàng thờ ơ như vậy, tuy cậu không nói lời nào nhưng ánh mắt lại dán chặt lên người Thân Đồ Thành. Làn nước vây quanh người bất động giữa không trung, thoát nhìn im ắng nhưng lại có thể tấn công Phù Kiên bất cứ lúc nào.

Bỗng nhiên, Trác Giác Ốc và hắc kim khải giáp trên người Phù Kiên va chạm vào nhau phát ra âm thanh sắc nhọn, một luồng ánh sáng rực rỡ nổ bùng trong phòng. Cố Phán Hảo khó chịu che hai mắt, chờ đến khi cậu mở mắt ra, hai người liều mạng chiến đấu đã đứng ở hai góc khác nhau.

Hai người gắt gao trừng mắt như muốn lấy mạng đối phương, bỗng nhiên đồng thời nở nụ cười.

“Thống khoái!”. Phù Kiên vỗ mạnh vào ngực, nói, “Ngày đó không thể đánh với người một trận, hôm nay rốt cuộc cũng được thỏa mãn tâm nguyện, thật thống khoái!”.

Thân Đồ Thành đưa tay khoác lên đôi vai gầy gò của Cố Phán Hảo thay vì dùng trường đao để chống đỡ mình, cùng Phù Kiên nhìn nhau mà cười. Hai người không hẹn cùng nhau nhớ tới tình cảnh năm đó_____

“Phù Sinh! Hôn quân Phù Sinh! Còn không mau ra chịu chết!”. Phù Kiên khoác hắc kim khải giáp, uy phong lẫm liệt xông vào điện. Tiếng binh khí va chạm không ngừng vang lên bên cạnh hắc, hắc bước xuống sinh

phong, đi thẳng đến tấm điện để vương, không hề để tâm đến binh lính đang liều sống liều chết bên cạnh mình_____hắn biết, chiến tranh sẽ kết thúc, người chiến thắng chính là hắn.

Tiếp theo, chỉ cần khai trừ được tên hôn quân hung tàn vô đạo kia thì thiên hạ này sẽ là của hắn. Phù Kiên vừa nghĩ vừa quát lớn: “Hôn quân Phù sinh! Mau ra chịu chết!”. Hắn nhắc chân định đá văng đại môn của tấm điện để vương, chợt có tiếng kéo kệt vang lên_____cửa mở.

Một nam nhân cao lớn tựa người vào khung cửa, lười biếng nói: “Ồn ào cái gì!”.

“Phù Sinh!”. Phù Kiên giơ đao về phía trước, Phù Sinh cũng không có chút ý tứ tránh đi, chỉ nâng vò rượu lên rồi mặc sức uống.

Phù Kiên dừng lại động tác, nhìn nam nhân chán nản tinh thần sa sút trước mặt, đâu còn chút khí thế nào của quân giả, đương nhiên hảo nam nhi ngạo thị quần hùng thảo nguyên, thiện chiến dũng mãnh kia cũng đã chạy đâu mất. “Người cứ như chó nhà có tang!”

Phù Sinh rót một ngụm rượu lớn, không nói gì.

“Việt thành tám vạn người không còn người nào sống... tại sao người không chết chung với y cho rồi!”. Phù Kiên vừa nói vừa đặt lưỡi đao lên cổ Phù Sinh, “Đưa để ăn cho ta!”.

Phù Sinh đột nhiên ngẩng đầu, trong mắt rất trấn tĩnh: “Người hỏi vì sao ta không chết cùng với y sao?”. Hắn đẩy tay Phù Kiên, “Bởi vì y không muốn ta chết”.

“Bớt sàm ngôn đi, đưa để ăn cho ta!”.

“Bảo vệ cái hồ kia, thẳng đến khi ta tìm được y!”.

“Người cho rằng người còn tư cách ra điều kiện với ta?”.

Phù Sinh đột nhiên nở nụ cười: “Ta không muốn sống, người không muốn chết, người nói xem giữa chúng ta, ai sẽ thắng?”.

Trong mắt Phù Sinh mang theo nỗi tuyệt vọng thê lương, Phù Kiên trầm mặc.

Cuối cùng, Phù Kiên nói: “Đưa đế ấn cho ta”.

Phù Sinh mỉm cười, trận chiến này hẳn thắng.

“Thứ muốn nhất lại không cầu được, cầu thiên hạ này có ích lợi gì...”. Hẳn khế lăm bẫm, hẳn xoay người ném đến ấn cho Phù Kiên, “Ta mệt rồi, người ngoạn đi”.

Phù Sinh đưa tay tiếp nhận phương ấn nặng trĩu, cũng như tiếp nhận lời hứa nặng trĩu kia.

Buổi tối của một ngày nọ, Lệ vương Phù Sinh tử vì say. Sau đó, Phù Kiên phát hiện một chậu Độc Hoạt trên bệ cửa sổ tầng điện. Nguyên lai Cố Phán Hảo cũng yêu Phù Sinh của y như thế, nguyên lai Phù Sinh vẫn luôn hiểu rõ A Hảo của hắn như vậy.

...

“Hiện tại người cũng đã tìm được y”. Phù Kiên nói, “Sứ mệnh của ta cũng đã hoàn thành”.

“Cảm tạ”.

“Người có biết ta có bao nhiêu thỏa mãn không, Phù Sinh...”.

Để lại một tiếng thở dài, thân ảnh Phù Kiên hoàn toàn biến mất trước mắt hai người. Thân Đồ Thành cởi bỏ đế chiến bào trên người, cùng đặt nó

và Trác Giác Ốc lên bàn thờ. Hấn kéo tay Cố Phán Hảo: “Đi thôi”.

“Không mang theo chúng nó sao?”.

“Thời đại này không nên có chiến tranh và giết chóc”. Thân Đồ Thành cười nói, “Huống hồ, tôi mà dùng để chiến bào làm áo ngủ thì quá uất ức nó rồi... để chúng nó ở đây bầu bạn với Phù Kiên đi”.

“Ừm”.

Hai người ra khỏi bí mộ, đám người Lưu Hạ chẳng biết đã đi đâu. Ánh mắt Thân Đồ Thành rơi vào vò rượu nằm dưới tàng cây, cười nói: “Cô bé kia thực sự có cách”.

“Đây là thứ mà anh bảo cô bé kia tìm sao?”.

“Đúng vậy”. Thân Đồ Thành đưa vò rượu đến bên mũi Cố Phán Hảo, “Em còn nhớ rõ hương vị này không?”.

“Đây là... Trục mộng?”.

“Phù Kiên từ nhỏ đã thích so đo với anh, anh có cái gì thì hấn cũng phải có cái đó”.

Cố Phán Hảo hít một hơi rồi cười nói: “Vì thế anh lưu lại Trục mộng, bảo hấn thay anh cất giữ?”

“Ừ, vận khí của anh không tệ”.

“Nhưng rượu bên trong đã sớm bốc hơi hết rồi?”.

Thân Đồ Thành kéo Cố Phán Hảo: “Có em ở đây thì sợ gì không có rượu uống?”. Nói xong hấn mở miếng giấy bọc phía trên, mùi hương hoa trong veo len vào mũi Cố Phán Hảo.

“Đây là?”.

Thân Đồ Thành nghiêng vò rượu đổ ra một viên đan màu trắng lớn bằng lòng bàn tay: “Liên nhục”. (thịt hoa sen)

“A, thuật lại Tam thái tử Na Tra cắt thịt hoàn mẫu, gở xương hoàn phụ, về sau Thái Ất chân nhân dùng củ sen để làm một cơ thể mới cho hã...”.

“Không sai”. Thân Đồ Thành ngậm liên nhục vào trong miệng, “Viên đan này quá lớn, để tôi giúp em...”.

“Đừng...”.

...

Bầu trời sau cơn mưa tầm mưa trở nên xanh trong, ánh nắng mặt trời trải dài khắp núi Ngưu, trên không trung xuất hiện một dải cầu vồng rực rỡ.

Ánh sáng bảy sắc cầu vồng xuyên qua lá cây rọi lên người hai người yêu nhau ngàn năm, “Tôi sẽ mãi mãi ở bên cạnh em”. Bọn họ nhìn nhau mỉm cười, hứa hẹn đời đời kiếp kiếp.

Hoàn chính văn

THÂN BIÊN (NHÂN QUÝ) (BỘ 2)

Miêu Oa
www.dtv-ebook.com
Quyển 2

Chương 58: Cuộc Sống Hạnh Phúc ♥ Áo Cưới

Khu Lão Thành nằm ở phía Bắc thành phố Z có rất nhiều con hẻm nhỏ cổ xưa tĩnh mịch, chúng nó đan xen khắp nơi, dấu vết thời gian khắc sâu trên phiến đá xanh, khi bước vào bên trong phẳng phất như có thể nhìn thấy màu sắc của năm tháng.

Sớm tinh mơ, Thân Đồ Thành mang theo hai phần điểm tâm trở về nhà, Cố Phán Hảo đã thức dậy, cậu đang tưới hoa trên ban công.

“Đồ ăn đặc sản của thành phố Z đây, cơm nóng cộng thêm sữa đậu nành”. Thân Đồ Thành giơ cái túi trong tay vẫy vẫy về phía Cố Phán Hảo, “Còn nóng hổi”.

Cố Phán Hảo đáp một tiếng, đặt bình tưới xuống rồi đi vào phòng khách. Cậu đang mặc T-shirt của Thân Đồ Thành, nó rộng hơn so với vóc người của cậu, vì vậy để lộ một khoảng lớn da thịt trên vai. Cậu đi đến gần, hương thơm hoa sen như có như không cũng theo đó bay đến, Thân Đồ Thành gãi đầu mũi, nói: “Chốc nữa theo anh ra ngoài mua quần áo”.

Lúc này, hai người đã trở về từ núi Ngưu được một tháng, từ khi Cố Phán Hảo ăn vào liên tục tự tay Thân Đồ Thành đưa đến thì hình dáng mờ ảo ngày càng rõ ràng, đến hiện tại, cơ thể của cậu đã không khác gì với người thường. Chỉ là phiền não cũng theo đó mà đến, đầu tiên chính là vấn đề thức ăn_____từ nghìn năm trước, Cố Phán Hảo vẫn sống dưới dạng “hồn phách”, mọi người đều biết hồn phách không cần ăn uống, vì thế từ lâu Cố Phán Hảo đã quên sạch khái niệm “ăn”, nên từ lúc bắt đầu có thân thể, cần suy nghĩ đến việc dùng thức ăn để duy trì chức năng hoạt động của cơ thể.

Có một lần, Thân Đồ Thành được cha gọi về gấp, hăn buộc phải trở về nhà một chuyến, ba ngày sau hăn trở lại, vừa mở cửa thì liền nhìn thấy Cố Phán Hảo sắc mặt tái mét nằm trên ghế sofa, dọa đến hăn thiếu chút nữa mất đi lý trí. Hăn run rẩy ôm lấy Cố Phán Hảo rồi chạy như bay đến bệnh viện, mà kết quả kiểm tra lại khiến hăn dở khóc dở cười, hóa ra trong ba ngày hăn rời đi, cậu không ăn chút cơm nào.

Lúc Cố Phán Hảo tỉnh lại, Thân Đồ Thành cố ý trầm mặt không nói lời nào, nhưng đối diện với đôi mắt mở to long lanh, khi Cố Phán Hảo cực kì vô tội nói rằng “đã quên” thì hăn cuối cùng cũng không cứng rắn được nữa, chỉ có thể đau lòng hôn nhẹ Cố Phán Hảo.

Sau lần đó, Thân Đồ Thành rất lưu tâm đến việc ăn uống của Cố Phán Hảo, bắt đầu từ đủ loại cháo, chậm rãi tập cho Cố Phán Hảo thói quen ăn uống đúng giờ, mãi cho đến tận bây giờ mới thôi, phương pháp đó quả thật rất có hiệu quả.

Giải quyết xong vấn đề “ăn”, tiếp theo, Thân Đồ Thành bắt đầu quan tâm đến nan đề “mặc” _____ ngày trước, Cố Phán Hảo rất thích mặc trường bào, trường bào khoác trên người cậu vô cùng tự nhiên thân thiện.

Cố Phán Hảo cực kì không thích cơ thể bị bó chặt, vì thế từ sau khi có thân thể, cậu luôn thích mặc quần áo của Thân Đồ Thành. Nhưng những bộ quần áo này khi mặc trên người cậu luôn sẽ để lộ một khoảng da thịt lớn, Cố Phán Hảo chẳng hề quan tâm, nhưng Thân Đồ Thành thì thường không chịu đựng nổi.

Lúc đầu, Thân Đồ Thành vẫn còn cố gắng ôm lấy Cố Phán Hảo, hôn lên làn da lành lạnh mịn màng của cậu, nhưng càng về sau, Thân Đồ Thành chỉ cảm thấy càng lúc không thể khống chế được bản thân, lại sợ tổn thương đến Cố Phán Hảo, vì thế hăn khổ cực kìm nén, cố gắng không để tầm mắt đặt trên phần da thịt lộ ra của cậu.

Mà lúc này, Cố Phán Hảo đang cúi người uống sữa đậu nành, với góc độ của Thân Đồ Thành, hẳn có thể nhìn thấy làn da mịn màng trắng nõn trước ngực cậu, việc này không thể ngờ đã tạo thành kích thích lớn với Thân Đồ Thành. Hắn ăn sáng thật nhanh rồi lại chỉnh thu quần áo cho Cố Phán Hảo, lòng như lửa đốt kéo người đi ra ngoài.

Mục đích của hai người là đến cửa hàng nhỏ cách đây không xa, nó nằm ở cuối con hẻm. Cửa hàng chỉ rộng khoảng 4m2, vừa vào cửa đã thấy ngay một cái kệ rất cao rất lớn, trên kệ treo đầy vải vóc và quần áo may sẵn. Lúc này, cửa hàng chỉ vừa mới mở cửa, cửa vẫn còn chưa mở hết, Thân Đồ Thành tùy tiện kéo ra, nắm tay Cố Phán Hảo đi vào.

Vừa mới bước vào, Thân Đồ Thành và Cố Phán Hảo đều sửng sốt_____bàn trà và ghế gỗ dùng tiếp khách ngã rạp trên mặt đất, tất cả quần áo nằm rải rác trên sàn nhà.

Thân Đồ Thành nhú mày, cao giọng gọi: “Chú Khố_____”.

“Than ôi_____”. Một ông lão gầy nhom thò đầu ra từ sau kệ gỗ, nhìn thấy Thân Đồ Thành thì thoáng sửng sốt, cười khố nói: “Thân Đồ hả, ngày hôm nay không thể buôn bán cho cậu được rồi!”.

Thân Đồ Thành vừa đỡ cái bàn lên vừa hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”.

Ông lão phát tay: “Ôi, cậu đừng hỏi nữa”.

Cố Phán Hảo đi lướt qua hai người, cầm lấy bộ quần áo trên kệ rồi quan sát, qua một lúc lâu mới hỏi: “Là vì nguyên nhân này?”.

“A?”. Ông lão kinh ngạc, “Cậu thanh niên này thật tinh mắt!”.

Cố Phán Hảo mỉm cười nhã nhặn nhưng không nói thêm gì nữa, cậu khom người giúp Thân Đồ Thành và ông lão thu dọn đồ đạc.

Đồ đạc đã được dọn dẹp xong nhưng Cố Phán Hảo không có ý rời đi. Chú Khố do dự một hồi, cuối cùng căn răng đóng cửa tiệm.

Thân Đồ Thành kéo Cố Phán Hảo ngồi xuống, chú Khố rót trà, ngồi đối diện với hai người, vài lần muốn nói nhưng lại thôi. Ông ôm quần áo trong cửa hàng vào lòng, thở dài nhiều lần rồi mới chậm rãi kể: “Lúc cha giao nó cho tôi thì tôi chỉ mới mười tuổi. Ông ấy nói đây là bảo bối gia truyền của gia đình, cuối nhà Thanh lúc bấy giờ, chỉ có con gái của gia đình giàu có mới có thể mặc áo cưới tốt như vậy...”, chú Khố sờ vào lớp tua trên áo cưới, cách một lúc lâu mới nói: “Ông ấy còn nói, lúc còn trẻ ông nghèo túng vô cùng nên từng bán cái áo cưới này cho một người... ông ấy nói đó là sai lầm lớn nhất trong cuộc đời ông. Lúc sắp qua đời, ông ấy muốn tôi phải giữ gìn nó cẩn thận, ngàn vạn lần không thể để nó rơi vào tay người khác”.

Chú Khố nói đến đây rồi đưa chén trà lên miệng uống một hớp, tay của ông run dữ dội hơn, trà tràn ra khỏi chén hơn phân nửa. “Năm đó tôi lấy vợ, vợ tôi yêu thích cái áo cưới này đến không rời tay, khi đó tôi còn trẻ, tôi không cho rằng di ngôn của cha tôi là không đúng, vì vậy liền đưa cái áo cưới này cho vợ của tôi... Bà ấy nhắc chân váy, gương mặt đỏ bừng nhìn tôi, rất xinh đẹp...”.

Trong lúc nói chuyện, chú Khố mấy lần nghẹn lời, Thân Đồ Thành nắm lấy tay Cố Phán Hảo, hai người cũng chỉ im lặng lắng nghe, tuy không nói lời nào nhưng tựa hồ có một sợi dây thân thiết tự nhiên quay xung quanh bọn họ. Chú Khố nhìn hai người một hồi, ông lau mặt một cái rồi chột mím cười: “Tôi sống đến cái tuổi này, chuyện gì cũng đều thấy qua, nhưng lại chưa từng nhìn thấy hai cậu thẳng thắn thế này”.

Thân Đồ Thành không tự chủ giơ bàn tay nắm tay Cố Phán Hảo lên vậy vậy, không thể tìm thấy dấu vết của sự bối rối trên mặt hai người, việc này khiến cho người khác nghĩ rằng bọn họ yêu nhau là chuyện rất tự nhiên.

“Thằng nhóc cậu can đảm lắm!”. Chú Khố nhẹ giọng khen ngợi, ông nắm lấy cái bàn, nói: “Tôi cũng đã nhìn ra hai người các cậu không phải người bình thường, tôi nói nhiều như vậy, ôi... có lẽ chuyện này có thể kết thúc trong tay các cậu”.

Chú Khố lại hớp một miếng trà, vẻ mặt bình tĩnh trở lại, ông dừng một lúc rồi tiếp tục nói: “Sau này tôi và vợ tôi lấy nhau, khoảng thời gian đó cũng rất hạnh phúc mỹ mãn. Khi đó, tôi mới mở căn tiệm này, vì vô cùng bận rộn nên không có thời gian chăm sóc bà ấy. Có một ngày, bà ấy đột nhiên nói với tôi rằng gần đây bà ấy thường xuyên gặp ác mộng, trong mơ có một người phụ nữ mơ hồ, trên người mặc áo cưới của bà ấy, không ngừng nói bên tai bà ấy rằng tôi không chung thủy. Tôi bận rộn cả ngày đêm, thực sự không còn sức lực để quan tâm những chuyện này, tôi thuận miệng an ủi bà ấy vài câu rồi ngủ thiếp đi... Về sau khi nhớ lại, tôi từng nghĩ có lẽ chính là bắt đầu từ lúc đó, bà ấy trở nên nghi thần nghi quỷ, cả ngày không làm gì mà chỉ dán mắt coi chừng tôi không rời, chốc lát không thấy tôi thì liền la ầm lên. Tôi chẳng hiểu lí do, chỉ nghĩ là bà ấy quá quan tâm tôi mà thôi, thẳng đến ngày kia...”.

“Sáng hôm đó tôi thức dậy, thấy bà ấy còn ngủ nên tự mình đi mở cửa hàng trước. Tôi vốn nghĩ sáng sớm sẽ không có khách, nào ngờ chỉ mới mở cửa thì chốc lát sau có một người phụ nữ đi vào. Cô ta nói một tháng nữa sẽ lập gia đình, nên muốn tôi may cho một bộ áo cưới, tôi ghi lại yêu cầu của cô ta rồi cầm thước lấy số đo. Vào lúc đó, vợ của tôi đột nhiên cầm dao xông vào, lập tức đâm nó vào ngực tôi”.

“Sau đó tôi tỉnh lại trong bệnh viện, lúc tôi quay về thì hàng xóm nói cho tôi biết vợ của tôi đã đi rồi. Trước khi đi bà ấy có nhắn lại một câu, bà ấy nói lúc đó bà ấy không phải muốn giết tôi mà là muốn bảo vệ tôi. Tôi căn bản không nghe lọt tai cái gì cả, chỉ một lòng muốn tìm bà ấy để hỏi cho rõ ràng... Vài năm sau, ngay cả cảnh sát cũng đã bỏ cuộc, tôi bắt đầu tĩnh tâm nhớ lại, càng nhớ thì càng sợ, tôi nhớ lại giấc mộng bà ấy từng kể

với tôi, lại nghĩ tới người phụ nữ mà tôi đón tiếp buổi sáng hôm đó_____tôi không thể nhớ nổi dáng vẻ của cô ta... gương mặt của cô ta rất mơ hồ! Còn có... kiểu dáng áo cưới cô ta muốn tôi may, nó giống như đúc với cái áo cưới gia truyền của gia đình tôi!”.

“Tôi bắt đầu tin tưởng lời của bà ấy, bà ấy thực sự muốn bảo vệ tôi, nhưng tất cả đều đã quá muộn... quá muộn”. Vẻ mặt của chú Khố rất phức tạp, một lúc thì tự trách, một lúc thì hổ thẹn, cuối cùng là hối hận sâu sắc. Ông hít sâu vài hơi, nói: “Mấy hôm trước có một cô thiên kim tiểu thư ở thành phố nghe nói chỗ tôi có bộ áo cưới cuối thời Thanh nên điều người đến mua, nhưng tôi không bán, vì thế mấy hôm nay ngày nào cũng có người đến cửa hàng tôi gây sự. Ngày hôm nay nếu tôi không liều mạng thì cái áo cưới này có lẽ bị cướp đi rồi...”.

“Tôi không thể để nó tiếp tục hại người!”. Chú Khố đập chén trà lên bàn, nhìn thẳng vào Thân Đồ Thành: “Chàng trai trẻ, cái áo cưới này, cậu mang nó đi đi”.

Thân Đồ Thành không đồng ý cũng không từ chối, hắn im lặng nhấp một ngụm trà, sau đó kéo Cổ Phán Hảo đứng lên, nói: “Hôm nay tôi dẫn cậu ấy đến may quần áo”.

“Thôi được, chàng trai trẻ, nếu cậu có thể giúp tôi giải quyết chuyện này thì tôi sẽ may quần áo cả đời cho hai người!”.

“Cậu ấy không thích áo quá rộng”. Thân Đồ Thành nói, “Chúng tôi phải kết hôn”.

“Được rồi được rồi, mặc cái áo này kết hôn đi, các cậu nhất định sẽ hài lòng với nó”.

Thân Đồ Thành thỏa mãn mỉm cười, đưa tay cầm lấy cái áo cưới chú Khố đưa tới, sau đó nắm tay Cổ Phán Hảo đi ra ngoài.

Hai người không lập tức về nhà mà thông thả đi dạo trong con hẻm nhỏ. Mùa hè nóng bức khiến con hẻm nhỏ trông càng thêm tĩnh mịch, tất cả các cửa hàng nhỏ đều khép hờ cửa, không có tiếng ồn ào náo động, sự yên lặng như ngăn cách với đời. Thỉnh thoảng có một hai thanh niên cười xe đạp chạy qua, lúc chạy ngang qua bọn họ thì bỗng nhiên dừng lại, ngậy ngốc nhìn trộm Cố Phán Hảo. Thân Đồ Thành ôm Cố Phán Hảo, người thanh niên nhìn bàn tay nắm chặt của hai người, rồi lại nhìn thấy Thân Đồ Thành anh tuấn cao ngất, bất giác lại đỏ mặt.

Đỏ mặt rồi vẫn không chịu đi, cứ nhìn chăm chăm vào hai người, Thân Đồ Thành mỉm cười, hần kéo Cố Phán Hảo vào trong một cửa hàng. Lúc đi ra trong tay hần còn cầm một cái túi tinh xảo đựng đồ đầy ắp, ngay cả nút buộc cũng không gài được. Người thanh niên chồm người đến nhìn_____gối uyên ương, nển long phụng, chén rượu hợp cẩn... Lúc này, Cố Phán Hảo xoay đầu mỉm cười, mặt của người thanh niên càng nóng hổi hơn.

Thân Đồ Thành nắm tay Cố Phán Hảo chậm rãi bước đi, thanh niên nhìn theo bóng lưng hai người, bỗng nhiên liền hiểu, hóa ra đây gọi là “Chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão”. Thanh niên tựa như có thể nhìn thấy rất nhiều năm về sau, hai người kia vẫn nắm chặt tay thông thả dạo bước dưới ánh mặt trời, yêu đến tự do như vậy.

“Cậu ta còn nhìn kìa”. Cố Phán Hảo nói.

Thân Đồ Thành hôn “chụt” lên mặt Cố Phán Hảo, “Cứ để cậu ta nhìn”.

Cố Phán Hảo bật cười.

...

Màn đêm buông xuống, ngọn đèn ấm áp trong hẻm nhỏ sáng lên, trên cửa sổ của một hộ gia đình có dán một chữ “Hi” đỏ rực, khiến cho người khác vừa nhìn liền cảm thấy hạnh phúc.

Thân Đồ Thành đốt nển long phượng, lại rót rượu vào trong chén hợp cần, hương thơm nồng nàn tràn ngập gian phòng.

“Ừm, Trụy Mộng”. Cố Phán Hảo ngửi rồi nói.

Thân Đồ Thành đưa cho cậu một chén, cười nói: “Giờ lành đã đến”.

Cố Phán Hảo chớp mắt: “Không giao bái trước sao?”.

Thân Đồ Thành kéo Cố Phán Hảo đến gần, một cơn mưa hôn rơi trên mặt cậu, hắt dấn vào trán cậu mà nỉ non nói: “Phu thê đối bái, phu thê đối bái, phu thê đối bái”. Không thiên địa hay cao đường, chỉ có em và anh.

Đôi mắt ngậm nước của Cố Phán Hảo trong vắt, hai người quấn quýt lấy nhau, nồng nàn hôn môi, cuối cùng, Thân Đồ Thành ôm lấy Cố Phán Hảo: “Đưa vào động phòng”.

Trên giường lớn có trải một chiếc chăn hỉ, một đôi gối uyên ương đặt ở đầu giường, Thân Đồ Thành cẩn thận đặt Cố Phán Hảo lên trên, cảm xúc dạt dào vô cùng rồi lại không thấy vội vã. Ngón tay Thân Đồ Thành lướt qua hàng mi, cánh mũi, đôi môi của cậu, vừa xoa nhẹ vừa thỏa mãn ca ngợi: “Của anh...”.

Biết rõ cái gì của mình thì vẫn là của mình, vì thế không cần sốt ruột.

Cố Phán Hảo vô thức hé miệng, hàm răng chạm vào ngón tay Thân Đồ Thành. Cậu chớp mắt một cái, trong mắt sắc nước mông lung. Thân Đồ Thành cảm thấy khó thở, ngón tay nán lại trên đôi môi nhợt nhạt của cậu.

Hắn đã bị mê hoặc.

Hắn đã bị Thủy Thần vừa trong veo vừa quyến rũ mê hoặc.

Hắn thì thầm: “Em quyến rũ anh”.

Cố Phán Hảo vươn tay nhẹ nhàng lướt theo đường nét gương mặt Thân Đồ Thành: “Em bị một con mãnh thú mê hoặc. Nó vừa kiêu ngạo vừa hung hãn”. Cậu nói, “Nó đã dụ dỗ em”.

“Vậy thì cùng nhau chết ngập trong nước thôi”. Thân Đồ Thành nói, sau đó nằm xuống.

Thân Đồ Thành cởi quần áo của cậu, tấm áo cưới đỏ tươi càng tôn thêm làn da như phát ra ánh sáng trên châu. Cố Phán Hảo thoải mái nằm đó, vẻ mặt có hơi mơ màng nhưng không hề rụt rè. Những người yêu nhau làm chuyện này là điều rất hiển nhiên, vì thế hai người cũng không cần vội vã hay xấu hổ, nhưng Thân Đồ Thành có thể nhìn thấy sự căm dỗ trong đôi mắt long lanh ánh nước của Cố Phán Hảo.

“Thủy Thần đều mê hoặc khách lữ hành như vậy sao...”. Hắc thấp giọng nói, ngón tay dạo chơi xuống đôi chân cậu, đầu ngón tay xoay chuyển trên làn da lạnh lạnh, mang theo ý tứ khiêu khích nồng đậm.

“Đừng”. Cố Phán Hảo không nhịn được khẽ run rẩy, vài sợi tua rơi trên bắp đùi, sắc mắt chợt đổi mê hoặc Thân Đồ Thành.

“A Hảo...”.

“Ừm”. Cố Phán Hảo đưa tay nắm lấy Thân Đồ Thành, chớp chớp mắt trong vô thức.

Ánh mắt Thân Đồ Thành tối lại, nhìn từng dấu hôn xuất hiện trên cổ Cố Phán Hảo. “Chết tiệt!”. Hắc giận dữ mắng một tiếng, động tác cực nhanh vơ lấy chăn bọc lại cả người Cố Phán Hảo rồi ôm người vào lòng.

Cạnh cửa phòng ngủ, có một người phụ nữ mặc quần áo đỏ nhìn chăm chăm vào bọn họ.

“Tân nương xuất giá, vào ngày thành thân mặc vào giá y (áo cưới), sau đó tự mình hại mình mà chết rồi trở thành lệ quỷ”. Cổ Phán Hảo nói với Thân Đồ Thành ở phía sau, “Sau khi chết bám vào áo cưới, về sau người mặc áo cưới này sẽ bị quấy rầy cho đến chết”.

“Bám vào áo cưới...”. Vẻ mặt Thân Đồ Thành vô cùng lạnh lùng, “Em đang mặc nó”.

Cổ Phán Hảo cười nhẹ: “Không làm vậy thì cô ta sẽ không xuất hiện”.

Khó trách em lại đồng ý mặc quần áo nữ giới. Thân Đồ Thành nghĩ, trong đầu cảm thấy có chút không đúng, lẽ nào A Hảo chủ yếu là muốn dụ con quỷ này ra, còn kết hôn với hắn chỉ là tiện thể?

Cổ Phán Hảo nhìn ra, cậu mỉm cười hôn lên mặt Thân Đồ Thành: “Là một công đôi việc”.

Thân Đồ Thành mím môi không nói lời nào, hung hăng trừng mắt nhìn nữ quỷ_____hắn không thể nào nổi giận với Cổ Phán Hảo, còn những thứ khác thì hắn không cần thiết phải kiềm chế như vậy. Suy cho cùng, tên đã lặp vào cung lại buộc phải dừng lại, không có ai chỉ đơn giản mất hứng như thế này.

“Cô, hoặc là cắt, hoặc là chết”.

Gương mặt ả nữ quỷ kia trắng bệch, đôi môi đỏ như máu cử động, nói với Cổ Phán Hảo: “Bên cạnh hắn có những người khác”.

Cổ Phán Hảo lắc đầu: “Bên cạnh anh ấy chỉ có tôi”.

Con người nữ quỷ cứng đờ, tựa như máy móc nhắc lại: “Hắn không trung thành với người, người không nên ở cùng với hắn”.

Cố Phán Hảo cười một tiếng, hỏi ngược lại: “Vậy tôi nên ở cùng với ai?”.

“Cùng với người trung thành với người”.

“Người này”. Cố Phán Hảo kéo tay Thân Đồ Thành, “Anh ấy đã trung thành với tôi một ngàn sáu trăm năm mươi lăm năm”.

Nữ quý tựa như không nghe thấy, chỉ ngây ngốc nhìn mười ngón tay đan chặt của hai người, bỗng nhiên cổ ả khẽ động, ống tay áo hoa lệ vươn dài đánh tới Cố Phán Hảo.

Thân Đồ Thành “hừ” một tiếng, lệ khí đen ngòm hóa thành một cái roi dài, trong chớp mắt liền quấn lấy cái áo cưới rỉ máu kia. Roi đen vung lên hất tung nữ quý ra khỏi cửa sổ.

“Vương vù”. Thân Đồ Thành lạnh lùng nói, hắc đã sớm không còn nhẫn nại.

“Không thuyết phục cô ta rời đi thì vật gia truyền của chú Khổ không giữ lại được”.

“Ai quan tâm chứ”. Thân Đồ Thành xoay người ấn Cố Phán Hảo nằm xuống, vừa hôn vừa nói: “Dù sao cũng đã dùng qua...”.

Cố Phán Hảo yên lặng nhìn người nằm phía trên mình, qua một lúc lâu mới khẽ nói một câu: “Ừ...”.

“Ngày hôm nay chúng ta kết hôn rồi”.

“Đừng...”.

“Anh yêu em”.

“Ừm... em... ừm... em cũng vậy”.

“Anh sẽ luôn ở bên cạnh em”.

“Được, a... em cũng... sẽ...”.

THÂN BIÊN (NHÂN QUÝ) (BỘ 2)

Miêu Oa
www.dtv-ebook.com
Quyển 2

Chương 59: Cuộc Sống Hạnh Phúc ♦ Hoành Thánh

Cốc, cốc cốc. Cốc, cốc cốc.

Tiếng tre vang vọng giữa đêm trong con hẻm nhỏ. Thân Đồ Thành tỉnh giấc, hẩn cần thận rút cánh tay đặt dưới người Cố Phán Hảo, sau đó đứng dậy đi tới bên cửa sổ. Hẩn tắt máy điều hòa, mở cửa sổ, không khí giữa hè phả vào mặt, vẫn còn mang theo chút hơi ẩm.

Cơn gió hè chậm rãi thổi vào phòng, mang theo mùi thịt thơm nức, Thân Đồ Thành sờ sờ bụng, ngón tay gõ hai cái lên bệ cửa sổ. Người gánh hàng vừa lúc đi qua bên dưới, người nọ ngẩng đầu lên, để lộ khuôn mặt đầy nếp nhăn đối mặt với Thân Đồ Thành: “Muốn ăn hoành thánh sao?”.

Thân Đồ Thành không nói lời nào, chỉ đứng nhìn bà lão dưới cửa sổ_____mái tóc bạc phơ búi gọn gàng phía sau ót, trên búi tóc chụp một cái lưới trùm tóc màu đen. Quần áo trên người được may từ vải thô, cả người tỏa ra hơi thở gọn gàng, kỹ lưỡng.

“Muốn ăn hoành thánh sao?”. Bà lại hỏi một câu, giọng nói nghe trong vắt hơn.

Thân Đồ Thành đứng trên cao nhìn xuống, hẩn dễ dàng nhìn thấy rõ đồ vật hai bên đầu gánh, phía trước có bếp lò, nồi, thùng gỗ và những vật khác, phía sau là một cái tủ chén nhỏ và một bó củi. Hẩn thu lại ánh nhìn từ cái tủ chén nhỏ, dừng một chút, đang muốn mở miệng thì lại thấy phía sau có người nhô đầu ra, cười nói: “Hai chén ạ”.

Thân Đồ Thành xoay người sờ lên mặt Cố Phán Hảo: “Em dậy rồi?”.

“Vâng”. Cố Phán Hảo hào hứng tràn trề nhìn gánh hoành thánh của bà lão, “Đói bụng”.

“Thật hiếm thấy”. Thân Đồ Thành ôm Cố Phán Hảo rồi hôn lên gáy cậu.

“Đừng...”.

Cái tủ nhỏ có vài tầng, bà lão lấy hoành thánh từ tầng trên cùng rồi bỏ vào nồi, sau đó lại lấy ra rong biển, trứng, hành lá và các nguyên liệu khác từ tầng tiếp theo, tay chân nhanh nhẹn thả gia vị vào trong chén.

Cố Phán Hảo chớp chớp mắt: “Bà cho nhiều giấm một chút!”.

Bà ngẩng đầu nhìn cậu, y theo lời mà đổ thêm một chút giấm. Lúc này, hoành thánh đã được luộc chín, bà múc vài muống nước lèo vào trong chén của hai người, sau đó bỏ hoành thánh vào, mùi thơm lập tức tỏa ra khắp nơi.

“Có muốn ăn cay không?”. Bà vừa rắc gia vị vừa hỏi.

“Không ạ”. Cố Phán Hảo nói, “Uhm, cháu không ăn hành”.

Bà lại ngẩng đầu nhìn Cố Phán Hảo, nhưng lại nhanh chóng cúi đầu. “Xong rồi”. Bà khẽ nói.

“Bà chờ cháu chút”. Cố Phán Hảo cầm tiền chạy tạch tạch xuống lầu, Thân Đồ Thành cau mày nhìn bàn chân trần của Cố Phán Hảo, hắn cũng đi theo xuống.

Bà lấy tiền từ trong túi để thối lại nhưng Cố Phán Hảo không nhận. “Chúng cháu mua luôn hai cái chén này”. Giọng điệu của cậu rất ôn hòa, bàn tay nắm chặt cái chén.

Lúc này Thân Đồ Thành đi tới, hắn đưa tay cầm lấy hai chén hoành thánh trong tay Cố Phán Hảo. Đợi đến khi đến gần hắn mới nhìn thấy rõ, hóa ra trên mặt bà lão không phải là nếp nhăn mà một vết sẹo. Bây giờ nhìn

lại thì kỳ thực tuổi của “bà” không quá lớn, vùng da không bị tổn thương vẫn rất nhẵn bóng, những ngón tay lại càng thanh mảnh và mềm mại khó tưởng tượng.

Đây là một người phụ nữ nhiều lắm chừng ba mươi tuổi, nhưng tại sao tóc bạc đầy đầu? Thân Đồ Thành nghi ngờ trong lòng, trên mặt cũng không biểu hiện gì, chỉ lễ độ nói: “Xin lỗi, trong nhà chúng tôi không có chén... hoặc là dì có thể cho chúng tôi biết địa chỉ, ngày mai tôi sẽ mang trả”.

Người phụ nữ kia nhìn hai người một hồi, ánh mắt sắc bén như dao. Cuối cùng lại không nói gì cả, nhắc gánh bước đi.

Cố Phán Hảo nhìn bóng lưng người phụ nữ biến mất trong con hẻm nhỏ, đưa tay muốn cầm lấy cái chén trong tay Thân Đồ Thành.

Thân Đồ Thành giơ tay lên tránh: “Nóng”.

“Không sao đâu”. Cố Phán Hảo buồn cười, cậu nhận lấy cái chén, ôm nó trong tay rồi nhìn kỹ. Bởi vì mất một lúc nên vỏ hoành thánh đã bị ngâm nở, Cố Phán Hảo cầm chiếc đũa đẩy lớp vỏ hoành thánh, nhân thịt tươi liền lộ ra ngoài. Cố Phán Hảo ngửi một cái, cậu thở dài rồi ngồi xồm xuống đồ sạch nước lèo trong chén.

Cậu cẩn thận gắp bỏ rong biển, trứng và hành lá, dùng chiếc đũa đào một hố nông trên mặt đất, tiếp đó đổ hoành thánh vào rồi đắp hố lại. Cuối cùng, cậu úp ngược chén ở trên hố, lại cầm chiếc đũa ở phía trước.

Thân Đồ Thành lặng lẽ nhìn Cố Phán Hảo làm xong hết mọi thứ, sau đó mới kéo người lên lầu.

Hắn dùng một chiếc khăn nóng lau chân cho Cố Phán Hảo, Thân Đồ Thành gãi gãi lòng bàn chân cậu, nói: “Về sau không cho phép chưa mang dép đã xuống lầu”.

Cố Phán Hảo buồn cười né tránh: “Mùa hè không sao mà”.

“Khí hậu ở đây rất lạnh”.

Cố Phán Hảo rất ngoan ngoãn gật đầu. “Vâng”. Sau đó, cậu sờ sờ bụng mình: “Em đói bụng”.

Thân Đồ Thành hôn Cố Phán Hảo: “Ngồi chờ đó, anh xuống dưới mua cho em”.

“Đừng bỏ hành...”.

“Biết rồi”. Thân Đồ Thành đáp, đi được nửa đường lại không yên tâm mà cản dận, “Mặt đất rất lạnh, không được xuống đất”.

Cố Phán Hảo co người ngồi xem tivi trên ghế sofa, không ngừng đầu trả lời: “Ừm ừm”.

Cố Phán Hảo làm việc và nghỉ ngơi rất có quy luật, vì thế chờ đến khi Thân Đồ Thành bưng hai tô mì đến trước mặt thì Cố Phán Hảo đã ngáp liên tục. Thân Đồ Thành ôm Cố Phán Hảo vào lòng: “Mệt sao?”.

Cố Phán Hảo chớp mắt.

Thân Đồ Thành thở dài: “Vậy thì đừng ăn nữa, không tiêu hóa được lại đau dạ dày... Ngủ thôi?”.

“Ừ...”.

Cố Phán Hảo tự động dán sát người vào Thân Đồ Thành.

Thân Đồ Thành ôm Cố Phán Hảo quay về phòng ngủ, sau khi sắp xếp ổn thỏa, lúc trở lại phòng khách thì mì đã nở hết. Thân Đồ Thành nhìn chằm chằm đồng mì nở trong tô, bỗng nhiên nghĩ đến hai chén hoành thánh bị Cố Phán Hảo đổ đi_____hắn không hỏi vì sao Cố Phán Hảo muốn làm như vậy, có lẽ có thể nói, hẳn ít nhiều gì cũng có chút cảm giác_____khi người phụ nữ kia đứng dưới cửa sổ, hẳn ngửi được mùi máu. Nhưng thứ

mùi đó không giống với thứ mùi hôi thối khiến kẻ khác buồn nôn hẳn từng ngửi thấy trước đây, ngược lại còn mang theo chút trong vắt, khiến Thân Đồ Thành trực tiếp nghĩ tới hai chữ “thuần khiết”.

Mùi máu phát ra từ cái tử chén nhỏ, về sau Thân Đồ Thành cũng lưu ý rằng trong quá trình lược hoành thánh, người phụ nữ kia chưa từng mở ngăn tử cuối cùng.

Thân Đồ Thành trời sinh tính tình lạnh nhạt, tuy thấy kỳ quái nhưng cũng không muốn để tâm. Việc khiến hắn bất ngờ là Cố Phán Hảo lại gọi người phụ nữ kia lại. Lúc nhìn Cố Phán Hảo đẩy lớp vỏ hoành thánh ra, Thân Đồ Thành cuối cùng cũng lờ mờ hiểu được _____ trong nhân thịt mang theo mùi sữa. Hắn nhìn viên thịt tươi, chẳng biết tại sao lại nghĩ đến cái bụng tròn vo của trẻ con.

Sau khi hắn dọn dẹp xong quay lại phòng ngủ, Cố Phán Hảo đã ngủ rất sâu, khóe miệng vẫn hơi nhếch cao, kéo thành độ cong mê người. Việc này chắc chắn cảm dỗ lớn tới Thân Đồ Thành, từ trước đến nay hắn không hề ủy khuất chính mình, vì vậy vô cùng tự nhiên khom người lưu lại một nụ hôn nhẹ lên mép môi Cố Phán Hảo.

Đúng lúc này, đột nhiên có tiếng khóc trẻ con vang lên từ dưới lầu, âm thanh cực kì thô lương, người khác nghe thấy đều nổi hết da gà. Tiếng khóc càng lúc càng lớn, Cố Phán Hảo giật giật môi, dáng vẻ sắp bị đánh thức. Thân Đồ Thành khẽ mắng một tiếng, chạy vọt tới phòng khách rồi bắt đầu lục tung mọi thứ, rốt cuộc cũng tìm được cây nến còn sót lại dùng trong ngày kết hôn trước đó. Hắn đi tới nơi Cố Phán Hảo chôn hoành thánh ban này, rút đĩa ra rồi cắm nến vào, sau khi đốt nến rồi khẽ nói: “Chỉ có cái này, đừng âm ỉ nữa”. Dứt lời hắn xoay người đi thẳng lên lầu.

Khi Thân Đồ Thành trở lại phòng thì tiếng khóc nỉ non đã nhỏ dần, hắn không yên tâm nửa quỳ bên giường nhìn Cố Phán Hảo, chỉ thấy vùng lông

mày nhú chặt của cậu dần dần thả lỏng, hắt thở phào một hơi, xoay người lên giường rồi ôm cậu ngủ thật say.

...

Ngày hôm sau, lúc Cố Phán Hảo tỉnh dậy liền nói: “Hôm qua trong lúc ngủ em nghe được tiếng của trẻ con”.

Thân Đồ Thành vừa rửa mặt vừa nói: “Đánh thức em sao?”.

“Không có, là tiếng cười của trẻ con, rất mềm mại”.

“Ừ”. Thân Đồ Thành hôn Cố Phán Hảo một cái, hỏi, “Chờ chút anh đưa em ra ngoài ăn sáng”.

“Ừ, em muốn ăn hoành thánh, không bỏ hành”.

“Anh đã biết”.

THÂN BIÊN (NHÂN QUÝ) (BỘ 2)

Miêu Oa
www.dtv-ebook.com
Quyển 2

Chương 60: Cuộc Sống Hạnh Phúc ♣ Nhà Có Ma

Tiền Hưng hài lòng đảo mắt nhìn ngôi nhà vừa mới mua, mới 30 tuổi mà đã có thể tự mua một ngôi nhà hai tầng một phòng khách hai phòng ngủ trong thành phố Z đắt đỏ là một chuyện rất hãnh diện.

Cộc cộc, cánh cửa truyền đến âm thanh va đập_____nhà cũ không có lắp chuông cửa, nhưng nghe tiếng đập cửa gỗ như vậy cũng mang theo chút phong vị không phải sao? Tiền Hưng lại hài lòng lướt mắt nhìn xung quanh rồi mới hào hứng chạy đến mở cửa.

“Tại sao lại chậm...”. Lời nói được phân nửa liền dừng lại, đứng ngoài cửa không phải là bạn bè đến tham quan chúc mừng mà là hai người thanh niên xa lạ.

Vẻ ngoài của hai người đều rất tốt, người cao đứng bên trái kia, trên người mặc áo T-shirt đen, bên dưới phối với một chiếc quần jeans tương xứng, kiểu dáng không nằm ngoài những một phổ biến trong giới trẻ hiện nay, nhưng toàn thân người nọ tỏa ra khí thế sắc bén, dồn nén đến Tiền Hưng không dám ngẩng đầu nhìn thẳng vào hắn.

So sánh thì người thanh niên đứng bên phải thấp hơn một chút có khí chất nhu hòa hơn nhiều. Chỉ là trang phục của cậu ta rất quái dị, dường như cả người đều được che phủ trong một cái áo T-shirt rất rộng rất dài. Nếu không phải bề ngoài của cậu ta rất tốt, khí chất vô cùng vượt trội thì rất dễ bị người khác xem như người điên, Tiền Hưng thầm nghĩ. Có điều không thể không thừa nhận chính là trong cuộc đời Tiền Hưng ít khi nào nhìn thấy người nào có thể mặc cả người một màu trắng đến hoàn mỹ như vậy.

“Tiền Hưng tiên sinh?”. Người mặc đồ trắng lên tiếng, đơn sắc rất nhẹ nhàng.

Tiền Hưng vô thức lên tiếng: “Đúng vậy...”. Có điều hắn rất nhanh phản ứng lại, vẻ mặt đề phòng hỏi: “Hai cậu là ai?”.

Vẫn là người mặc đồ trắng nói chuyện, vẫn là giọng nói ôn hòa: “Xin chào, tôi họ Cố, vị này...”, cậu kéo cánh tay của người mặc đồ đen, “Họ Thân Đồ, chúng tôi ở cách vách nhà anh”.

Người thanh niên họ Cố mỉm cười, kiên nhẫn giải thích: “Nhà của hai chúng ta vốn là nhà đôi, mấy tháng trước nhà anh xây thêm sân thượng thì vẫn còn nối liền với sân thượng nhà chúng tôi.

Ừ, lời này cũng không tệ. Lúc sửa sang lại hắn chính xác muốn tách rời sân thượng nối tiếp hai nhà, Tiền Hưng thầm nghĩ. Nhưng lúc hắn sửa sang lại thì chủ nhà cũng chưa từng xuất hiện, hiện tại tìm tới cửa là vì lý do gì? Có lẽ muốn bồi thường chăng?

Thanh niên họ Cố tựa hồ nhìn thấu suy nghĩ của hắn, giải thích: “Lúc anh mua căn hộ này thì vừa đúng dịp chúng tôi đi du lịch, mãi đến tối hôm qua mới trở về”.

“Sau đó thì sao?”. Tiền Hưng bày ra bộ dáng không kiên nhẫn. Muốn tiền hả? Không có cửa đâu.

“Anh quá lo lắng rồi”. Thanh niên họ Cố khẽ cười nói, “Chúng tôi chỉ muốn đến chào hỏi hàng xóm mới, thuận tiện tặng quà gặp mặt thôi”.

“Hả?”. Lần này, Tiền Hưng hoàn toàn ngây ngẩn cả người. Thời đại này vẫn còn lưu hành chuyện tặng quà gặp mặt cho hàng xóm mới sao? Nếu biết được người ở đối diện là nam hay là nữ thì cũng tốt! Hay là... bởi vì đây là khu Lão Thành, cho nên người ở đây cũng lạc hậu? Tiền Hưng tạm thời không thể nghĩ ra.

Trong lúc suy tư, thanh niên họ Cố không biết lấy từ đâu ra một hộp gấm đưa tới: “Tấm lòng nhỏ, mong anh vui lòng nhận cho”.

“A, cảm ơn... cảm ơn cậu”. Tiền Hưng ngây ngốc nhận lấy.

“Vậy không quấy rầy anh nữa”. Hai người gật đầu với Tiền Hưng rồi xoay người đi.

“A, đi thông thả”.

“À, đúng rồi”. Không đợi Tiền Hưng đóng cửa lại, thanh niên họ Cố tựa như nhớ ra điều gì liền quay đầu lại hỏi, “Xin hỏi Tiền tiên sinh, ngôi nhà này anh mua nó như thế nào vậy?”.

“Sao?”. Tiền Hưng bối rối bởi câu hỏi bất thành linh này.

Nhưng còn chưa kịp trả lời thì người thanh niên mặc đồ đen lãnh đạm từ đầu đến cuối, ngay cả lông mày cũng chưa từng động lại đột nhiên mở miệng: “Chữ Hưng trong tiếng địa phương thành phố Z có phát âm rất giống với hung”. Lời vừa dứt, tựa như không chờ Tiền Hưng phản ứng thì thanh niên áo đen đã kéo người bạn kia đi cùng.

“Shit! Bị điên hả!”. Tiền Hưng tức giận đóng sầm cửa.

Thân Đồ Thành kéo Cố Phán Hảo về nhà, một tay cưỡng chế đè người xuống ghế sofa nghỉ ngơi, một tay rót chén trà nóng đưa đến bên miệng cậu, Cố Phán Hảo hơi cúi đầu uống một ngụm, thả lỏng cơ thể ngã vào người Thân Đồ Thành. Nhìn gương mặt mệt mỏi của cậu, Thân Đồ Thành vừa đau lòng vừa trách cứ nói: “Em vừa trở lại thì liền lo chuyện bao đồng rồi”.

“Đừng...”. Cố Phán Hảo cuộn tròn người trong lòng Thân Đồ Thành, hé mắt nói: “Không tính là chuyện bao đồng, nhà bên kia nếu có chuyện thì chúng ta bên này cũng không được yên bình”.

Thân Đồ Thành giúp người trong lòng xoa bóp, lạnh lùng nói: “Anh xem kẻ nào dám”.

“Haiz”. Cố Phán Hảo bắt lấy bàn tay càng lúc càng đi vào bên trong áo cậu, thở dài một hơi, “Anh kiểm soát lệ khí trên người mình một chút đi, nó chỉ cần lướt qua tiểu quỷ tâm thường một chút thì chúng nó gần như phải hồn phi phách tán rồi”.

“Anh không biết”. Thân Đồ Thành dứt khoát đề lên người cậu, vừa ngậm lấy môi của người nằm dưới vừa khàn giọng nói, “Không bằng em dạy anh đi?”.

Sóng nước gợn chuyển trong mắt Cố Phán Hảo: “Không may là em cũng không biết”.

“Em biết...”.

“Không biết”.

“Biết...”. Thân Đồ Thành càng thêm mê hoặc, giọng nói càng thêm gợi cảm.

Cố Phán Hảo buồn cười nhưng vẫn chỉ có hai từ: “Không biết”.

“Mặc kệ”. Thân Đồ Thành trực tiếp hôn lên, ra sức hôn đến triền miên say đắm. Đợi đến khi Cố Phán Hảo thở hỗn hển mới chịu buông tha, “Em có khí lực quản chuyện người khác như vậy, không bằng quản anh thì như thế nào?”.

“Không... ưm...”.

“Quản” việc này liền “quản” từ ban ngày cho đến màn đêm buông xuống, Cố Phán Hảo cuối cùng cũng được nghỉ ngơi. Thân Đồ Thành trườn mền hôn lên môi của Thủy Thần, rốt cuộc hài lòng nhắm mắt. Hành trình

một mỗi lại thêm hoan ái thỏa thích, tuy Thân Đồ Thành có thể lực phi nhân loại nhưng cũng cảm thấy có chút mệt, chỉ lát sau liền chìm vào giấc ngủ say.

Không biết qua bao lâu, ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa ầm ầm. Thân Đồ Thành giật mình tỉnh lại, Cổ Phán Hảo trong lòng hắc cũng bất an cử động, tựa hồ sắp bị đánh thức.

“Ngoan, ngủ tiếp nào”. Thân Đồ Thành hôn lên mí mắt người trong lòng, đứng dậy đi ra mở cửa.

Đối với người có can đảm dám đánh thức bọn họ, Thân Đồ Thành tuyệt đối không hề dịu dàng như khi đối với Cổ Phán Hảo, gương mặt lạnh như băng vạn năm, cả người bốc lên khí lạnh. Hắc kéo mạnh cửa, người ngoài cửa tựa hồ bị vẻ mặt của hắc hù dọa, cuống quýt lùi về sau mấy bước.

“Anh là ai?”. Thân Đồ Thành khoanh tay đứng tựa vào cửa, giọng nói lạnh như băng.

“Tôi... sáng sớm chúng ta từng gặp qua”. Người nọ vâng dạ.

Thân Đồ Thành nhíu mày, lúc này mới nhớ đến người trước mắt chính là hàng xóm mới của bọn họ Tiền Hưng.

“Có chuyện gì?”. Thân Đồ Thành vẫn không khách khí.

“Tôi... tôi...”. Tiền Hưng nói lắp nửa ngày cũng chỉ có một chữ, Thân Đồ Thành mất kiên nhẫn, đưa tay đóng cửa lại.

“Đừng! Đừng! Đừng!”. Tiền Hưng lập tức vọt tới, kích động quỳ gối ở cửa.

Thân Đồ Thành nhìn anh ta, chậm rãi nhíu mày: “Làm gì đó?”.

“Cứu, cứu mạng!”. Tiền Hưng la to.

Thân Đồ Thành cau mày không nói gì, phía sau truyền đến tiếng bước chân_____quả nhiên vẫn bị đánh thức. Thân Đồ Thành giận dữ trừng mắt nhìn Tiền Hưng, xoay người ôm lấy Cổ Phán Hảo, “Em ổn chứ?”.

Cổ Phán Hảo thoát nhìn vẫn còn buồn ngủ, ngây người một lúc lâu mới chậm rãi nói: “A, rất tốt”.

Tiền Hưng ở bên cạnh trợn mắt há mồm: “Các, các người...”.

Thân Đồ Thành liếc mắt nhìn hắn, cực kỳ cuồng ngạo nói: “Không ưa thì rút!”.

“A! Không không!”. Tiền Hưng ngẩn ra rồi lại phát tay liên tục_____so với mạng sống của mình thì không có gì quan trọng hơn!

“A?”. Cổ Phán Hảo tựa hồ bây giờ mới phát hiện sự hiện diện của hắn, “Tiền tiên sinh?”.

Tiền Hưng ngượng ngập chào hỏi: “Cổ tiên sinh...”.

Cổ Phán Hảo đẩy Thân Đồ Thành ra rồi mời Tiền Hưng vào nhà, nhẹ giọng hỏi: “Có chuyện gì vậy?”.

Tiền Hưng vẻ mặt cầu xin: “Cổ tiên sinh, Thân Đồ tiên sinh, các ngài đều là cao nhân, sáng nay tôi có mắt mà như mù...”.

Cổ Phán Hảo tự mình rót trà đưa cho Tiền Hưng giúp anh ta bớt sợ, đợi được đối phương uống một hớp to rồi mới hỏi: “Là trong nhà đã xảy ra chuyện gì sao?”.

Tiền Hưng nhìn như sắp bật khóc, “Đúng vậy...”. Hắn cố gắng muốn ổn định tâm tình nhưng tay lại run rẩy không ngừng, suýt nữa làm nước tràn ra ngoài ly.

Có lẽ là do vẻ mặt của Tiền Hưng quá tội nghiệp nên Thân Đồ Thành thu lại biểu tình lạnh lùng, hẩn rút lấy cái ly trong tay anh ta, suy nghĩ một chút rồi cầm lấy cái gối ôm trên ghế sofa nhét vào người anh ta. Cổ Phán Hảo nhìn thấy liền nở nụ cười. Trước đây Thân Đồ Thành hung dữ là vì đau lòng thay Cổ Phán Hảo, trách cứ anh ta quấy rầy cậu nghỉ ngơi. Nhưng sau khi nhìn thấy sự khùng hoảng bất lực trên mặt Tiền Hưng thì dáng vẻ hung ác cũng không làm nổi nữa, cả người cũng dịu xuống_____hẩn thực sự đã thay đổi, tuy rằng vẫn bá đạo như trước nhưng đã không còn tàn nhẫn. Nghĩ tới đây, Cổ Phán Hảo nhìn Thân Đồ Thành rồi mỉm cười, gương mặt tựa như mang theo ánh nước, đẹp đến mức Thân Đồ Thành đưa tay kéo người vào trong lòng.

Tiền Hưng ôm chặt gối, đầu tựa vào nó, cả người phát run. Hẩn không nhận được nghĩ tới những chuyện xảy ra trong nhà... trong lúc ngủ mơ, hẩn cảm giác thấy có một bàn tay nữ giới mềm mại không xương vuốt ve hẩn, lúc thì nhẹ nhàng lúc thì ra sức vô cùng khiêu khích. Hẩn mở mắt, nhìn thấy một gương mặt xinh đẹp, cô gái kia mỉm cười quyến rũ nhìn hẩn... hẩn tựa như bị đầu độc mà đưa tay ra ôm lấy mặt cô gái kia, dự định hôn đôi phương.

Khi hẩn kéo gương mặt cô gái đến gần, càng lúc càng gần thì bỗng nhiên cách đó không xa có vật gì đó lóe lên, hẩn thấy được nửa gương mặt còn lại ẩn trong bóng tối của cô gái kia... là gương mặt của nam giới.

Nữ giới và nam giới nằm cùng một chỗ, nửa duyên dáng nửa nam tính, Tiền Hưng sợ đến hết âm lên.

Nhưng khi hẩn nghe thấy tiếng kêu của mình vang vọng bên trong phòng thì một cơn ớn lạnh chạy từ lòng bàn chân lên đến não_____đây không phải là mơ!

Tất cả mọi thứ đều không phải là mơ như hẩn đã nghĩ! Không phải mộng xuân ướt át cũng không phải ác mộng kinh hoàng! Nó là sự thật!

Trong đầu tựa hồ có gì đó lóe lên, Tiền Hưng ngã nhào muốn xông ra ngoài. Ở phía sau, kẻ ái nam ái nữ cười lên khanh khách, thế nhưng tiếng cười lại là tiếng của trẻ con... “Tiền tiên sinh”. Lúc này, giọng của Cố Phán Hảo có hiệu quả hơn so với bất cứ loại thuốc an thần nào, “Vẫn là muốn hỏi anh một vấn đề_____xin hỏi, anh dùng cách thức gì để mua lại căn nhà này vậy?”.

Cánh tay ôm gối của Tiền Hưng cứng đờ.

Cố Phán Hảo mỉm cười: “Anh không nói chúng tôi không có cách giúp anh được”.

“Tôi...”. Tiền Hưng muốn nói rồi lại thôi.

Cố Phán Hảo và Thân Đồ Thành cũng không giục, cả hai chỉ im lặng nhìn anh ta.

Tiền Hưng cắn răng, ấp a ấp úng nói: “Tôi... ai da... coi như là gạt được đi”. Nói xong, hắn cẩn thận trộm nhìn hai người đối diện, thấy hai người không có biểu tình gì đặc biệt, cao nhân đúng là cao nhân, quả nhiên đã biết cả.

Nghĩ như vậy, Tiền Hưng dứt khoát nói hết toàn bộ: “Đây là nhà của một người họ hàng xa của tôi, bạn đời của ông ta mất sớm, lại không có con cái, nên ba năm trước đã quay về quê sinh sống. Người giúp việc vẫn luôn chăm sóc ông ta chẳng biết thế nào lấy được chìa khóa nên sống luôn trong căn nhà kia. Cô ta là người ngoài, tôi nhìn không ưa nên liền...”.

Cố Phán Hảo giúp anh ta nói tiếp: “Bịa lời nói dối gạt người ta dọn đi?”.

“Ừ”. Tiền Hưng xấu hổ, “Tôi nghĩ cách này rất tốt, liền lựa lời nói với người họ hàng kia. Sau đó tôi đưa cho ông ta mười vạn đồng... Khụ, căn nhà này coi như là của tôi”.

“Vậy anh nói với bọn họ những gì?”.

Tiền Hưng nghe xong sắc mặt liền khó coi, một lúc sau mới nói: “Tôi nói nhà này có ma. Sau đó tìm người diễn vài trò”.

“Ồ, nhà có ma. Diễn thế nào?”.

“Chính là...”. Tiền Hưng run lên, “Khâu một con quỷ nửa nam nửa nữ, nhét vào trong bụng nó một đứa nhỏ...”.

“Ừ...”. Cố Phán Hảo uống ngụm trà, chậm rãi nói, “Sau đó anh thực sự nhìn thấy?”

Tiền Hưng run rẩy gật đầu, nếu không phải mảnh thủy tinh sáng nay Cố Phán Hảo tặng cho hắt lên một cái thì nói không chừng hắn đã chết rồi

Cố Phán Hảo đặt chén trà xuống, cậu thở dài một hơi, sau đó nói với Thân Đồ Thành: “Không phải là vật lợi hại gì đâu, anh đi xem thử đi”.

“Ừ”. Thân Đồ Thành đáp lại, hắn hôn lên trán Cố Phán Hảo rồi ra khỏi cửa.

“Cố tiên sinh”. Tiền Hưng có hơi bất an nói, “Một mình Thân Đồ tiên sinh...”

“Không có chuyện gì đâu...”. Cố Phán Hảo ôn nhu trấn an, “Vật tầm thường thấy anh ấy đều phải đi đường vòng”.

“A...”.

Trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ, Tiền Hưng có chút xấu hổ, không biết nên nói gì mới tốt. Cố Phán Hảo tựa như không phát hiện sự ngại ngùng của hắn, thoải mái uống trà.

“Có lúc anh không biết được lời nói dối sẽ mang đến cho anh những gì”.
Đột nhiên Tiền Hưng nghe thấy Cổ Phán Hảo tựa như cảm thán nói. Sau đó, cậu mỉm cười nhìn Tiền Hưng, “Tiền tiên sinh, nói dối càng nhiều thì càng có thể trở thành sự thật”.

“Đúng vậy, phải...”. Tiền Hưng vâng dạ đáp lời, không dám nói nhiều.

Đang nói chuyện thì Thân Đồ Thành đã quay trở lại, Tiền Hưng cho là cậu ta để quên vật gì, nào ngờ Thân Đồ Thành trực tiếp ngồi luôn vào ghế sofa.

Tiền Hưng nhất thời không nghĩ ra: “Thân Đồ tiên sinh?”. Chẳng lẽ thứ kia quá lợi hại, ngay cả cậu ta cũng không giải quyết được? Mới nghĩ như vậy, Tiền Hưng lập tức đổ mồ hôi lạnh.

Thân Đồ Thành cầm lấy chén trà của Cổ Phán Hảo rồi uống một hớp, bình tĩnh ném ra ba chữ: “Giải quyết rồi”.

“Hả?! Nhanh như vậy?”. Vẻ mặt Tiền Hưng khó mà tin được, hẳn còn muốn nói thêm gì đó nhưng lại bị vẻ mặt lạnh lùng của Thân Đồ Thành đe dọa.

Cổ Phán Hảo ôn hòa nói với Tiền Hưng: “Nếu chuyện đã được giải quyết rồi, vậy thì mời Tiền tiên sinh quay về nhà thôi”.

“Nhưng mà...”.

Thân Đồ Thành lạnh lẽo nhìn anh ta.

“Vậy tôi đi về trước...”.

“Đi thông thả”. Cổ Phán Hảo khách khí tiễn người đến cửa, cười tủm tỉm đóng cửa lại.

Thân Đồ Thành ôm lấy cậu từ phía sau, Cổ Phán Hảo xoay người ôm hẳn: “Thực sự đã giải quyết rồi?”.

Thân Đồ Thành bĩu môi: “Chỉ cần anh ta đừng... nghĩ bấy nữa”.

“Đừng...”. Cổ Phán Hảo nhẹ cười rộ lên, “Có một thì sẽ có hai, nếu như anh ta lại nghĩ đến những thứ đó thì nói không chừng nhà kia thực sự là nhà có ma”.

“Ừ”. Thân Đồ Thành như có như không lên tiếng, đầu tựa vào cổ Cổ Phán Hảo, bộ dạng hơi có chút vội vàng.

Cổ Phán Hảo vừa buồn cười vừa bất đắc dĩ đẩy hẳn một cái: “Này...”.

“Dù sao cũng không ngủ được”. Thân Đồ Thành ôm lấy người chạy nhanh về phía phòng ngủ.

THÂN BIÊN (NHÂN QUÝ) (BỘ 2)

Miêu Oa
www.dtv-ebook.com
Quyển 2

Chương 61: Cuộc Sống Hạnh Phúc ♠ Xe Buýt Trường Học

Tiếng động cơ ba bánh im bật trong màn đêm đen nhánh, lão Vương tài xế lau mồ hôi trên trán, quay đầu nói với hai vị khách ngồi phía sau: “Ày da, chính là chỗ này rồi!”.

Khách đi xe là hai người trẻ tuổi chỉ chừng hai mươi, vị mặc quần áo màu đen tương đối cao lớn kia mặc dù luôn lễ độ khách khí nhưng cuối cùng vẫn có cảm giác xa cách, hơn nữa còn rất có khí thế, khiến người khác cảm thấy khó tiếp cận. Ngược lại, từ đáy lòng lão Vương đã sống hơn nửa đời người lại thích cậu thanh niên mặc quần áo trắng hơn. Người thanh niên đó có ngũ quan mềm mại, trông cũng rất đẹp, nhưng không phải đẹp trai vừa nhìn đã khó quên như chàng trai mặc đồ đen, cũng không phải là lóa mắt hay tuyệt vời như thế nào, chính là... lão Vương vắt hết óc cuối cùng cũng nghĩ ra một từ_____thân thiết. Cả người cậu thanh niên đồ trắng tỏa ra hơi thở khiến người khác thoải mái, phảng phất như nhìn thấy ánh sáng có thể khiến cho lòng người yên bình.

Lão Vương cảm thán trong lòng, tuổi của người thanh niên mặc đồ trắng nhìn không lớn lắm, không biết tu dưỡng từ đâu được loại nhã nhặn như thế này, ngay cả mình đã qua cái tuổi năm mươi rồi mà còn kém cậu ta một ít. Mà lạ lùng nhất chính là, khí tức của người thanh niên đó ôn hòa đến mức gần như bình thản, nhưng khi đứng cùng một chỗ với thanh niên mặc đồ đen thì khí chất khác biệt của hai người tuyệt nhiên không xuất hiện dù chỉ một chút không hợp nhau, trái lại còn vô cùng ấm áp hài hòa.

Người bình thường khó có thể nghiên cứu kỹ, nhưng đối với tài xế xe mà nói, nửa đời người đưa đón khách và giao thiệp với bọn họ, cũng nhìn thấy nhiều loại người, lão Vương liếc mắt liền nhìn ra chỗ huyền diệu này,

ở bên cạnh thanh niên áo trắng_____ngũ quan của thanh niên áo đen khắc sâu tựa như từng đao từng đao chém tới, tạo cho người khác cảm giác xâm lược không quá mạnh, nhưng có chút lạnh đậm. Nhưng chỉ cần cách xa thanh niên áo trắng, khí thế kinh người tựa như thủy triều trút xuống, có khi chỉ cần cau mày cũng đủ tạo áp lực khiến người khác thấy khó thở.

Bởi vậy lão Vương không thể không nhìn ra, người bình thường sở dĩ không cảm thấy người áo đen cường thế thì ngoại trừ chính hắn có ý định áp chế nó, nguyên nhân chủ yếu nhất chính là lực bao dung như biển rộng của thanh niên áo trắng kia. Một người hoàn toàn nhã nhặn ôn hòa đã làm nhạt bớt hơi thở giết chóc quanh người thanh niên áo đen.

Hai người một đen một trắng tất nhiên là Thân Đồ Thành và Cố Phán Hảo. Thân Đồ Thành rất thích đưa Cố Phán Hảo đi dạo chơi khắp nơi, có lúc là danh xuyên đại sơn, có lúc là danh thắng di tích, nhưng nhiều nhất vẫn là những thôn trấn nhỏ vô danh.

Đích đến lần này của hai người là thôn Quả tử nằm ở phía Tây Nam của thành phố G, nó không có trên bản đồ và nằm cô lập khỏi các trấn trên, vì thế rất ít người biết đến nó.

Lão Vương là một trong rất ít người mà Thân Đồ Thành tốn rất nhiều thời gian mới tìm được.

Lúc này, trời vẫn chưa tối hẳn, Cố Phán Hảo nhìn ngăm xung quanh, khó hiểu hỏi: “Vì sao không nhìn thấy ngôi nhà nào vậy?”. Cho dù không nhìn thấy người nhưng ngay cả một ngôi nhà cũng không có thì không khỏi kỳ quái.

Lão Vương chỉ về phía trước: “Ừ, đi dọc theo con đường này, chưa tới một giờ sẽ đến!”.

“Có thể đưa chúng tôi đến đó được không?”.

“Ừm, cái này...”. Lão Vương lại lau mồ hôi, “Vốn là có thể...”.

Cố Phán Hảo thấy lão Vương ấp a ấp úng, cậu cũng không vội, ôn tồn hỏi thăm: “Chú sợ muộn giờ không về kịp trấn trên sao?”.

Thân Đồ Thành đâu nào chịu để Cố Phán Hảo hít thở bụi bặm hơn một giờ, hắt lên tiếng: “Không bằng ở lại trong thôn một đêm, ngày mai chú theo chúng tôi quay về, tôi sẽ trả tiền gấp đôi”.

Lão Vương vội vã khoát tay áo: “Không phải vấn đề tiền bạc”.

Dưới ánh mắt sáng ngời của Thân Đồ Thành, lão Vương lau sạch từng tầng mồ hôi, cắn răng nói: “Tôi đành nói thật thôi, qua tám giờ tối, tôi tuyệt đối không tới gần thôn Quả tử. Tôi vốn nghĩ sẽ đưa hai người đến đó trước bảy giờ, nhưng hiện tại gần tới bảy giờ rồi... đừng nói là tôi, bất cứ người nào trong trấn cũng không dám chở hai người đến đây vào giờ này đâu”. Tiếp đó lại thuyết phục, “Tôi nói hai cậu hay là đừng đi nữa, theo tôi quay về trấn trên đi, cùng lắm sáng mai tôi lại chở hai cậu đến đây”.

Cố Phán Hảo hơi tò mò hỏi: “Ở đây có cái gì sao?”.

Lúc này, một cơn gió lạnh thổi qua, lão Vương rùng mình, căng thẳng nhìn thoáng qua xung quanh, hơn nửa ngày mới nói: “Ở đây... đoạn đường ở phía trước, đã từng có người chết!”. Giọng nói của ông không quá lớn, chẳng biết thế nào khi vang vọng giữa đất hoang và cây cối thì lại có chút âm trầm.

Cố Phán Hảo mỉm cười nhìn Thân Đồ Thành, Thân Đồ Thành nhướn mày: “Ồ?”.

“Tôi nói thật đó!”. Lão Vương thần bí nói, “Các cậu có thể không tin nhưng những người có tuổi đều biết rất rõ, chỉ là không ai muốn nói đến... cả chiếc xe đều lật nhào đó! Nếu không cái thôn Quả tử kia đã sớm được phân định cho trấn chúng tôi rồi. Chuyện kia vừa xảy ra, tất cả mọi người

phàm là người nào có tiếng nói ở trấn trên đều tập hợp lại, bọn họ kháng nghị hơn mấy ngày mới có thể tách thôn Quả tử ra lần nữa”.

Cố Phán Hảo hứng thú: “Nghiêm trọng như vậy?”.

“Đúng vậy”. Lão Vương nhích đến gần, nhỏ giọng nói: “Chiếc xe bánh mì màu vàng, trong đó có một giáo viên và tám học sinh, cộng thêm một lái xe, tròn mười người trên xe, nó còn được gọi là vụ tai nạn thảm khốc... về sau, có rất nhiều người nhìn thấy...”. Giọng nói càng thêm nhỏ: “Chiếc xe kia. Men theo con đường này đi đến thôn Quả tử”.

Lão Vương có ấn tượng rất tốt về Cố Phán Hảo, ông không chỉ nói hết những điều mình biết, hơn nữa còn đem nghi vấn của mình nói thắm với cậu: “Có điều nhắc tới cũng rất kỳ lạ, cậu nói xem nếu thấy qua thứ kia thì coi như là trúng tà đi, mà trúng tà thì cũng phải xảy chuyện gì đó chứ? Nhưng những người từng nhìn thấy nó đều rất bình thường”.

Vừa dứt lời thì liền có một cơn gió thổi qua. Trời đã tối sầm, lão Vương nhìn đồng hồ rồi “hít” một hơi, gấp đến độ giậm chân, “Ai da, đến giờ rồi. Tôi phải đi thôi, không đi thì không còn kịp nữa”. Nói xong vội vàng ngồi lên xe, “Hai cậu có đi không? Tôi nói hai cậu cũng đừng cứng đầu quá, đi nhanh thôi, xảy ra chuyện rồi sau này hối hận cũng không có ích gì đâu”.

Cố Phán Hảo buồn cười vẫy tay với lão Vương: “Chúng tôi vẫn tiếp tục đi, trên đường trở về chú nhớ chú ý an toàn”.

Lão Vương thở dài không ngừng, há miệng muốn khuyên nhủ nhưng nhìn vẻ mặt của hai người, cuối cùng cũng không nói được gì. Ông cay đắng vỗ một cái vào tay lái, sau đó kéo mô tô quay đầu chạy đi.

Cố Phán Hảo đứng tại chỗ nhìn theo bóng lưng lão Vương dần dần đi xa, lúc này mới quay người nói với Thân Đồ Thành: “Đi thôi”.

Thân Đồ Thành không nói một lời đưa tay cầm lấy toàn bộ hành lý, sau đó dẫn Cố Phán Hảo đi về phía trước. Cố Phán Hảo không cố gắng đoạt lấy hành lý của Thân Đồ Thành, giữa cậu và Thân Đồ Thành không có cái gọi là “tôn nghiêm đàn ông” gì đó. Thân Đồ Thành có rất nhiều khí lực, hắn thích làm thì để hắn làm đi, cùng lắm thì chờ hắn cảm thấy mệt mỏi thì mình sẽ thay thế cho hắn_____tuy rằng cho đến bây giờ, tình huống này vẫn chưa từng xảy ra.

Thân Đồ Thành cũng không cùng Cố Phán Hảo nói về công bằng tuyệt đối gì đó. Hắn vẫn chưa dùng hết khí lực, mang theo một chút đồ này đi hết Vạn Lý Trường Thành cũng không hề thở dốc. Hắn đau lòng nếu Cố Phán Hảo bị mệt mỏi, mặc kệ Cố Phán Hảo có đặt một chút sức nặng ấy vào mắt giống như hắn hay không thì đây chính là phương thức biểu đạt tình yêu của hắn. Hắn bằng lòng giấu diếm những chăm sóc nhỏ nhất nhất dành cho Cố Phán Hảo, cậu có thể vui vẻ chấp nhận chính là “hồi báo” tốt nhất đối với hắn. Trên thực tế, Cố Phán Hảo vẫn luôn như vậy, cậu không bao giờ cự tuyệt Thân Đồ Thành, mặc kệ Thân Đồ Thành dùng dạng phương thức gì để biểu đạt tình yêu của hắn, Cố Phán Hảo đều chấp nhận tất cả.

Trên thế giới này không còn có ai có thể thấu hiểu và bao dung lẫn nhau hơn so với bọn họ. Thân Đồ Thành nắm tay Cố Phán Hảo nghĩ, làm sao có thể không hạnh phúc được? Hai người như vậy, làm sao có thể không hạnh phúc chứ?

Hai người bước đi thong thả, có chút ý vị dạo chơi đêm trăng. Cố Phán Hảo nháy mắt với Thân Đồ Thành, khéo miệng kéo lên một đường cong xinh đẹp: “Nói không chừng có xe đi nhờ đó”.

Thân Đồ Thành lại có hơi ảo não: “Đừng nhìn anh như vậy...”.

Cố Phán Hảo chủ động tiến đến hôn lên môi Thân Đồ Thành, Thân Đồ Thành ném hành lý trong tay, đang muốn ôm lấy sau ót Cố Phán Hảo để

tiến đến một nụ hôn thật kích thích, nào ngờ có hai ngọn đèn rơi đến từ đằng xa.

“Đến rồi”. Cổ Phán Hảo buồn cười, còn Thân Đồ Thành khẽ mắng một câu, đành phải khom lưng xách hành lý lên.

Chiếc xe dừng lại trước mặt hai người, trong cửa sổ xe của ghế trước có một người phụ nữ đưa đầu ra, vẻ mặt cứng đờ, giọng nói rất nhiệt tình: “Hai người muốn đi nhờ một đoạn đường không?”.

Cổ Phán Hảo mỉm cười trả lời: “Được”.

Người phụ nữ rút đầu vào, cửa phía sau mở ra, bên trong đen như mực, không nhìn thấy gì cả. Thân Đồ Thành bước lên một bước, đợi vài giây sau mới kéo Cổ Phán Hảo đi vào.

Khi vào bên trong thì hai người mới thấy rõ có một đám nhóc đang ngồi, tất cả đều khoảng bảy tám tuổi, mặc đồng phục học sinh, trên cổ thắt khăn quàng đỏ, bàn tay nhỏ bé đặt trên đầu gối, trông rất thông minh lanh lợi. Không cần phải đếm, Thân Đồ Thành và Cổ Phán Hảo đều biết ở đây không nhiều không ít vừa đúng tám đứa bé.

Không gian phía sau xe cũng không lớn, lại thêm hai người trưởng thành, tất cả mọi người đều khó có thể duỗi tay chân được. Cổ Phán Hảo mỉm cười với một cậu bé trong đó, cậu bé kia bị cậu nhìn đến gương mặt ửng đỏ, một lúc lâu mới do dự nói: “Em... em nhường chỗ cho anh”. Nói xong, nó chột đứng lên rồi ngồi xồm một bên.

Cổ Phán Hảo mỉm cười nói cảm ơn, sau khi ngồi xuống, cậu kéo nó đặt lên chân mình. Cậu bé kinh hô một tiếng, đợi khi hiểu được chuyện gì đang xảy ra thì tai và mặt đều đỏ bừng.

Vài đứa bé hâm mộ nhìn cậu nhóc dè dặt ngồi trong lòng Cổ Phán Hảo, số còn lại có chút mong đợi nhìn về phía Thân Đồ Thành. Thân Đồ Thành

ngờ vực cầu nhàu một tiếng, nắm lấy hai đứa bé trong đó rồi đặt hai đứa lên đùi.

Cố Phán Hảo mỉm cười vỗ về Thân Đồ Thành, cúi đầu hỏi đứa bé trong lòng: “Anh họ Cố, Phán của kỳ phán (trông đợi), Hảo của hảo phôi (tốt xấu), còn em?”.

Cậu bé nhỏ giọng nói: “Trần Thành”.

“Thành sao...”. Cố Phán Hảo liếc nhìn Thân Đồ Thành, “Thành nào?”.

“Thành của thành thực”.

“Ừm, tên hay lắm”.

“Dạ”. Hương thơm trên người Cố Phán Hảo rất thoải mái, khí chất ôn hòa, tiểu Trần Thành từ từ can đảm lên: “Mẹ em đặt cho em, ý là mong muốn em làm một người trung thực”.

“Vậy sao... mẹ anh... Ừ, mẹ anh, hi vọng anh sẽ là người tốt”.

Hai người cứ như vậy mà nói chuyện, Thân Đồ Thành không vui nhìn Cố Phán Hảo và nhóc Trần Thành càng trò chuyện càng vui vẻ, ánh mắt sắc bén đến độ có thể bắt kịp con dao nhỏ. Nhưng nghĩ đến tên đứa bé kia lại cùng âm với mình, lại thấy Cố Phán Hảo không ngừng gọi “Tiểu Thành”, “Tiểu Thành”, chẳng biết thế nào lại không nổi giận được.

“Anh ơi”. Một đứa bé ngồi trên đùi Thân Đồ Thành gọi hần. Thân Đồ Thành thu lại khí thế quanh người, cúi đầu nhìn nó.

Đứa bé trai còn chưa nói gì, thì đứa bé gái tròn vo ngồi bên cạnh đã gấp gáp la to: “Anh ơi, anh đẹp trai quá!”.

Thân Đồ Thành không nhịn được mỉm cười: “Cám ơn em”.

Cô bé gái đặc biệt lưu manh hôn “chụt” Thân Đồ Thành một cái.

Thân Đồ Thành hiếm khi thấy lúng túng, hắn không biết nên làm gì. Cổ Phán Hảo cười to.

May là câu hỏi của đứa bé trai ngồi trên đùi Thân Đồ Thành đã giải vây: “Anh ơi, hai anh cũng đi đến thôn Quả tử sao?”.

Thân Đồ Thành gật đầu.

Đứa bé trai hăng hái: “Nhà của em ở gần thôn Quả tử lắm, các anh theo em về nhà đi, em sẽ nói mẹ em làm đồ ăn ngon cho các anh!”.

Đứa bé gái không cam lòng tỏ ra yếu kém: “Nhà của em cũng ở thôn Quả tử, hai anh theo em về nhà nha!”.

Hai đứa nhỏ kia vừa nói vậy thì mấy đứa nhỏ khác liền nhao nhao cả lên.

“Nhà của em cũng có! Em có một con vịt nhỏ!”.

“Nhà của em có con cá lớn!”.

“Mẹ của em biết làm bánh nướng áp chảo!”.

“Ba ba em biết đi cà kheo!”.

“Anh ơi theo em về nhà đi!”.

... Bọn nhỏ lại đem gia sản và thành viên trong gia đình ra so bì lần nữa.

Việc Thân Đồ Thành không am hiểu nhất chính là đối phó với trẻ con, hắn không ngừng dùng ánh mắt ra hiệu với Cổ Phán Hảo, Cổ Phán Hảo lại cười ha ha nhìn bọn họ tranh nhau cậu một câu mình một câu, cuối cùng sờ sờ đầu Trần Thành, đưa tới mấy viên kẹo: “Ăn đi”.

Trần Thành khấp khởi gỡ giấy gói kẹo rồi bỏ vào trong miệng, Thân Đồ Thành bắt chước Cố Phán Hảo sờ vào đầu hai đứa nhỏ ngồi trên đùi mình, sau đó cũng móc kẹo ra từ trong túi.

Nhang đèn hảo hạng sau khi đốt sẽ được vo thành viên kẹo, người sống không thể ăn.

Bọn nhỏ vừa ăn kẹo vừa trò chuyện với hai người_____người lái xe là bạn trai của cô Lục.

Cô Lục là một cô giáo rất tốt.

Cô Lục rất tốt với chúng em, ngày thứ sáu nào sau khi tan học cô đều bảo bạn trai của cô lái xe đưa chúng em về thôn Quả tử.

Vì thế đây chính là xe buýt của trường học chúng em đó!

Cô Lục đã đảm bảo với ba mẹ chúng em, nhất định sẽ đưa bọn em về nhà đúng giờ.

Chúng em không muốn ba mẹ đến đón, chúng em thích cô Lục đưa về hơn.

... Xe chạy rất chậm nhưng cuối cùng cũng dừng lại.

Cố Phán Hảo thở dài, cô Lục ngồi chỗ kế bên tài xế thò người đến nhìn Thân Đồ Thành và Cố Phán Hảo ngồi trong buồng xe, “Xuống ở đây đi”.

Hai người vợ vét hết tất cả “kẹo” có trên người rồi chia đều cho bọn nhỏ, lại còn sờ đầu của từng đứa. Thân Đồ Thành xách hành lý, dẫn Cố Phán Hảo nhảy xuống xe.

“Cám ơn”.

Mặt của cô Lục vẫn cứng ngắc như cũ nhưng hai người cảm thấy nụ cười của cô rất dịu dàng.

Bọn nhỏ lưu luyến tạm biệt hai người. Nơi này cách Quả tử thôn rất gần, chưa đến hai trăm mét, có thể mơ hồ nhìn thấy tổng thể thôn làng.

Ầm ầm!

Cách thôn Quả tử năm mươi mét, xe lật.

Thân Đồ Thành và Cố Phán Hảo lặng lẽ đứng nhìn từ phía xa.

Cô Lục là một giáo viên tốt, cô từng đảm bảo nhất định phải đưa bọn nhỏ về nhà, mỗi ngày liên tục cố gắng chưa từng bỏ cuộc. Thân Đồ Thành và Cố Phán Hảo không giúp được cô.

Hai người cứ lẳng lặng đứng như vậy, một lúc sau, Thân Đồ Thành thấp giọng nói: “Anh vốn phải gọi là ‘Thành’(1), lúc đăng kí bị sai nên mới biến thành ‘Thành’(2)”.

(1) Thành: thành thật, trung thực

(2) Thành: thành phố, thành thị

Cố Phán Hảo buồn cười, nắm thật chặt tay Thân Đồ Thành: “Có một số việc xảy ra là do ý trời, người khác không giúp được. Có một số thứ có được, là của mình, thì phải biết quý trọng thật tốt”.

“Đúng vậy”.

Hoàn chương 61

°Hết phiên ngoại°

Lời của tác giả:

– lược bỏ lời tâm sự và lời cảm ơn của tác giả –Tôi còn muốn nói với các bạn một lời xin lỗi_____trong khoảng thời gian ngắn tôi sẽ không viết tiếp đề tài linh dị thần quái. Ban đầu muốn viết 4 bộ, nhưng mới viết xong bộ 2 thì tôi đã bị đông cứng không gắng gượng nổi nữa, xin lỗi vì đã phụ lòng mong mỏi của mọi người –lược bỏ những câu không liên quan –